

Niçin kan içinde debeleniyorsun, ruhum,
Ve acı içinde kıvraniyorsun bütün günahların için
Ve akıtiyorsun ıstırapla paramparça olmuş yüreğini
En Yüce'nin önüne?

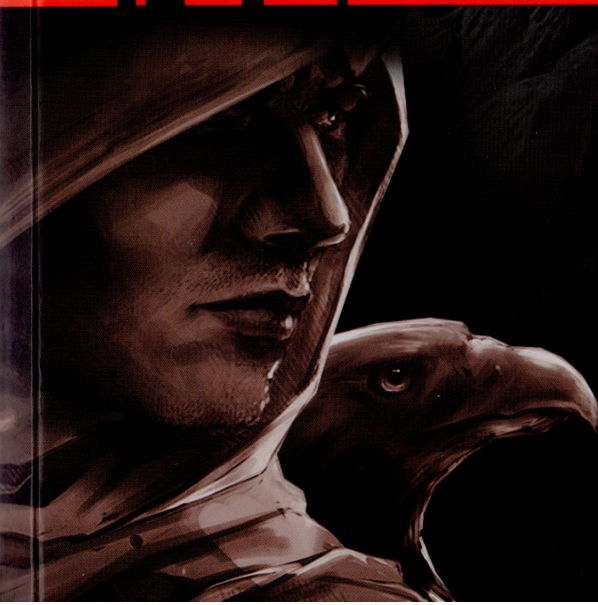
YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

üçüncü kitap

ALAMUT'TAN KAHİRE'YE

FEDAI

JAMES BOSCHERT

Alamut'tan Kahire'ye
FEDAI
© James Boschert, 2011

Orjinal Adı
Knight Assassin

© Yurt Kitap-Yayın, 2012

Bu kitabın Telif Hakları AnatoliaLit
Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 261
ISBN 978-605-5290-07-8
Şubat 2013, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak Genel Tasarım ve Kapak Resmi Serdar Toka)

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

ALAMUT'TAN KAHİRE'YE

FEDAi

JAMES BOSCHERT

ÜÇÜNCÜ KİTAP

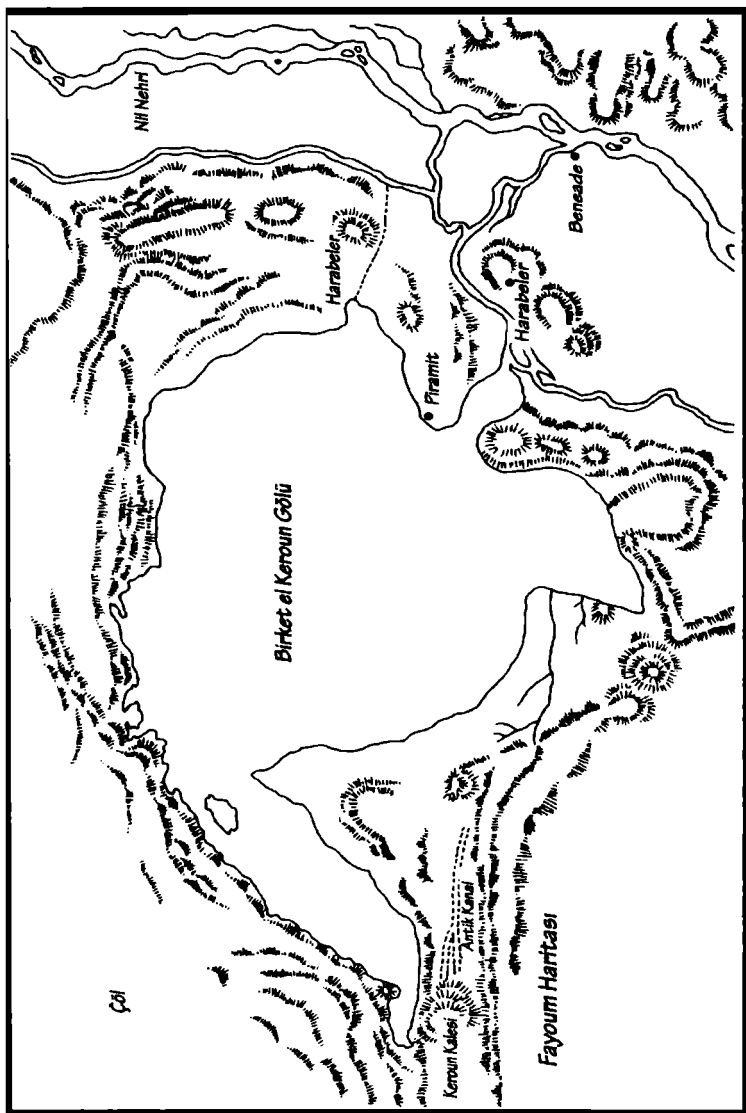
Çeviri: Nur Yener

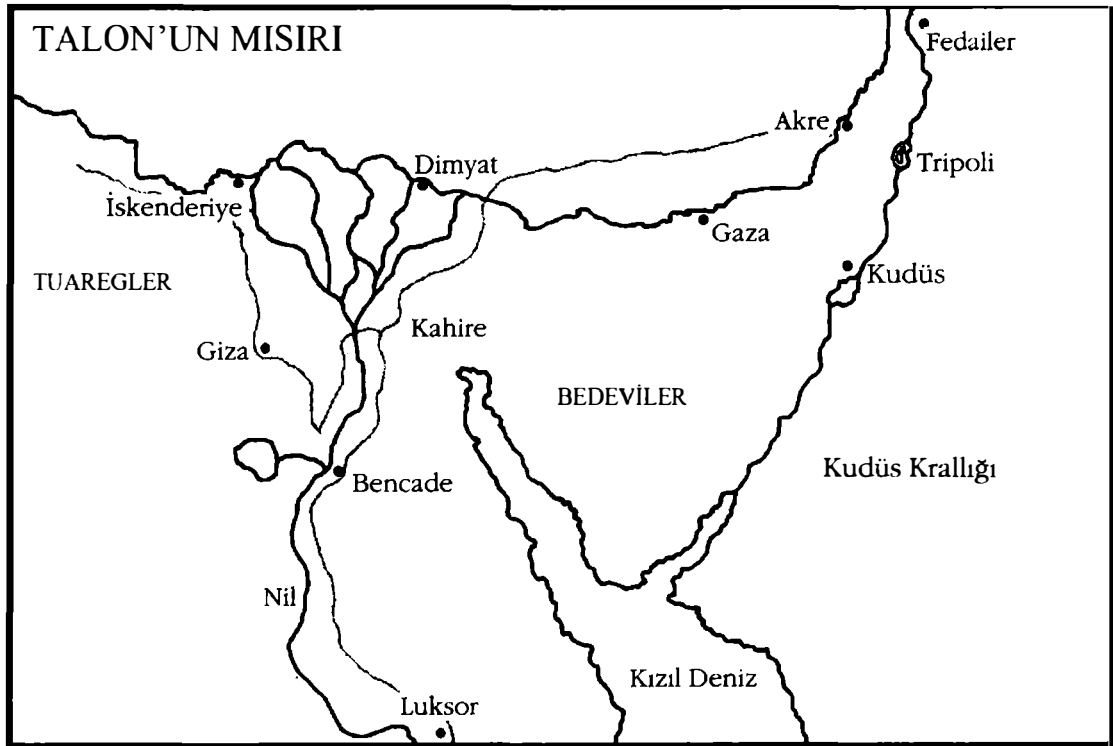
İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Fırtına.....	9
Bölüm 2	
Kervan	21
Bölüm 3	
El İskenderiye	37
Bölüm 4	
Hapishane	52
Bölüm 5	
Eşkıyalar.....	68
Bölüm 6	
Fayoum.....	86
Bölüm 7	
Abbas	104
Bölüm 8	
Eve Dönüş	118
Bölüm 9	
Tutuklama.....	129
Bölüm 10	
Köleler	139
Bölüm 11	
El Kahire	149
Bölüm 12	
Dilenciler	165
Bölüm 13	
Chogan.....	179
Bölüm 14	
Bir Ziyaret.....	194
Bölüm 15	
Bahçede Bir Hikâye.....	205

Bölüm 16	
Geri Dönüş	215
Bölüm 17	
Tüneller.....	229
Bölüm 18	
Derinlerdeki Sığınak.....	242
Bölüm 19	
Harabe.....	254
Bölüm 20	
Tutulan Söz.....	263
Bölüm 21	
Sultan'ın Ordusu.....	280
Bölüm 22	
Fedailer.....	296
Bölüm 23	
Kaçış.....	309
Bölüm 24	
Kadırga Köleleri	322
Bölüm 25	
El Muntakim	329
Bölüm 26	
Asvan	341
Bölüm 27	
Sultan'ın Buyruğu	351
Bölüm 28	
Nil'de Savaş.....	362
Bölüm 29	
Veda.....	377
Bölüm 30	
Dimyat'ın Kuleleri	389
Bölüm 31	
Acre	402

TALON'UN MISIRI

*Ah, işte şimdi fark ediyorum
Korsanların uzaktaki yelkenlisini.
Ve hayatım için yas tutuyorum;
Feryat edip yakaran hacılar gibi.
Zira artık biliyoruz kaderimizi.*
Graham

Bölüm 1

Fırtına

Talon içinde bir tedirginlikle uyandı. On dört gündür denizdeydiler ve artık bata çıka doğuya doğru yol alan geminin devinimine alışmıştı. Ne var ki şimdi gemide meşum bir hava vardı; geminin kaburgasından her zamankinden farklı gıcırta ve çatırtı sesleri geliyordu.

Talon karanlıkta ot döşesinde doğruldu, uzaktan gelen bağırtiların ve geminin ortasına götürülen palanganın kulak tırmalayan takırtısının anlamını çözmeye çalıştı. Gemi öyle çok sallanıp yalpalıyordu ki yattığı uzun kamaradaki eşyalar gürültüyle yere düşüp bir uçtan bir uca yuvarlanmaya başladı. Çivilere asılı eyerlerin ve başka eşyaların üzerlerine düştüğü insanlar küfrederek uyanıyordu.

Uzaktan birinin haykırışı duyuldu ve gemi yavaşlar gibi oldu ama hemen sonra tekrar yalpalamaya başladı ve bunu daha çok bağırta çağırta izledi. Artık kamarada tıklım tıkış bir arada yatanlar da uyanıp karanlıkta bağırmaya başlamıştı.

“Neler oluyor?” dedi bir ses.

“Tanrım merhamet et! Gemi su alıyor!” diye bağırda bir başkası.

Gerçekten de her yer su içindeydi; yukarıdaki güvertenin armuzlarının arasından sular damlıyor, kenarlardaki açık lom-

barlardan içeriye su hızla doluyordu. Herkes aceleyle ayağa kalktı.

“Mum var mı? Biri bir lamba yaksın. Bu mezar gibi karanlıkta hiçbir şey göremiyorum!”

“Tanrı bize merhamet etsin, başımız belada!” diye bağırdı bir başkası karanlıkta.

Biri kusmaya başladı ve yıkanmamış vücutların ve halat takımının pis kokusuyla karışan kusmuk kokusu kalabalık kamradaki havayı iyice dayanılmaz hale getirdi.

Bir anlık bir ışık çakmasının ardından büyük bir gök gürültüsü duyuldu. Talon güverteye çıkıp neler olduğunu öğrenmeye karar verdi. Karanlıkta el yordamıyla pelerinini bulup omzuna attıktan sonra diğerlerine sürtünerek aralarından geçip kapıyı açmaya çalıştı. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki kapı önce açılmamak için direndi ama Talon bütün gücüyle yüklenerek itip açmayı başardı. Sendeleyerek güvertenin dar balkonuna çıkan genç adam tam büyük bir dalga aşağıdaki ana güverteyi yıkarken küpeşteye tutundu. Rüzgârın savurduğu soğuk sular yüzüne çarptı. Şafak yeni söküyordu ve ortalık etrafı görecekt kadar aydınlanmamıştı.

Üstünde pelerin olmasına rağmen Talon'un giysileri dakikalar içinde sıırıslıklam oldu. Genç adam gözlerini kısarak çalkantılı denize bakarken uzakta zikzak bir çizgi çizerek çakan şimşegin ardından bir gök gürültüsü daha koptu. Talon şiddetli yağmurun altında dağ gibi dalgaların tepesindeki köpüklerin rüzgârda uçuştığını gördü. Korkuyla sindi. Gemiye yıkayan her dalga arkasında sanki gemiyi içine çekecekmiş gibi görünen meşum karanlık bir boşluk bırakıyordu. Talon titredi, sadece soğuktan değil, korktuğu için de.

Geminin bordasından su boşalıyor ve sancak tarafına eğilen gemi doğrulmaya çalışıyordu. Aşağıda yelkeni tutan devasa direği kontrol etmeye çalışan tayfa bütün gücüyle halatlara asılıyor ama bu pek işe yaramıyordu. Bütün çabalarına ve kaptanın haykırışlarına rağmen yelken direğini bir türlü istenilen tarafa çeviremiyorlardı.

Güverteye bir dalga daha vurdu ve üç adam ayakları yerden kesilerek diğer taraftaki firendi deliklerine doğru savruldu. İyice gerilen gemi yavaş yavaş doğruldu ve her taraftan içinde tahta parçaları yüzen sular boşalırken ters istikamete doğru dönmeye başladı. Gemi ambarının üstüne konmuş ağır tahta bir ızgara kırılıp yerinden çıktı ve akıntıyı izleyerek iskele tarafına doğru savruldu. Firendi deliğindeki çaresiz adamlardan birini ezerek öldürdü. Adamın acı dolu çığlığı, üstüne hücum eden suların içinde boğuldu.

Talon bakışlarını yukarı çevirdi. Baştanbaşa bulutlarla kaplı gökyüzünde çakan şimşekler cehennem gibi bir sahneyi aydınlatıyordu. Arkadan, iskele tarafından rüzgâr alan gemi denize karışıp kaybolmuş gibiydi. Dalgalar pruvasına çarpıyor ve gemi bir çukura girdiği zaman ön güverteye kadar geliyordu.

Yukarıdaki yelken sanki bağırarak yanıt veriyormuşçasına çılginca çırpıma başladı. Saniyeler içinde lime lime olurken, alt kısmını tutan halatlardan biri ya çürüdüğü için ya da gerilime dayanamadığından koptu.

Yelkenin gözlerinin önünde paçavraya dönüşmesini izleyen Talon'un içine bir ağırlık çöktü. Bir yolunu bulup bu yelkeni kurtararak veya yeni bir yelken çekerek geminin kontrolünü tekrar ele geçirmedikleri sürece artık rüzgârın ve denizin merhametine kaldıklarını anladı. Başını kaldırıp gemi direğine baktı ve normalde orada olması gereken aşırma yelkenin bile yerinde olmadığını, ondan geriye kalanların işe yaramaz gri flamalar gibi dalgalandığını gördü.

Max'in de güvertede yanına geldiğini ve onunla konuşmaya çalıştığını gördü ama rüzgârın ağıtı sözlerini uzaklara sürüklüyordu. Talon üst güverteyi işaret etti ve yavaş yavaş kış güvertesine çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Max olduğu yerde kalmayı seçti. Rüzgâr hiç korunağın olmadığı merdivenlerde daha şiddetliydi. Sanki Talon'u tutunduğu yerden çekip alarak köpüren denize fırlatmak ister gibi öfkeyle üstüne saldırıyordu.

Talon merdivenin iki yanında uzanan ve rüzgârın bir o yana,

bir bu yana salladığı iplere tutunarak basamaklardan emekler gibi çıkarken, her an bir dalganın gelip kendisini sürüklemesinden korkuyordu. Tepede uğuldayarak onu sağa sola savurmaya çalışan rüzgâra rağmen ayağa kalkmayı ve sendeleyerek gemi direğine ulaşip sımsıkı tutunmayı başardı. İki dümencinin hiç itaat etmeden dönüp duran dümen pedalını kontrol etmeye çalıştığını gördü. Dümen adamları bez bebekler gibi savuruyordu. Talon bu loş şafak ışığında bile adamların sakallı yüzlerindeki bitkinlik ve dehşet ifadesini görebiliyordu.

Parmak mafsalları bembeyaz kesilmiş kaptan ön küpeşten sarkmış haykırıyordu. “Şu tanrının cezası sereni indirip işe yaramaz paçavraları atın. Hemen başka bir yelken bağlayın, yoksa hepimiz boğulacağız.”

Kaptan fırtınanın uğultusunu bastırırcasına gürlemişti ve tayfalar inip kalkan güvertede emri yerine getirmek için koş-turmaya başladılar. Hayatlarının yeni bir yelken takmaya bağlı olduğunu biliyorlardı, yoksa gemi yana yatıp sulara gömülecekti.

Talon kış güvertesinin önünde, gemi direğini saran iplere tutunmuş, durumu anlamaya çalışıyordu. Şimdi geminin güneye döndüğünü fark etmişti, zira iskele pruvası tarafındaki bulutların arasından şafağın söktüğünü gösteren bir ışıltı görünüyordu.

Yakında başka gemi olup olmadığını bilmiyordu ama olsa bile, onlar da canlarını kurtarmaya çalışacakları için isteseler bile yardıma gelemezlerdi. Arkasına döndü ve aşağıya, geminin orta kısmına bakarak atların ne yaptığını merak etti. Ambarlardan birinin parmaklığı çıkmıştı ve Talon geminin su aldığından emindi. Bu da atların dizlerine kadar suya gömülmüş ve dehşet içinde oldukları anlamına geliyordu. Aşağısı tam bir cehennem olmalıydı.

Arkadaşları ya geminin ön tarafındaydı, ki bu durumda artık tamamen suya gömülmüşlerdi ya da hemen ayaklarının altında, kış güvertesindeki kamaraların aşağısında şövalyelere ayrılmış olan yerdeydiler.

Max dışında kimse peşinden gelmemişti ve Talon, Max'in gemi direğinin yanında şiddetle kustuğunu gördü. Direğin tepesi ve serenler bir yandan bir yana geniş bir yay çizerek gidip geliyor, bu da yukarı baktığı zaman başının dönmesine neden oluyordu. Gemi öyle denetimden çıkmıştı ki deniz neredeyse geminin kenarlarıyla aynı seviyede idi.

Talon bütün gücüyle iplere tutunarak dua etmeye başladı.

Aşağıda tayfalar boydan boya geminin iki kenarı arasında uzanmış olan serene deli gibi başka bir yelken geçirmeye uğraşıyorlar ve yüzlerine çarpan yağmura ve rüzgâra rağmen iyi iş çıkartıyorlardı. Her an biri güverteden denize savrulabilir veya havada uçan büyük bir nesnenin çarpmasıyla ölebilirdi. Dümen-cilerden birinin haykırışı duyuldu. Hemen arkasına dönen Talon sırlıslık adamın ileriye işaret ettiğini gördü.

"Karaaaa! Sevgili Tanrım koru bizi, kara bu!" diye bağırıyordu adam ama sesinde hiç de rahatlamış bir hava yoktu. Talon adamın çılgılığındaki paniği açıkça duyabiliyordu.

Adamın işaret ettiği yeri görebilmek için yarı karanlıkta gözlerini kısarak dikkatle baktı.

Çakan bir şimşek gri ufuk çizgisinde belli belirsiz görünen karanlık, uğursuz bir kitleyi aydınlattı. Bu kesinlikle karaydı; Talon'un yüreğine indi. Gözlerini hemen tekrar aşağıdaki tayfalara çevirdi. Küpeştenin üstünden sarkan kaptan adamlara acele etmelerini yoksa batacaklarını haykırıyordu.

Gemi suyun içine o kadar gömülmüştü ki yalpalaması hafiflemişti. Talon aşağıda paniğe kapılmış atların kışnemelelerini duyuyordu. Eski dostu Cabbar da dâhil olmak üzere onları kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğini anlayınca içi eridi. Cabbar'ı serbest bırakabilse bile ambardan çıkartamazdı. Yüzüne kamçı gibi çarpan rüzgâra rağmen Talon gözlerinden yaşların aktığını ve önündeki ufkun bulanıklaştığını hissetti.

Fakat hemen ardından çok yakında kendi hayatının da tehlikeye gireceğini kavradı.

Geminin ön tarafından panik dolu bir çılgılık geldi. Talon istavroz çıkardı.

“Yarım mil ileride kayalar var!” Rüzgâr sözlerin geri kalanını alıp götürdü.

Dümendeki adamlar güverteye kapanıp ağlayarak dua etmeye başladı. Ne var ki kaptan teslim olmayacak kadar yürekliydi. Küpeşteyi bıraktı ve iki adamı tekmeleyerek ayağa kaldırdıktan sonra küfrederek tekrar yelkenin başına geçmeye zorladı. Sonra yelkeni bir serenin üstüne germiş ve şimdi iki taraftan havaya kaldırmaya çalışan tayfaları cesaretlendirmeye koyuldu.

Yelkenin neredeyse anında rüzgârla şiştiğini gören Talon'un içine bir umut ışığı doğdu fakat bu yelkeni yukarı çekmeyi zorlaştırıyordu; adamlar son bir umarsız çabayla onu yukarı çekmeyi başardılar ve gemi yeniden hayatının dizginlerini eline aldı. Suda debelenen bir kütükten başka bir şey olmayan gemi hız kazandı; kaptan hiç vakit kaybetmeden dümene koştu ve gemiyi kayalıklardan uzaklaştırmak için iki dümenciyle birlikte uzun yekeyi bir o yana bir bu yana çevirmeye başladı.

Tayfalar halatları sıkıca bağlamaya çalışırken kamaralardan çıkan insanlar geminin arkasındaki güvertelerde toplanmaya başlamıştı. Talon, Montague ile Jeffrey'nin Max'in yanına gittiğini gördü.

Bunlar, hayatları tamamen tayfaların becerisine bağlı olan, yardım edemeseler de aşağıya inip kendilerini kapana kısılmış gibi hissetmek istemeyen şövalyelerle yaverleriydi. Gemi ve tayfası denize ve fırtınaya karşı bütün güçleriyle mücadele ederken onları korku dolu bir hayranlıkla izliyorlardı.

Fakat yelken çok geç çekilmişti. Gemi sarsıldı ve aşağıdan bir kırılma sesi duyuldu. Gemi direği öne arkaya yattı ve seren yerinden çıktı. Yelken aşağı düşmeye başladı.

Neler olduğunu anlayan denizcilerin korku dolu feryatları şövalyelerle yaverlerine ulaştı. Gemi kayalardan kurtulamamıştı. Geminin burnu havaya kalkıp pruvası suyun yüzeyinin hemen altındaki sivri kayalara çarparak parçalanırken, arka güvertedeki insanlar bez bebekler gibi etrafa savruldu. Denize düşen birçok kişi öfkeli dalgaların arasında kayboldu. Geri kalanlar bir şeylere

tutunmayı başarmıştı ve Talon yağmurla rüzgârın uğultusunun arasında çılgınlıkları duyabiliyordu.

Talon'un da tutunduğu yerden savrulmasına ramak kalmıştı ve dehşet içinde geminin ana direğinin yarılıp öne doğru yatarak yelken bezleriyle halatların oluşturduğu yığının üstüne düşmesini izledi.

"Max, neredesin?" diye bağırdı Talon.

"Buradayım, Talon!"

"Geminin işi bitti; burada kalırsak bizim de işimiz biter," diye bağırdı, Max'in tutunduğu küpeşteye inen merdivenlere atılırken. Tutunacak bir şey bulmak için etrafa bakındı ve gözü biraz önce bir denizciyi öldürmüş olan ızgaraya takıldı. Geminin sandalına ne olduğunu merak etti ama sonra muhtemelen uzun zaman evvel parçalanarak denize uçtuğunu düşündü.

Max, Montague, Jeffrey ve diğerlerinin bir araya toplandığı güverteye atladığı zaman bazılarının diz çökerek dua ettiğini, bazılarının da kendilerini güvende hissetmek için bir şeylere tutunduğunu gördü. Max ve iki arkadaşı dışında herkes ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve onlar da bir tür liderlik beklentisi içinde Talon'a bakıyorlardı.

Gemi gıcırdadı ve pruvaya su dolarken daha dik bir açıda yan yatmaya başladı. Aşağıda kapana kısılan atların tekmeleri ve kişneme sesleri iç paralıyordu ve Talon yakında öleceğini bildiği hayvanların seslerini duymamak için kulaklarını tıkayabilmeyi diledi.

Kaptanla iki dümenciden iz yoktu. İnsanların çoğu yüzemediği için korkudan donakalmıştı. Bazıları da çılgınca bir panik içinde dört ayak üstünde sürünüyordu.

"Çabuk! Şu ızgarayı alalım, yoksa denizde kayboluruz!" diye bağırdı Talon. Gerçekten de o konuşurken ızgara kınılıp yerinden çıkarak sürüklenmeye başladı. Talon, Max'i kolundan tutarak onu su içindeki güverteye inen merdivene doğru sürükledi. Baştan aşağıya ıslanmasına rağmen soğuk su yine de onu titretti. ızgaradan sarkan bir ip gördü ve ona yapıştı.

"Max, Montague, Jeffrey, hemen ızgaranın üstüne çıkın."

Hepsi ızgaraya doğru atılarak üstüne tırmandılar. Tam o sırada bir dalga daha vurdu ve ızgarayı Talon'dan uzağa savurduğu gibi ipi de elinden koparıp aldı. Talon kollarını uzatan arkadaşlarına doğru çaresiz bir hamle yaptı ama denize düşerek gemiden uzağa sürüklendi. Bir an sulara gömüldükten sonra su yüzüne çıkmaya çabaladı ve o anda büyük bir dalganın ızgarayı ters çevirerek iki arkadaşını denize savurduğunu gördü.

Adamlar suların içine gömüldü ve arkadan gelen bir dalga ızgarayı Talon'un su üstünde kalmaya çabaladığı yere doğru savurdu. Montague bir şekilde ızgaraya tutunmayı başarmıştı. Talon bu tek kurtuluş vasitasına doğru çaresiz bir hamle daha yaptı. Tahtayı yakaladı ve sımsıkı tuttu. Talon bağırana kadar Montague onun orada olduğunun farkında değildi. O zaman iri yarı adam döndü ve elini uzatıp Talon'u omzundan tuttu. Montague'nun tahta salın üstüne çektiği Talon nefes nefese olduğu yerde yattı. Sonra etrafına baktı.

"Montague, Max nerede? Max! Jeffrey!" diye bağırdı. "Neredesiniz? Ben buradayım! Buradayım! Beni duyuyor musunuz? Sevgili Tanrım, ne olur kurtar onları, böyle ölmemeliler!"

Montague da bağırırmaya başladı ama çığlık çığlığa esen rüzgâr seslerini bastırıyordu. Uzaktan hafif bir ses geldi ama hava ışımasına rağmen Talon hiçbir şey göremiyordu; ancak dalgalar salı yükselttiği zaman harap gemiyi görebildi. Talon kamçı gibi yağın yağmurun arasından geminin kış tarafının sulara gömüldüğünü ve geride sadece pruvayla gökyüzüne uzanan parçalanmış direğin kaldığını gördü.

Tayfalardan ve yolculardan hiçbirini görmedi. Hayatta kalanların bazılarının pruvayla direğe tutunabileceğini tahmin etti ama zamanları neredeyse tükenmişti. Bir ara yüz metre kadar ötede mücadele eden birini gördüğünü sandı ama sürüklenen salın yönünü değiştirmeye imkân yoktu. Çaresizlik içinde Tanrı'ya merhamet etmesi ve diğerlerini koruması için seslendi. Ancak yağmur dinmiş ve fırtına bayağı hafiflemiş olmasına rağmen dalgalar hâlâ yüksekti.

Talon sıırıslıklamdı, üşüyen bedeni titremeye ve dişleri birbi-

rine çarpmaya başladı. O sırada sanki onu denizin derinliklerine çağırıyormuş gibi suyun içinden bir el çıktı. Talon önce korkuyla geri çekildi ama uzanan kolun yenini tanıyınca onu sıkıca tuttu. Montague da görmüştü ve hemen uzanıp kolu yakalayarak mengene gibi sıkıca tuttu.

Başı suyun üstüne çıkan Max ağzından sular püskürttükten sonra çılgın gibi nefes almaya çalıştı. Talon'la Montague sıkıca tutarken Max tahta ızgaranın kenarına dayanıp daha rahat nefes alacak kadar kendine geldi. Başını kaldırıp onlara baktı ve dişlerini göstererek sırttı. Sonra onların yardımıyla kendini salın üstüne çekti.

"Yüce Tanrım, bize merhamet et," diye inledi, etrafına bakınca.

"Geminin işi bitti. Etrafta ne Jeffrey'i ne de başkasını görmüyorum. Tanrı ruhlarına merhamet etsin!" diye bağırdı Talon, çenesiyle harap geminin karartısını işaret ederek. Uzaktan bir çığlık duyuldu, sonra rüzgâr ve denizin kükremesi başka bir ses duymalarına engel oldu. Talon geminin dalgaların altına gömülmesini izlerken Cabbar için ağladı.

Dalgalar ızgaradaki birkaç tutamaca sıkı sıkı tutunan üç adamın üstünden aşarken deniz onları gitgide uzaklara sürüklemeye devam etti. Hepsi sesleri kısılana kadar bağırırmaya devam etti ama hiç yanıt gelmedi. Talon onların sağ kalanların denizin açıklarına çekilmemiş olmaları için dua etti; kimse o durumda uzun süre dayanamazdı. Aynı şekilde, geminin vurduğu kayalara çarpıp ölmelerinden de korkuyordu.

Talon başını sala dayayıp ağlamaya başladı. "Bize ne olacak?" diye bağırdı. "Tanrıya şükür, kurtulduk ama eğer kayalara vurmazsak bu sefer de soğuktan öleceğiz." Kollarıyla parmakları ağrıyordu ve gözlerini tuzdan ve sürekli sıçrayan sulardan korumak için çoğunlukla kapalı tutuyordu.

Yorgunluktan kendinden geçmiş olmalıydı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve kızarmış gözlerle etrafa baktı. Güneş doğalı epey olmuştu ve kollarıyla parmakları tahta sala sıkıca tutunmaktan kasılıp kalmıştı. Max hâlâ yanındaydı ama ya uyuyordu

ya da bilincini kaybetmişti. Montague da hâlâ bir ceset gibi yatıyordu ama Talon büyük bir rahatlamayla arkadaşının soluk aldığına gördü.

Başını kaldırıncı gökyüzünde alçak bulutların sürüklendiğini gördü ama şimdi aralarından mavi gökyüzü de görünüyordu. Yine de onu soğuk, kapalı bir sabah karşılamıştı. Nerede olabileceklerini anlamaya çalışarak başını acıyla sağa sola çevirdi.

O zaman yüreği ağzına geldi. Yaklaşık iki yüz metre kadar ileride dev dalgaların vurduğu küçük bir sahil vardı. Sahilin iki yanında kayalar ve uçurumlar yükseliyordu. Kayalar pek tehditkâr görünüyordu. Ardı ardına kayalara vuran dev dalgalar havaya sular püskürtüyordu. Talon sallarcının, iki yanında alçak sarp kayalıklar olan kısa bir kumsalın bulunduğu dar bir koyağa doğru sürüklendiğini fark etti. Kayalara doğru ilerliyorlardı ve bu da ölüm demekti. Onun için salı sımsıkı tutan parmaklarını çekerek kendilerine gelene dek Max'le Montague'ya vurdu ve sonra onlara kayaları gösterdi. Hiç vakit kaybetmeden oynak sala yön vermek için yorgun kollarıyla kürek çekmeye başladılar. Hâlâ yüzmeyi göze alamayacak kadar uzaktaydılar. Talon bu üşümüş ve bitkin haliyle hayatta kalamayacağını biliyordu ve arkadaşlarının da ondan daha iyi durumda olduklarından kuşkuluydu.

Salı, kıyıya vuran dalgalar onu sahile taşıyacak kadar çevirmeyi başarınca Talon bir an durdu ve durumlarını değerlendirmek için etrafına bakındı. Montague ile Max başları yerde dermansız bir halde kürek çekmeye devam ediyordu.

Talon orada yalnız olduklarını anladı; gemiden kimseyi göremiyordu. Fakat sallarıyla birlikte sahile doğru ilerleyen pek çok gemi enkazı vardı. Gemiden kurtulan birçok nesne suyun üstünde bata çıka yüzüyordu ve Talon dehşet içinde ürpererek yüzmeyen ve hayatta kalmanın yolunu bulamamış şansızların cesetlerinin de bunlara dâhil olduğunu fark etti.

Dehşetle en yakınlarında yüzen birkaç cesede baktı. Bunlar tayfaldı. Gevşeyen bedenleri kaboran denizle birlikte bir o yana bir bu yana sürükleniyordu.

Talon onlar için bir dua mırıldandıktan sonra dikkatini kıyıya çevirdi. Tahta ızgara daha sığ sulara gelince bir dalgaya yakalanıp kumsala doğru sürüklendi ve kumlara çarparak üç adamı köpüklü suyun içine fırlattı. Suyun içinde yuvarlanan Max, Talon'un yakasına yapıştı. Dalga geri çekilirken kuru kumlara doğru sürünerek birkaç dakika nefes nefese hiç hareketsiz yattılar. Sonunda Talon elleriyle dizlerinin üstünde doğrularak kendisini kurtardığı için Tanrı'ya şükretti. Sonra Montague'yla Max'e baktı. Hareket edemeyecek kadar bitkin olan arkadaşları göğüsleri inip kalkarak kumların üstünde yatıyordu.

Talon kendisini ölesiye yorgun hissediyordu; kemikleri ağrıyordu ve sahilde esen rüzgâr içine işliyordu. Açık kumsalda hiç sığınacak yer yoktu. Rüzgâr büyük bir dalganın köpüklerini kamçı gibi yüzüne çarptı.

Max doğrulup oturdu. "Sığınacak bir yer bulmalıyız, yoksa bu rüzgâr bizi mahveder," dedi.

Montague da zorla elleriyle dizlerinin üstünde doğrulduktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı.

"Haklısın ama nerede?" diye homurdandı.

Konuşamayacak kadar yorgun olan Talon ayağa kalktı. Üçü birden hiçbir şey söylemeden ve hayatta kaldıklarına hayret ederek koyun ağzında biraz sakinleşen denize baktılar.

"Sahilde sığınacak yer yok. İç taraflara gitmeliyiz," dedi Max, dermansız halde yamacı işaret ederek.

Sendeleyerek arkasında ne olduğunu görmek için kumluk sahilin oluşturduğu alçak tepeyi tırmandılar ve orada sırt üstü dönmüş ve kısmen yanmış olan bir teknenin kalıntılarını gördüler. Talon tökezleyerek elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Kendini çok zayıf ve bayılacakmış gibi hissediyordu. Başının kaldırdı ve beş yüz metre kadar ötede alçak ağaçlardan oluşan bir koruluk gördü. Biraz daha dikkatli bakınca koyun içine akan küçük bir akarsu gördü, bu da salları karaya yaklaşırken belli belirsiz fark ettiği bulut kümesini açıklıyordu.

"İşte, şu teknenin altına sığınabiliriz," dedi Montague, nefes nefese.

Talon, Montague'nun gösterdiği tarafa baktı. Teknenin denize açılacak halde olmadığını fark etti; iç tarafı çökmüştü. Hiç aldırmadı, soğuk rüzgârdan korunabilecekleri ve acilen ihtiyaç duydukları tek sığınak buydu. Teknenin bir tarafındaki dar bir açıklıktan içeri süründüler; diğer taraf kumların içine gömülmüştü. İçerisi bayat balık kokuyordu ama umursamadılar. Talon rüzgârdan korunmak için kendini iyice dibe çekti, sonra o ve arkadaşları ısınmak için birbirlerine sokulup bitkin bir halde hemen uykuya daldılar.

*Geceydi ve gökyüzü açıktı
Ve lekesiz bir ay tam ortasında
Feraset âleminde
Yoluma ışık tuttu.
Solomon İbn Gabirol*

Bölüm 2

Kervan

Develer sıralar halinde izi yolu olmayan çölde ta uzakta doğu dufkunda görünen palmyelere doğru ağır ağır ilerliyordu. Uzun eğri boyunları geriye doğru kaykılmış, şiş gözkapaklarının altındaki gözleri iki çizgi halinde kısılmıştı. Vakit ikindiye yaklaşıyordu ve güneş gökyüzünde bayağı alçalmış olsa da hâlâ kumları ve insanlarla devlerin sırtlarını yakmaya devam ediyordu. Kervan titrek pusun içinde sanki uykuda gezer gibi vadinin vaat ettiği suya ve sığınağa doğru ilerliyordu.

Toplam otuz kadar deve vardı. Hayvanların gölgesi, sanki uzun hayaletler onlara eşlik ediyormuşçasına çarpık silueller halinde sayısız kum tepesiğinin üstüne düşüyordu. Hem hayvanlar hem insanlar için uzun, sıcak bir gün olmuştu; kışın soğğunun ardından bahar güneşinin yakıcılığı kendini hissettiriyordu.

Kervanın sahibi ve başı Haydar Abdül İkrimah öndeki develerden birinin sırtında oturuyordu. Alnını yüzünün alt kısmını örttüğü pamuklu bezle, kefiyesiyle sildi; iri yarı adam öğle sonrasının sıcaklığında ter içinde kalmıştı. Geride kalan olup olmadığını kontrol etmek için elini gözlerine siper yaparak asabi bir tavırla arkaya baktı. Haydar kervanın böyle korunmasız haldeyken çölün yarısına yayılmasından nefret ediyordu.

Erkeklerden ve birkaç çocuktan oluşan sığırtmaçları sert çöl insanlarıydı ancak Haydar onların haydutlara, özellikle onun-

ki gibi kervanları yağmalayıp insanları öldürmek için aniden çölün içinden çıkıp gelen vahşi Berberilere karşı direnecek savaş becerilerinden yoksun olduklarının pekâlâ farkındaydı. Güvenli Barqa* (*Libya'nın doğu bölgesi) bölgesinden uzaklaşalı haftalar geçmişti ve aradaki dar deniz şeridinin karşısında El Andalucía* (*Endülüs) olarak bilinen memleketin görülebildiği Kuzey Afrika dağlık burnu boyunca uzanan Mağrip bölgesinden çıkalı ise çok daha uzun zaman olmuştu. Bu da pek çok uykusuz gece ve uyumaya can attığı halde uyanık kalmaya çalıştığı uzun günler anlamına geliyordu. Silahlı korumalar tutabilirdi ama cimri bir insandı.

Madenlerden, postlardan ve yün balyalarından oluşan değerli yükleri Mısır'ın kraliyet şehri El İskenderiye'ye gidiyordu. Kervanı iki ay kadar önce İber Yarımadası'nın karşısındaki kıyıdan yola çıkmıştı. Gümüşlerle vahşi hayvan derilerinin bir kısmı Gırnata Sultanlığı'ndan, diğer mallar da meşhur Cordova şehrinden gelmişti. Haydar şehirdeki edebi camia içinde yüksek fiyata gideceğini bildiği kitaplar bile taşıyordu. Bu günlerde El Andalucía'dan gelen bu tür kitaplara karşı doymak bilmez bir ilgi vardı, zira diğer kütüphanelerden tedarik edilen kitaplar, araştırmaya zahmet etmediği nedenler yüzünden, azalmaya başlamıştı.

Yola çıkmadan haftalar önce denizi geçerek El Andalucía'nın güneyindeki meşhur Granada şehrinde güzel kumaşlarla ayı ve kurt kürkleri almıştı. Maceraperest Yahudi tüccarların kuzeyde kâfirlerin soğuk memleketlerinden getirdiği kehribarlar ve gümüşler bulmuştu. Şimdi de mallarını satmak için her yıl yaptığı gibi El İskenderiye'ye gidiyordu. Her akşam fiyatların bir servet kazandığı geçen yıl kadar iyi olması için dua ediyordu.

İç rahatlayarak gözlerini ilerdeki ağaçlara dikti. Bir buçuk kilometre kadar ilerideki bir'in, yani göledin etrafında kümelenmiş olan palmyelere yaklaşırken hâlâ sol taraftan gelen denizin sesini duyabiliyordu. Dalgaların uzaktan gelen uğultusu ona kıyı şeridi boyunca bir haftadan az yolları kaldığını ve sonra büyük şehre varmış olacaklarını söylüyordu. Önce bir banyo yapacak,

sonra bir kadınla sevişecek ve ondan sonra da güzel bir yemek yiyecekti. Belki de üçünü aynı anda yapardı! Daha sonra da içinde kum olmayan bir yatağın tadını çıkartacaktı. Adam kendi kendine gülümsedi.

Geçmekte oldukları bu bölgenin bir zamanlar hem denizde hem karada savunmasız tüccarları yağmalayan korsanların istilasına uğradığını biliyordu. Mısır'daki genç Sultan Selahaddin'in askerleri bir süre önce körfezi onlardan temizlemişti. Haydar genç Sultan'a o haşaratların hakkından gelecek cesareti ve iradeyi verdiği için Allah'a şükrederek bir dua mırıldandı. Bu ona aksi halde kullanmak zorunda kalacağı dolambaçlı yolda harcayacağı bir ay kazandırmıştı.

Her zaman tedbirli olan Haydar ağaçlara beş yüz metre kala arkasındaki atlılardan birine el etti. Gencin sadece gözleriyle burun kemerini açıkta bırakarak artık kum rengini almış olan beyaz keten bir kefiye¹ ile sarıp sarmaladığı yüzünü görmek zordu. Fakat Haydar onun kim olduğunu biliyordu.

"Dakiy, Utbah'la önden gidin de kamp kuracağımız yerde kimse var mı kontrol edin. Eğer bir şey görürseniz hemen geri gelin. İnşallah kimse yoktur."

"Gidiyorum, efendim!" diye bağırdı oğlan.

Sonra arkadaşına seslenerek devesini ustaca öndeki hayvanların yanından geçirdi ve hızlı tırıs üzere ilerlemeye başladı; bu arada heyecanla bağırarak diğer oğlan da ona yetişmek için devesinin hörgücünü topuklayıp tüylü boynuna sertçe vurdu.

Haydar elini kaldırarak arkasındakilere durmalarını bağırdı. Herkes yavaşça bir araya toplandı ve hiç konuşmadan gençlerin geri dönmesini beklemek üzere bir yarım daire oluşturarak sabırlı develerinin gölgesinde bağdaş kurup kumun üstüne oturdular. Bazıları parmaklarıyla yaylarını kontrol edip oklarını gözden geçiriyordu.

"Şehre üç gün, belki de bir hafta kadar yolumuz kaldı. İnşallah hiç sorun çıkmadan varacağız," dedi Haydar, özel olarak

¹ Güneşten ve kumdan korunmak için başa ve yüzün alt kısmına sarılan keten veya pamuklu kumaş.

kimseye hitap etmeden. Sinekliğini yüzünün önünde sallayıp gözlerini kısarak sıcaktan titreşen uzaktaki ağaçlara baktı.

Gençlerin çevresi ağaçlarla sarılı tatlı su kaynağının etrafını kolaçan etmeleri çok sürmedi. Alelacele bir inceleme yapmışlardı. Eğitimsiz gözleri onlara orada kimsenin olmadığını ve bir süredir de kimsenin gelmediğini söylüyordu. Bir ateşin kalıntılarını buldular ama soğuktu. Oranın son zamanlarda ziyaret edildiğine dair başka bir iz göremediler.

Bekleyen kervana geri dönerek sorun olmadığını bağırdılar. Kervan gürültüyle harekete geçti; taze suyun kokusu herkese enerji vermişti. İnsanlar alışıldığı üzere kamp kurmaya koyuldu. Homurdanan develere diz çöktürdüler. İnat edenler burunlarına bağlı ipler çekilerek acıyla yere çöktürülürken, sığırtmaçların gözdeleleri nazikçe oturmaya zorlandı. Yükleri indirildi, ön bacaklarına köstek vuruldu, su içmeleri için kaynağın yanına götürüldü. Daha sonra da önlerine diğer develerin taşıdığı yemler konuldu. Sonra ateşler yakıldı ve hurma, kurutulmuş keçi eti ve deve sütüyle ezilmiş tahıl karışımı bir lapadan ibaret mütevazı yiyecekler aceleyle serilen örtülerin üstüne dizildi.

Ne var ki şimdi ibadet zamanıydı. Haydar her zamanki gibi diğerlerinin başına geçerek küçük derede abdest aldı. O zamana dek su olmadığı için kumla abdest almak zorunda kalmışlardı. Tanrı sert çöl koşullarında bu özel izni vermişti ama şimdi suyun konforuna sahiptiler ve hepsi pek memnundu.

Yemeklerini yedikten sonra, güneş alev alev yanan batı ufkunun kenarında kıpkırmızı bir küre gibi asılıyken Dakiy ve Utbah etrafı keşfetmeye çıktılar. Bir kilometre kadar ötedeki körfeze gitmeye karar verdiler. İki hafta önce sahildeki Barqa şehrinden ayrıldıklarından beri görmedikleri denizi görme hevesiyle patikada ilerlemeye koyuldular. İkisi de yolun yakın zamanda bayağı kullanılmış olduğuna dikkat etmedi. Sahile yaklaşırlarken izlendiklerinin de farkında değillerdi. Patikanın sonundaki kum Seddi aşkıları ve kumsala ulaştıkları zaman başlarının dertte olduğunu anlamaya başladılar. Şaşkınlıkla bağırarak Dakiy Utbah'ın omzuna vurarak eliyle işaret etti. Önlerinde

ancak baraka denilebilecek bir yapı duruyordu. Bir süre bunun anlamını kavramaya çalışarak oldukları yerde durdular.

Ama bu duraklamaları onlara pahalıya mal oldu. Bir adam önlerine sıçrayarak yüzünü korkunç bir şekilde çarpıttı. Oğlanların ikisi de bir an dehşet içinde donakaldı; bu yeterliydi. İkisini de arkadan yakalayan sert eller gençleri kıpırdayamaz hale getirdi. Sonra bağırımlarına fırsat kalmadan aynı hızla eller ağızlarına kapandı. Önlerine zıplamış olan adam şimdi paytak paytak yürüyerek onlara yaklaşıyordu.

Adam yabancı bir dilde konuşuyor ve korkunç görünüyordu. Sakalı çok uzundu ve karman çorman kızıl saçları pislik içindeydi. Pörtlemiş mavi gözleri artık yaşadıkları şoktan kurtulmaya başlayan oğlanlara dik dik bakıyordu. Dakiy o kadar korkmuştu ki altını ıslatmıştı.

“Ses çıkarmazsanız size zarar vermeyiz,” dedi adamlardan biri alçak sesle.

Başını yukarı kaldıran Dakiy aynı ölçüde vahşi görünüşlü, üstünde benzer bir kıyafet olan bir başka adamla göz göze geldi. Onu mengene gibi sıkıca tutan adam tekrar konuştu. “İkiniz de sessiz olun, size zarar vermek istemiyoruz. Ama eğer bağırırsanız sizi öldürmek zorunda kalırız.”

Aynı adam diğer ikisine yabancı dilde bir şeyler söyledi ve hepsi birden sanki başka tuhaf ziyaretçiler de bekliyormuş gibi omuzlarının üstünden uzaktaki ağaçlara doğru baktılar. Dakiy’i tutan adam arkadaşlarına yine bir şey söyledi, bunun üzerine oğlanlar kumsalın aşağısına, vadinin görünmediği bir yere götürüldüler. Orada kumların üstüne oturtularak eski bir iple elleri ve ayakları bağlandı. Sonra adamlar önlerinde çömeli yüzlerine baktılar.

“Nereden geldiniz? Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu onların dilini konuşan adam. Yüzü güneşten yanmış adamın açık kumral saçları düğüm düğümdü ve yeşil gözleri çok ciddi bakıyordu. Sanki uzun zamandır konuşmamış da yeniden alışmaya başlıyormuş gibi dillerini duraklayarak ama gayet iyi konuşuyordu.

“Biz... biz bir kervanla geldik. El İskenderiye'ye gidiyoruz,” dedi Dakiy, titrek bir sesle. Dehşet içindeydi ama adamların vahşi ve derbeder bir görüntüsü olmasına rağmen tehditkâr bir tavırları yoktu. Güneşten yanmış, paçavralar içindeki adamlar korkmuş çocuklara rahatlatıcı bir şekilde gülümsediler.

“Efendimiz Haydar Abdul İkrimah büyük bir savaşıdır ve eğer bizi bırakmazsanız gelip kellenizi uçurur!” dedi Utbah tiz bir sesle. Dişleri birbirine vuruyordu.

“Eminim büyük bir savaşıdır, çok korktuk,” dedi, çenesinde bir yara izi olan yeşil gözlü adam. Gülümsedi ama bu gençleri hiç rahatlatmadı.

“Sizin şu büyük savaşçının kaç adamı var?” diye sordu adam usulca.

“İki yüz kişiyiz ve herkes savaşçı. Bizim karşımızda hiç şansınız yok.”

“Ben otuz kadar deve saydım, yalan söylüyor olabilir misin?” dedi adam yumuşak bir sesle ama gözleri buz gibi bakıyordu. Sonra tehditkâr bir sesle sözlerine devam etti. “Eğer bize böyle aptalca şeyler söylemeye devam ederseniz sizi denize atarım, El İskenderiye'ye kadar yüzerek gidersiniz. Hem bir yere gitmenize fırsat kalmadan deniz canavarlarına yem olacağınızı da pekâlâ biliyorsunuz.”

“Hepimiz yirmi kişiyiz,” diye mırıldandı Utbah. Deniz canavarlarıyla karşılaşma düşüncesi ödünü kopartmıştı.

“İskenderiye ne kadar uzakta? Doğruyu söyleyin, eğer söylemezseniz sizi küçük parçalara doğrayıp yeriz. Uzun zamandır et yemedik,” dedi adam yeşil gözlerini kocaman açarak. Oğlanlar ona inandılar.

“Şehre belki üç gün, belki de bir hafta yolumuz kaldı,” dedi Dakiy hıçkırarak.

Adam iki arkadaşına dönerek alçak sesle bir şeyler söyledi. Adamlar başlarını sallayarak çocukları yerden kaldırdılar ve onları ilk başta gördükleri yıkık dökük barınağa taşıdılar.

Karanlık, ufkun üstünde kızıl bir şerit bırakarak batan güneşin ardından hızla çöküyordu. Çocuklar sığınağın içinde kumla-

rın üstüne bırakıldığı zaman Dakiy korkuyla inledi. Utbah onu aşağılayarak homurdandı. "Neden onlardan bu kadar korkuyorsun? Buradan kaçtığımız zaman belalarını bulacaklar."

"İnşallah. Sabırlı ol, genç savaşçı. Sonra sizi almaya geleceğiz. Şimdi sessiz olun ve bu adamı rahatsız etmeyin," dedi dillerini konuşan adam, önlerindeki kılı adamı işaret ederek. "O çocukları yemeyi sever, özellikle oğlanları ve uzun zamandır çocuk yemediği için de karnı çok aç."

"Biz çocuk değiliz!" diye bağırdı Utbah. "Biz erkeğiz."

"Ah, unutmuşum. Affedersin, küçük savaşçı."

Adamın dişleri çöken karanlıkta parıldadı ve sonra ortadan kayboldu. Önlerinde çömelmiş oturan iri yarı adam onlara kötü kötü bakıyordu. Dakiy titredi ve kendisi gibi titreyen Utbah'a sokuldu. Hiç seslerini çıkarmadılar.

* * *

Güneş battıktan sonra Haydar rahatladı. Temiz su vardı ve etrafta onu paylaşacak kimse yoktu, böylece sabahleyin vahanın serinliğinin tadını çıkartabilirdi. Eğer başkaları olsaydı kervanına vahanın dışına kamp kurduracaktı ve hurma ağaçlarının gölgesinden onlar değil ilk gelenler faydalanacaktı.

Yavan bir akşam yemeği yemişlerdi ve iki nöbetçi diktikten sonra geri kalanlar bir ateşin etrafına oturarak uzun saplı küçük pirinç kaplarda korların üstünde pişirdikleri pek değerli kahve çekirdeklerinin keyfini çıkarmaya koyuldular. Kaynayan koyu sıvının hoş kokusu küçük vahaya yayıldı. Haydar İskenderiye'de bir çuval daha kahve almaya karar verdi; elindeki stok neredeyse bitmişti.

Haydar oğlanların ortada görünmediğinin farkındaydı ama hâlâ suyun kenarında olduklarını ve yakında döneceklerini düşündü. Her halükarda, bu bölgeyi tanıyordu ve çölün bu kadar içlerinde insanlardan herhangi bir tehlike gelme olasılığı yoktu, özellikle burası korsanlardan temizlendikten sonra. Tehlike ancak başka bir kervandan gelebilirdi ama orada yalnız olduklarından emindi.

Böylece adamlarıyla birlikte gevşedi ve gökyüzünü bir baştan bir başa yıldızlar kaplayana dek mırıltılı konuşmalar sürdü gitti. O gece ay yoktu fakat adeta elle dokunulabilecek gibi yakın görünen yıldızlar ta uzakta, batı ve güney tarafındaki dağ sıralarını yeterince aydınlatıyor, aralara serpilmiş kayalar donuk çöl kumlarının üstünde büyük karanlık kütleler halinde görünüyordu.

Denizden gelen serin bir esinti yakındaki palmiyelerin yapraklarını okşayarak hışırdıyor, sönmeye yüz tutan ateşin korlarını canlandırıyor, titreyen alevler adamların gölgelerini ağaç gövdelerinin üstünde dans ettiriyor, kampı yaşayanlarla paylaşan karanlık hayaletler yaratıyordu.

Gece yarısından çok önce herkes harmanisine bürünüp yerde veya eşya öbeklerinin arasında uyumaya yattı; iki nöbetçi hariç. Nöbetçiler kampın iki ucunda sırtlarını ağaçlara vermiş, dışarıyı gözlüyordu; biri karanlık doğu ufkuna, diğeri de geldikleri, batıdan uzanan patikaya bakıyordu. İkisi de gözlerini zor açık tutuyordu.

Ancak nöbetçilerden birinin boğazına bir bıçak dayandığı ve sağ bileği mengene gibi sıkıca tutulduğu zaman adam tehlikenin farkına vardı. Bir ses fısıldadı.

“Kimildama. Sakın bağırma, yoksa seni Allah'ına günahlarının hesabını vermeye gönderirim. Anlıyorsan başını sallı.”

Nöbetçi titreyen boğazına gömülmüş bıçağın ağzından sakınarak ihtiyatla başını salladı. Sonra zorla diz çöktürölüp bağlandı. Başındaki örtü gözlerini bağlamak için kullanıldı ve ağzı tıkandı. Kaba eller adamı yere oturttarak sırtını bir ağaç gövdesine yasladı. Kimildamaması, yoksa öleceği söylendi.

Titreyen adam bir kütük gibi hiç kimildamadan oturdu.

* * *

Ertesi sabah Haydar hemen dışarı gelmesi için yalvaran heyecanlı bir sığırtmaç tarafından uyandırıldı. Kamp uyandığı zaman gece çok şey olduğunu fark etmişti.

Haydar doğrulup gözlerini ovaladıktan sonra adamının

peşinden çadırından çıktı –çadırda kalan tek kişi kendisiydi. Doğuda güneşin tepesi görünüyordu ve Haydar onun öğlene kadar çölü alev alev yakan beyaz bir küre haline geleceğini biliyordu. Adamlarının çoğunun çadırının önünde toplanmış olduğunu gördü ve onu görür görmez hepsi bir ağızdan bağır-maya başladı. Haydar onları susturdu ve içlerinden birinin konuşmasını istedi.

Geceleyn çölden gelen biri veya bir şey onları ziyaret etmişti. Nöbetçiler kayıptı, bütün gece görünmemiş olan iki çocuk da öyle. Daha da kötüsü dört deve kayıptı. Sanki cinler almış gibi ortadan kayboluvermişlerdi. Haydar “cin” sözünden korkarak anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başlayan adamları sakinleştirmek için elini kaldırdı. Bu yetmezmiş gibi, bir başkası da silahlarının, kılıçların, yayların ve mızrakların çoğunun gitti-ğini söyledi. Zaten çok az silahları vardı, şimdiyse hemen hiç kalmamıştı. Tombul bir adam birkaç deri su tulumuyla yiyecek-lerin de alınmış olduğunu ekledi. Hepsi bir ağızdan korkularını ve endişelerini dile getirmeye başladı.

Haydar adamların söyledikleri karşısında afallamıştı. Düşün-celerini toparlamaya çalıştı ama gürültü aklını dağıtıyordu. “Peygamber aşkına, siz geveze çakallar çenenizi kapatın da bırakın düşüneyim!” diye bağırdı adamlara.

Kendini toplamıştı ama korkuyordu da. Bu insanlar, eğer gerçekten insansalar, nasıl olup da hiç ses çıkarmadan ve tek kişiye bile görünmeden gelip istediklerini alabilmişti? Nasıl olup da her zaman ayağa kalkarken ses çıkaran develeri kimse duymamıştı?

Belki nöbetçiler dışında, yaralanan veya ölen kimse yoktu. Haydar elinde olmadan titredi.

“Önce kayıp nöbetçileri, sonra da oğlanları bulmalıyız. Belki çoktan ölmüşlerdir,” dedi, sakın görünmeye çalışarak. “Her yere baktınız mı?”

Hep bir ağızdan baktıklarını söylediler. Haydar tekrar bak-malarını söyledi. Ağaçların arasını ve çölün içlerini arayarak bir saat harcadıktan sonra içlerinden biri oğlanların önceki akşam

sahile doğru gittiğini ve hâlâ orada olabileceklerini söyledi. İnşallah!

İçine bir korku saplanan Haydar öne geçerek uzaktan gelen dalgaların sesine doğru yürümeye başladı. Dalgaların uğultusu iyice artarken nefes nefese kum tepeciklerini aşarak denize ulaştı ve etrafına bakındı. Sahilde tuhaf bir şeyin durduğunu gördü; bu bir tür eğreti sığınağa benziyordu.

Tedirgin bir şekilde kılıcını çekti ve ellerine bulabildikleri silahları almış olan diğerlerine yanından ayrılmamalarını söyledikten sonra bir tepeden aşağı inerek kıyıya vuran tahtaların karman çorman yığıldığı öbeğe doğru ilerledi; adamları da birbirlerine sokularak onu izliyordu. Sığınağın girişine geldiği zaman gördüğü manzara karşısında Haydar'ın dili tutuldu. İki oğlanla iki nöbetçi yerde kumların üstünde, yan yana oturuyorlardı. Elleri ve ayakları bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı.

Haydar'ın kendine gelmesi için bir lahza geçti, sonra adamlarına bağırarak gelip esirleri çözmelerini söyledi. Ağızlarındaki tıkaçlar çıkartılır çıkartılmaz dördü birden öfkeyle tükürükler saçarak bir ağızdan konuşmaya başladı.

Bu gürültüden başı ağrımaya başlayan Haydar hepsine çenelerini kapatmalarını ve Peygamber adına, neler olduğunu teker teker anlatmalarını bağırdı.

“Cindi onlar!”

“Denizden gelen vahşi adamlardı!”

“Birinin kocaman mavi gözleri vardı... denizden çıkmış bir balık gibi!” diye kekeledi Dakiy.

“Saçları bellerine kadar iniyordu ve bizi yemek istediler!” diye zırladı Utbah.

“Sizi nasıl esir aldılar?” diye bağırdı sabrı taşmaya başlayan Haydar nöbetçilerden birine.

“Ben hiçbir şey duymadım! Hiçbir şey, Efendim. Allah önünde yemin ederim ki hiçbir şey duymadım ama sonra boğazıma bir bıçak dayandı ve ondan sonra tek bildiğim elimin, kolumun ve gözlerimin bağlandığı ve ağzımın tıkanmıştıydı. Sayıları çoktu. Beni buraya taşıdılar!” diye kekeledi Gam. Haydar'ın en az güvendiği sığırtmaçlardan biriydi.

“Bana da aynısı oldu! Allah şahidimdir ki beni yakalayıp buraya getirene kadar hiçbir şey duymadım,” dedi Hazim.

Haydar şüpheyle Hazim’e baktı.

“Kaç kişilerdi, Hazim? Nöbette uyanık kalacaklarına bile güvenilmeyecek iki budalanın abuk sabuk laflarını duymak değil, gerçeği bilmek istiyorum.”

Oğlanlara döndü. “Siz kaç kişi olduklarını gördünüz mü?” diye sordu. O heyecanı içinde küçük parmağıyla burnunu karıştırdığının farkında değildi.

“Galiba üç kişilerdi,” dedi Utbah tiz bir sesle.

“Üç mü? Peygamber adına, üç kişi bunu nasıl yapabilir?” diye bağırdı, korkusunun yerini öfke alan Haydar.

Bunu bir an düşündü, sonra bu suçu işleyenler çekip giderken kendisinin çocuklarla nöbetçileri aramak için epey zaman kaybettiğini kavradı.

“Hadi kalkın, benimle gelin! Hangi yoldan gittiklerini bulmalıyız,” diye bağırdı ve adamların esirlerin bağlarını çözmelelerini beklemeden, bol giysileri denizden gelen esintide dalgalanarak yürüyüp gitti.

Haydar kamp alanına dönünce oradan ayrıldıklarından beri hiçbir şey değişmediğini gördü. Kimse kampı toplamamış ve develeri yüklememişti. Aklına korkunç bir düşünce geldi. Hemen paralarını sakladığı eşyalarına doğru koştu. Dehşet içinde iki kese gümüşün kaybolduğunu gördü. Yumruklarını havaya kaldırarak hayal kırıklığı ve öfke içinde bağırdı.

“Bu zulmü hak etmek için ne yaptım ben? Kervanımı yağmalayan bu insanlar salgın hastalığa yakalanıp inim inim inleyerek ölürler, inşallah! Sonsuza dek cehennemde yanarlar inşallah!”

O kadar öfkелendi ki kan beynine çıktı. Bir yandan bir sopayla önüne çıkan insanlara ve hayvanlara saldırırken, bir yandan da yola çıkmaya hazırlanmalarını bağırarak etrafta koşturmaya başladı.

O sırada tatsız bir şey daha keşfedildi. Denklerin bağlarının hepsi değil ama çoğu kesilmişti, su tulumlarının çoğu da öyle.

Vahadan ayrılmadan önce bunları onarmaları gerekiyordu. İpler birbirine bağlanabilirdi ama su olmadan oradan ayrılamazlardı.

Bu noktada Haydar hastalandı ve dinlenmek üzere çadırına çekilmek ve gerekli işleri yapmayı adamlarına bırakmak zorunda kaldı. Hazır olmaları saatler alacaktı ve yorgunluktan bitap düşmüştü.

* * *

Kilometrelerce ötede, dört deve kıyı şeridi boyunca uzanan belli belirsiz yolda hızla doğuya doğru ilerliyordu.

Talon de Gilles takip edilip edilmediklerini görmek için yüzüncü kez arkasına baktıktan sonra, yanındaki iki arkadaşı Max von Bauersdorf ile Montague'ya göz attı. Hiçbiri daha evvel deveye binmemişti. Eyere benzeyen bu yüksek, tuhaf tertibata tedirgin bir şekilde sıkıca yapışmışlar, bir ellerinde devenin bumuna bağlı olan tek ipi, diğer ellerinde de bir mızrak tutuyorlardı.

Talon sırttı. Üçü de karman çorman saçları ve sakallı yüzleriyle bostan korkuluğu gibi görünüyorlardı ama şimdi bu görüntü Talon'un dün gece çaldığı kat kat giysilerin altında gözden kaybolmuştu. Şimdi daha çok Bedevilere benzediklerini düşündü, gerçi onların burada Afrika'da başka bir isimle bilindiklerini tahmin ediyordu.

Talon oğlanlarla konuştuktan sonra muhtemelen Mısır ülkesinde oldukları hükmüne varmıştı ve yollarına devam etmek için kervandan çalmak riskli bir iş olsa da içine düştükleri çıkmazdan kurtulmalarının tek yolu buydu. İki arkadaşının kendisini yakalaması için devesini yavaşlattı.

"Peşimize düşmelerine ne kadar var sence?" diye sordu Max, sesi yüzünün alt kısmına sardığı örtünün içinde hafifçe boğularak.

"Eğer ipleri ve tulumları tamir ederlerse öğleye kadar oyalanırlar," dedi Talon.

"Yine de oradan ayrılırken kimsenin bizi görmediğine, duymadığına inanmak bana zor geliyor," diye bağırdı Montague.

“Sana Talon’un doğuda akıl sır erdiremeyeceğimiz beceriler öğrendiğini söylemiştim,” dedi Max.

“O kervan bizim son şansımızdı. Onlardan bizi de yanlarına almalarını istemeyi düşündüm ama siz ikinizin Frenk olduğunu anlamamalarına imkân yok. Bizi esir alıp satabilirler veya şehre gittiğimiz zaman bize ihanet edebilirlerdi. Bu riski göze alamazdım,” dedi Talon.

“Bence doğru karar verdin, Talon. Ama bu becerilerin bazen beni korkutuyor,” dedi Max. “Artık yola çıktığımıza çok sevindim... Sarazen ülkesinin içlerine gidiyor olsak da,” diye ekledi.

“Sana katılıyorum. Kabuklu deniz hayvanlarından, yengeçlerden ve o koyda bulabildiğimiz balıklardan gına gelmişti. Hiç bu kadar leziz kurutulmuş et yememiştim!” dedi Montague, Talon’un aşırđıđı yiyecekleri çiğnerken.

“Oğlanların sessiz durması için onlara sizin çocukları yediğinizi ve çok aç olduğunuz için onlardan birini hemen yiyebileceğinizi söyledim.”

Montague bir kahkaha attı. “Yiyebilirdim... Gemi battığından beri aylardır açım.”

“O fırtınayı asla unutmayacağım! Hayatta kalmamızın nedeni ancak Tanrı’nın merhameti olabilir!” dedi Max heyecanla. “Acaba o gece başka gemi de kaybolmuş mudur?”

“Bazen Tanrı’nın merhametinden çok emin olamıyorum,” dedi Talon. “Sahip olduğumuz her şeyi ve pek çok arkadaşımızı kaybettik, Tanrı ruhlarına merhamet etsin... Cabbar’ım da dâhil. Onu hâlâ öyle çok özlüyorum ki. O sadece atım değil, arkadaşımdı da. Birlikte çok şey paylaştık.”

“şimdi kilise senin öldüğünü düşünecek ve seni takip etmeye son verecektir, Talon,” dedi Max, arkadaşının keyfini yerine getirmeye çalışarak.

“Bence Tapınak şövalyeleri Tarikatı o rahibin taleplerini geri çevirebilir. Adam sırf benden kurtulmak için ortaya uydurma bir büyücülük suçlaması attı. Eh, başardı da. şimdi dünyanın başka bir ucunda, ona hiçbir zarar veremeyecek bir yerdeyim.”

“şehre kadar bu hızda mı gideceğiz?” diye sordu Max.

“Kervandan çok ileride olmamız gerekiyor, Max. Arkamızdan adam göndereceklerinden şüpheliyim, zira sayıları fazla değil ve bence yükleri onlar için çok daha önemli. Onları soyduk ama hâlâ canlarına ve mallarıyla develerinin büyük kısmına sahipler. Kervanbaşı paçayı ucuz kurtardıklarını düşünüp bizi takip etmemeye karar verebilir. Hem,” dedi Talon gülerek, “uyku tulumunun yanında tuttuğu gümüşlerinin sadece yarısını aldım. Horlaması çadırın duvarlarını titretiyordu!

“Yine de bu hızı korumalı ve aramızı iyice açmalıyız, çünkü bizim kadar iyi silahlanmış olmasalar da yirmi adamla dövüşemeyiz.”

“Develer bu hızda gitmeye dayanabilir mi?” diye sordu Montague.

“Eğer onları çok zorlamazsak. İyi durumda olduğunu düşündüklerimi seçtim ama karanlıkta en iyilerinin hangileri olduğunu görmek zordu.”

Her biri altındaki devenin salınmasına alışmaya çalışarak ve kendi düşüncelerine dalarak sessizce yol almaya devam ettiler.

Talon'un akli çok zor koşullar altında terk ettiği Frenk Krallığı'na gitti. Babasının annesine miras kalan mülkü korumasına yardım ettikten ve savaş ganimeti olarak küçük bir kaleyi ele geçirdikten sonra Talon büyücülükle suçlanmıştı. Albi'den kaleye bir rahip gelmiş ve onu büyücülükle itham ederek tutuklamıştı. Albi'de yargılanmak üzere hapishaneye götürülecekti ki onlara yolda pusu kuran ve rahiple kaçan bir kişi dışında hepsini öldüren okçu Galliler sayesinde bundan kurtulmuştu. Galli arkadaşları Talon'u serbest bıraktıktan sonra, Haçlı seferine çıkmak üzere ayrıldıkları ve iki yıl kadar ayrı kaldıkları memleketleri Galler'e dönmek üzere ormana dalmışlardı.

Talon'la Max Tapınak Şövalyeleri'nin Mas Dieu'daki kalesine gitmiş, Talon orada kısmen Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na girmişti. Max gibi deneyimli bir Tapınak Şövalyesi yaverinin yardımıyla tarikatın adetlerini ve disiplinini çabucak öğrenmişti. Montague da onun gibi tarikata yeni katılmıştı ve üçü birlikte kraliyet limanı olan Aigues Mortes'den kalkan bir filoyla birlikte Kudüs Krallığı'na doğru yola çıkmıştı.

Gemilerinin batmasıyla planlarında beklenmedik bir değişiklik olmuştu ama şimdi aylarca kumsalda yaşadktan sonra nihayet gidecekleri yere ulaşabileceklerdi.

Talon sıcak bir takip olacağını sanmıyordu ama işi şansa bırakmak istemediğinden, sadece develeri biraz dinlendirmek için gece çökmeden evvel bir kez verdikleri mola dışında gün boyu durmadan ilerlediler. Gece de yola devam ettiler; arka arkaya giden develeri birbirine bağladıktan sonra hayvanların sırtında uyudular.

Talon yolda başka bir vaha olmasını umut ediyordu ama bu yolu bilmediği için sadece umut edebiliyordu.

* * *

Yaklaşık bir hafta kadar sonra yerleşim yerleri ve ekili tarlalar gördüler. Açlıktan ölüyorlardı ve yolda iki küçük su çukuruna denk gelmiş olsalar da suları neredeyse bitmişti. Develer yol boyunca hemen hiçbir şey yemedikleri için acınacak durumdaydılar. İçlerinden biri evvelsi gün ölmüş, her birine tek bir deve kalmıştı.

Talon devesini durdurdu ve sıcaktan titreşen uzaktaki palmiye ağaçlarına baktı.

Max'le Montague da develerini Talon'un yanına getirdiler.

"Neden durdun, Talon?" diye sordu Max.

"Galiba El İskenderiye şehrine yaklaştık. Orada basit bir vahadan çok daha fazla palmiye var ve başka yerleşim işaretleri de görüyorum. Artık çok dikkatli ilerlemeliyiz, çünkü önümüzde aşılması zor bir engel var: büyük bir nehir. İsmi Nil ama ben bu nehri hiç tanımıyorum."

O gece geç vakitte kamp kurup develere köstek vurduktan sonra seçeneklerini gözden geçirmeye başladılar. Talon doğuya baktı ve gökyüzünde donuk bir ışık görünce arkadaşlarının dikkatini oraya çekti.

Ayağa kalktılar ve bir büyüyüp bir küçülen, bir parlayıp bir donuklaşan bu parıltıya baktılar ama çölün sessizliği içinde bunun ne olduğunu çıkartamadılar. Şafak vaktine kadar uyudu-

lar ve sonra yine birkaç kilometre uzaktan kıyıyı takip ederek doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Öğleye doğru çiftlikler ve çamurlu su dolu sulama kanalları görmeye başladılar ve manzara yavaş yavaş her tarafı açık çöl-
den ekili yeşil alanlara dönüşmeye başladı. Etrafta bol palmiye ağacı ve başka bitkiler vardı.

“Galiba İskenderiye’ye vardık,” dedi Talon.

*Fildişi saraylar dikildi yeryüzüne
Ve dehlizlerle dolu konaklar-
Mozaik zeminlerin üstünde yükselen mermer sütunlarıyla
Geniş salonlar dolu insanlarla:
Ve bir anda gördüm hepsini bir enkaz ve
Kimseciklerin olmadığı harabeler gibi.
Moses İbn Ezra*

Bölüm 3

El İskenderiye

El İskenderiye şehri karşılarındaydı. Yorgun develerini geniş bir kıyı dili boyunca sürdüler; sollarında deniz, sağlarında ise sulanmış tarlalar ve meyve bahçeleriyle çevrili büyük bir göl vardı. Aniden değişen bu manzaraya hayranlık içinde bakakaldılar.

Develerin sırtından, her türlü teknenin yüzdüğü sakin mavi denizi görebiliyorlardı: demir atmış büyük kadırgalar, kabarıp alçalan denizin üstünde yavaşça dans eden gösterişli yelkenliler ve kıyıya vuran dalgaların üstünde ritmik bir şekilde salınan birkaç hantal geminin etrafını saran balıkçı tekneleri.

Üç adam ciğerlerini denizden gelen hafif esintinin taşıdığı tuzlu havayla doldurdu. Yemyeşil bakımlı tarlalarla tozlu yolun göl tarafındaki verimli meyve bahçelerinin dinlendirici manzarası yorgunluklarını almıştı. Her şey çok etkileyici bir şehre geldiklerini gösteriyordu. Salına salına şehrin surlarına doğru ilerlerken bir araya kümelenmiş küçük yapıların yanından geçtiler.

Talon arkadaşlarına buranın fakir insanların gömütlerin arasında yaşamak için barınaklar yaptığı bir mezarlık gibi görüldüğünü söyledi. Karşıdan gelen, uykulu görünen bir eşeğin sırtına

tünemiş, ağzında neredeyse hiç diş kalmamış bir ihtiyar onu doğrulayarak bunun ölümler şehri olduğunu söyledi.

“Yakında orada sizi bekliyor olacağım!” diye bağırdı, sopasını onlara doğru sallayıp dişsiz ağzıyla kıkır kıkır gülererek.

Şehre girmekte zorluk yaşamadılar. Şehrin yüksek surları iyi görünüyordu ve kapılar sürekli girip çıkan insan akınına gözleyen askerlerle korunuyordu. Askerlerin sıkıldığı belliydi ama Talon onlara bir sikke fırlattı; geçmeleri için gerekli olan sadece buydu. Biraz soruşturduktan sonra Talon kendisi ve arkadaşları için ana limanın yakınında mütevazı bir han buldu. Arkadaşlarını kimseyle konuşmamaları ve onları duyacak kadar yakında birileri olduğu zaman susmaları konusunda uyardı. Onlara oda kiralayan ve pejmürde kılıklı bu bostan korkuluklarına hiç güvenmeyen adam parayı peşin istedi. Talon adamın pis eline birkaç gümüş sikke koyarak ona kendi işine bakmasını hatırlatan uyarıcı bir bakış attı.

Daha sonra Talon’un sokaktaki kalabalığın arasında göze batmaları konusundaki kaygısının boşa olduğu anlaşıldı. Üstlerinde hâlâ çaldıkları tozlu çöl giysileri olmasına rağmen hiç dikkat çekmemişlerdi. Yüzleri neredeyse tamamen örtülüydü ama kalabalık sokaklardaki pek çok kişinin de öyleydi.

İki arkadaşının mavi gözlerinin kimsenin dikkatini çekmemesi Talon’a biraz tuhaf geldi ama pazarda başka çöl insanlarının yanından geçince bunun nedenini anladı. Onların da mavi veya gri gözleri vardı.

Ne var ki talihsiz karşılaşmalardan uzun süre kaçınılamıyordu ve ilki neredeyse bir felaketti. Onlar gibi giyinmiş bir çöl sakini Montague’nun yanına yaklaşarak konuşmak istedi. Tam o sırada yakındaki bir caminin minaresinden ezan okunduğunu duyan Talon aceleyle araya girip arkadaşının dilsiz olduğunu ve namaza geç kalmamak için acele etmeleri gerektiğini söyledi. Şaşkın adamı arkalarından bakar halde bırakarak hızla uzaklaştılar.

Talon develeri ilk fırsatta bir sığırtmaca sattı. Hayvanların yanlarında kalmasını ve eğer onları çalmış oldukları kervan

şehre gelir ve ortalığı ayağa kaldırıp arama yaparsa hırsızlıkla suçlanmalarını istemiyordu. Hayvanların değerinin çok altında bir fiyat veren sıska adamla biraz çekiştikten sonra kesesine birkaç gümüş sikke daha eklemeyi başardı. Talon bu şehirden mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordu, bir gemiyle. Bu fikir limanlardaki gemi trafiğini izlerken gelmişti aklına.

Bir akşam uyumaya hazırlanırken Montague fısıldadı. "Hiç Müslüman doğululara bu kadar yakın olmamıştım. Kendimi huzursuz ve tehdit altında hissediyorum. Şehrin kalabalık sokaklarının da yararı olmuyor. Kılıcımı çekip etrafa mı saldırmalıyım, yoksa hiçbir şey yapmadan bir fare gibi sinmeli miyim, bilmiyorum!" Talon arkadaşının tedirgin hali karşısında gülmesini bastırmak zorunda kaldı.

Max yıllarca Kudüs Krallığı'nda yaşamış olduğu için daha rahattı.

"Şunu bil ki düşmanlarımızla savaşacağın kadar onlarla ahbaplık da edeceksin," diye uyardı Montague'yu. "Şimdi bile dostla düşman konusunda kafa karıştıran başka bir dünyada yaşıyorsun. Sör Philip'le benim karşılaştığımız Ascalon yakınlarında, Kudüs Krallığı'nın güneyindeki çöllerde yaşayan ve Müslüman olan Bedeviler vardır ve onlar dostumuzdur. Onlar da bizim gibi sultanlardan ve onların paralı Türk askerlerinden hiç hoşlanmazlar."

"Tanrı aşkına, ben bir savaşçıyım ve düşmanımın kim olduğunu açıkça bilmek isterim," diye homurdandı Montague. Vahşi gözlerle baktığı Talon'la Max ona gülümsedi.

"Gel gelelim, bu El İskenderiye pek büyük ve muhteşem bir şehir, Talon," dedi Max.

Talon başını sallayarak onayladı. "Max haklı. Burası her şeyin net olduğu bir dünya değil. Burada görmenin kolay olmadığı pek çok girdap ve akıntı var ama hayatta kalmak için insanın onların içinde yüzmeyi öğrenmesi gerekiyor. Bu kadim bir şehir ama hakkında pek fazla şey bilmiyorum. Dikkatli olmalıyız."

Talon şehirde pek çok zengin ev olduğuna dikkat etmişti. Daha ziyade kaleye benzeyen kocaman binalar vardı. Onları

en çok büyüleyen rıhtımın diğer tarafında bir kum setin ucuna dikilmiş olan uzun bir yapıydı. Bir kaleye benziyordu ama kulesi şehirdeki diğer yapılardan çok daha yüksekti. En üstünde bir yangın kulesi vardı. Burası ne bir saraya benziyor ne de pek işlevsel görünüyordu.

Serin havanın tadını çıkarmak için kaldıkları yerin damına çıktıkları gecelerde buradan büyük bir ışık çıktığını ve denizin üstüne vurduğunu gördüler. Bu kafalarını karıştırdı, ta ki Talon nihayet sokakta birine bunun ne olduğunu sorma fırsatını bulana dek.

Kibirli bir yanıt aldılar. “Buralı değilsiniz, değil mi? Pharos Adası’ndaki büyük El İskenderiye Deniz Fenerini bilmiyor musunuz? Geceleyin şehre doğru gelen gemiler görebilsin diye tepesinde büyük ateşler yakılır ve aynalarla yansıtılır. Siz cahil çöl insanlarısınız; bunu o tuhaf mavi gözlerinizden ve pis giysilerinizden anlamak kolay. Peygamber aşkına, hepiniz kokuyorsunuz!” Adam abartılı bir tavırla havayı koklayıp elini burnunun önünde sallayarak uzaklaştı. Şaşkınlık içinde arkasından bakakaldılar.

Talon adamın söylediklerini tam olarak anlamamıştı ama anladığı kadarını arkadaşlarına çevirdi.

“Ona deniz feneri dedi. Kulenin tepesinde bir tür ateş bölmesi var ve alevler denizdeki gemilere şehrin limanını bulmaları için yol gösteriyor.”

“Akıllıca,” dedi Max. “Burası o kadar düzlük ki eğer onları uyaracak böyle bir şey olmasa bir gemi daha kaptan karaya ulaştığını anlamadan çölü yarlayabilir.”

Diğerleri kıs kıs güldü.

Paraları hızla azaldığı için artık burada kalamazlardı ve doğuya doğru yollarına devam etmenin bir yolunu bulmalıydılar. Bir gemiyle Kudüs’e geçmeleri veya en azından Mısır’dan çıkıp kuzeye doğru gitmeleri gerekti.

Rıhtımın arka sokaklarında gezinirlerken Talon bir han gördü ve bunun bir gemi kaptanının kalabileceği bir yer olduğunu tahmin etti.

Talon orayı işaret etti ve kalabalık, gürültülü dehlizde kendilerine yol açarak meyhaneye benzeyen bir yerin kapısına geldiler. Pislikten, oraya buraya koşuşturan sıçanlardan ve dilencilerden kaçarak başlarını eğip deri bir perdenin altından içeri girdiler. Talon'un gözlerinin loş odaya ve burnunun havasızlığına alışması birkaç saniye aldı. İçerideki berbat koku burun deliklerine hücum ederken sarhoş adamların gürültüsünden kulakları uğulduyordu. Bu pis kokudan biraz olsun kurtulmak için kefiyesini burnunun üstüne çekti. Bir köşede oturan iki kılıksız adamdan birinin kılık kıyafetine ve yaralı ve sakallı yüzüne bakarak bunun kuzeyden gelen bir denizci olması gerektiğini tahmin etti. Önce onlara sormaya karar verdi. Hemen ardında ellerini kılıçlarının kabzasına koyarak onu izleyen Max ve Montague ile beraber oraya doğru ilerledi.

Handa denizciye benzeyen ve bu sarhoşlar deliğinin yolunu bulmuş olan birçok adam olduğunu fark etti. Halkın içinde alenen şarap satışı yasaktı, bu da bu salaş yerin bu kadar iyi gizlenmiş olmasının nedenini açıklıyordu. Talon yetkililerin şehre değerli mallar getiren Yunanlıların, Cenevizlilerin ve Venediklilerin müşterisi olduğu bu tür yerlere göz yumduğunu düşündü. Bu ağırbaşlı İslam şehrinde nerede eğlendiklerini bilmek en iyisiydi.

Kalabalık odayı geçerken iki kez yanlarına göğüslerini açıp kalçalarını imalı bir şekilde kıvrıran boyalı fahişeler yanaştı. Talon kadınların yanından geçerek çoktan kafayı bulmaya başlamış olan iki adama yanaştı. Adamların dikkatini çekmek için lekeli masanın üstüne gümüş bir sikke attı.

İri olanının Arap olmadığı belliydi ama cılız arkadaşı kuzey Afrika kıyı şeridindeki herhangi bir ülkeden olabilirdi. Geniş suratlı adam başını kaldırıp önlerine dikilen bu üç kabadayıya baktıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. Üstünde yağlı bir deri yelek ve aynı ölçüde çok kullanıldığı belli olan yelken bezinden bir gömlekle kısa bir pantolon vardı. Talon diğer adamın elinin muhtemelen bıçağını tuttuğu kemerine doğru kaydığını fark etti.

İri yarı adam kaşlarını çatarak Arapça, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Selamünaleyküm. Biz bir kaptan arıyoruz."

"Ben kaptanım. Ne istiyorsunuz?"

"Gemiyle Kıbrıs'a gitmek istiyoruz. Oraya giden birini biliyor musunuz?" diye sordu Talon nazikçe.

Adam onu şöyle bir inceledikten sonra bakışlarını iki arkadaşına çevirdi.

"Siz nerelisiniz?" diye sordu, kavgacı bir sesle.

"Bu bizi ilgilendirir. Bizi Kıbrıs'a götürebilir misiniz?"

"Götürebilirim ama bunun bir fiyatı var. Üç Berberi neden Kıbrıs'a gitmek istesin ki?"

"Ne kadar?"

"Dört altın."

"Bu çok fazla. Bende sadece gümüş var," dedi Talon, salo-
nun gürültüsünü bastırmak için adeta bağırarak zorunda kalmış-
tı. "Sana masadakinden yirmi tane verebilirim."

Fiyat üstüne pazarlık ettiler ve Talon adamın istediği ücreti denkleştirmek için yolculuk boyunca çalışmayı kabul etti. Adam isminin Caravello ve Venedikli olduğunu söyledi. Caravello'nun kalabalık odanın diğer ucundan eliyle çağırdığı bir hizmetli masalarına şarap getirdi.

Talon iyi Müslümanlar olduklarını ve günaha girmeyeceklerini söyleyerek içkiyi geri çevirdi. Caravello omuzlarını silkerek şarabından bir yudum aldı.

Sonra sıksa arkadaşı Montague ile Max'i konuşturmaya çalıştı. Talon meraklı soruların önünü kesmek için her seferinde araya girdi ama adam her nedense ısrar etti ve aniden kesin bir ifadeyle, "Hiç Bedeviye benzemiyorsunuz," dedi. "Gözleriniz mavi ama teniniz çok açık. Siz nerelisiniz?" Bu soruyu dosdoğru ona boş boş bakan Montague'ya sormuştu.

"Bu sorgulamadan usandım. Eğer kaburgalarınıza bir bıçağın saplanması istemiyorsanız susun artık!" dedi Talon, yüzünde vahşi bir ifadeyle.

Sonra kaptana döndü. "Anlaştık mı? Bu pis delikte daha fazla kalmak istemiyorum."

“Yarisını şimdi, yarisını da limandan ayrıldığımızda ödersin,” dedi kaptan.

Talon gümüşleri masaya koyarak ayağa kalktı.

“Seninle nerede buluşacağız?”

“Deniz kenarında, rıhtımdaki en büyük kadirganın bulunduğu doğu iskelesinde. Ben kaptanı. Bu gece yola çıkıyoruz. Hiç hayvan almayacağım, onun için leş gibi kokan develerinizi çölde bırakın!” Caravello bir kahkaha atarak masanın üstündeki gümüşleri avucuyla küçük bir kesenin içine boşattıktan sonra içkisine geri döndü.

Talon peşinde iki arkadaşıyla birlikte kalabalığın içinde omuzlarıyla kendine yol açarak yan sokağa çıktı. Dışarıdaki nispeten temiz havayı içine çektikten sonra, “Bu pis sokağın havası bile o domuz ahırındaki kadar iğrenç değil,” diye bağırdı.

Montague homurdanarak ona katıldı. “Sıska adamın nefesi yüzüme gelince neredeyse bayılacaktım. Kükürt koklamış gibi oldum!”

“O adam tehlikeli,” dedi Max, “ne ona ne de kaptana güvenmiyorum. Sen ne dersin, Talon?”

“Ben de onlara güvenmiyorum ama elimizde sadece onlar var. Sizi bu halde Mısır’dan geçiremem. Her gün kim olduğumuzun açığa çıkması ve hapse atılma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Yol paramızı ancak denkleştiriyoruz. Buranın bu kadar pahalı bir yer olabileceğini hiç düşünmemiştim!” Kaşlarını çatarak avucunda kalan pek az gümüşe baktı.

“Hadi arkadaşlar, eşyalarımızı alıp karanlık basmadan önce dönmemiz gerekiyor. Hem ben çok acıktım,” dedi, öne geçip kaldıkları yere doğru yönelerek.

Alacakaranlık çöküyordu ve şehrin gürültüsü biraz dinerek yerini minarelerden yayılan ezan seslerine bırakmıştı. Talon müezzinin çağrısını içinde bir dinginlik hissiyle dinlediği zamanları hatırladı. “Allahu Ekber! Allah büyüktür!”

Bayat mayasız ekmek, biraz sardalye ve incirle basit bir yemek yemişlerdi; bu Talon’un midesinin gurultusunu pek bastırmamıştı. Çaldığı parayı meraklı yetkililere rüşvet vermek ve

gemi yolculuğunun ücretini ödemek için kullanması gerektiğini bildiğinden çok idareli harcıyordu. Gemi yolculuğunun ücreti çok fazlaydı ama o anda fazla seçenekleri olduğunu sanmıyordu.

Montague açık pencerenin yanında ezanı dinleyen Talon'un yanına geldi.

"Bu sestten nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Bizi kiliseye çağıran çan sesini özledim, Talon. Ya sen?"

"Ben hayatımın büyük kısmını dünyanın bu bölgesinde geçirdim. İslam dünyasında hayatta kaldığım dört yıl boyunca bu dünyadan hoşlanmaya başladım. Onların inançlarına katılmasam da yararlanabileceğimiz geniş bir bilgileri var."

Montague öksürerek huzursuz bir sesle konuştu. "Bu sapkınlık değil mi, Talon? Biz kendimizi onların temsil ettiği her şeyle savaşmaya adanmadık mı?"

"Talon'a kulak vermelisin, Montague," dedi Max. Damların ve uzaktaki palmiye ağaçlarının üstünde alçalan kızıl güneşi seyretmek için pencerenin önünde duran ikisinin yanına gelmişti. "O sadece Kudüs Krallığı'nda değil, İran'da da yaşadı. Bana onların yaşam tarzı hakkında harikulade şeyler anlattı ve emin ol, bazı hususlarda onlara gıpta ediyorum." Sonra aceleyle ekledi. "Ama bunun için inancımдан vazgeçmem."

"Sen neden bahsediyorsun, Max?" diye sordu Montague. "Onlar sahte iddialarda bulunan birinin takipçileri olan kâfirler değil mi? Bizim inancımıza karşılık ne sunabilirler ki?"

"Bundan çok daha fazlası var, Montague, özellikle burada; tarihe bakılırsa, Mısır uygarlığı ondan yeni olan İslam inancından çok daha eskiye gidiyor.

"Buradaki halklar Allah adına fethedildiler ama bilimleri ve maharetleri İslam'ın fethinden çok öncesine dayanıyor ve şimdi de onun kisvesi altında gelişiyor. Benim bahsettiğim işte bu, Montague. Bizim kuzeydeki Hristiyan kalemizde öğrenmemiz gerekenler bunlar," dedi Talon.

"Onların doktorları yanında bizim hekimlerimizin kasap gibi görüldüğünü unutmamalısın!" diye ekledi Max, kıkırdayarak.

Talon uzaktaki ağaçların arasında parlayan günün son ışıklarına baktı.

“Hadi, gitme zamanı geldi. İki gün sonra Kıbrıs’a ulaşmak ve hemen ardından da halkımızın arasına dönmek için dua ediyorum.”

Hancıya görünmeden odalarından çıktılar. Talon ona önceden cömert bir ödeme yapmıştı, onun için sabahleyin gittikleri anlaşıldığında yaygara kopmayacaktı.

Etrafta şüpheli görünenleri kollayarak, karanlık sokaklarda limana doğru ilerlediler. Hırsızların ve fahişelerin saklandıkları köşelerden çıkıp ihtiyatsız veya bedensel zevk peşinde koşan insanlara asılmaya başladığı zamandı bu. Şehrin üstüne karanlık çökerken sokaktaki kalabalık oldukça azalmıştı.

Birçok avluda akşam yemeği hazırlanıyordu ve ateşlerin üstünde kızartılan tavuk, keçi ve balık kokuları Talon’a hâlâ aç olduğunu hatırlattı. Yolculukta yanlarına almak için biraz yiyecek bulmaya karar verdi.

Birkaç sokak ötede limandaki gemilerin direklerini görebiliyorlardı ve hâlâ yiyecek arayan birkaç martının çığlığı pis liman suyuna yaklaştıklarının göstergesiydi. Talon hızlandı ve peşindeki iki arkadaşıyla birlikte liman boyunca uzanan taş rıhtıma adım attı. Hiç uyumuyor gibi görünen limanda şehirdekinden çok daha yoğun bir trafik vardı.

Gemiler gelgitle birlikte ayrılmaya ve yerlerini sıralarını bekleyenlere bırakmaya hazırlanıyorlardı. Tüccarlar aceleyle iskele boyunca sıralanan deve kervanlarından yüklerini boşaltmaya çalışıyorlardı. Develer sabırla yere çömelmişler, denizcilerin sırtlarındaki yükleri alarak gemiye taşımalarını bekliyorlardı. Talon bazı develerin iki yanına bağlanmış birçok uzun beyaz külçe fark etti ve yanlarından geçerken merakla birine dokundu. Kaygan, yağlı bir yüzeyi vardı. Parmaklarını önce kokladıktan sonra diline değdirdi. Bu tuzdu. Hiç bu kadar çok tuzu bir arada görmemişti. Pharos fener evinden iç limanın karanlık yağlı sularına parlak bir ışık vuruyordu.

Rıhtım boyundaki askerleri fark ettiklerinde çok geçti. Çök-

mekte olan alacakaranlıkta tuzağa düştüklerini anlayan Talon hemen arkasına döndü.

“Galiba bizi bekliyorlar, arkadaşlar, ihanete uğradık,” diye mırıldandı. Askerlerin yanında bir an için handaki sıska adam gözüne ilişmişti. Adam arkalarını döndükleri zaman onları görmüş olmalıydı ki eliyle onları göstererek askerlerin liderine heyecanla bağırdı.

“İşte... İşte oradalar! Hey, siz! Şuradaki üç adam! Kharagi² onlar! Hadi, hemen yakalayın onları!”

Askerler karman çorman halat takımlarıyla yüklerin ve her yandaki develerin arasından zikzak çizerek kaçan Talon’la arkadaşlarını gördü. Arkalarına düşen adamların attıkları çığlıklar kalabalık rıhtımın gürültüsüne karıştı.

Ne var ki boşunaydı; kalabalığın içinde insanlar onları göstererek yollarını kesmeye çalışıyordu. Ancak Talon’la arkadaşları kılıçlarını çekip tehditkâr bir şekilde onlara doğru salladıkları zaman sığırtmaçlarla diğerleri darbe yememek için geri çekilerek birbirlerinin üstüne düştüler.

Ama kalabalık üç adamı yavaşlatmıştı; ayaklarının yanına taşların üstüne gürültüyle bir mızrak çarptı ve bunu yanlarından ılık çalarak geçip etraftaki denklere isabet eden oklar izledi. İnsanlar çığlık atarak saklanacak yer aradılar. Talon arkadaşlarına döndü.

“Ben onları oyalayacağım, siz kaçın!”

İkisi de şehirde onsuz hayatta kalmak için gereken donanımına sahip olmadığı için bunu nasıl yapacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Hayatlarını kurtarmak için savaşmak zorunda kalacağı beklentisiyle kalbi küt küt atıyordu.

Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilen Montague onu kenara iterek homurdandı. “Hayır, sen kaç. Ben burada kalıp onlarla dövüşeceğim, Talon. Artık kılık değiştirerek gizlice ortalıkta dolanmaya son verip gerektiği gibi dövüşme zaman geldi. Tanrı yolunuzu açık etsin ve benim için dua edin!”

Üstündeki cübbeyi fırlattı ve kılıcını havaya savurup hay-kırarak askerlerin üstüne hücum etti. Adamların o kadar gözü korktu ki Montague'yu kesin vurabilecek olan bir okçu yayını beceriksizce bırakınca ok limanın sularına uçtu. Adamın son yaptığı da bu oldu; Montague hemen oracıkta askerin kellesini uçurdu. Adamın gövdesi geriye düşmeden evvel bir an dimdik kaldı ve başı taşların üstünde sekti.

Montague hiç aldırmadan şaşkın askerlerin arasına dalarak öfkeyle kılıcını sallayıp vurmaya başladı. Talon'la Max de bir lahza durakladıktan sonra ona katılmaya koştular.

"Eğer burada ölmek kaderimizse, öyle olsun!" diye bağırdı Max omzunun üstünden, bir mızrağı savuşturup kılıcıyla bir askerin kolunu uçururken. Bir çılgılık atan adam acıdan kıvranarak ve kolunun kesildiği yeri tutarak taşların üstüne düştü.

Onu Talon izledi. İçinde kötü bir duygu vardı, çünkü bu kadar çok askeri geri püskürtüp hayatta kalamayacaklarını biliyordu ama arkadaşları var güçleriyle savaşıyordu, onun da yapması gereken buydu.

Üstüne doğru inen bir kılıç darbesinden kurtuldu, kılıcını bir adamın suratına savurdu, sonra döndü ve bir mızrağı tam zamanında kılıcıyla engelleyerek adamın mızrağı tutan parmaklarını kesti. Adamın çılgınlıklarına karışan Montague'nun haykırışları ile Max'le Talon'un feryatları askerleri o kadar şaşırttı ki afallamış halde geri çekildiler.

Kısa bir duraklamadan sonra komutanları onlara saldırıp hepsini esir almalarını bağırdı. Talon o sırada kendilerine ihanet eden adamın sinirli askerlerin arkasında durmuş, onları teşvik ettiğini gördü.

Adam Talon'u göstererek bağırdı, "İşte bu adam Arapça konuşuyor! Mutlaka bir casustur! Öldürün onları..."

Talon yerden kapıldığı bir mızrağı tek bir hareketle fırlatıp hainin göğsüne saplayınca adamın sözleri boğuldu. Yaşam kanı kaygan zemine akarken kaskatı kesilen adam elini dermansızca mızrağın sapına doğru uzattı. Askerler korku ve şaşkınlık içinde ona bakıyordu ama şefleri kılıcının düz tarafını onlara doğru sallayarak bu kaçakları hemen esir almalarını bağırdı.

O sırada sert ayak sesleri duyuldu ve kalabalık bir grup asker peşlerine düştü. Talon ve Max ancak Montague'nun sırtına bir ok saplandığı zaman bunun farkına vardılar. Bir ceset yığınının ortasında duran kan revan içindeki Montague acıyla inleyerek kılıcını yere düşürdü ve sırtına saplanan oka uzanmaya çalışarak dizlerinin üstüne çöktü. Yüzü azap içindeydi.

"Talon, Max, benim işim bitti... Benim için dua edin... Tanrım... beni yanına al!" Sonra yüz üstü düştü; ölmüştü.

Talon'la Max'in dua edecek zamanı olmadı. Etraflarını mızraklarının ucuyla onları sertçe dörterek hemen silahlarını yere bırakmalarını bağırان askerler sardı.

İkisi de savaşmakla ellerine hiçbir şey geçmeyeceğini anlararak birbirlerine baktılar. Ellerinden bıraktıkları silahlar taşlara çarptı ve iki adam kımıldamadan durdu. Kızgın ve korkmuş askerler ilerleyip iki adamı zorla dizlerinin üstüne çöktürdü.

Askerlerin sert muamelesine aldırmayan Talon, Montague'ya bakarak bir dua mırıldandı. Kendisine küfrederek başına ve yüzüne vuran askerlere rağmen Max de dua ediyordu. Sertçe ayağa kaldırılan iki adam arkadaşlarını kanlar içinde geride bırakarak aceleyle oradan uzaklaştırıldı.

Rıhtımda binmeleri gereken kadirga boyunca ite kaka sürüklenirlerken Talon küpeşteden sarkan kaptanı gördü. Adam sanki 'benim yapabileceğim bir şey yoktu' dercesine elini sallayarak omuzlarını silkti.

Etrafını incelemeye ve onları nereye götördüklerini anlamaya çalışan Talon'u pek teselli etmedi bu. Arkadaşını kaybetmenin verdiği üzüntü ve geleceklerine dair duyduğu umutsuzluk içinde sanki uyuşmuş gibiydi. Onları hırpalayan askerlerin neredeyse farkında bile değildi. Kolları sıkıca arkalarından bağlanmış olduğu için her yandan inen yumruklar karşısında dik durmakta zorlanıyorlardı. Talon burnuna yediğı bir yumruktan ötürü yüzünden kan aktığının farkındaydı ama acı hissetmeyecek kadar uyuşmuştu.

Büyük bir kalenin kapısına vardıklarında yara bere ve kan revan içinde kalan iki adam zor ayakta duruyordu. Onları izle-

yen meraklı ve gürültülü bir kalabalık çatışmayı yanlarından geçtiklerine tekrarladıkça daha da abartarak hikâye ediyordu.

Başlarındaki görevli kılıcının kabzasıyla büyük ahşap kapıya vurdu. Kapı açılınca sert eller iki adamı iterek avluya soktu. Ağır kapının iki kanadı dışarıdaki heyecanlı kalabalığın üstüne kapandı. Kalabalığın gürültüsü biraz kesildi ama yaşadıkları çatışma ve aldıkları esirler yüzünden hâlâ heyecanlı olan askerler birbirlerine bağarmaya devam ediyordu.

İyi giyimli bir adam onlara doğru yaklaştı; askerlerin şefiyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra muhafızlara eliyle kenara çekilmelerini işaret etti ve sallanarak ayakta duran Talon'la Max'e yaklaştı.

İkisini şöyle bir süzdü. "Kimsiniz ve neden gemiyle kaçmaya çalışıyorsunuz?"

Dudakları yarılmış olan Talon blöf yapmaya çalıştı. "Bizler Kıbrıslı tüccarlarız, efendim. Bize ihanet eden adamın bana borcu vardı ve bu adamlara yalan söyledi. Biz kaçmaya çalışmıyoruz!"

"Görüyorum ki Arapça konuşuyorsun. Bu dili nerede bu kadar iyi öğrendin?"

"Efendim, ben Ermenistanlı bir tüccarım. Pek çok memlekette dolaştım ve birçok dil öğrendim. Bu adamla askerlerinizin yanlışlıkla öldürdüğü diğer adam da arkadaşlarım. Sizin dilinizi bilmezler. Ama benim gibi tüccarların aldatılmamak için iş yaptığı memleketlerin dilini bilmesi gerek."

"O halde neden askerlerimin şefine bunları söylemediniz? Bunun yerine savaşıp birçoğunu öldürdünüz. Bir tüccar böyle davranmaz. Bence yalan söylüyorsun ve Allah için, bunun nedenini öğreneceğim."

Askerlerin şefi araya girdi. "Bize onları ihbar eden adamı öldürdü, efendim. Onu gördüm. Hiçbir tüccar bu adam gibi mızrak atamaz."

"Onları hapishaneye götürün. Yakında dertlerinin ne olduğunu öğreniriz, sonra da cellâda göndermeden önce Emir'in huzuruna çıkartırız."

Daha fazla oyalanmadan iki esir aceleyle çamur ve taştan yapılmış, duvarlarında pencere yerine ince dar yarıklar olan büyük bir binaya doğru götürüldüler. Bir kapı açıldı ve eski bir taş merdivenden çıkartılarak iki yanında kapılar olan uzun bir koridordan geçirildiler. Bu kapılardan biri açıldı ve küçük taş bir hücrenin içine fırlatıldılar.

Kapı gürültüyle üstlerine kapandı ve askerler sert adımlarla uzaklaştılar. Yerde yatan ve zorlukla soluyan iki adamın nefes sesleri dışında hücre sessizdi. Askerler kollarındaki bağları çözmeye zahmet etmemişlerdi.

Talon düştüğü yerde kaldı; burnu kanla dolduğu için ağzından nefes alıyordu. Neresinden yaralandığını saptamaya çalıştı. Bazı darbeler çok sertti ve bir keresinde bir mızrağın sapıyla sertçe kaburgalarına vurmuşlardı. Kötü bir darbeydi ama hâlâ nefes alabiliyordu, onun için kaburgasının kırıldığını sanmıyordu.

Sırt üstü yuvarlandı. “Max?” diye fısıldadı.

Max şöyle bir kımıldanarak, “Talon,” diye inledi.

“Üzgünüm, Max... Çok üzgünüm.”

“Üzülme, Talon. Şansımız yoktu. Geminin kaptanıyla şu sinsi pisliğin ihanetine uğradık. Hiç olmazsa onu öldürdün... İyi atıştı. Şimdi hainliğiyle kazandığı parayı cehennemde afiyetle yesin.”

“Max... Frenk Krallığı’nda pusuya düşürüldüğümüz zamanı hatırlıyor musun?”

Bir sessizlik oldu, sonra bir iç çekiş duyuldu. “Öteye git de ulaşabiliyor muyum bakayım.”

Max dizlerinin ve dirseklerinin üstünde ilerleyerek Talon’un her zaman çizmesinde sakladığı bıçağa uzandı ve dikkatle Talon’un bağlarını kesmeye başladı. Sonunda ikisi de karanlıkta duvara yaslanarak kan dolaşımlarının eski haline gelmesi için bileklerini ovuşturuyordu. “Seni kötü mü dövdüler, Max?” diye sordu.

“Hâlâ nefes alabiliyorum ve çok ağrımına rağmen bacaklarım kollarım çalışıyor. Galiba morarmış iki değil, üç gözüm var, çünkü aynı gözüme iki defa vurdu piçler!”

Talon kıkır kıkır güldü, sonra acıyla inledi. Max'in yaşıyor olması onu rahatlatmıştı ve mizahın olduğu yerde hâlâ bir şans vardı. Max henüz teslim olmamıştı.

"Montague'yu özleyeceğim... Büyük bir savaşçıydı. Kutsal Topraklar'da onun gibi adamlara ihtiyacımız var. Tanrı ruhunu kutsasın," diye mırıldandı Max. Sesi alçak ve üzüntülüydü.

"Ben de onu özleyeceğim. Tanrı ruhuna merhamet etsin... Ama istediği gibi, bir savaşçı olarak öldü ve Tanrı'nın onu merhametle kabul edeceğinden eminim. Oraya gittiğimizde Kutsal Kabir Kilisesi'nde onun için dua edeceğim."

"Sence gidebilecek miyiz, genç efendi?" diye sordu Max tereddütle.

"Bundan eminim, Max," diye yalan söyledi Talon. "Ama önce buradan çıkmalıyız, planlarımızı değiştirmeli ve Nil denilen bu büyük nehri geçmenin bir yolunu bulmalıyız. Onun hakkında çok şey duydum ama hiç görmedim. Çok büyük olduğunu söylüyorlar."

Bir saat kadar seçeneklerini konuştular; ikisi de iyimser görünmeye çalışmasına rağmen geleceklerine hiç umutla bakmıyorlardı.

Sonunda Max, "Bence şimdilik biraz dinlemeli, sonra da buradan çıkmak için plan yapmalıyız, zira kaybedecek zamanımız yok. Hazır fırsatımız varken biraz dinlenelim, Talon," dedi.

Talon arkadaşının yanında kımıldadığını, sonra da sessizce yere uzandığını duydu. O da onu taklit etti ama kafasındaki endişeli düşünceleri bir türlü kovamıyordu. Eğer daha dikkatli olsalardı ne yapabileceklerini düşünmeye çalışarak günün olaylarını tekrar gözünde canlandırdı. Nihayet soğuk taşların üstünde dönüp durarak hayaletlerle ve şeytanlarla dolu huzursuz bir uykuya daldı.

Son duyduğu ses karanlık hücrenin bir yerlerinde ciyaklayan sıçanlardı.

*Tehlikeli zamanlar soktu beni hapse
Kafesteki bir kuş gibi cıvıladığım
Orada ne kadar güzel ve saf bir esin aldım
Ve alıyorum ve alacağım.
Todros Abulafia*

Bölüm 4

Hapishane

Talon'la Max hücrede kötü bir gece geçirdiler. Duvarlar, kalın ahşap kapıdaki çatlaklardan gelen seslerden başka dışarının bütün seslerini boğan kumtaşından yapılmıştı. Kapıdan gelen sesler de çoğunlukla çaresizliklerini kayıtsız duvarlara bağırان diğer esirlerdi. Hücrelerinde hiç pencere yoktu, o yüzden hava boğucuydu ve günün veya gecenin hangi vakti olduğunu anlamak zordu.

Karanlıkta bile hücrenin sanki hiç temizlenmemiş gibi pislik içinde olduğu anlaşılabilirdi. İkiye iki buçuk metre boyutundaki hücrede yere önceki mahpuslardan geride kalan küçük kemikler, paçavralar ve başka nesneler saçılmıştı. Duvarlarda talihsiz yaratıkların asıldığı zincirler vardı ve iki adam da kelepçelerden asılı olan şeyleri incelemeye cesaret edemediler. İçerisi Talon'u öğürtecek kadar pis kokuyordu ve sıçanlar, hamam böcekleri ve ısırان başka böcekler geriye kalanlar için birbirleriyle rekabet ediyorlardı.

Talon'un uyandığında yaptığı ilk şey şiddetle kaşınmak oldu. Gözleri karanlığa biraz alışınca arkadaşının solgun yüzünü şöyle böyle görebildi. Max'in yüzü ve gözleri önceki akşam yediğı yumruklardan şişmişti.

"Bugün nasılsın, Talon?" diye sordu Max, çatlamış dudakla-

rını kuru diliyle yalayarak. Gece boyunca ne yemek ne su vermişlerdi ve ikisi de açlıktan ve susuzluktan kıvranıyordu.

“Olabileceğim kadar iyiyim ama nasıl kaçabileceğimizi düşünmeliyiz, çünkü burada kalmak kesinlikle ölmek demek.”

Max ciddi bir tavırla başını salladı. “Neredeyse sevgili dostumuz Montague’ya gıpta edeceğim,” diye homurdandı. “Emim onun bu berbat yer hakkında söyleyecekleri olurdu. Bütün zorluklarına rağmen deniz kenarını buraya tercih ederim.” Yeniden kaşındı. “Her yerim bitlendi!”

Koridorda sesler duydular ve günün başladığını anladılar ama onların tarafına gelen olmadı. Uzaktan tiz çığlıklar duyuldu.

Sonra sesler kesildi ve saatlerce susuz ve yiyeceksiz beklediler. Bu zamanı nasıl kaçabileceklerini planlamakla geçirdiler.

“Eğer gece çıkabilirsek bir şansımız olabilir. Gündüz kaçmaya çalışırsak bütün şehir peşimize takılır ve saklanacak yer bulamayız. Olabildiğince çabuk buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Max başını salladı. “Sen ne dersen arkadayım, genç efendi.”

Talon sıkıntıyla başını iki yana salladı. Başlarına ne geleceğini bilmiyordu ve içinde gelecekleri hakkında nahoş bir duygu vardı. Beklerken bıçağını duvarda biledikten sonra yerdeki ıvır zıvırın altına sakladı, zira ufak da olsa kendilerini oraya tıkanların er geç gelip onları arama şansı vardı. Adamlar çatışmanın heyecanı ile üstlerini aramadan hücreye atmışlardı onları. Dikkatsizlik yapmışlardı ve Talon zamanı gelince dışarı çıkmak için açık bir noktalarını bulmayı umuyordu.

Saatler sonra ayak sesleri duydular ve hücrenin kapısı gürültüyle açıldı. Girişte birkaç silahlı adam duruyordu. Kılıcını hazır tutan liderleri iki esire ayağa kalkıp dışarı çıkmalarını bağırdı. Talon yaralanmış gibi zorlukla ayağa kalktı ve acı çeker gibi topallayarak adamlara doğru ilerledi. Onu kollarından tutarak bileklerini arkasından bağladılar. Max’e de aynısını yaptılar ve sonra karanlık koridorda ikisini ite kaka güneşin içeri süzülmesini gördükleri bir açıklığa doğru götürdüler. Muhafızların esirleri

önceki akşam elleri bağı halde hücreye attıklarını hatırlamadıkları çıktı.

Hapishaneden çıkarılıp taş basamaklardan aşağı iteklendikleri zaman Talon güçlü güneş ışığı karşısında gözlerini kırıştırdı. Abartılı bir şekilde topallıyordu.

“Su! Allah aşkına, yalvarırım, su verin!” diye sızlandı, bayılmak üzereymiş gibi. Max de gerçekten veya yalandan dizlerinin üstüne düşerek su istediğini işaret etti.

Grubun şefi bağırdı. “Sen dilimizi konuşuyor musun, Khara-gi pislik? Su için beklemeniz gerek. Yüce Efendimiz sizi görmek istiyor.”

Fakat bir yalağın yanından geçerken adamlarından birine yüzlerine su serpiştirmesini söyledi. Talon'un yüzüne çarpan serin su büyük bir rahatlama sağladı ve diliyle yalayabildiği kadarını yaladı.

Talon daha fazla su isteyerek şansını zorlamaması gerektiğini biliyordu ve kale meydanını aceleyle geçip bir başka girişe yaklaşırken sustu. Oradan, kaba saba taş kale duvarlarının yerini ince boyanmış çinilerin aldığı ve zeminin büyük parke taşlarla döşendiği bir koridora girdiler. Durdular ve muhafızlar bir çeşmenin yanında duran bir grup pahalı giysili adamın önünde eğildi.

Adamlardan biri askerleri fark ederek yaklaşmaları için elini salladı, sonra Max'le Talon'a doğru yürüyerek üç metre kadar uzaklarında durdu. Grubunun geri kalanı da saygılı bir mesafeden onu izledi. Boyunlarından tutularak dizlerinin üstüne çökmeye zorlanan Talon'la Max adam askerlerin şefiyle konuşana kadar bekledi.

“Bahsedilen adamlar bunlar mı?”

“Bunlar limandaki çatışmada yakaladığımız kaçaklar, Efendim. Para vererek ülkeden kaçmaya çalışıyorlardı ama bir adam bize ihbar etti. Allah'ın izniyle biz onları zapt edene kadar birçok adamımızı öldürdüler. Aslan gibi dövüştüler, Efendim. Bu,” dedi Talon'un kaburgalarına tekme atarak, “bir tüccar olduğunu iddia ediyor ama şefimiz eğer öyleyse neden dövüştü diyor.”

“Anlıyorum. Vahşi Bedeviler gibi görünüyorlar ve berbat kokuyorlar,” dedi adam, esirlere yaklaşıarak.

O bumunu buruşturarak bunları söylediği anda küçük bir oğlan gelip adamın arkasında durdu. Pahalı giysili adamın yanından onlara bakarak sordu, “Bu adamlar burada ne yapıyorlar, baba?”

“İnsanların ve Yüce Allah'ın önünde işledikleri suçun hesabını vermeleri için getirildiler. Kalabilirsin ama hiç konuşma. Sadece izle ve öğren.”

“Sen,” dedi sonra, Talon'a hitap ederek.

Parke taşları seyretmek zorunda kalan Talon başını kaldırdı.

“Ben mi, Oustez³?” Adamın gözlerinin içine baktı. Dikkatle onu inceleyen zeki gözlerdi bunlar. Adam Talon'dan daha yaşlıydı. Ayrıca yaşam ve ölüm gücünü de elinde tutuyordu, onun için Talon ters bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Adam hiçbir şey söylemeden uzun bir süre yukarıdan ona baktı. Sonunda, “Evet, sen! Sen nerelisin?” diye sordu. “Hiç Mısırlıya benzemiyorsun.”

Talon hâlâ adamın dosdoğru gözlerine bakmadan yanıt verdi. “Efendim, Allah şahidimdir ki Bizans İmparatorluğu'nun topraklarındaki Ermenistan'dan geliyorum. Ben basit bir tüccarım ve bu memlekette, bu güzel şehrin batısındaki ve doğusundaki topraklarda ticaret yapıyorum.”

“Adamlarım senin savaşçılar gibi dövüştüğünü söylüyor. Artık tüccarlar da savaşçı mı oldu?” Sesinde bir soylunun basit bir tüccara karşı duyduğu küçümseme vardı.

“Efendim, beni İsfahan'da bir tüccar ve doktor olan merhum amcam savunma sanatı konusunda eğitti. Ayrıca bana tıp ve şifacılık hakkında da bilgi verdi. O zamanımızda bu tehlikeli yollarda yolculuk edenlerin kendini savunmayı bilmesi gerektiğine inanıyordu.”

Talon adamın sadece basit bir tüccar olmadığını, onu olumlu etkileyebilecek başka becerileri de olduğunu bilmesini istiyordu.

Zarif giysili adam bunu bir an düşündü. Esmer yüzü, gaga burnu ve bakımlı sakalıyla bıyığı soylu bir adam olduğunu gösteriyordu ve giysileriyle parmaklarındaki yüzüklere bakılırsa zengindi. Ancak Talon zayıf bir bedeni olan adamın güçlü bilekleri ve önkollarında yaralar olduğunu da görüyordu, bu da adamın hafife alınmaması gereken bir savaşçı olduğunu gösteriyordu.

“Öyleyse bir tüccar olduğun kadar bir hekim... ve bir savaşçısın da, öyle mi?” diye sordu eğlendiği belli olan adam şüpheli bir tavırla.

“İnşallah bir gün Ebul Velid Muhammed’in dizinin dibine oturup Allah’ın bana bahşetmeyi uygun gördüğü becerileri kullanarak hastaları iyileştirecek vasfa sahip olacağım, efendim.”

“Bu bahsettiklerini bilecek yaşta görünmüyorsun. Bir mümin gibi Tanrı’nın ismini anıyorsun. Yoksa sen de şu dini bütünlerden misin?” Adam Talon’a yalan söyle de göreyim der gibi dikkatle bakıyordu.

“Ben İran’da büyüdüm, efendim. Şii inancındayım.”

“Bana sizin kaçmaya çalışan Hristiyan casuslar olduğunuz söylendi. Oysa karşımda bir sapkın buluyorum... Sen de şu aşağılık Şiilerdensin. Sultanımız Bağdat’taki halifeye Şiileri ve İsmailileri bu ülkeden temizleyeceğine ant içti!”

“Efendim, Allah’ın ve sizin önünüzde diz çökerek yemin ederim ki bizi askerlere ihbar eden adam bir hırsız ve yalancıdır. Ruhu cehennemde yansın. O da alışveriş yaptıklarımın biriydi ve ödeme konusunda bir anlaşmazlık yaşadık. Ona ve efendisine yolculuk parasını verdim ama o yabancı bir memleketteki bir Kharagiden yararlanmaya çalıştı.”

Talon ikna edici olmaya çalışıyordu. Bunun pek sudan bir yalan olduğunu biliyordu ama buna karşı çıkacak adamlardan biri ölmüş, diğeri de muhtemelen denize açılmıştı.

“Bahsettiği o adamı öldürdü, Haşmetli Efendimiz,” diye atıldı askerlerden biri. “Mızrağı çok ustaca kullandı!”

“Ne hoş! Görünüşe göre, bu güzel şehrimizde suçların artmasının engellenmesine yardım etmişsin. O kadar da değil, adamlarımın hayranlığını bile kazanmışsın!” dedi Talon’un

önündeki adam bu münasebetsizliği yüzünden askere sert bir bakış atarak. Asker ezilip büzüldü.

Adam Talon'la diz çökmekte olan Max'e şüpheli gözlerle baktı.

"Hâlâ söylediklerinizin hepsine inandığımdan emin değilim. Ayrıca birkaç adamımı öldürdünüz ve bunun cezası da ölümdür. Bir tüccar sadece görevini yapmakta olan silahlı bir müfrezeyle saldırmadan evvel meramını anlatmaya çalışırdı. Üstüne üstlük sapkınsınız da. Sultan, Allah onu korusun ve bilgelik bahşetsin, İsmaililer gibi Şiilerin de sapkın olduğunu duyurdu."

"İnancım konusunda size karşı çıkamam, efendim. Ama inanç sahibi herkes Tanrı'nın önünde eşittir, öyle değil mi? Bu bizim de Sultan'ın, Allah onu korusun, sadık hizmetkârları olmayacağımız anlamına gelmez.

"Diğer konuya gelince, Peygamber adına yemin ederim ki gafil avlandık. Adamlarım aynı zamanda savaşçıdır ve gerçekten saldırıya uğradığımızı inandılar. Ölen adamım aptalca ve iznim olmadan tepki verdi ama o sırada etrafımız sarılmıştı ve kendimizi korumak dışında ne yapacağımızı bilemedik."

Talon, Montague'ya haksızlık yaptığını biliyordu ve içinden eski arkadaşına kendisini affetmesi için dua etti. Max bu yabancı dili anlamadığı için tepki vermedi.

"İsmin ne?" diye sordu önündeki adam sertçe.

"Benim ismim Süleyman ibn Mahmud Ömer. Bu ismi küçük bir çocukken İsfahan'da yanına gittiğim amcam vermiş bana, efendim," dedi Talon. "Bütün saygımla, beni sorgulamaya tenezzül edenin kim olduğunu sorabilir miyim?"

Askerlerden biri bu münasebetsizliği için onu tekmelemek amacıyla öne atılınca adam onu durdurmak için elini kaldırdı. "Benim adım Emir Abbas Abdurrahman İbn Athir Faysal. Ben dört yüz yıl önce Medine'den ayrılan Peygamber'in sadık müritlerinin soyundan geliyorum. Kendinizi çok şanslı sayabilirsiniz, Allah bugün yüzünüze güldü, zira sizi meydanda idam ettirmemeye karar verdim. Sizinle ne yapacağımı daha sonra

düşüneceğim. Bu arada esirsiniz ve istediğim sürece de öyle kalacaksınız. Götürün onları.”

Döndü ve yanındaki çocukla usulca konuşarak uzaklaştı. Talon arkalarından baktı. Akıbetlerini düşünecek zamanı olmadı, askerler onu ve Max’i tutup ite kaka hücreye geri götürdüler.

Giderlerken Talon askerlerin liderinden yine su ve yiyecek istedi.

“Bugün efendimiz iyi bir ruh halindeydi, Kharagi. Değersiz hayatlarınızı bağışladı; bu alışılmadık bir şey. Arkadaşlarımı öldürdüğünüz için size kılıcımın tadına baktırmam gerekir ama yine de su ve yiyecek getireceğim,” dedi adam, acı bir sesle.

“Allah ruhlarına merhamet etsin, efendim, ama ben kendimi savunuyordum. Bir savaşçı tüccarın ne yapmasını beklerdiniz, bir solucan gibi sürünmesini mi, yoksa bir erkek gibi dövüşmesini mi?”

Yaralarından savaştan nasibini aldığı açıkça belli olan sert ifadeli asker Talon’un sözlerini gönülsüzce başını sallayarak kabul etti.

“Haklısın. Ben suyla yiyecek işini hallederim,” dedi adam kısaca.

Talon o ana kadar sesi çıkmayan Max’le hücreye dönene kadar konuşmadı. Asker artık acıtmaya başlamış olan bağlarını çözerek mahkûmların üstlerinde silah gizleyip gizlemediklerini görmek için şöyle üstünkörü kontrol ettikten sonra uzaklaştı. Sadece Talon’un tam da böyle bir olasılık için üstünde taşıdığı birkaç gümüş sikke buldu. Kısa ve öz bir açıklamayla bunlara el koydu. “Burada bunlara ihtiyacınız yok.”

“Bunu benden bir hediye olarak kabul edin,” diye mırıldandı Talon kibarca.

Sonra loş hücrede yalnız bırakıldılar. Max kan dolaşımını artırmak için bileklerini ovuşturduktan sonra, “Orada konuşanların tek kelimesini bile anlamadım, Talon,” dedi, “Tanrı aşkına söyle, ölecek miyiz? Bize ne olacak?”

Talon da Max gibi huzursuzdu; hücrenin pislik içindeki duvarına yaslanarak olanları düşündü.

“Yaşayacağız... şimdilik. Konuştuğum adam uzun bir ismi olan soylu biri ve bu hapishanenin sorumlusu. Bu da yüksek bir seviyede olduğunu gösteriyor ama konumunun ne olduğunu bilmiyorum. Belki Sultan'ın bir akrabasıdır; öyle olması mümkün. Her halükarda, Tanrı'ya şükür bizi oracıkta idam ettirmeye karar verdi; bizimle ne yapacağını düşünmek istediğini söyledi.”

“Yani bu kaçabileceğimiz anlamına mı geliyor, Talon?”

“Tanrı'nın izniyle bunu deneyeceğiz. Adam fikrini değiştirebilir ve ben kaçmayı deneyecek yerde öylece oturup beklediğimizi düşünmek istemiyorum. Bakalım neler olacak, artık dışarıyı gördük ve dikkatli bir plan yapacak pek az zamanımız var.”

Saatler sonra koridorda askerlerin çıkardığı patırtıları duydular ve onlara suyla yiyecek getirdiklerini tahmin ettiler. Kapı gürültüyle açıldı ve içeriye bir kova suyla biraz bayat pide, bir kâse haşlanmış sebze ve mercimek itildi.

Askerler, “Bunları bulduğunuz için şanslısınız,” dediler onlara, “çünkü Ramazan başladı ve daha gidip kendi yemeğimizi yiyeceğiz. Mahkûmlara bütün ay boyunca oruç tutturulur, böyleleri daha ucuza geliyor!”

Kovaya doğru atılan iki adamın bütün suyu tek içište bitirmemek için kendilerini tutmaları gerekti. Max suyu dikkatli kullanmalarında ısrar etti, zira ikisinin de bildiği gibi ertesi gün geç vakte kadar bir daha su yüzü görmeyebilirlerdi. Susuzluklarını giderdikten sonra yiyecekleri yavaşça yemeye koyuldular. Yemekler o kadar kötüydü ki normalde öğürmeleri gerekirdi ama aylarca sahilde buldukları kırıntılarla beslendikten sonra bunları yemek onlara hiç zor gelmedi.

Pisliğe aldırmadan duvara yaslanarak konuşmaya başladılar. Talon her zamanki gibi karanlık düşüncelerinden kurtulmak için Max'e geçmiş hakkında sorular sordu. Max hevesle anlatmaya koyuldu.

“Sana büyük Alpler'in kuzeyindeki dağlarda büyüdüğümü söylemiştim,” dedi, yeniden kollarını kaşıyarak.

“Evet, Max, benim İran'da yaşadığım dağlara benziyor olmalılar. Oradaki dağlar çok yüksekti ve kışın her taraf kar

ve buzla kaplanırdı. Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama zamanla alıştım.”

“Ben dağların arasındaki ormanlık bir vadinin içindeki küçük bir kasabada yetiştim. Orada hayat çok zordu. Her kış büyükbaş hayvanlarımızın çoğunu öldürmek zorunda kalıyorduk çünkü onları bütün kış boyunca hayatta tutacak kadar yiyecek bulamazdık. Şansımıza tuz madenlerinden pek uzak değildik, böylece etlerimizi uzun süre koruyabiliyorduk. Kalan ineklerimizi ve koyunlarımızı evlerin altındaki kapalı alanda muhafaza ediyor ve böylece ısınyorduk. O koyunların tatlı kokusunu asla unutmayacağım!” Arkasına yaslanarak içini çekti. “Ne kadar faydalı olduklarını bilsem de develerle keçilerin pis kokusunu hiç sevmiyorum. Bu yaratıklarda hoşuma gitmeyen bir şey var.” Eliyle vızlayan bir sivrisineğe vurdu. “Dağlarda bu musibetler de yoktu,” dedi.

Talon bu vızlayan yaratıklardan onun da çok rahatsız olduğunu söyledi. Hücrenin duvarlarında hiç açıklık yok gibi görünmesine rağmen bu sinekler geceleyin akın ederek uyumalarını zorlaştırıyordu.

“Kışları babam ve erkek kardeşlerimle dağlarda geyik avladık. Karda ayaklarımıza bağladığımız büyük tahtalarla yürüydük, böylece batmadan uzun mesafeler kat edebilirdik. Eve her zaman iyi avla dönmezdik, bazen sadece birkaç tavşan olurdu. Ah, ama şarap ve otlarla pişirilmiş tavşanları hatırlıyorum da. Annenin yemeklerini de hatırlıyorum, Talon. Senin evini nasıl da özledim.”

Sör Hughes’un evinde geçirdikleri zamandan konuşmaya başladılar ve bu da akıllarına Galli okçuları getirdi.

“Hepsi de iyi dövüşçüydü. Anwl için üzülüyorum, evine dönemedi ama diğerleri döndü... en azından, dönmüş olmaları için Tanrı’ya dua ediyorum,” dedi Talon istavroz çıkartarak. Max de hemen onu taklit etti.

“Devonalt’ı, şu iri yarı olanını hatırlıyor musun? Kızlar ona bakmaya doyamazdı,” dedi Max kendi kendine gülererek.

“Biliyorum. Bir keresinde Gareth’le onu yakalamıştık ve Gareth’e eğer Devonalt durmazsa Albi’de kalması gerekeceğini

söylemek zorunda kalmıştım!” Güldüler ve korkuları biraz yatışır gibi oldu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Languedoc’un yamacında Albi’de geçirdikleri iyi zamanlar ve arkadaşları hakkında konuştular.

Bir hafta boyunca hapishanenin rutin işleyişini izleyip kimin ne iş yaptığını anlamaya çalışarak beklediler. Asla dışarı çıkmalarına izin verilmedi, yıkanmaları veya tuvaletlerini yapmaları için bile. Zaman geçtikçe durumları ve hücredeki mide bulandırıcı koku daha da kötüleşti. En azından zincirle bağlanmamışlardı ve pek iştah açıcı olmasa da günde iki kez su ve yiyecek veriliyordu. Gardiyanları ve anlayabildikleri kadarıyla çalışma rutinlerini izliyorlardı.

Yemekleri sabah ve akşam geç vakitte geliyordu ve güneşin batışına ne kadar zaman kaldığı hakkında hiçbir fikirleri olmuyordu. Duvarlar o kadar kalındı ki ezan sesini bile duyamıyorlardı. Günün hangi vaktinde olduklarını bilmeleri iyi olacaktı. Hâlâ idam edilme olasılığı olduğunu düşünen Talon harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Şii olduğunu söyleyerek vahim bir hata yaptığından korkuyordu. Buz gibi bir tepkiyle karşılaşmıştı. Ama akıl hocası Doktor Farjan’ın onu eğitirken Mısır’ın Şiiliğin merkezi olduğunu söylediğini hatırladı. Doktorun bahsettiği anlaşmazlıklar bugün burada gördüğü gibi Sünnilerle Şiiler arasında değil, Sünnilerle İsmaililer arasındaydı. Acaba ne değişmişti?

Talon gardiyanlardan ülkenin sultanının peygamberin müritlerinin soyundan bile gelmeyen fakat Şam’ı yöneten Sultan Nureddin’in yeğeni olan Selahaddin isminde bir Kürt olduğunu öğrenmişti. Bütün bildikleri buydu.

Tahminlerine göre yedinci günün akşamı yine kapılarına doğru yaklaşan sert adım sesleri duydular. Talon aceleyle bıçağını alıp tuniğinin katları arasına sakladı. Kapı gürültüyle açıldı ve girişte bir asker belirdi. Talon’a seslendi. “Bizimle geliyorsunuz. Kaderiniz belli oldu.”

“Peki, kaderimiz neymiş?” diye sordu Talon, kalbi küt küt atarak.

“Efendimiz, Sultanımız Selahaddin’in kardeşinin istilacılarla savaştığı güneye gitmek üzere yola çıktı. Bana sizi bugün cezanızı verecek olan vekilinin önüne çıkartmam emredildi.”

“Bize ne olacak, Oustez?” diye sordu Talon, yalandan sızlanır gibi.

“Herhalde sizi köleliğe mahkûm eder. Köleleri ölmeden önce onlara hayatı zindan etmeye bayılır.”

Duydukları Talon’un hiç hoşuna gitmedi. Gerilmişti. “Efendinin dönmesini bekleyebiliriz,” dedi, yaltaklanan bir tavırla.

“Büyük Fener binasında çalışmaya gideceksiniz, çünkü sen bir sapkınsın, o da bir kâfir,” dedi asker Max’i göstererek. “Köle olacaksınız,” dedi alaycı bir tavırla gülümseyerek, “arkadaşlarımı öldürmeniz karşılığında layığınızı bulacaksınız.”

Talon koridorda sadece üç adam görüyordu ve hiçbirisi silahına davranmamıştı. Koridorun adamların arkasında kalan kısmı karanlıktı, tek meşaleyi ikinci adam havada tutuyordu, onun için Talon güneşin battığını tahmin etti.

Max’e alçak sesle, “Ya şimdi kaçarsınız ya da hiçbir zaman,” dedi. “Bizi köle yapmak niyetindeler. Ben harekete geçince hızlı davran.”

Yorgun olmasına ve az beslenmesine rağmen Talon hızlıydı. Kendisiyle konuşan askere iyice sokularak bıçağını çekip adamın boğazına sapladı. Diğer iki askerin tepki göstermesine fırsat kalmadan adamın boğazını neredeyse bir kulağından diğerine kadar kesmişti. Her yana fışkıran kan yüzüne ve giysilerine de sıçradı. Adam kasılarak ve ona hayat veren kanı durdurmak için dermansız bir çabayla elini yarılmış boğazına götürerek hızla geri çekildi.

Bıçak adamın boğazından çıkıp, tok bir sesle bir sonraki muhafızın diyaframına saplandı. Adam hızla nefesini içine çekti ve bir çılgık atacaktı ki Talon’un eli ağzına kapandı. Max hızla ileri atılarak üçüncü adamı kolundan yakalayıp hücreye çekti. Adam korku ve şaşkınlık içinde tiz bir ses çıkardı ama Max adamın başını eğerek hızla taş duvara fırlattı. Mide bulandıran bir kırıma sesi geldi ve adam gerisin geriye Max’in açılmış

kollarının arasına düştü. Max adamın boğazına yapışarak kalan canını çıkarmak için sıkmaya başladı.

Bu arada Talon ikinci adamın işini bitirmişti. Döndü ve bıçağını üçüncü adamın sırtına sapladı. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Yere düşen meşale sönmek üzereydi. Talon onu alıp geldi ve yaptıkları işi görmek için havaya kaldırdı. Açık kapı aralığında çabucak dışarıya bir göz attı ama koridor karanlıktı ve ara sıra bir-iki hücre kapısının arkasından gelen inilti dışında her taraf sessizdi.

“Hemen kaçmalıyız. Bu adamların geri dönmesini bekliyoruz.” Cesetlerin altında bir kan gölcüğü oluşmaya başlıyordu. Max askerlerin silahlarını alarak Talon’a bir kılıç attı.

“Ben gözcülük yaparken sen onları ara,” diye fısıldadı.

Talon sadece adamların üstünde işine yarayacak bir şeyler olup olmadığını bilmek istiyordu. Büyük bir anahtarlığı alıp kemerine bağıladı, sonra adamların sarkılarını çözüp birini Max’e fırlattı; Max kumaşı başının etrafına dolayınca o kadar değişti ki yöre halkından birine benzedi. Pis fakat gür sakalıyla karanlıkta bir dilenci veya amele sanılabiliirdi.

“Sonra saçın için biraz kömür bulmalıyız,” diye mırıldandı Talon, meşalenin ışığında onu dikkatle incelerken.

Sonra cesetlerin boynundaki yuvarlak metalleri aldı. Bunların kimlik olarak faydalı olabileceğini düşünüyordu. Askerlerin üstünde birkaç sikke vardı, onları da aldı. Şimdi hazır dılar.

Kapıyı arkalarından kapattılar, sonra Talon’un aklına bir fikir geldi. Yukarıda hücreler olduğunu biliyordu, Max’e ana kapının yanında durup etrafı gözlemesini söyledi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Max, “hazır fırsatımız varken çekip gidelim.”

“Dikkatlerini dağıtmak istiyorum. Burada bekle.”

Mızrağına yapışarak tedirgin bir şekilde etrafı gözleyen Max’i arkasında bırakan Talon merdivenlerden üst kata çıktı. Koridorun sonuna koştu ve kapıların kilidini açmaya başladı. Son hücreye ulaşana dek kapıları açmadı, sonra karanlıkta bağırdı. “Herkes dışarı! Yangın çıktı!” Hücrelerden gelen heye-

canlı sesleri duydu ama durmadı. Sonra kendi hücrelerinin bulunduğu koridorda da aynısını yaptı. Ardından meşaleyi bir köşeye yığılmış çuvallarla odunların üstüne attı. Çok geçmeden alevler odunları tutuşturdu. Etrafı yoğun bir duman ve mide bulandırıcı berbat bir koku sardı.

"Hadi gidelim, Max," diye bağırdı Talon.

"Zamanı gelmişti. Neler karıştırdığını merak ediyordum," dedi kapının yanında duran Max tedirgin bir sesle.

Dışarı süzülüp usulca kapıyı kapattılar ve hücrelerine sızan dumanı görünce paniğe kapılan mahkûmların seslerini duydu-lar. Eli kulağında, diye düşündü Talon. Hapishanedeki arbede sırasında kapıya ulaşip dışarı çıkacak zamanları olmasını umu-yordu.

Hiç sorunsuz meydana geçtiler, ana kapının olduğu en ilerideki duvara doğru ilerlediler ve gölgelerin arasına sığınıp olacakları beklediler. Çok geçmeden hapishanenin ana kapısı gürültüyle açıldı ve üstü başı perişan mahkûmlardan oluşan bir grup bağıra çağıra dışarı hücum ederek merdivenden aşağı akın etmeye başladı. Talon'la Max yayılan alevlerin kızılığını görebiliyor ve fazla yavaş davranarak kaçamayanların çılgınlıklarını duyabiliyorlardı.

Aniden neler olduğunu anlayan kaledeki adamlar bağıra-rak alarm verdi. Bazıları kapılardan fırlayıp kaçan mahkûmları durdurmaya çalışırken bazıları da su bulmak için koşturmaya başladılar. Yangın yayılırsa kalenin tümünü sarabilirdi. Sayıları çok az ve tepki vermekte çok yavaşlardı.

Mahkûmları durdurmaya çalışanlar, üstlerine atlayarak çıp-lak elleriyle onları öldüren bu çılgına dönmüş korkulukların üstesinden gelemiyordu. Mahkûmlar ölen muhafızların silahla-rını kaptıkları gibi kapıya akın ederek yollarını kesmeye çalışan askerleri katlettiler. Çılgına dönmüş kalabalık ağır sürgüyü kal-dırarak ağır ahşap kapıyı ardına kadar açtı. Talon, Max'e göz attı, ikisi de bağırarak ve yeni silahlarını etrafa savurarak sokağa dökülen mahkûmların arasına karışma fırsatları olduğunu bili-yordu. Bu grup o gece kan istiyordu.

Talon'un nereye gidiyor olabileceklerine dair bir fikri yoktu ama bu çıldırmış adamların arkasına takılıp şehrin içlerine doğru koşmanın iyi bir düşünce olmadığına karar verdi. Yukarıya bir göz attı ve kuzeyde bir parıltı gördü; bunun Pharos'ta limanın girişinde parlayan büyük fener olduğunu tahmin etti. Bunu pusula olarak kullanarak, mezarlığın bulunduğu yer olan batıya doğru ilerlemeye başladı. Orada kısa süre sonra çıkması kaçınılmaz olan karmaşadan saklanabileceklerini düşünüyordu.

Talon bir at veya deve bulmak amacıyla karanlık sokaklarda koşarken gözlerini dört açmıştı. Mahkûmlar hep beraber etrafı yağmalamaya başlamışlardı ve hiçbiri hapishaneyle aralarını açmak için karanlıkta koşan Talon'la Max'e takılmamıştı.

Uzun zamandır hareketsiz kaldıkları ve iyi beslenmedikleri için iki adam çok geçmeden soluk soluğa kaldı ama Talon saklanacak güvenli bir yer bulana kadar durmamaları gerektiğini söyleyerek Max'i koşturmak teşvik etti. Ne var ki her taraf karanlık ve tehditkâr binalarla sarılı olduğu ve uzağı göremedikleri için pek fazla seçenekleri yoktu. Denizden esen hafif serin bir rüzgâr yetersiz beslenen bu kaçakların soğuktan donacakları anlamına geliyordu.

Bu gece kader onlara karşı müşfikti. Şehrin evlerin azaldığı dış mahallesinde, karanlıkta sallanarak hışırdayan büyük bir palmiye topluluğunun arasında kümelenmiş binalar gördüler. Yolda insanlarla karşılaşma tehlikesi olup olmadığını görmek için durakladılar ama binalar evden izleyen herhangi birinin karanlıkta onları ayırt etmesine izin vermeyecek kadar uzaktı.

O sırada Talon havayı koklayarak Max'in koluna dokundu. "Bak Max, atlar görüyorum... Bir iki tanesini alabiliriz."

Max karanlıkta homurdandı. Talon gibi o da hapisteki mahrumiyetler ve hareketsizlik yüzünden tükenmişti, bir de üstüne bütün bu heyecan ve uzun koşu gelmişti. Gözlerini kısarak Talon'un işaret ettiği yere baktı, "Atları görüyorum ama onları nasıl alacağız?"

"Dikkatle," diye fısıldadı arkadaşı.

Talon atların bağlandığı yerdeki gölgelere doğru ilerledi. Çok geçmeden kulaklarına gelen yüksek konuşma seslerinden ve kahkahalardan bir araya kümelenmiş bu evlerin avlusunda bir eğlence süre gittiğini anladılar. Faaliyetleri göremeseler de pek çok yağ lambasından havaya bir kızılık yayılıyordu. Talon bir davul sesiyle çırpılan ellerin eşlik ettiği tiz bir müzik duydu.

Açık olan kapıdan gizlice içeri bakınca bunun bir düğün olabileceğine kanaat getirdi. Artık gözleri karanlığa alışmıştı ve duvarlarda muhafızlar olmasına rağmen adamların dikkatinin dışarıda huzursuzlanan hayvanlarda değil içeride olup bitenlerde olduğunu fark etti. Yan taraftaki çalılardan içinde gizlenmekte olan Max'e doğru eğildi.

"Ben gidip atları getireceğim. Sen etrafa göz kulak ol."

Çalılardan onay olarak hafif bir hışırtı geldi ve Talon hayvanlara doğru ilerledi. Birkaç at kuyuya benzer bir yapının etrafında toplanmıştı. Eyerleri hâlâ üstlerindeydi ve yola çıkmaya hazırdılar. Talon'un şüphelerinin doğru olduğu ortaya çıktı: bir muhafız bir ağaca dayanmış oturuyordu ama Talon'un kulağına gelen horultu sesinden adamın ne kadar uyanık olduğu anlaşılıyordu. Talon usulca hayvanlara yaklaştı. Atları ürkütmek istemediği için sürünmedi. Nöbetçinin derin uykuda olduğunu gördü. Adamın üstünden gelen koku sarhoş olduğunu ve yakın zamanda uyanmasının mümkün olmadığını gösteriyordu. Talon hayvanları inceledi ve memnuniyetle bunların çok iyi donanımlı Arap atları olduğunu gördü. İçlerinden ikisinin kulağına nazik sözler fısıldayarak bağlarını çözdü. Hayvanlar onun yaklaştığını izledikleri için şaşırmamışlardı. Kulaklarını dikip bu yeni gelene dokunmak ve kokusunu almak için burunlarını uzattılar. Talon'un yanında onlara verecek yiyecek yoktu ama burunlarını okşadı ve hayvanları toynak seslerinin duyulmaması için usulca uzaklaştırdı. Düğünden uzaklaşarak gölgelerin içine karıştı. Tam bir araya kümelenmiş ağaçlara ulaşmıştı ki arkasından gelen bir sesle irkildi. "Bu atlarla nereye gidiyorsun? Kimsin?"

"Ben Ahmet, efendim atlarını dolaştırmamı istedi. Geç kalacakmış, onun için bu kıymetli hayvanlarının uzun süre ayakta

dikilerek yorulmasını istemiyor. Sevgili atlarının üstüne titrer. Ha, aklımdayken, arkadaşın kafayı bulmuş.”

Adam gülerek çalılar arasında işemekte olduğu yerden çıktı. O da kafayı bulmuş gibiydi. Talon durup soluklanmak zorunda kaldı; işler o kadar kolay çığırından çıkabilirdi ki ve o arkasında cesetler bırakmak istemiyordu.

İki atın ağzılıklarını okşadı ve karşılık olarak hayvanlar onu hafifçe dürttüler. Burun deliklerinde hayvanların keskin kokusunu ve ılık nefesini hissetmek Talon’u biraz rahatlattı. O sırada Max karanlığın arasından çıkarak atlardan birinin dizginini aldı.

“Kıl payı yırttın. Ne istiyordu?”

“Ne yaptığımı sordu. Seyis olduğumu ve atları dolaştırdığımı söyledim. Orada işiyormuş!”

Yüz metre kadar atların yanında yürüdükten sonra usulca hayvanlara bindiler ve ancak yarım mil kadar ilerledikten sonra atların böğrüne vurup eşkin sürmeye başladılar.

“Geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz, Max. Hem arkadaki adam batıya yöneldiğimizi biliyor. Deniz de kuzeyde kalıyor, onun için tek olası istikamet güney. Gölü geçer geçmez güneye sapacağız. O yoldan gitmeliyiz, hem de çok hızlı.”

Max eyerindeki çantaları yokladı. “Galiba bunların içinde para var, Talon.”

Talon arkaya eğilerek kendi eyerindeki çantalara dokundu ve bir şangırtı sesi geldi. “Doğru, Max, görünüşe göre kaçtığımız için parayla kutsandık!”

Atları dörtlüyle sürmeye başladılar. Talon aylardır ilk kez yüzünde rüzgârı ve altında iyi bir atın verdiği keyfi hissediyordu. Ve nihayet özgür olduklarını düşünmeye başladı.

*Görünce önünde uzanan dar yolu
Sağında ya da solunda hiç yer bırakmayan
Ne olduğunla övünecek misin?
Bir duvar gibi dikilen ölüm ve yıkımla
Her iki yanında, yüreğin dayanacak
Ve güçlü olacak mısın?*

Hapenini

Bölüm 5

Eşkryalar

Talon'la Max çaldıkları atların üstünde alçak bir dağın yama-cında durup aşağıda dar bir nehir boyunca uzanan yola bak-tılar. Bu nehir kıvrılarak sıcak dalgasının silikleştirdiği doğudaki düzlükten geliyor, batıdaki büyük bir göle doğru akıyordu. Yol-cular her zamanki gibi insan yerleşimlerine yaklaştıkları zaman dikkat çekmek konusunda ihtiyatlıydılar. Ve şimdi at üstünde fundalıkların ve yamaçtaki kayaların arasına gizlenerek nehrin kenarında süre giden faaliyeti seyreliyorlardı.

Hâlâ pek pistiler ama birkaç sikkenin yardımıyla yeni giysi-ler almayı ve geldikleri yol üstündeki bir hendekte yıkanmayı başarmışlardı. Giysileri bu yollarda seyahat eden bütün yolcular gibi lekeli ve tozluysa ve ikisi de sakalını tıraş ettirmemişti, onun için biraz daha iyi koksalar da hâlâ bir çift vahşi bakışlı bostan korkuluğuna benziyorlardı.

Biraz dikkatli bakan biri bu iki kılıksız adamın güçlerinin yetmeyeceği kadar pahalı, muhteşem savaş atlarına bindiğini fark ederdi. Talon uzanarak atının terli boynunu okşadı. Bu, ince bacakları olan koyu doru bir attı; Max'in bindiği atla son derece uyumluydu. At muhteşem başını salladı ve sabırsızca ısınmış burun deliklerinden soludu. Talon içdişi edilmiş atını rahatsız

eden sinekleri eliyle uzaklaştırdı. Hayvanın iğdiş edilmemiş olmasını yeğlerdi ama savaşta tam anlamıyla itaatkâr olması istenen bu cins aygırların istikrarsız davranışlar göstermeye eğilimli olduğunu biliyordu.

“Çok hızlısın, onun için sana Rakhsh ismini vereceğim,” dedi atına. Hayvan yanıt olarak gözlerini devirip ayağını sertçe yere vurdu.

“Sabırlı ol, güzelim, birazdan aşağıda, suyun yanına ineceğiz,” dedi Talon gülümseyerek.

Kıvrılarak akan nehir yolun sağ tarafındaydı. Ancak Talon bunun doğal bir akış olmadığını fark etti. Yerden yükselen sıcak dalgasının içinden dikkatle bakınca bu nehrin belki üç kilometre kadar doğusunda bir başka geniş nehir daha olduğunu gördü.

Bunun Nil Nehri olduğunu tahmin etti. Elini gözlerine siper edince geniş nehrin üstünde seyreden çeşit çeşit tekneyi ayırt edebiliyordu. İçlerinde en fazla göze çarpanlar akıntıya karşı ilerlemeyi kolaylaştıran ve rüzgârı arkalarına aldıkları zaman akıntı yönünde büyük bir sürat kazandıran üçgen yelkenleri olan hızlı ve dar felukalardı. Talon gözlerini Nil’den aşağıda akan nehre çevirdi. Bu insan eliyle değiştirilmiş olmalı diye düşündü. Kıyıları doğal görünmüyordu; yer yer uzun sazların ve onlardan da uzun şeker kamışlarının aralarına serpiştiği parlak yeşil papi-rüs öbekleriyle kaplıydı, bazı yerlerde de yoldan geçenlere hoş bir gölgelik sunan sık ağaçlıklar görülüyordu.

O ve Max dört gündür güneye doğru yolculuk yapıyorlardı. Bu beklenmedik engel Talon’u endişelendirdi. Dar olsa da vadi boyunca kıvrılarak akan bu suyu geçmek için bir sandal gerekeceği kesindi. Ve güneyde daha ileride ne olduğunu tahmin edemiyordu. Belki de doğuya dönmeliydiler.

Talon doğuda bir yerde olduğunu bildiği El Kahire denen bir şehri geçip geçmediklerinden emin değildi. Her ne pahasına olursa olsun o şehirden uzak durmak istiyordu. El İskenderiye’de kalırken pazar yerinde insanların El Kahire ismindeki bir şehirden gıpta ve biraz küçümsemeyle bahsettiklerini duymuştu, zira burası sultanların ikamet ettiği yeni şehirdi.

İskenderiye halkı dünyanın en güzel şehirlerinden olan kendi şehirlerinin neden Nil Nehri'nin bataklığında yer alan bir şehir uğruna hakir görüldüğünü merak ediyordu. Talon bu şehrin asker kaynayacağını ve kapana kısılabileceklerini bildiği için ondan uzak durmak istiyordu.

"Bence doğuya dönüp şansımızı şu büyük nehirde denemenin zamanı geldi," dedi, doğuyu işaret ederek. "Bir tekne çalabilirsek karşıya geçebilir, oradan da kuzeye, Kudüs Krallığı'na doğru ilerleyebiliriz. Daha fazla güneye gitmekte bir mana görmüyorum."

Max başını sallayarak onayladı. "Sana katılıyorum. Eğer senin Kihre dediğin yeri geçtiysek artık doğuya yönelmeliyiz."

"Kahire," diye düzeltti Talon. "Araplar ona El Kahire diyor. Aslında, şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorum, dostum, ama şu büyük nehri gözden kaybetmemeliyiz, yoksa gerçekten kayboluruz."

"Hakikaten pek büyük görünüyor, Talon," dedi Max, gözlerini kısıp uzaktaki nehre bakarak.

"Fakat onlar gidene kadar hiçbir şey yapamayız," dedi Talon, çenesiyle bir grup insanı işaret ederek.

Güneş hâlâ doğu oktanttaydı, suda yansıyan ışınlar gözleri kamaştıran ve insan yapımı bu kanalda seyreden teknelerin boyutunu ayırt etmeyi zorlaştıran bir parıltı yaratıyordu. Sahilde fundalıkların ve sık palmiyelerin gölgesinde dinlenen insanlar olmasına rağmen hiçbiri kıyıya yanaşacak gibi görünmüyordu. Gölgede bekleyen develer ve eşekler bunun bir kervan olduğunu gösteriyordu.

Yol kenarındaki bu insanların varlığı yollarına devam etmelerine engel olmuştu. Şimdi fark edilmeden suyun kenarına inmek için onların gitmelerini bekliyorlardı. Hem onlar hem de atlar çok susamıştı. Aşağıdaki suyun kokusuna tepki gösteren atlar huzursuzlanıyordu.

Talon atını sakinleştirmek için elini boynuna koyarak, nerede olursa olsun bir an bile durduklarında bu bataklıklarda hemen toplanan sinekleri savuşturdu. At sanki, "Bu sineklerin

işkencesine maruz kalmaktansa neden rüzgâr gibi uçmuyoruz ki?” der gibi ön ayağıyla yeri eşeledi.

Talon gülümseyerek güven verircesine hayvanın boynunu tıptısladı.

Sarığının ucuyla yüzünü sildi. Hava her zamankinden daha sıcak gibiydi; artan nem onu ter içinde bırakmıştı. Ateşi çıkıp çıkmadığını merak etti. Birkaç gündür kendini pek iyi hissetmiyordu. Güneş yakıyordu ve suyun ve toprağın üstünde yükselen sıcak dalgası uzaktaki binaları kısmen gözden gizliyordu.

“Suya inip yıkanmak istiyorum, Talon. O kadar uzun zamandır yıkanmadım ki nasıl bir keyif olduğunu bile unuttum. Bitlerden de gına geldi ve bu haşereler beni canlı canlı yemeden bütün giysilerimi yıkamak istiyorum,” diye sızlandı Max, o sabah belki yüzüncü defa kaşınırken.

Talon başını sallayarak sırttı. “Haklısın, rüzgârın senin tarafından esmesi hiç hoş olmuyor.”

Max de sırttı. “İşte şimdi neden rüzgârı arkana almana izin vermediğimi biliyorsun.”

Talon gülümsedi.

Köylerden ve her türlü insan yerleşim alanlarından ellere geldikince uzak durmuşlardı; büyük nehrin bu kadar uzağında pek fazla yerleşim yoktu. Bu da yolculuk etmenin pek kolay olmadığı kıraç çölün kıyısından dolanmaları anlamına gelmişti.

Muhteşem bir gece büyük, dorukları sivri birkaç dağın yanından geçmişlerdi; dağların şekilleri o kadar keskindi ki Talon bunların insan elinden çıktığına kanaat getirmişti. Dağlar iki gün ve bir gece boyunca ufukta kalmıştı. Kısa süre sonra kumun içinden yükselen devasa bir başın yanından geçerken şaşkınlıkları iyice artmıştı. Bu uzun zaman önce kralların ibadet ettiği kadim bir tanrıya benziyordu.

Ay ve yıldızların aydınlatığı bu harikulade görüntüleri ne Talon ne de Max açıklayamıyordu. Bunları saran sessizlik içinde yükselen huşuyu iyice artırmış ve daha fazlasını görme hevesiyle iyice doğuya gitme hatasını yapmışlardı.

Aniden karşılarına bir köy çıkınca uyanmışlardı. Köpekler havlamış, insanlar bağırmişti. Sessizce ve yavaşça geldikleri yoldan geri dönüp çölün kıyısına, şimdi durdukları yere gelmişlerdi.

“Bak,” dedi Max.

Uzakta, aşağıdaki yoldan onlara doğru gelen küçük bir kervanı gösteriyordu. Kervan sıcak dalgalarının arasında hayal meyal görünüyordu, onun için Talon bunun bir yerlerdeki pazara giden bir başka tüccar olduğunu düşünerek başta pek dikkate almadı. Ama o mesafeden bile iri yarı adamların omzunun üstünde bir tahtirevan taşıdığını fark etti, bu da bunun tahmin ettiğinden daha önemli bir kervan olduğunu gösteriyordu.

Topluluk yaklaştıkça kişileri ayırt etmek kolaylaştı. Esas grubun çok önünde, iyi atlara binmiş iki mızraklı muhafız geliyordu. Arkadaki grup da silahlıydı, tahtirevanın etrafını koruyucu bir kalkan gibi saran atlıların mızraklarının ucu güneşte parlıyordu. Silahlı adamların gerisinden sıra halinde iyice yüklü develer ve eşekler geliyor, sığırtmaçlar yanlarında yürüyor, bazıları da iki yana sallanarak develerin sırtlarında oturuyorlardı. Talon Max’in koluna dokundu.

“Bu insanlar bizi görmemeli, Max. Saklanmalıyız.”

Max başını salladı ve yavaşça atlarını tepeden geriye çektiler. “Baştaki iki öncü dışında altı veya sekiz silahlı adam saydım,” dedi Max.

“Doğru ama şuraya baksana. Diğerleri ortadan kayboldu. Acaba nereye gittiler?” Gölgede dinlenen insanları gördükleri ağaçlığı işaret ediyordu. Daha önce pek hareketli olan ağaçlıkta şimdi hiç hayat emaresi yoktu. İki adam beş yüz metre kadar uzaktaki gözetleme noktalarından ağaçların arasındaki insanları açık olarak görmüş ve onların da yolcu olduğunu düşünmüşlerdi ama şimdi yük hayvanları da dâhil olmak üzere hepsi gitmişti. Böyle aniden ortadan kaybolmalarında bir tuhafılık vardı. Talon gözlerini ağaçlardan kervana, sonra tekrar ağaçlara çevirdi.

“Hayır, gitmemişler, Talon. Bak,” dedi Max, eliyle işaret ederek, “ağaçların arkasına saklanmışlar. Onları görebiliyorum.”

“Sence onlar da bizim gibi görünmekten mi korkuyor, Max?”

“Bilmem ama galiba bunu öğrenmek üzereyiz.”

Tahtirevanı taşıyan adamların hızında ilerleyen kervan – Talon onların köle olduklarını tahmin etti- yavaşça ağaçlara yaklaşıyordu. İki öncü ağaçlığa ulaşınca gölgelerin arasında durdular. Tam atlarından inmeye davranmışlardı ki ağaçların arkasında saklanan insanlar aniden koşarak etraflarını sardılar. Talon’la Max şaşkınlık içinde onların adamları korkmuş atlarından aşağı çekip yere atarak bıçaklamalarını izledi.

Tam olarak neler olduğu belli değildi ama ne Max’in ne de Talon’un adamların küçük kervana puslu kurmak üzere olduğundan şüphesi yoktu. Hiç çığlık sesi duymayan Talon iki öncünün buna fırsat bulamadığını düşündü. Acı bir sessizlik içinde önünde gerçekleşen cinayetleri izledi. Kaşarlanmış bir savaşçı olan Max tiksintiyle homurdandı.

Katiller cesetleri aceleyle sürükleyerek göz önünden kaldırdıktan sonra atları ağaçların arasına gizledi. Küçük koruluk yine bomboş görünüyor ve tehlikeden habersiz kervan yaklaşmaya devam ediyordu.

Talon, Max’e baktı. “Bunun bizim savaşımız olmadığını biliyorum, Max, ama bu hırsızlar çetesi masum insanları öldürmek üzere. Ne yapmalıyız?”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Tapınak Şövalyeleri’nin nasıl ortaya çıktığını hatırlıyor musun?”

“Kudüs yolundaki hacıları korumak için değil mi?”

“Bu doğru, genç efendi ve işte biz iki Tapınak Şövalyesi tam gözlerimizin önünde Tanrı’ya karşı işlenen bir suça tanık oluyoruz. Bu Kudüs yolu olmayabilir ama Tanrı’nın yardımıyla onları uyarmalıyız.”

“Sen harika bir adamsın, Max. Sana tüm kalbimle katılıyorum. Aşağı inip onları uyarmalı, sonra da gitmeliyiz. Gel, dostum. Bunu hemen şimdi Tanrı’nın hizmetinde yapacağız.”

Heyecanlanan iki adam atlarını hevesle mahmuzladı. İki Arap atının ikna edilmeye hiç ihtiyacı yoktu. Suyu doğru gidi-

yorlardı ve çok susamışlardı. Kayaların üstünden atlayarak tepeye ulaştılar. Ama Talon geç kalmış olabileceklerini gördü. O ve Max kılıçlarını çekip havada savurarak ve bağırarak atlarını dörtnala tepeden aşağı sürdüler.

Ama kervan çoktan durmuştu. Ağaçların arasından üstlerine hücum eden pusucuları gören muhafızlar kendilerini ve tahtirevandakileri korumaya çalıştılar ama etrafları hızla sarıldı ve amansız bir mücadele başladı. Talon'un kulağına çığlıklar ve birbirine çarpan metal sesleri geldi ve muhafızların dayanmasını umut etti. Ama korkmuş atlarını kontrol etmek ve tahtirevanı korumak zorunda olan adamların karşısında en az yirmi mızraklı adam vardı. Muhafızlar görevlerini layığıyla yapmalarına rağmen karşı koyamıyorlardı. Çığlıklar, bıçaklar, mızraklar, kılıç darbeleri birbirine karıştı.

"Bunun olmasına izin veremeyiz, Talon," dedi Max, birkaç yüz metre ötelerinde yer alan mücadeleyi izlerken. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Keşke yardım etmek zorunda olmasaydık, çünkü ne zırhımız ne de kalkanımız var, kılıçlarımız da pek iyi değil ama haklısın. Gel, savaşalım!"

İkisi birlikte, dizleri birbirine değerek ve "Deus Lo Volte!" diye bağırarak hiç düşünmeden arkadan bu arbedenin içine daldılar.

Talon atını dosdoğru, sağ kolundan zırhının üstüne kan akan ama yaralı koluyla hâlâ cesurca savaşmaya devam eden iri yarı bir adamı yere devirmeye çalışan birkaç saldırganla doğru sürdü. Kılıcını saldırganlardan birinin sırtına sapladı ve şaşırان adam yere düştükten sonra hızla bir ters vuruş yaparak silahını bir diğerinin boynuna doğru savurdu. Üçüncü saldırgan Talon'la bir atının arasında kalmıştı; atlı öne eğilip kılıcını adamın boğazına sapladı.

Atlı minnettar bir bakışla hızla etrafa bir göz atıp bağırdı. "Efendim, hanımım ve oğulları tahtirevanda tehlikedeler. Allah sizden razı olsun ama onların yanına gitmeliyim."

Atını çevirmeye çalıştı ama kan kaybindan zayıf düşmüştü

ve çok yavaştı. Durumu hemen anlayan Talon atını tahtirevana doğru sürdü.

Max'in savaş çılgılığı attığını duydu ve kesik bir başın yolda zıpladığını gördü. Talon içinde bulundukları tehlikeye rağmen keyifle güldü. Max için kaygılanmasına gerek yoktu. Onun yerine tahtirevandaki insanları korumaya odaklandı.

Kölelerin ortadan kaybolduğunu fark etti ama şimdi yerde durmakta olan tahtirevanı korumaya çalışan insanlar vardı. Tahtirevanın perdeleri çekilmişti ve içerden çılgınlıklar geliyordu. Üstünde pis bir Abaya (çarşaf) olan bir adam içeri doğru eğilmiş, kılıcını birine doğru uzatıyordu. Diğer ikisi bağırarak onu destekliyor ve tahtirevanı saran örtüleri yırtıyorlardı. Talon atını yerde mücadele eden adamların arasından geçirdi ve kılıcının ucunu bütün gücüyle içeri uzanmış olan iri yarı adamın sırtına sapladı.

Adam acıyla bağırarak geriye doğru sendeledi ama Talon öne eğilerek adamın göğsünü yardı. Adamın gövdesi her yere kan sıçratarak, hiç ses çıkarmadan geriye düştü. Bu vahşi saldırıya tanık olan diğer iki suç ortağı korkuyla bağırarak kaçtılar. Talon atını çevirdi ve birini atın omzuyla yere devirdikten sonra diğerine kaçmasına fırsat vermeden kılıcını sapladı. Sonra heyecanlanan atını sakinleştirerek tahtirevana geri döndü. Perişan haldeki taşıtın üstüne eğilince üstü başı darmadağın olmuş bir kadının kendini korumak için elinde tuttuğu bir bıçağı havaya kaldırarak çömelmiş olduğunu gördü. Yanında yine diz çökmüş olan küçük bir oğlan uzun bir bıçağı kılıç gibi tutuyordu. Arkalarında dizlerini kendine çekerek tahtirevanın en arkasına dayanmış, elleriyle ağzını kapatmış, korkudan gözleri kocaman açılmış, histerik bir halde ağlayan genç bir kız vardı.

Talon'un bakışları genç kadının bakışlarıyla karşılaştı ama hiçbir şey söylemedi. Talon başını salladı ve kadın anladığını gösterircesine bıçağını biraz indirdi. Talon bakışlarını kaçırmadan gülümsedi ve hepsinin güvende olduğundan emin olmak için etrafa göz attı. Sonra dikkatini hâlâ sürmekte olan mücadeleye çevirdi.

Atlılardan üçü yerdeydi ve hâlâ ağaçlardan atış yapanlar olsa da sayıları azalmıştı ve Talon adamların arkadan gelen bu beklenmedik saldırı karşısında cesaretlerinin kırıldığını hissetti. Hatta bazıları kaçmaya başlamıştı. Atını Max'e doğru mahmuzladı ve yolda mızrağını iki yanındaki adamlara karşı kendini korumaya çalışan bir atlıya saplamak üzere olan bir adamı yere serdi. Talon, Max'in öne doğru eğilerek mızrağını ona saplamaya çalışan zorbalardan birine şiddetli bir darbe indirdiğini gördü: adam kolunu kaybetti ve acı bir çığlık atarak yere düştü ama arkadan gelen bir başka mızraklı silahını Max'in sırtına sapladı.

Talon dehşet içinde nefesini tuttu ve atını Max'e doğru sürerken yolda mızraklı adamın da işini bitirdi ama artık çok geçti. Mızrağın ucu gövdesine girmiş ve önden çıkmıştı. Max başını eğmiş, inanamayarak silaha bakıyordu.

"Tanrım, ben öldüm, Talon," dedi nefesi kesilerek; yüzü aniden bembeyaz kesildi. Sonra yavaşça atının sırtından kayarak tok bir sesle yere düştü.

Talon hiç düşünmeden atından aşağı atladı ve arkadaşının yanına koştu. Max acı içinde sırtını kamburlaştırmıştı. Talon ne yapması gerektiğini biliyordu ama içinden kusmak geliyordu. Titreyen ellerle mızrağın sapını tuttu ve sertçe çekti. Mızrağın başı Max'in kürek kemiğinin altında saplanmış olduğu yerden çıktı. Çıkarken bir emme sesi geldi, ardından kan fışkırdı. Talon mızrağı atarak arkadaşının başını yerden kaldırdı. Max'in dudaklarında kan vardı ama Talon bunun içerden mi geldiğini bilmiyordu. Max'in gözleri acıyla donuklaştı ama Talon'u tanıdı.

"Ben bittim, genç efendi Talon. Bir şövalye olmasam da benim için Tapınak Şövalyeleri için edilen duaları okumanı istiyorum."

"Sen benim için bir Tapınak Şövalyesi'sin, sevgili dostum. Ah Tanrım!" diye bağırdı Talon, "bunu hak etmek için ne yaptık biz?" Dostunu sıkıca tutarken ağlamaya başladı. Max hızla ölüyor gibiydi. Talon etrafındaki gürültüden habersiz dua ediyordu; çatışma sona yaklaşıyordu.

Talon, Max'in üstüne eğilmiş dua ederken başına inen bir darbeye ölü arkadaşının üstüne yığıldı. Ve karanlığa gömüldü.

* * *

Talon karanlıkta inleyerek uyandı. Başının arkası ağrıyor ve zonkluyordu. Vücudu alev alev yanıyor gibiydi. Sonra bir anda acıyla her şeyi hatırladı. Hem hissettiği keder hem de başındaki ağrı yüzünden tekrar inledi. Kalkıp oturmaya çalıştı.

Bir el omzunu tutarak onu tekrar yatağa yatmaya zorladı. Alnına ıslak bir bez konmuştu; karanlığın içinde sert ama rahatlatıcı bir ses konuştu.

"Hareket etme. Onu durdurmama fırsat kalmadan Celal'den kötü bir darbe yedin. Yaptığı bu hatadan pişman ama senin düşmanlarımızdan biri olduğunu sanmış. Kafanı uçurmadığı için şanslısın, o kadar öfkeliydi ki."

"Ar... arkadaşım nerede? Onu ne yaptınız?"

"Arkadaşın çok kötü yaralanmış ama eğer Allah isterse hayatta kalabilir," dedi soğuk ses.

Bu haberi duyan Talon yerinden doğrulur gibi oldu ama tekrar geri düştü, yanaklarından yaşlar akıyordu. "Sen... o yaşıyor mu dedin?" dedi, inanamıyormuş gibi. Eğer kervana yardım etmek için budala gibi tepeden aşağı inmemiş olsalardı arkadaşını yaralanmamış ve yollarına devam ediyor olacaktı.

"Arkadaşın için ağlıyorsun," dedi ses. "Bu Allah'ın gözünde iyi bir şeydir. Savaşçıyla dostluk pek birbiriyle bağdaşmaz. Ama arkadaşın yaşıyor ve biz ona iyi bakıyoruz. O hizmetkârın mı, yoksa bir ahbabın mı?"

Talon o kadar rahatlamıştı ki ağzından kaçırıverdi, "O benim yaverim ve... arkadaşım. Onu görmeliyim. Nerede o... Biz neredeyiz?"

Tekrar kalkmaya çalışınca el yine sertçe onu geri itti.

"İç şunu, bu acını azaltıp uyumanı sağlayacak," diye buyurdu ses. Dudaklarına bir kâse dayandı. Talon acı bir çay yudumladı ve az sonra uyuştüğünü hissetti.

"Sabahleyin yine konuşuruz. Yaptıklarınız için hem sana

hem arkadaşına minnet borcumuz var. Sen iyice dinlendikten sonra bunu konuşuruz. İsmi ne?”

“Süleyman,” diye fısıldadı Talon uykuya dalarken.

Ertesi gün hiç uyanmadı. Aniden ateşlenmişti ve yataktan hiç kalkmadı. Günlerce kendinden geçmiş halde yattı ve bu sırada sürekli kâbuslar gördü.

Hatta kendini yine aslanlarla dövüşürken buldu ve sanki onlardan kaçmaya çalışıyormuş gibi ter içinde yatağında doğrularak çığlık çığlığa bağırdı. Bir keresinde hissettiği dehşet o kadar yoğundu ki kendini korumak için tek bir uzvunu bile kımlıdatmadan felç olmuş gibi donakaldı.

Daha sakın anlarda bir tür sedyede bilmediği bir yere götürüldüğünü hissediyordu. Sonra bu hezeyandan çıkıyor ve sakinleşiyordu. Güzel bir kadının kendisiyle konuştuğunu ve yüzünü ve alnını suyla yıkadığını gördü düşünde. Öldüğünü ve Ravan'ın yanına gittiğini düşündü ve onun adını seslenerek mutlulukla ağlamaya başladı. Sonra ateş onu tekrar pençesine alıp imgeler kaybolunca karanlığa gömülüyordu. Aklının daha başında olduğu anlardan birinde bir adamın üstüne eğilerek ismini söylediğini duydu.

“Ben Malek; Sultan'ın kardeşiyle birlikte güneyde Nubialılarla savaştan bir asilzade olan Emir Abbas Abdurrahman İbn Athir Faysal'ın hizmetkârıyım.” Talon sözleri zar zor anladı ve hemen arkasından yine karanlığa gömüldü.

Nihayet ateşi düşüp kâbuslardan kurtularak uyandığı zaman kendini pahalı eşyalarla dolu güneşli bir odada bir yatakta yataken buldu. Zemin karışık desenler oluşturan renkli çinilerle bezenmişti. Her iki tarafında kırmızı ve siyah desenli güzel halılar vardı, yatak örtüleri ise ipek ve ince ketendendi. Talon halılardaki desenlerden birini tanıdığını düşündü; İran'dan gelmiş olmalıydı. Bu zengin birinin eviydi. Kısacık bir an, yıllar önce o muhteşem gecede Alamut'ta kendisine vaat edilmiş olan cennete gidip gitmediğini merak etti.

Durumunu düşünürken parmaklarını çarşafıta gezdirdi ve çok hasta düşmüş olduğunu anladı. Kendini bitkin hissediyordu

ama artık ateşten yanmıyordu. Dışarıda süren faaliyetlerin sesini duyabiliyordu; penceresinden pek uzakta olmayan bir oğlanla bir kadın tartışıyordu.

“Bugün balığa çıkmak istiyorum. Neden gidemiyor muşum?” diye sordu çocuk, kavgacı bir tavırla. Talon gülümse-di, oğlanın asık suratını neredeyse görebiliyordu.

“Çünkü Malek gitti ve yanında o veya başkası olmadan buradan uzaklaşman, hatta bahçelere bile gitmen tehlikeli,” dedi bir kadın sesi sertçe. “Hadi gel de bana bir şeyler oku. Bu hem kız kardeşinin hem de benim hoşumuza gidiyor.” Ses nazik ama kendinden emindi ve bu sesin melodisi Talon’un ilgisini çekti.

O sırada Talon’un giysilerinden köle olduğunu anladığı bir kadın çıplak ayaklarıyla yatmakta olduğu odaya girdi. Ona şöyle bir baktı ve gözlerinin açık olduğunu görünce hızla nefesini içine çekti. Hemen odadan dışarı koştu.

“Uyanmış... Uyanmış, hanımım!” Bir çığlık ve ardından hızlı ayak sesleri duyuldu. Ondan sonra söylenenleri duyamadı ama birkaç dakika sonra açık kapının dışından yumuşak ayak sesleri geldi.

Bir kadın arkasında küçük bir oğlanla birlikte odaya girdi. Kadın peçeli olmasına rağmen Talon onu ve çocuğu tanımakta zorluk çekmedi. Bunlar Max’in yaralandığı o berbat günde tah-tirevanda gördükleriydi. Kadının karşısında saygıyla yatağında doğrulmaya çalıştı ama kadın yatması gerektiğini gösterircesine elini kaldırdı. Kadın çok güzeldi ve kendini uzun uzun bakmak-tan alıkoymak çok zordu.

Talon bir şey söylemek için ağzını açtı ama tıkanı. Boğazını temizleyerek tekrar konuşmayı denedi.

“Selamünaleyküm... Ben neden buradayım ve lütfen saygı-sızlığımı affedin ama siz kimsiniz?”

Kadın ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi biraz durak-ladı. Ama konuşmasına fırsat kalmadan yanındaki çocuk atıldı.

“Selam, efendim. Siz hayatımızı kurtardınız, kız kardeşimin, annemin ve benim. İsminiz Süleyman mı? Malek bize öyle

olduğunu söyledi. Hummaya yakalandınız. Şimdi daha iyi misiniz? Cesur arkadaşınızın öyle korkunç yaralandığı için çok üzgünüm. İkiniz de büyük savaşçılarsınız. Hâlâ sizi konuşuyorlar!”

“Kazım,” dedi kadın sertçe, “terbiyene ne oldu? Onu aptalca sorularla yormamalıyız. Hâlâ hastalığı geçmedi. Ateşinizin düştüğüne çok sevindim, efendim. Malek bize nehir illetine yakalandığınızı söyledi. Uzun zamandır mı seyahat ediyorsunuz?”

Kadın sözlerini bitirdiği anda hızlı ayak sesleri duyuldu ve kapıda nefes nefese kalmış bir başka çocuk belirdi.

“Anne, sonunda uyandı mı?” diye sordu, küçük bir kız.

“Evet, tatlım... Konuğumuz uyandı nihayet. Şimdi ikiniz de susun, onun söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

Kadın sorusunu tekrarladı. “Uzun zamandır mı seyahat ediyorsunuz, efendim?”

“Hayır... hanımım,” dedi Talon. “Ben... biz kuzeyden, Iskenderiye yakınlarından geliyoruz.”

“Önemli değil... daha iyisiniz ve ben ve çocuklarım yaptıklarınız için size minnettarız. Saldırına uğradığımız zaman yakınımızda olduğunuz için Allah’a şükürler olsun. Size karşılığını kolay kolay ödeyemeyeceğimiz kadar borçluyuz.”

Talon başını iki yana salladı. “Önemli değil, hanımım. Başınızın dertte olduğunu gördük. Başka ne yapabilirdik ki?”

Kadının peçesi kaydı ve Talon onun güzel yüz hatlarını, zeytin rengi şeffaf cildini ve koyu bal rengi iri gözlerini gördü.

“Bizi kaderimize terk edebildiniz ama yapmadınız. Arkadaşınızın aldığı yarayla korkunç bir bedel ödediniz. Bunu... Bunu unutmayacağım. Lütfen, Malek gelip sizinle konuşana kadar dinlenin. Bu akşam geri dönecek. Kazım, Yasemin, gelin, artık gitmeliyiz.”

“Hanımım... Bilmem gerek. Arkadaşım yaşayacak mı? Onu görebilir miyim? Nerede o?”

“Hizmetkârların bölümünde, ona iyi bakılıyor. Yarası çok kötüydü ama Allah’ın ve iyi hekimin yardımıyla yaşayacak. Malek’e onu ne zaman görebileceğinizi sorarım. Bu arada siz dinlenin.”

Peçesini yeniden yüzüne örttü ve dönüp küçük çocuğa narin elini uzattı. Odadan çıkarlarken küçük oğlan dönüp omzunun üstünden baktı ve gülümseyerek el salladı. Yasemin de peçesini açmış, büyük meraklı gözlerle ona bakıyordu. Onların gidişini izleyen Talon'a güneş ışığının bir parçası da onlarla birlikte gitmiş gibi geldi. Ama geride hafif bir sandal ağacı ve gül yağı kokusu kaldı.

Talon kendini boş ve yorgun hissederek yatağa bıraktı. Uyumuş olmalıydı. Bir hizmetkâr onu uyandırarak güvercin veya tavuk etli lahana ve mercimek yahnisi verdi. Dışarıda hava kararıyordu ve karanlıkla birlikte eve de sessizlik çöktü.

Talon yemek yerken durumunu değerlendirdi. Yıkanmıştı ve artık kendini pis hissetmiyordu ki bu büyük bir rahatlamaydı. Saçları ve sakalı da kesilip düzeltilmişti. Talon kendisine kölelerin çekidüzen verdiğini tahmin etti. Yine de kendi yıkanmak istiyordu. Sıcak su dolu bir tekne bedeninden çok daha fazlasını yıkardı.

Max'in yaralandığı o korkunç anı tekrar yaşayarak dudaklarında bir duayla yatağında yattı. Arkadaşı için duyduğu endişe iştahını kaçırmıştı.

O akşam güneş battıktan hemen sonra insanların birbirlerine seslendiğini duydu. Sonra duvarlara vurularak açılan ağır ahşap kapıların ve sert zemine basan toynakların sesleri geldi kulağına. Koşum takımlarının tıkırtısı duyuldu, sonra yanan meşaleler duvarlara dans eden gölgeler yansıttı. Sesler arttı ve dışarıda çizme sesleri duyuldu; biri odasına yaklaşıyordu. Talon yatağında doğrularak gelen ziyaretçiye karşılamaya hazırlandı.

Kapı eşiğinde uzun boylu, yapılı, boynu başını küçük gösterecek kadar kalın bir adam belirdi. Hafif tombul bir yüzü ve büyük bir burnu vardı. Talon bu adamı tanıdığını düşündü; belki hastalığının başlarında onunla konuşmuştu.

Adamın saçları iki uzun örgü halinde sırtından aşağı iniyordu. İyi giyimliydi; üstünde güzel bir zincir zırh yelek ile kaliteli çizmelerin üstünde baldır ve uyluk zırhları vardı. Talon'u süzerek eldivenlerini çıkardıktan sonra yatağa yaklaşarak kısaca eğildi.

Bakımlı bir sakalı ve ellerinde yüzükler vardı. Onu zekice süzen hafif fırlak koyu renk gözleriyle Talon'a baktı.

"Selamünaleyküm," dedi, "İyileşmiş görünüyorsun, Süleyman... eğer ismin buysa. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Esselamünaleyküm, efendim. Allah'a şükür, daha iyiyim," dedi Talon.

"Hmm, bu iyi, çünkü bazı sorularım var. Durumun biraz muammalı."

"Umarım, sorularınızı yanıtlayabilirim, efendim. Lütfen bana isminizi söyleyin."

"Malek ibn Nidhaal al Misre... Ben Alaaddin'in soyundan gelen efendim Emir Abbas Abdulrahman ibn Athir Faysal'ın, Allah ona uzun ömür versin, burada Fayoum'daki mülklerinin kâhyasıyım. Kendisi Selahaddin'in ordusunda kumandandır. Bir hafta önce bize kurulan pusuya zamanında yetiştiğin için kendim ve efendimin ailesi adına sana teşekkür ederim."

Talon hayretle sordu. "O kadar zamandır mı hastaydım?"

"Evet. Mevsimi olmamasına ve yılın bu zamanında pek az kişide görülmesine rağmen nehir iletine yakalanmıştın. Bu hastalık bazen bu ülkeye uğradıktan sonra kuzeye deltaya doğru ilerler.

O gün nereden geldiniz Süleyman? İki şeytan gibi bir anda ortaya çıkıp hanımımla oğlu Efendi Kazım ve kızı Yasemin'in yanı sıra, kardeşimin hayatını da kurtardınız. Kardeşim ikiniz gelip onu kendisine saldıran üç adamdan nasıl kurtardığınızı anlattı. Omzuna aldığı yara öyle derindi ki neredeyse kan kaybindan ölüyordu. Senin ve şu arkadaşının yaptıklarına ben de şahit oldum."

"Kardeşiniz yaşadığı için Allah'a duacıyım, efendim," dedi Talon, bir başka yalan uydurmak zorunda kalacağı anı geciktirmeye çalışarak.

"O yaşayacak; onu öldürmek için birkaç kesikten fazlası gerekir. Kardeşim bir timsah kadar dayanıklıdır," dedi Malek gülümseyerek. Bıyığını burdu.

Talon'un timsahın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Ben

arkadaşımın kollarımın arasında öldüğünden emindim ama bana yaşadığını söylediler, efendim. Onu görmeliyim.”

“Göreceksin de ama zamanı gelince. Onun durumu seninki kadar iyi değil; yarasının yol açtığı ateş henüz düşmedi. Hekim ondan çok umutlu ve hepimiz Allah’a ona yardım etmesi için dua ediyoruz,” dedi Malek. “Şimdi, Süleyman, bizi kurtarmaya karar vermeden önce nereden gelip nereye gidiyordunuz?”

“Arkadaşım ve ben tepede ağaçların arasındaki adamları izliyorduk, çünkü tavırları pek güven verici değildi. Tedbirli olmaktan zarar gelmez, efendim.”

Malek düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Ama size pusu kurmayı planladıklarını bilemezdik,” dedi Talon, soruya cevap vermekten kaçınarak.

“Allah hepsini çarpsın ve ilelebet cehennemde yaksın. Bizi bekliyorlardı, Süleyman, bundan emin olabilirsiniz.”

Talon’un yüzünden şaşırdığı anlaşılıyordu. “Nedenini sorabilir miyim, efendim?”

“Bana Malek diyebilirsin; ben senin efendin değilim. Benim efendim çok yüksek mevkide biridir; Sultanımıza çok yakındır, Allah onu korusun. Bu nedenle düşmanı çoktur ve bu kez oğlunu ve kızını öldürmeyi veya kaçırmayı neredeyse başarıyorlardı... ve de ikinci karısını.”

Talon hayret içindeydi. “Ama böyle bir şeyi kim yapar... Malek? Ayrıca niye tekneyle gitmediniz? Bu daha güvenli olmaz mıydı?”

“El Kahire’de tekneye binip büyük nehirde güneye gittik ve Beneade’de karaya çıkacaktık ama bizi orada bekliyor olabileceklerine dair uyarıldığımız için oraya varmadan teknedен indik ve yoldan gitmeye başladık... düşmanlarımıza üstünlük sağlayacağımızı düşünmüştük.

“Akıllıca olsun olmasın, hanımım şansımızı deneyip buraya karadan gelmemize karar verdi. Ben de herhangi bir saldırıyı savuşturmaya yetecek kadar adamımız olduğunu düşünmekle hata ettim. Görünüşe göre ikimiz de yanıldık ve efendime yazarak bu olayı anlattım. Buraya döndüğü zaman kellemini koruyup

koruyamayacağımı bilmiyorum, Süleyman. Öfkeden kuduracağını biliyorum ve kimin saldırdığını öğrenir öğrenmez bir savaş çıkacaktır.”

Esnedi. “Yorgunum. Hâlâ sana soracaklarım olsa da bekleyebilir, zira yatmadan önce hanıma gidip tahlil sayımının sonucunu bildirmem lazım.”

Talon’un başında dikilerek, “Sen ve arkadaşın aslanlar gibi savaştınız ve vücudundaki yaraları gördük. Adamlarım ve ben onları öldürürken güldüğünü duyduk. Bir savaşçı olduğundan şüphem yok ve bana arkadaşının bir yaver olduğunu söyledin... Yaver nedir? Yakında cevap vermen gereken bir bilmece bu. Sana iyi bir gece diliyorum, Süleyman.”

“Güle güle. Allah rahatlık versin, Malek,” dedi Talon, kibarca.

O gece yatağında dönüp durdu. Düşünecek çok şeyi vardı ve nerede olduklarını merak ediyordu. Ama mutluydu da, Max şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmıştı. Onun için bir dua okudu.

Malek’in söylediklerini düşündü. Bazı soylularla yanlarında kaldıkları aile arasında uzun zamandır süren giden bir düşmanlık var gibiydi. Sonra nereli olduklarına dair sorulan bu ısrarlı soruların nasıl üstesinden geleceğini düşündü. Max’in onlara ne söylemiş olabileceğini merak ediyordu. Nereden geldiklerine ve kim olduklarına dair akla yakın bir hikâye uydurmak istiyordu. Talon kaybettikleri arkadaşları Montague için bir dua mırıldanıp uyudu.

Ertesi sabah orta yaşlı bir adam onu görmeye geldi ve her zamanki gibi mükellef bir selamlaşmadan sonra, “Ben aile hekimiyim,” dedi.

Adam elini Talon’un alına koyduktan sonra dilini çıkartmasını söyledi ve uzun ince parmaklarıyla göz kapaklarını kaldırarak dikkatle gözlerine baktı. Sonra kulağını Talon’un göğsüne dayayarak nefesini dinledi ve “Sanırım ateşin düşmüş ve avluya çıkacak kadar iyileşmişsin,” dedi.

Hekim gittikten sonra yanına Malek geldi. “Sen rahatına

bak, Süleyman. Benim hasadı denetlemeye gitmem lazım ama bu akşam döndüğümde konuşacağız. Avlunun dışına çıkma, zira bu duvarların ötesinde güvenliğini garanti edemem. Düşmanlarımız her yanda. Bu akşam gidip arkadaşını görebilirsin. Çok zayıf, onu çok yorma.”

Talon başını salladı. Sorgulanma zamanının şimdilik ertelenmesi onu rahatlatmıştı. Açlıktan ölüyordu ve pide, keçi peyniri ve yoğurttan ibaret kahvaltısını iştahla yedi. Sonra ayağa kalkmaya çalıştı ve bu kadar uzun zamandır yatakta olduğu için sendeledi. Uzanıp bir yere tutunması gerekti, sonra yavaş yavaş dengesini sağladı.

Hâlâ banyo yapma özlemi içindeydi ve nasıl yapabileceğini merak ediyordu. Kaygılanmasına gerek kalmadı. Ona kahvaltı getirmiş olan köle kadın elinde havlularla gelerek ona kendisini takip etmesini söyledi. Talon kadının iki yana sallanan geniş kalçalarının peşinden koridorda ilerledi. Kadın çok esmerdi ve birbirine girmiş kıvrıkcık siyah saçları vardı.

Onu odun dumanı ve buhar kokan karanlık bir odaya soktu. Soyunmasını ve üstünde buhar tüten sıcak suyla dolu tekneye girmesini işaret etti.

Bir süre sonra Talon küvetten dışarı adım attı ve kendini canlanmış hissederek temiz ve yumuşak pamuklu bir Abaya giydi. Kendini en son ne zaman bu kadar temiz hissettiğini hatırlamıyordu.

*Yaşını unutan yürek baştan çıkar
Ve Mısır'ın Cennet Bahçesini düşünürken bulur kendini,
Gençliği orada nehrin bahçelerinin yanında,
Kıyılarında ve tarlalardadır;
Buğdayın kızılımsı altınsı bir renk aldığı,
Sanki o da kaftanlara bürünmüş gibidir
Ve denizden gelen bir esintiyle dalgalanır,
Öyle ki başını eğerek gibidir –Rabbe şükrederek.
Yehuda Halev.*

Bölüm 6

Fayoum

İkinci gün Talon doğruca atlarını kontrol etmeye gitti. Seyis-lerden birini Max'in atına su verirken buldu, bir bölmenin ardında duran kendi atı Rakhsh ise onu tanıyınca hafifçe kişnedi. Talon gülümseyerek atının yanına gitti ve boynunu okşayarak onunla usulca konuşmaya başladı. Hem Rakhsh'in hem de Max'in atının iyi tımar edildiğini görünce memnun oldu.

Bu hızlı yaratıklarla birlikte olmaktan büyük keyif alıyordu. Yine de onları çaldığı için biraz vicdanı rahatsızdı ve ev sahiplerinin bunu öğrenmesi düşüncesi içinde bir kaygı uyandırıyordu. Endişelenmesine gerek yoktu, çünkü Malek ahırda yanına gelip güven veren bir sesle, "Atlarınıza seyisimiz olan şuradaki genç bakıyor; ismi Haytam," dedi. Çenesiyle işaret ederek bir başka atla ilgilenen bir delikanlıyı gösterdi.

"Bunlar uzun zamandır gördüğüm en iyi atlar," dedi Malek, Rakhsh'in meraklı bumunu okşayarak.

"Eğer pahalı olduklarını kastediyorsan, haklısın," dedi Talon gülümseyerek. Ama bu muhteşem atlardan birini ne kadara alacağını merak ediyordu.

Malek onu bu konuda sorgulamaya acele etmiyor gibiydi; onun yerine Talon'a geniş yerleşkeyi gezdirmeye başladı.

"Bu mülk iki yüz yıldan fazla bir zamandır Emir'in ailesinin," dedi gururla. Şu palmiyelerle Firavun incirlerini görüyor musun? Onlar buradaki insanların hepsinden daha uzun süredir burada ve muhtemelen hem burada geniş bir vaha oluşturmak hem de gemi yapımı için sultanlara kereste satmak isteyen efendimin büyük büyükbabası tarafından dikildiler."

"Başka mülkleri de var mı?" diye sordu Talon, gelişigüzel bir şekilde. Hizmetkârların bölmesinin yanında oynayan çocukları izliyordu. Bu yerleşkede yaşam bildiği bütün çatışmalardan uzak gibi görünüyordu.

"Var ya, burada Fayoum'da tuz yataklarına sahip, bir de kuzeyde, denize yakın, iyi gelir getiren başka bir tuz yatağı var. Biri İskenderiye'de, biri de El Kahire'de olmak üzere iki konağı var. Ama bugünlerde oralara sadece arada sırada gidiyor," dedi Malek.

"Neden?"

"Çünkü ilk karısı, kızı Yasemin'i doğururken İskenderiye'de öldü. Yasemin anneannesi ve birçok hizmetkârlarla birlikte uzun süre orada yaşadı. Efendim Abbas mahvolmuştu ve o kadar acı çekiyordu ki oraya ancak ara sıra gitti. Neyse ki yeni karısı Halide sayesinde şimdi bizimle birlikte yaşayan kızıyla daha çok ilgileniyor.

"Oğlu Kazım çok önemli, çünkü tek erkek varis."

Talon bu toplum içindeki karmaşık evlilik kurumundan haberdardı ama daha fazla kurcalamadı. Malikânenin dışında duvarların etrafı ağaçlarla sarılmıştı. Meyve bahçelerinde pek çok hurma, dut, incir ağacı vardı. Malek firavun incirlerinin, çamların ve sedir ağaçlarının gemiler ve binalar için kullanıldığını söyledi.

Talon bir Fedai gözüyle bakınca mülkün savunmasının ve duvarlarının zayıf olduğunu ve takviye edilmesi gerektiğini gördü ama efendinin bunun farkında olduğunu tahmin etti. Yine de ailenin evlerine bu kadar yakında pusuya düşürülmesi onu rahatsız etmişti.

Daha sonra, Malek onu kırlara götürmek istemişti. Talon gülümseyerek bunun çok hoşuna gideceğini söylemişti. Şimdi ise rahatça Rakhsh'in sırtına oturmuş, bacaklarının arasındaki güçlü ve şevkli hayvanı hissederek mest olmuştu. Efendiye ait pamuk, tahıl ve sebze tarlalarına göz gezdirerek malikânenin birkaç kilometre batısını dolaşıyorlardı.

Malek kendisinin bu toprakların kâhyası olduğunu ve bu mülkleri iyi idare etmenin onun sorumluluğu olduğunu açıkladı. Talon'a sayılarla arasının iyi olup olmadığını sordu ve Talon matematikten anladığını söyleyince adam memnun olmuş göründü.

"Ürün listelerini hesaplamam gerekiyor ama bunun nasıl yapılacağını bilen çok az. Zamanı gelince sen bana yardım edebilir misin?" diye sordu, sanki Talon'un bir süre kalma niyetinde olduğunu düşünüyormuş gibi. Malek'in isminin Birket Karun olduğunu söylediği büyük bir gölün kıyısına ulaşana dek batıya doğru ilerlediler. Malek koluyla etraflarını saran dağları göstererek gururla bağırdı, "Bütün burası Fayoum bölgesidir ve büyük kısmı da efendime aittir. Nil ta zamanın başından beri, yağmurlu mevsimlerde bu göle akar. Sulama için bu gölün suyu kullanılıyor, böylece bu bereketli topraklardan yılda iki kez ürün alabiliyoruz.

"Yılın bu zamanı su seviyesi düşüktür ama yazın ortasından sonuna kadar nehir yükseldiği zaman bütün gücümüzle suyu kanallara akıtmaya çalışırız."

Gölün kenarı geniş ve su seviyesi alçaktı. Ama balık arayarak sığ suda yürüyen pek çok kuş vardı. Sazların arasında yüzen birkaç ördek bir görünüyor bir kayboluyordu. İki adam araziye ve gölün sakin sularını seyrederek atlarını yavaşça sürüyordu.

Gölün kenarında durup hafifçe ısıldayan uçsuz bucaksız suya baktılar. Talon gölün karşı kıyısını zar zor görüyordu ve bölgede hiç insan yok gibiydi ama biraz dikkatle baktığı zaman bir-iki kilometre kadar uzakta, kuzeydeki dağların kıvrıl toprağıyla harmanlanmış harabeleri görebiliyordu. Bir araya kümelmiş bir grup evden bunun bir köy olduğu anlaşılıyordu.

Talon usulca kumlu sahile vuran dalgaları ve sığ suda yürüy-en kuşların seslerini dinledi. Hafif esintide kıyı boyunca uzanan sazların hışırdadığını duyabiliyordu. Burası o kadar sessizdi ki. Bu gölde, sanki etrafını saran alçak dağlar onu dış dünya-nın hararetli faaliyetlerinden koruyormuş gibi dinlendirici ve zamansız bir şey vardı.

Atının üstünde sessizce oturarak onun gibi manzaranın key-fini çıkaran Malek kolunu suya doğru uzatarak bir toz bulutunu gösterdi. “Gölün en batısında su aşırı tuzlu olduğu için içmeye uygun değildir. Şimdi burada bir tuzlamız var. Hem bu hem de kuzeyde denizin kenarındaki efendime iyi gelir sağlıyor. Tuzu El Kahire’ye ve El İskenderiye’ye gönderiyoruz; sanırım gemiyle Konstantinopolis’e kadar gidiyor. Ama dışarıya satmak benim işim değil; bu işi şu Cenevizli kâfirler hallediyor.” Elini iyice batıya doğru uzattı.

“O dağların ötesi çöl ve oradan kumlar havayla etrafa taşını-yor. Şurayı görüyor musun, Süleyman?” dedi eliyle göstererek. Talon gökyüzüne yükselen kahverengi bir sütun gördü. “Eğer önüne geçemezsek bir gün bu bölge de ekime elverişsiz hale gelecek. Ama Allah’a şükür, gölün bu tarafının suyunu hâlâ içebiliyoruz.”

“Neden öyle diyorsun, Malek? Ben çiftçi değilim ama ürün yetiştirdiğiniz topraklar çok verimli görünüyor. Sen bir kâhya olarak toprağa çok iyi bakıyorsun, öyle değil mi?”

“Gerçekten de buna uğraşıyorum, Süleyman. Bu sade-ce benim işim değil, hayatım da. Ama yıllar içinde gölün su seviyesi iyice düştü ve kuzey ve batıdaki çöl bu tarafa yaklaştı. Burada yaşamış olan büyükbabam kendi zamanında gölün çok su kaybettiğini söylemişti. Allah’ın takdiri. İnşallah çölün bu toprakları öldürmesine engel olur.” Sözlerine kaderci bir ifadeyle son verdi.

Hafif bir rüzgâr gölün sularını ve Talon’un cübbesini dal-galandırdı. Talon başını kaldırıp havayı koklayarak, “Bence çok güzel,” dedi.

“Sen ve ben doğanlarla birlikte bu sahilde avlanacağız. Eğer

istersen balık avlamaya da çıkabilirsin, dostum,” dedi Malek gülerek. Başını ufka doğru çevirdi ve sanki aklından hoş düşünceler geçiyormuş gibi keyifle konuşmaya devam etti.

“Şurada, pek uzak olmayan Ain al-Siliyin ismindeki küçük bir yerde yerden sıcak su çıkıyor. Yöre insanları bunun şifa verici olduğunu söylüyor. Sen ve arkadaşın iyice iyileştığınız zaman oraya gideriz. Orada arı yetiştiriyorlar ve biz de kovanlardaki balları alıyoruz, çünkü o köy de efendime ait. Şuradaki büyük testileri görüyor musun? Onlar El-Kahire’de çok talep gören ballarımız için.”

Malikâneye geri dönerlerken Malek o topraklar hakkında konuşup durdu ve Talon onun yaptığı işi sevdiğini ve bu sevgisini paylaşmaktan hoşlandığını anladı. Talon onu dinlemekten ve ondan bu mülk ve efendi Abbas hakkında olabildiğince çok şey öğrenmekten memnundu. Bu ismi daha önce duymuş gibiydi ama bir türlü hatırlayamıyordu, o da boş vererek dikkatini Malek’in söylediklerine yöneltti.

“Bize saldırmalarının tesadüf olmadığını bilmelisin, Süleyman,” dedi Malek sert bir sesle, şekerkamışlarının arasındaki bir patikada yavaşça ilerlerlerken.

“Allah bilir, bize yardım etmeseydiniz genç efendimizle hanımımıza ne olurdu. Efendim o gün yaptıklarınız için sizi ödüllendirmek isteyecektir. Tabii, başımızı böyle bir belaya sokmamıza izin verdiğim için benim kellemini uçurmak da isteyebilir.”

“Efendinin ailesine kim saldırmak istiyor, Malek?” diye sordu Talon.

“Efendim Sultan Selahaddin’e, Allah onu korusun, çok yakındır. Saray halkı zehir saçan bir topluluktur, onun için de kıskançlık hat safhada. Efendim muhafızların şefi pozisyonunda. Bahir isminde çok fena bir düşmanı var ve efendim burnunun dibinden karısını çaldığı için bir eşekarısı kadar da öfkeli. Çocukluklarından beri birbirlerine düşmanlar, bu da işleri iyice kötüleştirdi, özellikle Bahir’in evlenme teklifi bir değil, iki kez reddedildiği için. Ben bu saldırının onun işi olduğundan şüpheleniyorum.”

Tam akşam namazı vaktinde geri döndüler. Talon abdest aldıktan sonra namaz kılan adamlara katıldı ve kendini nesillerdir devam eden bu ibadete verdi.

Malek namazdan sonra sanki Talon'un aklının fikrinin arkadaşını görmekte olduğunu sezmiş gibi onu eliyle yanına çağırdı ve beraberce ana bina boyunca uzanan çamur duvarlı bir yapıya doğru gittiler. Serin, karanlık yapıya giren Talon toprak zeminin süpürölüp temizlendiğini ve pencerelerin açılan kepenklerinden içeri akşam esintisinin dolduğunu fark etti. Sonra bir köşede bir ot döşəğın üstünde yatan Max'i gördü. Yanında yerde bir testi su ile içinde biraz çorbayla ekmek olan toprak bir kâse duruyordu.

Yanında Malek'in olduğunu unutan Talon'un gözlerine yaşlar doldu. Aceleyle gidip yatağın yanında diz çökerek dörölmüş bir yastığın üstünde uyuyan Max'e baktı. Arkadaşının görüntüsü karşısında hayrete düştü. Daha önce yaşadıkları zorluklardan dolayı zaten zayıflamış olan Max daha da kilo kaybetmişti ve çok solgun ve sıska görünüyordu. Göğsü ve sol omzu bandajlarla sarılmıştı. Fakat açık kahverengi saçları kesilmişti ve temiz görünüyordu. Ona iyi bakıldığı belliydi. Göğsüne kadar keten bir çarşafıla örtölmüştü.

"Max," diye fısıldadı Talon endişeyle. Duygularını açığa vurduğu için sıkılarak arkasına bir göz attı ama Malek ortadan kaybolarak iki arkadaşı yalnız bırakmıştı.

Max derin bir nefes alarak yavaş yavaş uyanmaya başladı ve uykulu bir halde tavana baktıktan sonra bakışlarını üstüne eğilen Talon'a odakladı. Halsiz bir tavırla gülümsedi. "Ah, Talon," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükür, yaşıyorsun."

Talon hızla bir daha arkasına göz attı ama kaygılanacak bir şey yoktu. Max'in kulağına iyice yaklaşarak fısıldadı, "Öldüğünü sandım, dostum."

"Ben de senin, Talon. Söyledikleri hiçbir şeyi anlamadım, onun için ya öldüröldüğünü ya da esir alındığını ve yapayalnız kaldığımı düşündüm." Talon'a bakan Max'in gözlerinde yaşlar belirdi.

“Şşşt, dostum,” diye fısıldadı, duygularından neredeyse boğazı tıkanan Talon. “Şimdi canımızı kurtarmak için beni iyi dinle.”

Max telaşlanmış gibiydi ama Talon’un söylediklerine odaklandı.

“Benim ismim Süleyman ve Anadolu’lu zengin bir tüccarın oğluyum. Sen benim korumamsın ve bir Hristiyan’sın. Ben Müslüman rolü yapacağım. Bana Müslümanlık öğretildiği için bu zor olamayacaktır. Beni duyuyor musun, Max?” diye sordu endişeyle, Max’in gözleri bir an kapanınca.

“Evet, Süleyman, seni duydum... O halde benim ismim de Max mi?” Dudakları hafif bir gülümsemeye büküldü.

Talon gülümsedi. “Evet, eğer daha iyi bir teklifin yoksa? Ama ben gereğinden fazla yalan söylemek istemiyorum. Onları bir felaketten kurtardığımız için bize kahraman gibi davranıyorlar ama Kutsal Topraklara giden Frenkler olduğumuzu bilmemeleri en iyisi.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Max’in yorulmaya başladığı belli oldu. Talon arkadaşının yanda duran sürahidenden biraz su içmesine yardım etti ve bir kaşık mercimek yahnisi uzattı ama Max geri çevirdi. Talon ona ertesi gün yine geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı.

Max’i dinlenmesi için bırakan Talon yavaşça akşam ışığına çıktı ve Malek’i yanında kolu askıda bir adamla kendisini beklerken buldu.

“Süleyman, bu kardeşim Bilal,” dedi Malek.

“Ayağa kalktığını duyduğum için seni görmeye geldim. Hem sen hem arkadaşın sağ olduğunuz için Allah’a şükürler olsun,” dedi Bilal.

Bilal, Malek’den daha tıknazdı ve biraz daha yağlı bir gerdanı vardı ama güçlü olduğu belliydi. Saçları kısa kesilmişti ve başının etrafını diken gibi sarıyordu. Koyu renk gözleri Talon’a dikkatle bakıyordu.

Bilal içtenlikle övmeye devam etti. “İki dost gibi, tam zamanında geldiniz. Sizi gönderdiği için Allah’a şükürler olsun.”

“Gösterdiğiniz ilgi için ben size teşekkür ederim, Oustez, ama kim olsa aynısını yapardı. Öylece bakıp hiçbir şey yapmamak olmazdı,” dedi Talon.

“Ah, dostum, öyle yapacak olanlar da var. Sizi Allah gönderdi,” dedi Bilal duygulu bir sesle.

Malek ondan akşam yemeğine katılmasını istedi. Ahırların yakınındaki büyük bir firavun inciri ağacının altında hizmetkârların getirdiği yastıkların üstüne oturdular. Hizmetkârlar ellerinde mutfaktan getirdikleri büyük tepsileri ortadaki örtünün üstüne koydular. Malek ona başlangıç olarak lahana haşlaması ikram etti.

Onlara iki kardeşten çok daha yaşlı olan ve bir bastona dayanarak yürüyen bir başka adam katıldı. Yaşlı adam kendisine büyük saygı duyduğu belli olan Bilal’in yardımıyla bir yastığın üstüne oturdu.

Yaşlı adam Haldun ibn Mahmud Majd al Din olarak tanıştırdı; Abbas’ın babasının yakın bir arkadaşı olan eski bir aile dostlarıydı. Malek ve kardeşi ona sevgi dolu bir ifadeyle baba anlamına gelen Abu diyorlardı.

“Bugünlerde benden pek az iş isteniyor,” dedi Haldun, aralıklı dişleriyle gülümseyerek. “Genç Kazım’a da pek bir şey öğretemiyorum, çünkü benim için fazla enerjik.”

Malek bu söze gülerek, “Hanımımızın bu takdir görmeyen iş için tuttuğu son adam da bir ay önce gitti. Buralarda genç efendiye sayıları, yazmayı ve hattatlığı öğretecek başka kimi bulacağımızı Allah bilir. Efendi geri kalıyor, sanki umurundaymış gibi. Maalesef bu taraflarda pek fazla âlim yok, âlimlerin çoğu da yaşamayı tercih ettikleri El-Kahire’den uzaklaşmak istemiyor.”

“Ah! Genç dostumuza lahana ve nilüfer ikram ediyorsun, kardeşim,” diye söze girdi Bilal. Talon’a dönerek ekledi, “Bu sana büyük saygı duyduğunun bir işareti, Süleyman. Bunu öz kardeşi olan benim için bile yapmaz.” Hep birlikte güldüler.

“Biz konuklarımızı en iyi yiyeceklerimizle ağırlarız, Süleyman,” dedi Malek, Talon’a başını sallayarak.

Onlar sessizce yerken hizmetkârlar da Talon'un uzun zamandır tatmadığı ve bazılarını da hiç bilmediği baharatlı ve nefis kokulu yiyecekler taşıdılar.

Malek haşlanmış lahanayı Mısırlıların çok sevdiğini ve yemeklere hep onunla başladıklarını söyledi. Lahana Talon'un büyük bir keyifle yediği bir ezmeye sarılmıştı. "Bu şuradaki bir kuşun karaciğeri. Güzel, değil mi?" diye sordu Bilal. Ahırın yanında paytak paytak yürüyen şişman kuşlardan birini işaret ediyordu. "Onları bol tahılla besliyoruz ki semizlensinler... Sonra da yiyoruz!" Bir kahkaha attı.

O kadar çeşitli sebze ve meyve vardı ki Talon aralarından seçim yapmakta zorlanıyordu. Kırmızı turp, hindiba ve pahalı zeytinyağında kızartılmış ve sarımsak, susam ve soğanla tatlandırılmış güvercin eti yedi.

Birkaç çeşit balık da vardı. Güneşte kurutulmuş, tuzlanmış, hatta taze balıklardı bunlar; hepsi de çok kılçıklı ama çok lezzetliydi. Malek, Talon'u yemeye teşvik ediyordu. "Bu balıklar gölden. Açlıktan ölmüş gibi görünüyorsun, gücünü tekrar kazanmak için çok yemelisin."

Yemekten sonra Malek kölelerden birine el işareti yaparak kahve istedi. Bakır bir cezve getirildi. Cezvenin uzun bir ibriği vardı ve kokusunu yaymak için koyu, sıcak sıvıyı yüksekte döktüler. Sıcak kahveyi höpürdeterek içi sırlı küçük toprak fincanlardan içtiler.

Malek kilim kaplı bir yastığa yaslandı ve ağzını keten bir bezle silmeden evvel memnun bir şekilde geçirdi. Sonra Talon'a baktı.

"Küçük bir gizemi çözmek gerekiyor, Süleyman. Bize seninle arkadaşının nasıl olup da o sırada orada olduğunuzu açıklamalısın. Bize arkadaşının bir Hristiyan olduğunu söyledin, sen de mi aynı inançtansın?"

Talon sessizce içini çekti; zamanı gelmişti.

"Ben bir tüccarım, daha doğrusu şimdi Rum olarak bilinen bölgeye gelen Türk boylarının İslam'a döndürdüğü Anadolu bir tüccarın oğluyum. Babamın bütün Bizans İmparatorluğu'yla

ve El İskenderiye de dâhil olmak üzere Suriye'yle bağlantıları vardır."

Onu dikkatle dinleyen iki adam hayretle mırıldandı. Talon sözlerine devam etti. "Yanımda babam olmadan bu İskenderiye'ye ilk gelişimdi ve o güzel şehrinizin dış mahallelerinde birkaç kötü adam mallarımı çaldı. Çok paramız olduğunu düşündükleri için bizi günlerce izlemişler; vardı da ama çoğunu o gün şehrin yakınında saldırıya uğradığımızda onlara kaptırdım. Bağırarak yardım istememize rağmen kimse yardıma gelmedi ve sayıları çoktu, onun için kaçmak zorunda kaldık. Büyük nehri geçebileceğim bir yer bulmaya çalışıyordum ama El Kahire'nin çok güneyindeydik. Şimdi nerede olduğumu bile bilmiyorum."

"El Kahire'nin sandığın kadar güneyinde değilsin, dostum; Fayoum denilen bu bölge şehirden atla sadece iki günlük mesafede, eğer gitmek istediğin yer orasıysa," dedi Haldun düşünceli bir tavırla. "Ama söyle bana genç savaşçı... çünkü bence sen öylesin, nasıl oldu da kendi kervanını kaybedip saldırıya uğradığımızda öyle aslan gibi yardımımıza geldin?" Beyaz sakallı yüzü düşünceli, yaşlı soluk gözleri dikkatliydi.

"İhanete uğradık, Oustez. O sırada birden çok adamımı kaybettim ve hepsi için çok üzülüyorum. Mısır'ın mallarını satmaya çalışan bir tüccar için bu kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordum," dedi Talon, adamın gözlerinin içine bakarak.

"Bu ülkeye bizde olmayan ne getiriyordun?" diye sordu Bilal biraz şüpheli bir tavırla. "Burası Mısır ne de olsa," diye ekledi gülümseyerek.

"Özel bir şey değil... Kuzeyden getirdiğimiz gümüşler ve postlar vardı. Bunları Konstantinopolis'ten alıyorum," diye yalan söyledi Talon. Malek'in, Bilal'in veya Haldun'un oraya hiç gitmemiş olmasını umdu.

"Sonra Anadolu'nun doğusundan kilimler, Suriye'den mücevherler ve Şam'dan telkari işi altınlar vardı. Oradaki zanaatkârların eşi yoktur. Ayrıca ipek ve..."

"Tamam! Sanırım ne yaptığını anladım, Süleyman," dedi

Malek gülerek. "Fakat El Kahire'den sonra nereye gitmeyi planlıyordun?"

"Şehirdeki sarraflardan daha önceki bazı borçları hatırlatan notlar karşılığında altın alacaktım. Konstantinopolis ve Şam'daki Yahudilerden alacak kredim var ama zamanı geldiğinde söylediğim kişi olduğumu ispatlamanın bir yolunu bulmam gerekecek, çünkü her isteyene altın vermezler," dedi Talon kederli bir ifadeyle gülümseyerek. "Ondan sonra gemiyle Kıbrıs'a dönüp biraz daha ticaret yapacaktım," diye bitirdi sözlerini, bu kaçamak yanıtının onları tatmin etmesini umarak.

"Bu şehirde altın bulmakta zorlanabilirdin," dedi Malek, şüpheli bir tavırla.

"Neden?" diye sordu Talon şaşırarak.

Haldun bir hurmayı emerken kıkırdadı. "Malek haklı. Sultanımız, Allah onu her daim korusun, sıklıkla savaşa gider. Bu savaşların masrafını ve Türk paralı askerlerin ücretini karşılamak için paraya ihtiyacı vardır. Altın bulmak için onun da Yahudilere gittiği söyleniyor. Üstelik uzaktan amcası olan Nureddin de Mısır'ın fethi için harcadığı paranın geri ödenmesini talep ediyormuş. Bu büyük paraymış -söylentiler doğruysa iki yüz bin dinar kadarmış. Sultanımız kazanılandan çok daha hızlı para harcıyor."

Malek konuşmayı yine Talon'a çevirdi. "Bana alışılmadık bir tüccar gibi görünüyorsun, Süleyman ama eğer öyle olduğunu söylüyorsan, kabul." Gülümsedi. "Ya yoldaşın? O senin gibi dilimizi konuşmıyor. Aslında hangi dili konuştuğunu bilmiyoruz. Ateşliyen hiçbirimizin anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı." Soğuk bir şekilde Talon'a gülümsedi. Haldun da gülümsedi ama düşünceli görünüyordu.

"Yoldaşım buranın ta batısındaki Hristiyan topraklarından geliyor," dedi Talon aceleyle. "Yüksek dağlık bir bölgede büyümüş ama gençken geldiği Konstantinopolis'te babamla tanışmış ve onun yanında kalmış. Şimdi benim korumam olarak çalışıyor. Arapça konuşmıyor ve gezdiğimiz diğer yerlerin dillerini öğrenmekte de çok yavaş. Ben onun dilini çat pat biliyorum,

onun için iletişim kurabiliyoruz. O cesur ve dürüst biridir; birden çok defa hayatımı kurtarmıştır,” dedi Talon ciddi bir tavırla.

“Bu doğru; düşmanlarımıza saldırdığınız zaman pek korkunç görünüyordu,” dedi Bilal.

“Hristiyanlarla Müslümanlar arasında süre giden sonu gelmeyen savaflara rağmen iki halk arasındaki ticaret devam ediyor gibi görünüyor. Buna seviniyorum,” dedi Haldun gülümseyerek. Talon biraz rahatladı.

“Size borçluyuz. Umarım biraz daha kalıp konukseverliğimizi göstermemize izin verirsiniz. Efendimiz süvarileriyle güneyde savaşıyor ama inşallah, yakında eve dönecek,” dedi Malek.

“Yazı yazmayı ve hat sanatını biliyor musun, Süleyman? Sayıları biliyor musun? Eğer gerçekten bir tüccarın oğluysan bunları bilirsin,” dedi Haldun aniden.

“Konuştuğumuz dilde, Acemce –buradaki şiveyi anlamakta biraz zorlansam da- yazabilirim, biraz Latince ve Yunanca da bilirim, Oustez. Sayılardan da epey anlarım,” diye yanıtladı Talon.

“O halde, lütfen biraz kâğıtla bir tüy kalem getir, Malek. Genç konuğumuzun neler yapabildiğini görelim,” dedi Haldun.

Talon sınıandığını hissetti fakat yazmak ve sayılar konusunda hiç endişesi yoktu; yüzünün akıyla çıkacağını biliyordu.

Kalın bir kâğıtla, biraz mürekkep ve geniş uçlu bir tüy kalem getirildi. Talon, Bilal’den bir bıçak alarak kalemin ucunu dikkatle yonttu, sonra hevesle eskiden Arapça ve Hristiyan dillerindeki becerisini göstermek için öğrendiklerini sergilemeye başladı. Haldun gittikçe artan bir hayranlıkla izledi ve hatta yazdığı birkaç zor harf konusunda ona iltifat etti. Sonra Talon’dan sayılar konusundaki becerisini göstermesini istedi.

Sonunda sanki bu karşılaşmada istediğini öğrenmiş gibi tatminkâr bir şekilde başını sallayarak, “Öğretmenlerin iyiymiş, Süleyman,” dedi, “astronomi ve tıp da öğrendin mi?”

“Jo, Oustez, ikisini de öğrendim ama iki konuda da pek iyi bir öğrenci olduğumu söyleyemem.”

“Bu iyi bir yanıt, Süleyman. Bilim konusunda tevazu, göste-

riş yapmaktan daha çok saygı görür,” dedi Haldun, beğeniyle. “Artık hava karardı. Yaşlı gözlerim yorulduğu için yatağıma gitmeliyim.”

Malek yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra ahırdan çağırdığı bir ocukdan onu odasına götürmesini istedi.

“Selametle kal, Abu,” dedi Malek saygıyla.

“Hepiniz selametle kalın,” dedi yaşlı adam, çocuğun yardımıyla topallayarak uzaklaşırken.

O gittikten sonra, yüksek bir vızılııt duyuldu ve kara bir şey yukarıdan oturdıkları yere doğru dalış yaptı. Talon irkilince Malek gülümsedi. “Burada meyveye bayılan yarasarımız vardır. Bu ne yediğimize bakmaya gelmiş.”

Talon etrafına bakındı ve gerçekten de kararan gökyüzünde süzülen ve pike yapan birkaç yarası gördü. Hiç ses çıkarmayan hayvanlar akşam sessizliğinin gizemini artırıyordu.

Talon o gece nasıl Max’le birlikte mümkün olduğunca çabuk oradan ayrılabilceğini düşünmeye çalışarak yatmaya gitti.

* * *

Günler geçer ve Max iyileşmeye devam ederken Talon böyle hevesli bir dinleyicisi olduğuna memnun olan yaşlı adamla vakit geçirmeye başladı. Haldun çok seyahat etmişti, çoğunlukla Kızıl Deniz’in aşağısına ve Cidde’ye, ayrıca Yemen’e ve Umman sahillerine gitmişti ve bir Hac gezisine katılmıştı. Haldun Mekke’ye gittiğini söylediği andan itibaren Talon ona saygıdeğer bir lakap olan Hacı diye hitap etmeye başladı. Kendisine gösterilen bu saygıdan memnun olan ve Talon’a ısınmaya başlayan Haldun yaşadığı ülke ve tarihi hakkında bildiklerini paylaştı.

Talon kuzeydeki insan yapımı dağları ilk gördüğü andan beri merak ettiği soruyu sormak için bu fırsattan yararlandı.

Haldun buna güldü. “Doğrusu onları insan yapımı dağlar olarak da düşünebilirsin, Süleyman. Bunlar çok eski çağların sisli karanlıklarında yapılmışlar. Onların büyük kralların mezarları olabileceği düşünülüyor; biz Mısırlılar krallarımıza Firavun deriz.

Firavunların tarihinin büyük kısmının bu ülkede, özellikle Giza bölgesindeki duvarlara ve kayalara resmedildiğini göreceksin.”

“Bir de kumun içinden yükselen bir baş vardı, Hacı. Onun bir insan mı yoksa mistik bir yaratık mı olduğunu söylemek zor. Nedir o?”

“Uzun zaman önce, bize gerçek imanı getiren peygamberimiz Hazreti Muhammed gelmeden evvel insanlar pek çok tanrıya tapıyordu. Bugün bile cahiller hâlâ batıl inançlıdır ve eski tanrılara saygı gösteriyorlar ama eski alışkanlıklar zor ölüyor,” dedi yaşlı adam.

“Mısırlılardan sanki Arap halkına mensup değilmişsiniz gibi bahsediyorsun, Hacı ama her yerde Arapların dili konuşuluyor.”

“Doğru, Süleyman. Uzun zaman önce bu yaşam nehri boyunca toplanmış pek çok halktık biz. Kitap ehli halklar, pek çok Dhimmi⁴, Hristiyan ve Yahudi vardı. Benim atalarım çöl Arapları değildi ama zaman değişti ve biz de onunla birlikte değişmek zorunda kaldık ve Sultanımız geldiğinden beri bize Şii değil, iyi Sünniler olmamız gerektiği söyleniyor,” dedi, omzunu silkerek.

Haldun’un sesindeki ironi Talon’un gözünden kaçmadı ve yaşlı adamın söylediklerinden yakın zamanda büyük bir değişim olduğunu çıkardı. Birçok soru sordu.

Yaşlı adam bunları cevaplanmaktan memnundu. Talon onun Mısır’a Selahaddin’in amcasının fethinden evvel geldiğini öğrendi. Onun için Talon’un daha önce orada bulunan İsmaililer ve ülkenin daha önce nasıl yönetildiği hakkındaki sorularını yanıtlayabildi.

* * *

Bir gün Talon bir el yazmasını alıp bahçede, yüksek firavun inciri ağaçlarının altındaki körpe bir nar ağacının gölgesinde okumaya karar verdi. Kendisini okumaya vermişken ona yaklaşan birinin hafif adım seslerini zorlukla duydu.

Gelenin kim olduğunu görünce hemen bir dizinin üstüne çöktü.

“Selamünaleyküm, Hanımım.”

Kadın başını hafifçe eğerek, “Aleykümselâm, Süleyman,” dedi. “Neden okumak için burayı seçtin?”

“Hanımım... Uzun zaman önce... Ya da şimdi bana uzun gelen bir zaman önce, bir arkadaşımın çiçek açan bir nar ağacının gölgesini paylaşmıştım. Ağaçların gölgesinde okumanın dinlendirdiğini keşfettim. Üstelik şurada da bir incir ağacı var ve efsaneye göre o da çok huzur vericidir, öyle ki bu ağaca öfkeli bir boğa bile yaklaşırsa hayvan hemen sakinleşmiş.”

Kadın keyifle güldü ve elini kırmızı çiçeklerle dolu nar ağacına doğru sallayarak yüksek sesle, “Aslında, bence haklısın, Süleyman,” dedi. “Bu ağacın yanında olmak hem çok hoş hem de dinginlik veriyor. Sana bunları kim söyledi? Sanki bir kadın söylemiş gibi geliyor,” dedi, kurnaz bir tavırla.

Sonra yanıt beklemeden daha ciddi bir tavırla, “Bilge Hacımızdan savaşçımızın aynı zamanda okuma yazmayı da bildiğini öğrendim. Bu övgüye değer. Okumayı nerede öğrendin?”

“İlk ve en iyi öğretmenim bir Hristiyan’dı, Hanımım,” dedi Talon, İran’daki ilk yıllarında kendisine çok yardımcı olan Jean de Loche’yi düşünerek.

“O bana Latince öğretti, sonra da Farsçayla sizin dilinizi öğrendim.”

“Öyleyse sen bir savaşçı, bir okuyazar ve bir tüccarın oğlusun. Bütün bunlar için pek genç görünüyorsun,” dedi gülümseyip, yolun kenarındaki düz bir kayaya oturarak. Ona eşlik eden kadın hanımının arkasına geçti.

Talon elinde olmadan onun gerçekten çok güzel ve gülümsemesinin büyüleyici olduğunu düşündü. Emir Abbas’ın böyle muhteşem bir yaratığa sahip olduğu için aniden içinde bir kıskançlık duydu. Ama hoş ve hafif seyreden konuşmanın havasını değiştirmemek için bu duygusunu bastırdı.

“Gençken zor bir okula gönderildim, Hanımım,” dedi, üstünde durmadan.

“Efendimin dönmesine çok kalmadı, o zaman cesaretiniz ve hayatımızı kurtardığınız için sizi layıkınca ödüllendirebilecek,” dedi kadın.

Talon karşı çıkmak için ağzını açtıysa da kadın elini kaldırarak, "Malek bana seninle oğlum Kazım'ın arkadaş olduğunuzu söyledi," dedi.

"İyi bir çocuk," dedi Talon. Sesi yansızdı.

"Ama ona bir şeyler öğretecek insanlarla yeterince vakit geçirmiyor."

"Anlayamadım, Hanımım?"

"Senden bir iyilik daha isteyeceğim, Süleyman."

"Gücüm dâhilindeyse, tabii, Hanımım, söylemeniz yeter."

"Kazım büyüyor ve biraz disipline ihtiyacı var ama diller ve dünya konusunda da eğitilmesi lazım. Haldun çok yaşlı ve o kadar genç birine ders verecek enerjiden yoksun. Ve benden sana öğretmeni olmayı düşünüp düşünmeyeceğini sormamı istedi.

"Bu kızımın da biraz ilgilenmeni gerektirecek, çünkü onun da iyi okuyup yazabilmesi ve sayılardan anlaması gerekiyor. Kızım Yasemin'in evlenmeden önce iyi eğitilmesini istiyorum. İskenderiye'deyken biraz öğrenim gördü fakat daha fazla öğrenmek istemesi beni çok memnun etti. O size sorun olmaz... Sorun Kazım." İçini çekerek konuşmaya devam etti.

"Yaşlı öğretmenler getirttim ama Kazım onları sevmiyor, çünkü o yaşta ona hiçbir şey ifade etmeyecek şeyler öğrenmesini istiyorlar. Sen gençsin ve bence yaşından daha bilgesin, Süleyman... Onu eğitmeme yardım eder misin? En azından gitme zamanınız gelene kadar," diye ekledi. "Bu zahmetinin karşılığını vereceğim tabii."

Talon kadın doğru sözleri bulmaya çalışırken onu izliyordu. Son sözlerini kaçırmıştı ve doğru duyduğundan emin olmak için tekrar sordu.

"Ona genç bir savaşçının bilmesi gerekenlerle, senin tanıdığın dünya hakkında bir şeyler öğretir misin?" dedi kadın sabırla ve biraz daha yüksek sesle, zira rüzgâr hızını artırmış, ağaçların arasında gürültüyle eserek bol giysilerini dalgalandırıyordu. Kadının peçesi yüzünden kayınca Talon bir kez daha yüzünü görme şansını buldu ve bir kez daha yüz hatlarının mükemmelliği karşısında büyüledi. Kadının sözlerinin sonunu yakaladı.

“Yoksa bizi yakında terk etmeyi mi planlıyorsun?”

Talon güldü ama kadın yanlış yorumlayarak kaşlarını çattı. Talon bunu görünce aceleyle yanıtladı. “Affedin beni, Hanımım, gücendirmek istemedim. Öğrenmesi gereken ben iken benden öğretmemi istemenizi şaşırtıcı buldum. Hacı benden çok daha bilge biri ve ben bir öğretmen olacağıma onun dizlerinin dibinde oturmalıyım.”

Kadın gülümsedi ve Talon gözlerindeki güzelliği gördü. “Hacı, Allah ona uzun ömür versin, senin bilgin konusunda alçakgönüllü olduğunu ama seni ikna etmeye çalışmam gerektiğini söyledi. Seni nasıl ikna edebilirim, Süleyman?”

Talon bu isteğe gülümseyerek yanıt verdi.

“Beni ikna etmenize gerek yok, Hanımım. Bana benim ve yoldaşımın hayatını geri verdiniz. Size bunun karşılığını elimden geldiğince vereceğim. Size hizmet etmekten onur duyarım. Ne zaman başlamamı istersiniz?”

* * *

Bir gün güneyde savaşın bittiği haberi geldi. Ordu Sultan tarafından onurlandırılmak üzere El Kahire’ye geliyordu ve bu da efendi eve dönüyor demektir. Sultan’ın filosunun bir gün önce büyük nehirde El Kahire’ye doğru ilerlediği görülmüştü.

Malikânenin atmosferinde elle tutulur değişiklik oldu. Hizmetkârlar ve silahlı muhafızlar heyecan ve beklenti içindeydi, Yasemin ve Kazım da öyle. Öte yandan Malek o kadar mutlu değildi, yüzü asık ve kaygılıydı.

“Pusu olayını duyduktan sonra kelim yerinde kalacak mı bilmiyorum,” dedi bir gece Talon’a kederli bir sesle, ahırların yanındaki fıravun incirlerinin altında yemek yerken.

“O kadar endişelenme,” dedi kardeşi, koluna vurarak.

“Efendimiz adil bir adam ve hanımımın ona izin vermeyeceğine eminim. O senin değerini biliyor, kardeşim.”

“Malek, ona değerini pek çok kez ispat ettiğine Allah şahittir. Sence seni yargıırken bunu göz önüne almayacak mı?” dedi Haldun, beyaz sakalını yukarı aşağı hareket ettirerek ağzın-

da kalan pek az dişle katır kutur papirüs çekirdekleri yerken. Talon yakındaki bir çiçek tarhına bir zeytin çekirdeği fırlatarak başını salladı.

“Sizin söylediklerinizden ve başkalarından duyduğuma göre efendiniz bu malikânedeki işinin ne kadar zor olduğunu takdir edecek kadar iyi biri, Malek. İşlerin sen olmadan yürüye-meyeceğine şüphe yok.”

“İyi ki efendinin kaygılanmam gereken başka karısı yok. Tek adam hepsiyle baş edemezdi.” Bunun üzerine herkes kıkırdadı.

“Efendi Abbas’ın sadece bir karısı mı var?” diye sordu Talon, inanamayarak.

“Evet, Süleyman, sadece bir karısı var ama orada burada da beş-altı odalığı var. Bazıları El Kahire’de, diğerleri de El İskenderiye’de. Ama ben efendinin hanımımıza âşık olduğuna inanıyorum, onun için odalıklarını ihmal ediyor.” Bilal gülerek bir lahana sarmasına uzandı. Yerinde kımıldanarak osurdu. Talon bu terbiyesizliği karşısında hayrete düştü.

“Diğer yandan Sultanımızın seksen kadar karısı olmalı,” dedi Malek, Talon’un yüz ifadesine gülümseyerek.

Talon çok şaşırmış gibi yaptı. “Seksen bir adam için çok fazla!” dedi saygıyla, o da gülümseyerek.

“Eh, tabii onun da gözdeleri vardır, bu da geri kalanların sıkıntıdan öldüğü veya tatmin olmak için harem ağalarını kullandıkları anlamına geliyor,” dedi Bilal bilmiş bir tavırla.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?” diye sordu Haldun, ellerini havaya kaldırarak. “Ne zaman bu ikisi bir araya gelse konu hemen kadınlara gelir,” dedi, tiksiniş gibi yaparak. “Hiç değil-se senden daha iyisini bekliyorum, Süleyman.”

Talon ağırbaşlı bir tavırla, “Doğrusu seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, Hacı,” dedi.

Bilal yaşlı adama sırtırken Malek, Talon’a göz kırptı.

Dün, bugünün deliliğini hazırladı

Yarının sessizliğini, zaferini veya umutsuzluğunu:

İç! Çünkü ne nereden geldiğini ne de nedenini biliyorsun:

İç! Çünkü ne nereye gittiğini ne de nedenini biliyorsun.

Ömer Hayyam

Bölüm 7

Abbas

Süvari taburu çılgınlık ve heyecanlı naralar atarak kayalık düzlüğü geçen bir grup Nubialıya saldırdı. Bu Nubialılar, yerden kalkan toz bulutunun kısmen gizlediği geriye çekilen ordularına yetişmeye çalışıyorlardı.

Ordularına yetişemeyeceklerini anlayan geride kalanlar saldırganlarla yüzleşmek için döndüler ve üstlerine gelen süvarileri durdurmak için nafil bir çabayla sığır derisinden kalkanlarını kaldırarak ve mızraklarını ileri uzatarak bir araya sokulup sıkı bir grup oluşturdular. Ama mızrakları uzun kargılar değildi ve sert sazlardan yapılmış göğüslükleri dışında Nubialıların neredeyse hiç zırhı yoktu ve bu yüzden uzun kargılı Mısır süvarileri için kolay bir hedeftiler.

Atlılar grubu dağıtarak kolayca böldüler ve atlarını üstlerine sürdükleri Nubialıların bazıları yere düşerken bazıları da dönüp kaçmaya çalıştı ki bu ölümcül bir hataydı. Uydurma kalkanlarını kılıçlarıyla bertaraf edip açıkta kalan gövdelerine acımadan vurdular. Yorgunluktan tükenen Nubialıların dağılıp her yöne kaçması kaçınılmazdı. Bu onların felaketi oldu; Mısırlı atlılar bütün yalvarışlara kulaklarını tıkayarak hepsini katletti.

Ölüler, kırık savaş arabaları, silahlar ve saldıran ordunun geri götürmeyi umduğu ganimetler araziye dağılmıştı. Nubia ordu-

su, en arkada kalan askerleri bunun gibi süvari toplulukları tarafından alaşağı edilirken hızla geri çekiliyordu. Emir Abbas Abdul al Azim ibn Athir Faysal heyecanlı atının dizginlerini çekti, kanlı palasını cübbesinin ucuyla sildikten sonra kınına soktu ve Arap savaş atını döndürerek dağılan toz bulutundan uzaklaştı. Arkadaki adamlarına göz attı; onlar da onun gibi güneş ve tozdan korunmak için keten veya pamuklu dökümlü cübbeler giymişlerdi. Çoğu bir kefiye yani sadece neredeyse tozdan bembeyaz olmuş gözlerini, kaşlarını ve alınlarını açıkta bırakan keten veya pamuklu bezden geniş bir baş bandı takıyordu. Ter içinde kalan atları bu kovalamaca yüzünden soluk soluğa kalmıştı.

Hepsi avlarını öldürmüş bir grup tazi gibi mutlu bir şekilde kanlı silahlarını sağa sola sallayıp zafer şarkıları söyleyerek etrafını sardılar. Nubialıları yakalamak için çok çabalamışlardı ve tam sınırlarından içeri kaçmadan önce yakalayabilmişlerdi.

Abbas'ın adamlarından biri ölen bir Nubialıdan aldığı bir miğferi küçümser bir tavırla havada sallıyordu. "Bak efendi, artık miğferleri için timsah derisi kullanıyorlar. Bizim çelik miğferlerimizle boy ölçüşemezler. Ganimet bekliyordum ama bu beş para etmez."

Parçalanmış kanlı miğferi yere fırlattı.

Sultan, kardeşi Komutan Turan Şah'ı Nubialıları sınırın ötesinde takip etmekten men etmişti, zira başka işleri vardı ve güneyde, Nil'in ilk çağlayanının ötesinde çölün içlerine doğru yapılacak nafile bir kovalamaca da buna dâhil değildi. Abbas da takibe son vererek bu emri yerine getiriyordu.

Allah'a şükür, aralıksız savaşmışları bu uzun günde çok az kayıp vermişti; geride kaldıkları her seferinde üstlerine çullanan bu atlı şeytanlara karşı koymaktansa yurtlarına bu kadar yakinken postlarını kurtarma derdine düşen düşman şevkle savaşmamıştı.

Abbas tek söz söylemeden elini kaldırdı ve ter içindeki, tozla kaplanmış atını kuzeye çevirerek adamlarını savaşın başlamış olduğu Asvan'a doğru yöneltti. Uzun kovalamacaya rağmen atı iyi durumda görünüyordu. Abbas bir kez daha

Arapların çöllerinden gelen bu cinse hayran oldu. Hemen arkasından efendisinin iyi atlarından birine binen Nubialı savaşçı köle Panhsj geliyordu. Adam o kadar iriydi ki altındaki hayvan küçücük görünüyordu ama iyi at biniyordu. Efendisinin hayatını korumak onun sorumluluğu olduğu için her zamanki gibi yakından takip ediyordu. Abbas'ın iki yüz muhafızı dağınık birkaç sıra oluşturarak her yanda savaş olan ülkenin kuzeyine doğru ilerlemeye başladı.

Geçtikleri tozlu yolda sahip çıkmadıkları ganimetlerin arasında son iki günkü çatışma sırasında Mısırlı süvarilerin geride bıraktığı cesetler yatıyordu. Bunların çoğu çoktan şişmeye ve böceklerle akbabaları çekmeye başlamıştı. Yeni gelenler paytak paytak yürüyerek diğerlerinin etlerini kopararak parçaladığı cesetlere doğru gidiyordu. Bu keskin gagaların korkunç saldırısına maruz kalmamak için bu devasa kuşların yoluna çıkmamaya dikkat eden çakallar ziyafetin biraz uzağında pusuda bekliyordu. Fırsat buldukları anda ok gibi fırlıyor ve bir parça et kaptıkları gibi kaçarak ganimetlerini kaptırmamak için kendi hemcinsleriyle didişmeye koyuluyorlardı.

Abbas hızlarını kesmedikleri sürece adamlarının ölümlerini üstünden istediklerini almalarına izin vermişti. Asvan görüldüğü zaman adamları disiplinli bir savaşçılar topluluğundan ziyade tangırdayan ve şingırdayan bir yığın metal, altın, gümüş ve türlü çeşitli eşyalar taşıyan itibarsız tacirlere benziyorlardı. Abbas birkaç kez bir ganimet yüzünden birbirlerine bıçak çekenleri ayırması için Panhsj'ı göndermek zorunda kalmıştı. Artık yorgun atları dinlenmek istiyordu.

* * *

İki gün sonra öğleden sonra geç vakitte Asvan'a vardıklarında Mısır ordusunun geri kalanının gitmeye hazırlandığını gördüler. Nehrin kıyısında bitkin bir asker kalabalığı toplanmıştı. Çoğu teknelere binmekteydi ve malikâneye dönmek için acele eden Abbas kendisi ve yüksek rütbeli birkaç adamı için kamara bulmak istiyordu. Nehir kıyısı insanlarla, atlarla ve develerle doluy-

du, bunlara önceki sahiplerinin terk ettiği anlaşılan birkaç fil de dâhildi. Mısırlı süvarilerin pek çoğu atlarının yanlarında bulabildikleri gölgelik yere çömelmiş, sıcağa, toza toprağa ve sineklere boyun eğerek sabırla hareket emrinin gelmesini bekliyorlardı.

Atını iki adamına bırakan Abbas, Panhsj'la beraber kıyıya indi. Çamurun içine dalıp yoluna çıkanları bir kenara ittikten sonra orduyu beslemekten ve Nil'de ulaşımını sağlamaktan sorumlu olan levazımcılardan birine ulaştı. Bu, Sultan'ın yeni veziri Bark Abdül-Celil'in bir hizmetkârıydı ve Abbas'ı iyi tanıyordu.

"Bütün bölüğünüzü alamam, saygıdeğer efendim. Eğer nehirden Kahire'ye kadar gitmek istiyorsanız sadece siz ve birkaç hizmetliniz şuradaki tekneye binebilirsiniz." Çoktan ağzına kadar insanlarla ve atlarla dolmuş olan büyük bir yelkenliyi işaret etti.

"O teknenin bizi alabileceğine emin misin?" diye sordu Abbas şüpheyle.

"Evet, efendim, eğer acele eder ve bir saat içinde binebilirseniz sizin için yer var."

Abbas bir an bunu düşündü. Yanında adamları olmadan kendini rahat hissetmiyordu ama koruma olarak Panhsj'ı yanına alacaktı. Süvarilerinden bazılarını o tekneye bindirecekti ama geri kalanları güvenilir olduğunu ispat eden ve sağ salım Kahire'ye varmalarını sağlayacak olan Mustafa'nın komutasında kuzeye gönderecekti. Abbas kısaca başını salladı ve altınlar el değiştirdi.

"Allah yolunuzu açık etsin, efendim. Güvenli ve rahat bir yolculuk yapmanız için dua edeceğim."

"Allah seni korusun, Hasan, teşekkür ederim," dedi Abbas dalgın bir tavırla.

Panhsj'a emirlerini vermek üzere geri döndüğü zaman nehrin kenarındaki dar kumluk şeritte Komutan Turan Şah'ın atıyla kendisine yaklaştığını gördü. Neyse ki yılın bu zamanında nehir durgundu. Komutanın yanında parlak giysili hizmetlilerden ve askerlerden oluşan bir kalabalık vardı.

Komutanın yanındaki insanları gören Abbas'ın dudakları büküldü; savaşı olmayan ama sanki öyleymiş gibi gösteriş yapan bu insanlara karşı küçümseme duyuyordu. Cesur olduğunu düşündüğü komutanla hiç kavgası olmamasına rağmen yanındakilerin çoğundan hiç haz almıyordu.

Çoğu sadece zorunlu oldukları için savaşa gelen emirler ve reislerdi. Gelmeseler bu Sultan Selahaddin'in kulağına gidecek, o da onları bu korkaklıkları için cezalandıracaktı. Abbas gerildi, komutanın kendisini fark ettiğini ve kalabalığın arasından sıyrılarak yüzünde ciddi bir ifadeyle yanına doğru geldiğini görmüştü.

Abbas, komutan yanlarına gelene kadar adamlarıyla birlikte bekledikten sonra elini kalbine götürerek eğildi. Diğer herkes alınlarını yere değdirerek kumluk kumsalda diz çökmüştü. Hakıyla bir emir olan Abbas, Sultan'ın kardeşi olmasına rağmen komutanın önünde yerlere eğilmeye gerek görmüyordu.

Abbas başını kaldırarak, berrak bir sesle, "Selamünaleyküm. Allah merhametiyle hazretlerini korusun," dedi.

"Allah seni korusun, dostum Abbas. Düşmanı çöle kadar başarıyla sürdüğünü duydum."

"Komutanım, düşmanı atlarımızın nefesi kesilene kadar kovaladık ama geride kalanların çoğunu öldürdük."

"Eh, şimdi düşman yoldan çekildiğine göre hepimiz eve dönebiliriz. Benimle birlikte gelmek ister misin, Abbas, yoksa başka ayarlamalar mı yaptın?"

"Eğer efendimi memnun edecekse Kahire'ye kadar sizinle yolculuk etmekten onur duyarım," dedi Abbas, minnetle eğilerek.

"Güzel, o zaman Hasan'la bir daha konuş. Onu seninle konuşurken gördüm ve seni su alan eski bir tekneye yerleştirdiğini düşündüm." Komutan gülümseyerek söz konusu yelkenliyi gösterdi. "Benimle geliyorsun. Şuradaki gemiyle gidiyoruz." Nehrin biraz aşağısında demir atmış çok büyük ve donanımlı bir kadirgayı işaret etti. Sonra gülümseyerek atını çevirdi. Abbas eğilerek onun ve maiyetinin uzaklaşmasını izledi. Gruptan biri

dönüp Abbas'a baktı ama bakışı dostça değildi. Abbas'ın da gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü. Adam kısa bir kahkaha attı ve sonra dönerek komutanı yakalamak için atını mahmuzladı. Abbas gözlerini kısarak onu izledi.

Adamın ismi Bahir ibn Hakeem'di ve Abbas'ın uzaktan akrabası olmasına rağmen birbirlerini hiç sevmezlerdi. Abbas kendine bakan biri daha olduğunu fark etti; adam lakayt bir tavırla sinekliğini kaldırırken gözleri karşılaştı. Bu kısa sakallı, yüz hatları güçlü, ince, yakışıklı bir adam olan Kemosiri ibn Cibale idi. O soylu bir aileden gelen ve kıskanılacak bir savaş geçmişi olan tanınmış bir subaydı. Tehlikeli bir düşman ama iyi bir müttefik olarak bilinirdi. Abbas onu bir dost değilse de bir müttefik olarak görürdü; ona çok az insan yaklaşırdı.

Abbas hem yolculuk esnasında olaylardan haberdar olmak hem de Bahir'in daha çok sorun çıkartmamasını sağlamak için komutanla seyahat etmek istiyordu. Sorun çıkma riski her zaman vardı ama şansını denemeye hazırdı. Panhsj'dan gözcülük etmesini istediği takdirde üç gün boyunca gözünü kırpmayacağını biliyordu.

Abbas üst rütbelilerden bazılarının tekneyle ve adamlarının çoğunun ganimetleri ve kendi payıyla birlikte karadan gitmesini ayarlamak için harekete geçti. Bu işi bitirdikten sonra memnun bir halde gemiye binmek için beklemeye koyuldu. Palmiyelerin gölgesinde bağdaş kurup nehrin suyuyla yıkadıkları kuru incir ve hurmadan ibaret yemeklerini yiyen adamlarının kendi aralarında mırıldanmalarını dinlerken, Bahir'in gülmesinin nedenini düşündü.

Bahir'le ilişkileri daha ergenlik çağlarındayken bozulmuştu. Abbas tesadüfen Bahir'i sarayda bir kıza sataşırken görmüştü. Bahir ve bir başka çocuk kıza dalga geçiyorlardı. Kız ağlayarak onlara kendisini rahat bırakmalarını bağıırıyordu fakat oğlanlar çimdikleyip vurarak kıızı daha da ağlattılar. Kendisi de daha bir çocuk olan Abbas o sırada kızlardan pek hoşlanmıyordu fakat bu tatsız davranıştan rahatsız olmuştu. Zayıfların taciz edilmesi- ne içgüdüsel olarak öfke duyuyordu. Kızın kocamış bakıcısı boş

yere oğlanları durdurmaya çalışıyordu ama onlardan korktuğu için tek yapabildiği tombul bir ördek gibi çırpınarak avazı çıktığı kadar bağlamak ve sadece ayyuka çıkan gürültüye katkıda bulunmaktı.

Abbas sert adımlarla iki çocuğun yanına gidip yaptıklarına son vermelerini bağırmıştı. Bahir'le diğer oğlandan biraz daha küçüktü. Bahir onu kabaca iterek, "Git buradan, seni bücür, bu seni ilgilendirmez," demişti.

O zamanlarda bile öfkesini kontrol etmekte zorlanan Abbas çileden çıkmıştı. Elinin tersiyle Bahir'in suratına tokadı yapıştırmıştı. Herkes donakalmıştı. Soluğu kesilen Bahir hızla kızaran şamar izinin üstüne eline koymuştu. Sonra bir çığlık atarak sağa sola savurduğu yumrukları ve dişleriyle Abbas'a saldırmıştı.

Bir an tereddüt eden diğer oğlan da saldırmış ve Abbas kendini savunma halinde bulmuştu. Ancak bütün gücüyle karşı koymuş, Bahir'in bumunu kanatmış, diğer oğlanın da gözüne dirsek atarak canını epey acıtmıştı. Çocuklar bin bir türlü tehdit savurarak ve ağlayarak kaçmışlardı ama Abbas onlara aldırma-mıştı. Sadece dudağı şişmişti, onun dışında yarası beresi yoktu. Küçük kız gözlerini kocaman açarak yanına gelip kekeleyerek teşekkür etmişti.

Abbas kıza bakmış ve karşısında dokuz yaşlarında, yüzü gözyaşlarıyla yol yol olmuş, burnu akan sıska bir yaratık görünce neden bu zahmete girdiğini merak etmişti. Bakıcısı kıızı hemen harmanisiyle sarıp sürükleyerek uzaklaştırmıştı; kız giderken hâlâ gözlerinde minnetle omzunun üstünden ona bakmıştı. Allah'tan onu korumasını istiyordu, zira buna ihtiyacı olacağı kesindi.

"Ben Halide, senin ismin ne?" diye bağırdı kız, omzunun üstünden.

"Benim adım Abbas," dedi oğlan, ilgilenmeden.

Küçük kız, "Seni hep hatırlayacağım. Allah seni her zaman korusun," diye bağırarak uzaklaştı.

O günden sonra Bahir Abbas'ın acımasız bir düşmanı olmuştu. Tekrar tekrar kavga etmişler ve Bahir her zaman ken-

disine arka çıkacak bir yandaş getirdiği için Abbas hiçbir zaman kazanamamıştı. Her biri kendi ailesinin yanına gitmek için on beş yaşında birbirlerinden ayrılırlar da aralarındaki nefret devam etmişti. Bu düşmanlık, önceki Fatımi yöneticilere sadık olan eski ailelerin yeni rejim içinde pozisyonlarını korumak için birbirleriyle itişip kakışmasına yol açan yeni Sultan'ın Mısır'a geldiği çalkantılı dönemde de devam etmişti.

Abbas Sultan'ın Kuzey Afrika'da yaptığı seferlerden birinde gösterdiği askeri başarıya karşılık ödül olarak saray muhafızlarının şefi olarak görevlendirilmişti. Daha sonra Hristiyanlarla yapılan ve Sultan'ın ülkelerini savunmaları için bütün Mısır'daki erkekleri çağırdığı kısa savaşta da Sultan'ın takdirini kazanmıştı. Onu bir zıpcıktı olarak gördükleri için çoğu gelmemişti. Onlar İskenderiye'nin veya Kahire'nin surlarının güvenliği içinde kalırken yeni sultan küçük ama azimli bir orduyla istilacıların ilerlemesini durdurmaya gitmişti.

Abbas'ın ilk karısı dünyaya bir kız çocuk getirdikten sonra doğumda öldü. Yas tutan Abbas baba evinden uzaklaşarak kızını İskenderiye'deki anneannesine bırakmıştı. Abbas savaşlardan geri döndüğü zaman kızı neredeyse altı yaşına gelmişti.

Abbas babasının eski bir arkadaşının konağına gittiği sırada Halide ile yeniden karşılaşmıştı. Abbas'ın babası genç yaşta savaşta ölünce ailenin reisi o olmuştu, onun için biraz gecikse de Emir'e saygılarını sunmak vazifesiydi.

Bu vesilelerden birinde Emir El Hakim ibn Hudafa Hassan onu küçük sarayının serin bahçesinde birlikte yürümeye davet etmişti. Uzun nar ağaçlarıyla palmyelerin gölgesinde yavaş yavaş yürümüşlerdi. Yürürlerken yaşlı adam susmuş, Abbas'ın bahçenin sakinliğinin farkına varmasını sağlamıştı. Abbas başını kaldırıp hurma ağaçlarına ve onlardan da yüksek firavun incirlerine bakmıştı; gözleri bahçıvanların yeni suladığı yeşil çalılarla çiçeklerde dolaşmıştı. İki adam adeta omuz omuza yürürken havada küçük beyaz yaseminlerin ve meyve ağacı çiçeklerinin kokusu vardı. Burası, Abbas'ın o zamanlarda daha aşına olduğu sert çöllerden çok farklıydı.

Biraz uzaktaki bir çeşmeden bir havuzun içine dökülen suyun sesini ve palmye yapraklarında vızlayan ağustos böceklerini duyabiliyordu. Tam bir huzur ve dinginlik atmosferiydi. Bu iki duyguyu hissetmeyeli epey zaman olmuştu. Kendini bu alışmadığı atmosfere bırakarak içini çekti.

“Bir kadınla beraber olmayalı ne kadar oldu, genç dostum?” diye sordu yaşlı adam ona bakmadan.

Abbas yaşlı adamın açık sözlülüğü karşısında şaşırılmıştı. Bu sorudan rahatsız olduğu için ağırdan almıştı.

“Uzun zaman, Baba,” dedi, gönülsüzce.

“Ben de öyle düşündüm. Kendini aileden uzaklaştırdın ve arkadaşlarını ihmal ettin; hep savaşa gidiyorsun.”

“Eğer görevlerimi ihmal ettiysem, beni affet, Baba. Karımın ölümünden beri, Allah rahmet eylesin, içimde hiç arzu kalmadı,” diye mırıldandı Abbas, tedirgin bir tavırla ve konuşmanın başka yöne kaymasını dileyerek.

Yaşlı adam gülümsedi. “Savaşarak milletimizi ve kocalarına çocuklar verebilecek olan kızlarımızı koruyacak oğullar yapmamız Allah’ın isteği değil mi?”

“Öyle yazıyor, Baba,” diye kabul etti Abbas.

“O halde tekrar evlenmeli ve bir aile kurarak birçok çocuk yapmalısın, oğlum,” dedi yaşlı adam gülümseyip, lekeli elini Abbas’ın güçlü koluna koyarak.

Tam o esnada bir köşeye geldiler ve fıskiyeli çeşmeyi gördüler. Çok sakin ve hoş bir ortamdı; çeşme çiçek açan fundaların arasına doğru sokulmuştu ve palmyelerin önündeki nar ağaçları geniş bir gölgelik oluşturuyordu. Ama Abbas ne çeşmenin güzelliğini gördü ne de meyve ağaçlarının kokusunu aldı; o bir hayalet görüyordu.

Karşısında güzel bir genç kadın görüyordu; kadın peçesini indirmişti. Havuzun kenarında oturmuş, eğilerek elini suda öne arkaya doğru gezdiriyor, bir taraftan da havuzda aheste aheste süzülen büyük sazan balığını da tedirgin ediyordu. Kız bir melodi mırıldanıyordu ve onların varlığından ise tamamen habersizdi.

Abbas aniden durup gözlerini kıza dikti. Karısının ölümünden sonra başka kadınlarla olsa da bu güzel yaratığın karşısında afallamıştı. Tek bir bakışta kızın açık zeytin rengi tenini, ince kollarını ve narin bileklerini gördü. Desenli pamuklu bir elbisenin eteğinin altından ayak bileğini bile görmüştü. Kızın biçimli bir vücudu olduğunu görmekten ziyade sezdi.

Kız ancak onlar durduktan sonra varlıklarının farkına vardı ve hızla nefesini içine çekti. Aceleyle peçesini takıp ayağa kalktı.

"Affet, baba. Bir konuğun olduğunu bilmiyordum!" dedi.

Yaşlı adam, "Telaşlanma, kızım," diyerek Abbas'a döndü.

"Lütfen kızımın bu yakışksız davranışını affet. O genç ve asidir ve bu terbiyesizliği için de cezalandırılması lazım ama onu çok severim. O benim hayatımın ışığıdır."

Yaşlı adamın gözleri parlıyordu.

"Bu Halide, o benim tek kızım ve hazinemdir. Kızım, bu Abbas. Lütfen ona karşı saygılı ol," dedi sertçe. Ama yaşlı adam ona sarılmak istediği fakat bu yabancı yüzünden kendini tuttuğu belli olan kızının hali karşısında keyifle gülümsüyordu.

Abbas birden hatırladı. "Terbiyesizliğimi mazur görün, hanımım, ama siz... Prens Said'in sarayının bahçesinde karşılaştığım kız değil misiniz?"

Halide güldü ve Abbas göğsünün sıkıştığını hissetti. Kızın çınlayan kahkahası fiskiyeli çeşmedeki suyun sesiyle karışarak kulaklarına bir melodi gibi geldi.

"O benim, efendim. Beni tatsız bir durumdan kurtardınız; Bahir öyle zorba biri ki... Ama bu size pahalıya patlamıştır, korkarım."

Bunun için hiçbir bedel ödememiş olduğunu düşünen Abbas önünde duran genç kızın karşısında sersemleyerek başını salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görünüşe göre birbirinizi tanıyorsunuz," dedi yaşlı adam ama şaşırmış görünmüyordu.

Abbas yeniden başını salladı. "Uzun zaman önce karşılaşmıştık, efendim. Pek hoş bir karşılaşma değildi."

"Eh, kızım bu konuda seninle aynı fikirde gibi görünmüyor." Yaşlı adam gülümsedi. "Halide, lütfen hizmetkârlar bize yiyecek

hafif bir şeyler getirsin, burada biraz oturup sohbet etmek istiyoruz.” Elini sevgiyle kızının yanağına koydu.

“Hemen hallederim, baba,” dedi genç kız.

Halide zarif bir şekilde yürüyerek uzaklaşırken arkasında Abbas’ın duyularını ayağa kaldıran belli belirsiz bir koku bıraktı. Abbas gözlerini uzaklaşan kızıdan hiç ayırmadı.

Yaşlı adam bu sahneyi hafif bir gülümsemeyle izledikten sonra çeşmenin kenarına oturdu. Abbas’a da elini sallayarak gelip yanına oturmasını işaret etti. Onları böyle karşılaştırmayı becerdiği için memnundu ve genç konuğunun yüzündeki huşu dolu şaşkın ifadeye bakılırsa şimdiye kadar da başarılı olmuştu.

Bir an Abbas’ı inceledi. Karşısında azimli bir yüz, zorluklara alışmış ince bir savaşçı bedeni görüyordu ama yüz hatları kaba değildi. Bakımlı sakalı, hafif gaga burnu, güçlü çenesi ve derine gömülmüş koyu renk gözleri henüz otuz yaşında olan bu adama saygıdeğer bir hava veriyordu.

“Abbas, genç prensim. Seni neredeyse bütün hayatın boyunca tanıyorum ve her yerden hakkında iyi şeyler duydum ama beni derinden endişelendiren bir konuyu konuşmanın zamanı geldi.”

Abbas bir şey söylemeye davrandı ama yaşlı adam susması için elini kaldırdı.

“Seninle konuşmak istediğim çok önemli bir şey var, onun için lütfen sözümü bitirmeme izin ver. Normal koşullarda bunu ebeveyninle konuşur ve sonra karar verirdik. Ama baban öldüğü için şimdi doğrudan seninle konuşmalıyım, zira kaybedecek zaman yok.”

“Allah sizi korusun, Baba, eğer yardım edebileceğim bir şey varsa hizmetinizdeyim,” diye mırıldandı Abbas, sözün nereye varacağını bilmeyerek.

“Bu çok nazik bir konu ama konuşulması lazım. Tekrar evlenmelisin, oğlum. Benim güzel bir kızım var, evlilik yaşını geçmiş olsa da hâlâ çocuk yapacak kadar genç,” dedi yaşlı adam, gözleriyle gülümseyerek.

Lafın gerisini getirmeden sabırla Abbas’ın kafasını toparlamasını bekledi.

Abbas bir süre bahçeyi seyrettikten sonra nihayet konuştu.

"Bana büyük bir onur bahsettiniz, Baba. Kızınız beni büyüledi ve onunla bugün evlenirdim ama... o beni ister mi?" Eğer babası onu evlendirmeye karar verdiyse Halide'ye laf düşmeyeceğini pekala biliyordu ama bunu sorması gerektiğini hissetti.

Yaşlı adam takdirle ona baktı.

"Onu benden istemeye geldikleri zaman kızım birkaç vesileyle senin ismini anmıştı."

Abbas irkildi. "Kim istedi onu?" deyiverdi hiç düşünmeden.

"Emir Bahir tabii, başka kim olacak? Kızımı yıllar önce Sultan'ın sarayında oyun oynadıklarından beri tanıyor."

"Onlar oyun arkadaşı değillerdi," diye bağırdı Abbas. "Ah, Allah şahidimdir ki Bahir ne zaman fırsatını bulsa ona zulmediyordu."

"Bunu bilmiyor değildim," dedi yaşlı adam sakın bir tavırla.

"Onu reddettiniz, değil mi?" Abbas böyle sert çıktığına hemen pişman oldu. "Affedersiniz, Baba, çok kaba konuştum ama o adamdan hiç hoşlanmıyorum."

"Aslında ben de öyle! Hayır, oğlum. Affedecek bir şey yok. Ama evet, onu birinci ve ikinci defalarda reddettim ama üçüncüsünde karşı koymak zor olabilir, zira o nüfuzlu biri ve Sultan'a gidip onunla evlenme hakkını bahşetmesini isteyebilir. Zaten," diye ekledi, "her halükarda kızım da onu reddederdi, daha pek çoğunu reddettiği gibi. Umutsuzluğa kapılmaya başlıyorum." Kendi kendine güldü. "Onu kimseyle evlendiremiyorum, Abbas. Onun mutluluğu benim için çok önemli."

Abbas ona bakakaldı. Tereddüt ederek kararsız bir tavırla bakışlarını uzaklaştırdı ama sonra kararını verdi.

"Öyleyse... Öyleyse, kızınıza evlenme teklif etmek istiyorum, efendim... eğer beni oğlunuz olarak kabul ederseniz." Bunu yaşlı adamın önünde diz çöküp elini avucunun içine alarak aceleyle söylemişti.

"O gerçekten çok güzel," dedi Abbas, sanki kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi. Kızı zar zor görmüştü ama onun havuzun üstüne eğilişi, narin kolları, dolgun göğüslerinin oluşturduğu kabarklık, oval yüzü, iri koyu renk gözleri hâlâ belleğindeydi.

Sanki sessiz bir emir verilmiş gibi iki hizmetkâr ellerinde şerbet, ballı kekler ve falafel olan tepsilerle çıkageldi. Halide de peşlerinden geliyordu; şimdi âdet olduğu üzere peçeliydi ve her adımında topuklarına çarpan işli terlikler giymişti.

Kız yaklaşırken Abbas ayağa kalktı; babası da onu izleyerek duygulu bir sesle, “Gel yanıma, kızım, sana söyleyecek önemli bir şeyim var,” dedi.

Kız başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi, kayar gibi yanlarına giderek ikisinin önünde durdu. Yaşlı adam kızının ellerini tuttu ve hizmetkârlar uzaklaşana dek bekledi.

“Sevgili kızım, canım Halide’m. Prens Abbas benden seni istedi! Gerçi neden senin gibi kendi bildiğini okuyan, dik başlı bir kızla evlenmek istediğini de anlamıyorum, ya,” dedi gülümseyerek ve gözleri yaşlarla dolarak.

Kız o zaman başını kaldırdı ve yine peçesi düştü ama bu sefer nedeni babasının kollarına atılmış olmasıydı; bütün görgü kurallarını unutmuş, yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

“Ah, baba! Kabul ettin mi?”

“Tatlım, lütfen. Terbiyeli ol. Konuğumuz senin hakkında ne düşünür sonra?” diye payladı babası, kızına sevgiyle sarılırken.

Hemen pişman olan Halide yine ağırbaşlı haline bürünerek peçesini yerine taktı.

“Lütfen affedin, efendim, ne yaptığımı bilmiyordum,” diye mırıldandı, gözleri ışıldayarak. Onun yanında mutluluğu gittikçe artan ve bu olanlar karşısında eğlendiğini saklamakta zorlanan Abbas’a bakıyor ve hiç de pişman olmuş gibi görünmüyordu.

“Sevgili hanımım, lütfen özür dilemeyin. Babanızdan sizi istediğim için sevindiğiniz belli ve ben de bunun için çok mutluyum.”

“Allah bugün yüzüme güldü, efendim. O kadar uzun zamandır bu anı bekliyordum ki,” diye bağırdı Halide.

Adap Abbas’ın kızı öpmesini engelliyordu ama içinden gelen dürtüyü zapt etmesi çok zordu ve mutlulukla gülümseyen babası yanlarında olmasa kendini kontrol edebileceğinden şüpheliydi.

“O halde, karar verildi, çocuklarım. İkinize de rızamı veriyorum. Hemen düğün hazırlıklarına başlamalısınız.”

Abbas'ın Halide'yle evlenmesi böyle olmuştu. Abbas biraz şaşkın bir halde kendini genç ama çok zeki yeni bir eşle evli bulmuştu. Kısa sürede onu tüm kalbiyle sevdi ve ondan uzakta geçirdiği her an işkence gibi gelmeye başladı. Bir süre İskenderiye'deki konağında kaldıktan sonra onu ailesinin iki yüz yıl yönetmiş olduğu Nil'in batı kıyısından pek uzak olmayan Fayoum bölgesindeki malikânesine götürdü.

Citmeden önce Bahir el Hakeem'in bu haberi duyunca öfke krizine girdiğini ve her ikisinden de intikam almaya yemin ettiğini duydu. Bunu duyan Abbas neşeyle gülümsemişti.

Yeni eşini konağa götürmeden önce ona kızından ve onun İskenderiye'deki yalnız hayatından bahsetmişti. Ama ikisinin birbirlerini görür görmez hemen kaynaşmasını beklememişti. Bunun kadınca bir şey olduğunu düşünmüştü ama birbirlerinden böyle hemen hoşlandıklarını görmek çok rahatlatıcıydı. Bir gece seviştikten sonra Halide'ye nasıl olup da kızının kalbini bu kadar çabuk kazandığını sordu, zira şimdiye kadar yaptığı şeyrek ziyaretlerde onunla çok az konuşan mesafeli bir kız olmuştu hep.

Halide kollarının arasına sokularak, “Siz erkekler,” dedi. “Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Biz kadınlar birbirimize ne söylememiz gerektiğini iyi biliriz. Kızının bir kız arkadaşına ihtiyacı var. Ben onun arkadaşı ve kız kardeşi olacağım, istemediği annesi olmaya çalışmayacağım.”

Abbas gülümseyerek onu öpmüş, sonra karısının sadece güzel olmakla kalmadığını bilge de olduğunu düşünerek memnun bir halde uykuya dalmıştı.

*Dilim damağıma yapışsın
Eğer ki iç çekişini unutursam, kızım,
Bana şöyle fısıldadığın gün
"Sarıl bana ve elini bacağıma koy."*
Todros Abulafia

Bölüm 8

Eve Dönüş

Abbas, Komutan Turan Şah'la aynı gemide El Kahire'ye Adöndü. Yanında gözlerini açık tutmasını söylediğı Panhsj da vardı. Düşmanı Bahir de kendi adamlarıyla birlikte aynı gemiye bindi. Abbas sayılarının çok olduğunu biliyordu ama aynı zamanda komutanın koruması altındaydı ve tatsız bir durum olmayacağını umuyordu. Yine de tehlikeye karşı tetikteydi ve Panhsj'ın da gözünü dört açtığını bilmek onu rahatlatıyordu.

Kuzeye doğru yol alırken komutan onları sohbeti ve esprileriyle eğlendirdi. Savaşı ve savaşçıların yaptıklarını konuştular ve küçük ama iyi eğitilmiş bölüğü bu savaştan yüzünün akıyla çıktığı için Abbas'ın ismi birkaç defa gündeme geldi.

Abbas rütbeleri ve pozisyonları aşağı yukarı aynı olan Kemosiri ile zaman geçiriyordu. Diğerlerinden uzaklaşıp geminin küpeştesine dayanarak son savaşı ve o sırada Mısır için esas tehlike olduğuna inandıkları Frenklerle yeni bir savaşa tutuşma olasılığını konuşuyorlardı. Ne var ki birbirlerini tanımalarına ve pek çok konuda hemfikir olmalarına rağmen Abbas adamın mesafeli olduğunu hissediyordu. Kemosiri kökenleri Bizans zamanına kadar dayanan en eski Mısırlı ailelerden birine mensuptu. Zenginlik, konaklar ve gemiler bakımından hiçbir eksiği yoktu ama kimseyle yakın gibi görünmüyordu.

Akşam rüzgâr hafif bir esintiye dönuştü ve gemi akıntıda sürüklenmeye başladı. Lambalar yakıldı, hizmetkârlar yiye-

cekleri getirdi ve adamlar ziyafet çekerek kendilerini şarap ve kadınlarla şımarttılar. Çok geçmeden geminin her köşesi savaştan önce güneye giden orduya eşlik etmiş olan fahişelerle sevişen erkeklerin haz dolu iniltileriyle doldu.

Canı kadın çekmeyenler “şans” anlamına gelen el-zar isminde bir oyun oynuyorlardı. Havada küfürler uçuşuyor, zarların ve bahis paralarının şingirtisi duyuluyordu.

Kadınların bazıları çok güzel olsa da Abbas ne kadınlara ne de kumara bulaşmak için bir neden görmüyordu. Akıllı karısı Halide’deydi ve aralarındaki mesafe azaldıkça ona duyduğu özlem artıyordu. Geminin pruvasında uzaktaki batı sahilini seyrederek uzun saatler geçiriyordu.

Komutan güzel şeylere, özellikle kadınlara sahip olmayı seviyordu. Ve içki konusundaki yasayı gözetse de zina veya şafaktan akşama kadar dumanı geminin üstüne bir bulut gibi çöken haşış konusunda rahattı.

Bahir’in kendinden memnun hali Abbas’ın kafasını karıştırıyordu. Ona karşı duyduğu güvensizlik ve nefret yüzünden mesafesini koruyor ve arkasını kolluyordu. Ara sıra Bahir’i yüzünde memnun bir gülümsemeyle kendisini izlerken yakalamıştı ama bunun nedenini anlamak için yapabileceği bir şey yoktu. Gemi aleni düşmanı olan Bahir’den uzak durabileceği kadar büyük değildi. Abbas eve dönmüş olmayı dileyerek Panhsj’ı da alarak geminin ön tarafına gitti.

Geminin nehirde sessizce süzüldüğü ve eğlencenin sona erdiği karanlık gecelerden birinde komutan arkadaki kamarasına çekilmiş ve adamların çoğu nehirden gelen serin esintiden yararlanarak güvertede uyurken bela geldi. Derin uykudayken kaburgalarının dürtüldüğünü hisseden Abbas hemen uyandı. Hizmetkârı çok önemli bir durum olmasa asla bunu yapmazdı. Panhsj başını iyice yaklaştırarak fısıldadı.

“Uyanın, efendim, birileri bizi arıyor gibi; gölge katiller gibi yaklaşıyorlar.” Abbas başını uzatarak geminin arkasına doğru baktı. Bıçağını çekti ve Panhsj’ın gösterdiği tarafı görebileceği bir yere yuvarlandı. Geminin yan tarafındaki kemerin altınday-

dılar, onun için güvertede uyuyanlardan daha gölgede kalıyorlardı.

“İyice yaklaşınlar, sonra bıçaklarımızla saldırırız,” diye fısıldadı Abbas.

Sonra onları gördü. İki kişiydiler ve kesinlikle bir şey arıyorlardı ama aradıklarının aşağı yukarı nerede olduğunu bildikleri de açıktı; çünkü ihtiyatlı bir şekilde ilerleseler de dosdoğru ona ve hizmetkârına doğru geliyorlardı.

Abbas ayaklarını altına çekerek fırlamaya hazırlandı ve Panhsj’in da aynısını yaptığını hissetti ama bunu öyle dikkat çekmeden yaptılar ki saldırganlar fark etmedi bile. İki gölge çıplak ayaklarıyla sessizce onlara doğru yaklaştı ve biri üstlerine eğilerek uyuyor gibi görünen Abbas’ı gösterdi. Kınından çekilen bir metal sesi duyuldu ve sonra iki adam vurmaya hazırlandı.

Abbas daha fazla beklemedi. Hızla ayağa fırladı ve üstüne eğilmiş olan adamın bileğini yakalayıp mengene gibi sıkı. Şaşırıp adam homurdandı ama öteki elini Abbas’ın boğazına uzattı. Abbas, Panhsj’la diğer adamın yanında süre giden mücadelesini görmekten çok duyuyordu. Geminin bu karanlık köşesinde duyulan tek şey yere sürten çıplak ayaklar ve hızlı nefes sesleriydi.

Abbas rakibinin boğazını tutan elini iyice sıkıdığını ve soluksuz kaldığını hissedebiliyordu ama adamın onu boğmayı başardığına inanmasına izin verdi. Sonra bıçağını çıkardı ve adamın açıkta kalan karnına sapladı. Karanlık silüet hızla nefesini içine çekti ama Abbas bıçağı iyice derine gömdü, adamın bileğini bıraktı ve eliyle açık ağzını kapatarak bıçağı daha da derine soktu.

Adam çığlık atmak üzereyken Abbas onu hızla kaldırıp gemiden aşağı attı. Bir kırılma sesi duyuldu ve ikinci saldırgan da arkadaşının arkasından suyu boyladı; o da çığlık atamamıştı, boynu kırılmıştı.

Geminin arkasından sesler geldi; gürültüye uyananlar bağıarak ne olduğunu soruyorlardı. Abbas hemen Panhsj’la birlikte yere yattı ve sonra ikisi birlikte sanki gürültüden uyanmışlar gibi doğruldular.

“Allah aşkına, bütün bu gürültüyü kim çıkarıyor?” diye sordu biri.

“Bir suya çarpma sesi geldi ama hiç çılgılık duymadım, belki de biri denize bir şey atmıştır,” dedi bir başkası esneyerek.

Abbas elini Panhsj’in adaleli koluna koydu.

“Teşekkür ederim, dostum. Bunu unutmayacağım,” diye fısıldadı; sonra tekrar uyumaya hazırlanıyormuş gibi yaptılar.

Gemi yoluna devam etti ve uyananlar rahatsız edildikleri için homurdanarak tekrar yattılar.

Abbas’ın zihninden hızla düşünceler geçiyordu. O katilleri kimin gönderdiğinden emindi ama doğrudan Bahir’le yüzleşmeden bunu bilemezdi. Zaten elinde ne kanıt vardı ki? Saldırganlar şimdiye timsahlara yem olmuştu.

Sabahleyin Bahir’in yüzündeki ifadeyi görünce yanıtı buldu. Adamın yüzünü önce gerçek bir şaşkınlık ifadesi kapladı, sonra arkasını dönerken gözlerinde bir nefret parıltısı belirdi.

Abbas şüphelerinin doğru olduğunu anladı ve bir gün Bahir’i önceki gece onu öldürtmeye çalıştığı için pişman etmeye karar verdi. Ama şimdi suçlama yapma veya aralarındaki düşmanlığı komutanın önünde yeniden alevlendirme zamanı değildi. Kardeşi Sultan Selahaddin gibi Komutan Turan Şah da kıdemli kumandanları arasındaki anlaşmazlıklardan hoşlanmıyor ve bu kuralı bozanları genellikle cezalandırıyordu. Abbas uygun zamanı beklemeye karar verdi. Bahir er ya da geç bir hata yapacak ve o da bunu fırsat bilecekti.

Nehirdeki küçük Beneade limanının ve onu Fayoum vadisindeki evine götürecek olan yolun yanından geçerlerken içinden gemiden atlayıp kıyıya yüzmek geldi. Ne var ki bir kumandan olarak önce Sultan’ın huzuruna çıkması, saygılarını sunması ve hatta zafer kutlamalarına katılması gerekiyordu.

O gün büyük sevinç gösterileriyle karşılandıkları El Kahire’ye vardılar. Güm güm vuran davul sesleriyle kulak tırmalayan tiz borazan sesleri ayyuka çıkıyordu. Sanki bütün halk zaferle dönen komutanı karşılamak ve onurlandırmak için akın etmişti. Göz alıcı giysisiyle Sultan da oradaydı ama Abbas, Selahaddin’in

merasimlere ve gösteriŖe pek aldırmadığını biliyordu. Ne var ki Ŗimdi kardeŖini ve ordusunu karŖılaması ve onlara övgüler yağdırması gerekiyordu.

Komutan Turan Ŗah oturmakta olan Sultan'a uzun bir konuŖma yaptı. Bu sırada kardeŖinin önüne yığılan ipeklerin ve daha pek çok ganimetin arasında bir dizinin üstüne çökmüŖtü. SavaŖ alanında baŖarı gösteren subayları da zikretti ve Abbas'ı övmekten de geri kalmadı. KarŖılama töreni bittikten sonra Sultan, Abbas'ı yanına çağırdı.

Önünde yere kapanan Abbas'a, "SavaŖ alanında çok baŖarılı olduğun söylendi. Allah'a Ŗükür, büyük bir zafer kazandık," dedi Selahaddin. Sonra ona ayağa kalkmasını söyledi.

"Ben sadece bir asker olarak görevimi yaptım, Sultan'ım. Allah inananların yanındaydı," dedi Abbas.

"Ah, iŖte mütevazı bir askerim, en sadık adamlarımdan biri konuŖuyor," dedi Sultan gülümseyerek.

"Gel gelelim, kardeŖim senin savaŖın gidiŖatını deđiŖtirmeye yardım ettiğini ve sonra da dūŖmanı sınıra kadar kovaladığını söyledi. Bunu unutmayacağım, Abbas. Bunu ödüllendirmek için ne yapabilirim?"

Abbas baŖını kaldırarak taptığı adamın yüzüne baktı. Keskin bakıŖlı koyu gözler bugün müŖfikti ve ona sevgiyle bakıyorlardı.

"Benim size hizmet etmekten baŖka ödüle ihtiyacım yok, Sultan'ım. Allah sizden razı olsun. Ama aylardır görmediğim ailemi görmeye gidebilirimse çok minnettar kalırım."

"En çok ihtiyacım olduğu zamanda beni nasıl böyle bırakabilirsin?" diye bağırdı Sultan.

Onu gücendirdiğinden korkan Abbas bir adım geri çekildi ama sonra Sultan'ın güldüğünü gördü. Komutan da ona katıldı ve Abbas bir süre görevinden uzaklaŖmaya izin verildiğini anladı. Hemen hiç aile hayatı olmayan Selahaddin subaylarını savaŖtan fırsat buldukça aileleriyle zaman geçirmekten asla yoksun bırakmazdı.

"Allah sizi korusun, Sultan'ım," dedi Abbas, memnun bir halde.

“Allah yolunu açık etsin, benim sadık kumandanım ama geri gelmeyi unutma, zira hâlâ İskenderiye’deki hapisaneyle ilgili konuşmamız gerekenler var.”

Hemen korkuya kapılan Abbas elini kalbine koyarak sessizce eğildi. Sonra geri geri birkaç adım giderek adamlarına katıldı.

Bu sözler içini yakmıştı ama Sultan’ın ona hafif bir ceza verdiğini biliyordu. Bir başkası olsa böyle bir fiyasko yüzünden kellesini kaybederdi. Acı içinde, bu utançla nasıl yaşayacağını düşündü.

O uğursuz gece hapisane yanıp kül olduğu zaman Abbas’ın üzü etrafa yayılmaya başlamıştı. Kötü haberi Nubialılarla savaşmak için güneye giderken almıştı ve o kadar uzakta yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bugün bile kimse bunun nasıl olduğundan emin değildi. Haberci hücrelerinden çıkamayan bazı mahpusların boğularak öldüğünü, bazılarının da kapıları zorla açarak muhafızları öldürdükten sonra şehirde oraya buraya saldırdıklarını bildirmişti. Çoğunu yakalamak için kalabalık bir süvari ve piyade birliği gerekmişti. Bazıları ortadan kaybolmuş, nerede olduklarını bilemeyecek ya da hareket edemeyecek kadar sarhoş olan bazıları da etraftan toplanmıştı.

Abbas gidip atını alarak evinin bulunduğu güneybatıya doğru yola koyuldu. Yanına sadece onunla birlikte nehirden gelmiş olan adamlarını almıştı. Diğerleri bir hafta sonra El Kahire’ye varacaklardı ve onları beklemek istemiyordu.

Bir buçuk gün at sürmeleri gerekti. Abbas yaklaşık üç aylık ayrılıktan sonra yakında ailesini göreceği için sevinçliydi.

* * *

O akşam geç saatte vardıklarında kale karanlık ve sessizdi. Büyük ahşap kapıya yaklaşırlarken muhafızların tetikte olduğunu gören Abbas memnun oldu. Muhafızlar gelenlerin kim olduğunu öğrenince gürültülü bir koşuşturma başladı. Uzaktan biri bağırdı ve sonra kale sakinleri efendilerini karşılamak için

uyanırken yerleşkenin içinden heyecanlı sesler geldi. Kapı gıcırdayarak ardına dek açıldı ve bunu yerleşkeye giren birçok atın nal sesleri ile üzengilerin şangırtısı izledi.

Uyanan hizmetkârlar evin içinde geri dönen efendilerini karşılamak için aceleyle hazırlık yapmaya koyuldular. Atını yerleşkenin içine süren Abbas nihayet eve döndüğünü hissetti. Kapıya uzanan yolun iki yanına sıralanmış uzun palmiyeler ve yaşlı firavun incirleri bu eve dönüş duygusunu alevlendirmişti ama şimdi kapıdan içeri girince serin gece havası ve çiçek kokuları ona huzur duygusu verdi.

Karısının, bir erkek hizmetkârın tuttuğu meşalenin ışığında ana binanın merdiveninden indiğini gördü. Belki de etrafındaki meşalelerin titreyen ışığı altında iyice güzel görünen karısını görünce nefesi kesildi.

Atından yere atladı ve edebi falan unutarak, adeta koşar adım karısına doğru gitti ama sonra kendini topladı ve kasten yürüyüşünü ağırlaştırdı. Birden sessizleşen meydanın ortasında buluştular ve Abbas başını eğerek karısını selamladı.

Karısı ayaklarının önünde diz çökerek başını eğdi, yüzü yarı gizlenmişti, elini kocasına doğru uzattı.

“Ben gittiğimden beri iki kat güzelleşmişsin, prensesim. Bu nasıl oldu?” diye fısıldadı, karısının uzattığı eli tutup yüzüne bakmak için onu ayağa kaldırırken.

“Beni bu kadar sık ve bu kadar uzun süre bırakmamalısın, efendim, çünkü eğer benimle kalsaydın güzelliğim gözlerinde on kat artacaktı,” diye fısıldadı karısı, gözleri onu gördüğü için zevkle parlayarak.

Abbas keyifle kıkırdadı. “İyi misin? Oğlum ben gittiğimden beri sabrını zorladı mı? Şu benim kızla hâlâ arkadaş mısınız?”

O konuşurken Malek, Abbas’ı selamlamak için yanlarına gelerek aceleyle ikisinin önünde yere kapandı.

“Selamünaleyküm, efendim,” dedi.

“Aleykümselâm. Ayağa kalk, benim sadık Malek’im. Nasılsın?”

“İyiyiz, efendim ve...” Halide’ye bir bakış attı. “Allah’a

şükür, güvendeyiz. Siz eşinizle gidin, efendim, ben adamlarınızla ve atlarla ilgilenirim. Şey... Mektubumu aldınız mı, efendim?"

Abbas başını iki yana salladı. "Ne mektubu? İki gün önce El Kahire'ye gelen gemiden indim. Güvende misiniz? Burada her zaman güvende değil misiniz zaten?"

"Efendim," dedi Halide usulca, "neden eve girmiyorsun, böylece yolculuğun ve savaşın kirini tozunu yıkarken sana her şeyi anlatırım."

Malek rahatlayarak neredeyse duyulur bir şekilde içini çekti ve efendisi kolunda karısıyla birlikte eve doğru yürürken yere eğildi.

Yanlarına koşarak gelen saçları karman çorman uykulu bir çocuk sevinçle kendini babasının kollarına attı.

"Baba, geri döndün. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki! Bize sal..." Annesi parmağını oğlunun dudaklarına koyarak onu susturdu, sonra Abbas'a döndü.

"Anlatacak çok şeyimiz var, efendim ama sana maceramızı anlatmadan evvel temizlenip karnını doyurmalısın. Kazım, sen yatağına dön, tatlım. Sabahleyin yine görüşeceksiniz," dedi çocuğa, kesin bir tavırla.

Abbas, Kazım'ı yere indirip saçlarını karıştırdı. "Annene itaat et, oğlum ve iyi bir uyku çek. Yarın Malek'le birlikte araziyi incelemeye giderken benimle geleceksin."

Çocuk gönülsüzce bekleyen hizmetkârla birlikte uzaklaşırken Abbas karısına döndü.

"Oğlan ne demek istedi?" diye sordu, kafası karışmış bir halde.

"Önemli değil, efendim, sana anlatacağım. Gel, geç oldu, yorgun olmalısın."

Abbas karısına gülümsedi. "Böyle güzel bir kadının yanında arzu duymayacak kadar yorgun değilim, prensesim."

Halide gülümsedi. "Emrindeyim, efendim. Bu gece iyi uyunmanızı sağlayacağım."

Merdivenin başında onları selamlayan biri vardı. Yasemin

durup beklemişti ama şimdi merdivenden aşağı koşarak babasının kollarına atıldı.

“Nihayet geri döndüğün için o kadar sevindim ki, baba,” dedi, yüzünü omzuna gömerek. Abbas kızının uzun saçlarını okşadı; Halide arkadaşı olduğundan beri iyice olgunlaşıp serpilmişti.

“Döndüm, çocuğum ve çok mutluyum. İyisindir umarım. Derslerinden geri kalmıyorsun, ya?”

“İyiyim, baba ama annem sana her şeyi anlatır. Şimdi sana iyi geceler diliyorum, sabaha görüşürüz,” dedi, yetişkin birinin tavrıyla. Babası ona daha dikkatli baktı.

Sonra Halide’ye göz attı. Kadın bakışını fark ederek başını salladı. Kızı çok güzel bir hanım oluyordu.

Daha sonra kendine gelen Abbas mükellef bir yemek yedi.

Yiyecekler üç aydır yemek zorunda kaldıklarından çok daha iyiydi. Güneşte kurutulmuş tuzlu tohumları, zeytinyağı içindeki zeytinleri hapır hupur yedi. Karısının sevdiğini bildiği küçük sert kurabiyeler, kereviz ve marulla balık vardı. Ana yemek pilav, soğan, sarımsak ve bol baharatla servis edilen keçi etli yahniydi.

Abbas uzun zamandır iyi yemeklerden mahrum kalmış bir adam gibi iştahla yiyordu.

Karısı da ona eşlik etmek için birkaç lokma bir şey yedi. Yemek sona erip tatlılar gelince kahve istedi.

“Sana olanları anlatmanın zamanı geldi, efendim,” dedi, solgun bir yüzle.

Kocası tüm dikkatini ona verdi; hiçbir şey söylemeden ince esmer yüzünü ona çevirdi ve karısı konuşurken onu izledi.

“Beni tekneyle hani buranın yakınındaki şu nehirle büyük Nil Nehri’nin birleştiği yere gönderdiğini hatırlıyor musun?”

Abbas sessizce başını salladı.

“Bunu güvenliğimiz için yaptın, biliyorum... Ama kulağımıza eşkıyaların Beneade’nin yakınında nehirlerin buluştuğu yerde bizi beklediği geldi. Bilgi sağladı ama nereden geldiğini Malek’e sormalısın. Saldırıya uğramamak için muhafızlardan üç fersah aşağıda karaya çıkmamızı istedim. Malek bana bu fikir-

den hoşlanmadığını söyledi ve El Kahire'ye geri dönmek istedi ama ona karşı çıktım ve tehlikeyi atlattığımızı düşünerek yola koyuldum. Ama durum öyle değildi."

Abbas irkildi ve tam bir soru sormak üzereyken karısı usulca elini koluna koydu. "Ne olur, hikâyemi bitirmeme izin ver, sonra sorularını sorabilirsin."

Kahveyi unutmuşlardı, Abbas karısının yüzünden gelip geçen duyguları izliyordu.

"Tam... tam eve varmak üzereydik ki öncülerimizi öldüren kalabalık bir grup adamın saldırısına uğradık. Evet, Malek ve kardeşi iyi adamlar, efendim ve her türlü önlemi aldılar ama nafileydi. Adamlar büyük bir korudan çıktılar ve üstümüze çullandılar.

Malek ve adamları aslanlar gibi savaştı, efendim ama eşkıyaların sayısı çok fazlaydı." Halide'nin yanaklarından yaşlar akmaya başladı.

"Köleler tahtirevanımı yere bırakıp canlarını kurtarmak için kaçtılar ve haydutlar beni ve çocuklarını öldürmek üzereydi ki Allah engel oldu, şükürler olsun."

Abbas'ın beti benzi atmıştı. "Ne oldu? Nasıl hayatta kaldın?" diye fısıldadı kanı çekilmiş dudaklarıyla, gözleri alev alev yanarak.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Malek'le kardeşinin bana daha sonra söylediğine göre iki adam yola bakan tepeden aşağı inmiş ve tam önümüzde düşmana saldırıp hepsini öldürmeye başlamışlar.

Süleyman benim, Kazım'ın ve Yasemin'in hayatını bizzat kurtardı. Saldırganlar bizi öldürmek üzereyken bir intikam meleği gibi geldi ve hepsini katletti. Diğerleri de iyi savaştı ama sonunda kötü yaralandı. Allah öyle istedi; iyileşecek gibi görünmüyordu ama iyileşecek."

Abbas korkunç saldırıyı yeniden yaşarken kollarının arasında titreyerek ağlayan karısına baktı. O duyduklarını hazmetmeye çalışırken karısı iyice ona sokuldu. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı ve Abbas gördüğünden hiç hoşlanmadı.

“Hemen Malek’le konuşmalıyım,” dedi.

“Sen!” diye çağırıldı, odanın girişinin hemen dışında duran hizmetkârlardan birini çağırarak. “Malek’le kardeşini hemen buraya getir.” Hizmetkâr hızla uzaklaştı.

Abbas karısına döndü; bir bezle gözyaşlarını sildi. “Sevgili prensesim. Sen yatağa git, ben de Malek’le konuştuktan sonra yanına geleceğim. Bu ihanet hakkında her şeyi öğrenmeliyim, bu bir ihanet ve bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğime eminim.”

Eğilerek karısını öptü. “Hayatta kaldığın için ve seni ve çocuklarımı koruduğu için yüce Allah’a şükürler olsun,” diye fısıldadı, onu yer minderinin üstünden kaldırıp dışarı yollarken.

Birkaç dakika sonra Malek ve kardeşi yüzünde fırtınalı bir ifade olan Abbas’ın önünde yere kapanıyorlardı.

Abbas kendini toplamaya çalışarak onları her zamankinden daha uzun süre bu vaziyette tuttuktan sonra aniden ayağa kalkmalarını emretti.

“Şimdi bana yolda neler olduğunu siz anlatın,” dedi, elinden geldiğince sakın bir sesle.

“El Kahire’de bir yerde bir hain var, efendim...” diye konuşmaya başladı Malek korkuyla.

Doğuda şafak sökerken ve bahçede horozlar ötmeye başlarken Abbas sessizce yatağına gitti. Karısını uyandırmak istememişti ama belli belirsiz içini çekerek yatağa uzandığı zaman karısı döndü ve elini adamın çıplak göğsüne uzatarak okşamaya başladı.

Abbas bitkin olmasına rağmen gülümseyerek onu kollarının arasına aldı.

Bir süre sonra ikisi avludan gelen seslerin bozmadığı derin bir uykuya daldılar. Herkes sessizce yürüyordu, zira efendi eve dönmüştü ve uyuyordu.

*Yüreğim ve zihnim birçok şey yapabilir
Ama ceplerim boş oldukça bir işe yaramam,
Onun için umuyorum ki Tanrı her zaman yaptığı gibi
Yine Devranı sunacaktır hizmetime.*

Todros Abulafia

Bölüm 9

Tutuklama

Talon açılan kapı sesleri ve gürültüler duydu. Bu hengâmenin nedenini merak ederek neler olduğunu görmek için odasından çıktı. Geç olmuştu ama hizmetkârlar heyecanlıydı; Talon efendinin dönmüş olması gerektiğini tahmin etti. Malek'in ona son üç aydaki olayları özetlemesi ve kendisiyle Max'in karıştığı saldırıyı anlatması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden şimdilik eşikten dışarıyı gözleyerek uzak durmayı tercih etti.

Meşalelerin titrek ışığında efendi Abbas'ın yüz hatlarını çıkaramıyordu ama tavırları tanıdık geliyordu. Burunluklu bir miğfer taktığı için yüzünü göremiyordu ama miğferini çıkardığı zaman bile onu nerede gördüğünü hatırlayamadı.

Düşünceli bir şekilde yatağına döndü; efendi yatana kadar ona hizmet etmek için ayakta kalmak zorunda olan talihsiz birkaçı dışında diğer hizmetkârlar da yatmaya gitmişti. İnsanlar yarım kalan uykularına devam etmek üzere yataklarına çekilince eve bir sakinlik çöktü.

Talon erkenden uyandı; içinde bir huzursuzluk vardı. Bu duyguya aldırmadan sabahki normal işlerini yapmaya çalıştı. Max'e bir sabah ziyareti yaptıktan sonra atları kontrol etmeye gitti. Max gittikçe güçleniyordu ve biraz hareket etmeye başlamıştı, onun için hurma ve keçi sütüyle yaptıkları bir kahvaltıdan sonra, Malek veya Kazım'la arazide küçük bir gezinti yapmaya hazırlanmak için eyerlerini ve derilerini temizlediler.

Eyer takımını temizlerken iyice terleyince Talon, Max'in de tadını almaya başladığı banyoya gitmelerini önerdi. Burası alçak sesle nasıl kaçacakları hakkında konuşabildikleri gözden uzak bir yerdi. Omzu hâlâ biraz ağrımasına rağmen Max ata binebileceğini düşünüyordu. Eğer talihleri döner de kaçmak zorunda kalırlarsa hâlâ Talon'a yardım etmekte zorlanacak olması bir sorundu. "Geceleyin atlarımızla ortadan kaybolup bu iyi insanlarla aramızı olabildiğince açmamız gerekecek, Talon," dedi Max. "Sence efendi bizi durdurmaya çalışır mı?"

"Bilmiyorum, Max, ama efendi Abbas hakkında içimde rahatsız edici bir duygu var. O adamı daha önce gördüğüme yemin edebilirim ama nerede bilmiyorum."

Ders saati gelmişti ve çocukların yanına gitmesi gerekiyordu. Aceleyle giyindi ve Max'e odasına dönüp dinlenmesini söyleyerek yanından ayrıldı. Bahçede dersane olarak kullanıldıkları yere doğru gitti. Yaşlı incir ağacının altında kimse yoktu. Yönünü değiştirerek ahıra doğru yöneldi.

Talon ailenin efendi Abbas'ın Kahire ve savaş hakkında verdiği haberleri dinlediğini, onun için çocukların geç kalacağını tahmin etti. Atları tımar etmekle meşgul olan seyisle çene çalarak eyer takımını tamir etmeye koyuldu. Bilal sallanarak yanlarına gelip selam verdi. Başıyla meydanın diğer yanındaki evi göstererek, "Efendimizi sabah geç saatlere kadar görmeyiz, Süleyman," dedi. "Bütün gece bizi karşısına alıp pusuya düşürüldüğümüz zaman olanları en ufak ayrıntısına kadar açıklamamızı istedi. Eminim, karısı hâlâ onu bekliyordur." Sırıtarak göz kırptı. "Ama kalktığı zaman seni görmek isteyecektir, onun için hazır ol."

Talon her nedense Bilal'in son sözlerini duymak istemedi; adam salına salına bir seyisin tuttuğu atını almak üzere uzaklaşırken omuzlarını silkti. Bilal daha sonra bir grup atlıya katılarak gölün diğer kıyısında, arazinin uzak bir bölgesini incelemeye gitti. Talon atlara bakmak için eyer takımını onarmaya ara verdi. Ahıra yaklaşırken gölgelik bir yerde uzanmış bir grup adam dikkatini çekti. Aralarında başına yapışık kısıp kısıp saçları

ve koyu esmer teninden dolayı Nubialı olduğu anlaşılan biri vardı. Talon onun efendiyle birlikte geldiğini tahmin etti. İri yarı adam hizmetkârların giydiği bol cübbe yerine bir savaşçı gibi pantolon ve çizme giymişti. Aralarında konuşup gülüşüyorlardı; kimse onu selamlamaya kalkışmadığı için Talon da sessizce yanlarından geçip gitti.

Max henüz ortalıkta görünmüyordu ve Talon onun banyodan sonra hâlâ dinlenmekte olduğunu tahmin etti.

Öğleye doğru tam çocukların neden gelmediğini öğrenmek için eve gitmeye hazırlanırken Malek'in yanında başka bir adamla birlikte büyük evin merdiveninden indiğini gördü. Kazım da yanlarındaydı ve Talon'u görür görmez koşarak yanına geldi.

"Süleyman, babam geldi ve seni görmek istiyor," dedi, Talon'u hemen babasının yanına götürmek için kolunun yenini çekştirerek.

Talon hızlanarak heyecanlı çocuğun arkasına takıldı ama efendi Abbas'ın karşısına geldiğinde bir dizinin üstüne çökerek başını yere eğdi.

"Ayağa kalk ki ailemi ve onurumu koruyan adamın kim olduğunu görebileyim, Süleyman," dedi, Talon'un dehşet içinde hatırladığı bir ses. Yavaşça başını kaldırdı. Sonra ayağa kalkarak evin efendisiyle yüz yüze geldi. Adam hemen onu tanıdı.

"Sen!" diye bağırdı. Öyle şaşırmıştı ki geriye doğru bir adım attı.

Gözlerini onun kadar şaşırmış olan Talon'dan hiç ayırmıyordu. Talon bir kaçış yolu arayarak çaresizce etrafına bakındı. Koşup bir at yakalamak ve bir şekilde bu sahneden kaçmak istedi ama artık çok geçti, ayrıca Max'i geride bırakamazdı. Yere mihlanmış gibi Kazım'ın babasının önünde dururken hızla kafasından bu düşünceler geçiyordu.

"Yakalayın bu adamı!" diye kükredi Emir Abbas. Malek'e. "Yakalayın onu! Muhafızlar, hemen gelip tutuklayın bu adamı!" diye bağırdı tekrar. Eli içgüdüsel olarak kılıcına giderek yarısına kadar kınından çıkardı.

Efendi Abbas ateş saçan gözlerle ona bakarken koşarak gelen adamlar saniyeler içinde Talon'un kollarını tutup zorla arkaya kıvrıldılar.

"Bir... Bir yanlışlık olmalı, efendim!" dedi Malek, sesi titreyerek. Büyük bir şaşkınlık içindeydi ama efendisinin aklını kaçırdığından korkmakla birlikte, olayların böyle aniden yön değiştirmesi, kendini tehlikeye atıyor olsa da, onu Talon'un lehine bir şeyler söylemeye zorladı.

"Efendim, bu karınızın ve çocuklarınızın hayatını kurtaran kişi. O iyi bir adam!" diye karşı çıktı.

"O İskenderiye'deki hapishanemden kaçan bir suçlu ama Allah'a şükür, şimdiye kadar hepinizin boğazını kesmiş olabildi," diye bağırdı Abbas. "Bu... Bu mahkûm beni rezil etti."

Kılıcını çekerek Talon'un üstüne yürüdü. "Ona diz çöktürün! Kafasını şuracıkta kopartacağım!"

Muhafızlar Talon'a hâlâ öfkeden titreyen ve kılıcını havaya kaldırmış bekleyen Abbas'ın önünde diz çöktürdüler. Bu küçük grubun üstüne çöken ölümcül, şaşkın sessizlik meydanın ortasında yer alan bu sahneye tanık olan herkesi sarmıştı. Talon'un kalbi güm güm atıyordu ama sadece önündeki toprağı görebileceği şekilde başını zorla yere eğmiş olan iki muhafızın arasında çaresizdi.

Alnından bir ter damlası toprağa damladı. Sanki yere yavaş bir hareketle düşmüştü, hatta yere vurduğunda havaya kalkan toz zerrecikleri bile gördü. Öleceğini biliyordu ama hiçbir şey düşünemiyordu, zihni bomboştı. Sonra, tam Abbas kılıcını indireceği sırada Kazım babasına doğru atılarak bacaklarına sarıldı.

"Hayır, baba! Bunu yapmamalısın. O benim arkadaşım ve hepimizin hayatını kurtardı!"

"Efendim, Allah şahidimdir ki bu adam ailenizi korkunç bir kaderden kurtardı. Onu bu şekilde mi ödüllendireceksiniz?" diye yalvardı Malek. Efendisinin öfkesinden korktuğu belliydi ama Talon'un hayatını savunmaya da kararlıydı.

Abbas kılıcını aşağı indirdi ve sanki öfkesinden sersemlemiş gibi etrafına bakındı. Sonra daha sakin bir sesle konuştu.

“Seni duyduğum, oğlum. Onu şimdi idam etmeyeceğim.” Kılıcıyla Talon’u gösterdi; kılıcı elinde titrerken soğuk bir sesle, “Onu zincirleyip hapsedin!” dedi, “Eğer kaçırmaya çalışırsa öldürün! Bu meselenin aslını öğreneceğim; Allah şahidimdir ki öğreneceğim.”

Yeni gelen askerler Talon’un ellerine ve ayaklarına apar topar zincirler çakıp pek de nazik olmayan bir tavırla kaderini beklemek üzere bir yem kilerine attılar.

Kapıyı gürültüyle üstüne kapatırken, “Buradan çıkmaya çalışmayı düşünme bile! Seni mızrağımızla haklarız,” dediler. Tedbir almak için kapının dışına nöbetçiler koydular. Talon yerdeki çuvallara yaslanarak derin bir nefes aldı. Kendini Abbas’ı gördüğü andan beri nefes almamış gibi hissediyordu.

Dakikalar sonra kapı tekrar açıldı ve Max de içeri atıldı. Talon ayağa zıplayıp onu tutmamış olsaydı yere düşecekti. Max’in yüzü solgundu ve yarasının canını yaktığı belliydi. Ona da pek nazik davranmamışlardı. Talon bir tahıl çuvalının üstüne oturmasına yardım ederken inledi.

“Neler oldu?” diye sordu, yüzünde afallamış bir ifadeyle. Suratını acıyla buruşturarak Talon’un omzuna tutunmuştu.

“Korktuğum başıma geldi, adamı tanıyorum. Bizi İskenderiye’deki hapishaneye tıkan adamın ta kendisi. Beni tanıdı,” dedi Talon. “Beni hemen oracıkta öldürmek üzereydi. Kazım ve Malek olmasa şimdiye ölmüş olurdum. Ne kadar hayatta kalacağımızı hiç bilmiyorum.”

“Tanrım.” Max’in yüzü iyice sarardı. “Şimdi hapi yuttuk. Günler önce gitmeliydik buradan.”

“Şen bu haldeyken mi, Max? Daha yeni iyileşiyorsun; yola çıkarsak yaran yeniden açılırdı,” dedi Talon, sıkkın bir tavırla.

Bir tahıl çuvalının üstüne oturarak berelenen kollarını ovuşturdu. Kollarındaki zincirler içinde bulundukları çaresiz durumu hatırlatarak uğursuz bir sesle şingirdadı ve Talon neden kaderin ona böyle bir darbe indirdiğini merak etti. Oradan gitme şansının olup olmadığını düşündü ama yoktu. Max yolculuk yapacak kadar iyileşmemişti. Oranın sakinliğinin ve rahatlığının da onu

baştan çıkardığını inkâr edemezdi; sahte bir güvenlik duyusuna kapılmıştı ve şimdi ya burada idam edilecekler veya en azından ölmek üzere hapishaneye geri gönderileceklerdi.

Barakada kilitli kaldıkları iki gün ve gece boyunca beklerken tahıl çuvallarını düzenleyerek kendilerine ellerinden geldiğince rahat bir yer yaptılar. Bu sürede ancak hayatta kalabilecekleri kadar su ve ekmek vermişlerdi.

Üçüncü gün Talon her sabahki faaliyetleri dinliyordu: şafak vaktinde uyanan insanlar, yavru horozun ötüşü, ona aceleyle karşılık veren çatıdaki tavus kuşu. Uzaktan gelen ezan sesine yerleşkedeki yaşlı hizmetkârlardan biri de katıldı.

Talon koşuşturan insanların ve sabırsızca yemlerini bekleyen ahırdaki atların bildik seslerini duydu. Aralarında konuşan ve arada gülüşen muhafızları yarım kulakla dinledi.

Talon'la Max günün ilerleyen saatlerinde ısınan depoda terleyerek neler olacağını düşünürken kapıya yaklaşan ayak sesleri duydu. Kapının mandalı kaldırıldı. Nubialı başını içeri uzatarak Talon'a dışarı çıkmasını işaret etti. Max de onu izlemeye kalkışınca adam başını iki yana sallayarak sabırsızca Talon'a onunla gelmesini işaret etti.

"Tanrı seni korusun, Talon," diye fısıldadı Max, istavroz çikararak.

Talon kendisine söyleneni yaptı. Yakıcı güneşe çıkınca gözlerini kısmak zorunda kaldı. Nubialı kolunu sıkıca tuttu ve iki silahlı adamla birlikte meydanı geçtiler. Avludaki hizmetkârlar meraklı bakışlarla onları izliyordu.

"Kaçmaya çalışma, Kharagi, yoksa boynunu kırarım," diye mırıldandı Nubialı, evin merdivenine yaklaşırlarken.

Talon zincirleri şingirdayarak merdivenden çıktı, sonra Panhsj onu büyük bir odaya soktu. Odada efendi Abbas sağında oğlu Kazım ve solunda karısı ve kızıyla birlikte yüksekçe bir platformda yastıkların üstünde oturuyordu. Kadınlar peçeliydi ve Abbas'ın neredeyse arkasında oturuyorlardı. Talon şaşkınlıkla Haldun'un da Kazım'ın sağında oturduğunu gördü. Kapının iç tarafında ve Abbas'ın iki yanında muhafızlar vardı. Pencere

tarafında kenarda duran Malek ve kardeşi Bilal sinirli ve sıkıntılı görünüyorlardı.

Talon sessiz odada öne itilerek dizlerinin üstüne çöktürüldü.

“Şimdi benzerliği kolayca görüyorum... Seni İskenderiye’de en son bu vaziyette görmüştüm,” dedi Abbas.

“Efendim...” diye söze başladı Talon.

“Sus! Evime yalan dolanla geldin ve iyi ki geri döndüm, yoksa daha ne fenalıklar yapacağını ancak Allah bilir,” diye bağırdı Abbas.

“Başıma büyük dert açtın, beni rezil ettin, hatta hayatımı tehlikeye attın. Ama sadık hizmetkârım Malek’le kardeşi Bilal birkaç ay önceki saldırıda sadece onların değil, karımla çocuklarımla da hayatını kurtardığını söylüyor. Eğer karım anlattıklarının her bir ayrıntısını doğrulamamış olsaydı şimdiye ölmüş olurdunuz. Ama onlara kim olduğunuz konusunda hep yalan söyledin. Onları aldattın. Şimdi bana söyleyecek bir şeyin var mı?” Ayağa kalkarak ateş saçan gözlerle Talon’a baktı.

Talon diz çöktüğü yerde başını kaldırarak dosdoğru Abbas’ın gözlerinin içine baktı.

“Haklısınız, efendim, ben İskenderiye’de tutukladığınız mahkûmum ve evet, saygıdeğer karınıza ve buradaki herkese yalan söyledim. Ama bize yapılan haksızlıktan sonra hayatımızı kurtarmaya çalışıyorduk. Ben bir tüccarın oğluyum ve soyuldum. Tutuklandığım sırada ben ve iki arkadaşım doğal olarak bize ait olanları savunmaya çalışıyorduk. Bizi aldatan adam ya öldü ya da benim paramla Mısır’dan gitti. Bu arada iyi bir arkadaşımı kaybettim ve adamlarınızın hanımımı ve çocukları korumasına yardım ederken diğer arkadaşım ağır yaralandı. Sizin eviniz olan bu topraklardan hiçbir kazancım olmadı.”

Bir sessizlik oldu, sonra aceleyle devam etti. “Ailenize ve hizmetkârlara anlattığım hikâye kendimi korumak içindi ve asla zarar vermek amacıyla değildi. İskenderiye’de yalvarışlarıma kulak verilmedi, o halde neden burada bana inanılacağını düşünecektim ki? Ama kendinize bir sorun, efendim, ben ve arkadaşım neden insanların kaderlerine terk edip dönüp

gitmek varken onları kurtarmaya çalıştık? Onları kurtardıktan sonra neden kötülük yapmaya çalışalım ki? Özellikle bu insanlar bataklık hummasından kurtulmama yardım ettikten ve arkadaşımın hayatını kurtardıktan sonra? Bize bunları yapan insanlara neden zarar vermek isteyeyim ki, efendim?"

"Sanırım hapishanedeki isyandan sen sorumlusun. Bu yüzden kellemi kaybedebilirdim," dedi Abbas sertçe, sanki Talon'un söylediklerinin tek bir sözcüğünü bile duymamış gibi. Ama artık sesi o kadar öfkeli çıkmıyordu.

Talon bunu ne kabul ne inkâr etmemeye karar verdi. Uzun bir sessizlik oldu, nihayet Abbas konuştu. "Şanslı bir adamsın, Süleyman... eğer gerçek ismin buysa. Karım, oğlum ve kızım, saygıdeğer dostum Haldun, hatta Malek ve kardeşi bile değersiz hayatlarınızı bağışlamam için yalvardılar. Söyle bana, neden sizi hapishaneye geri göndermeyeyim?"

Talon adamın gözlerine baktı. Şimdi canından başka kaybedeceği bir şey yoktu ve bunu da artık pek önemsemiyordu.

"Tekrar kaçabileceğim için mi, efendim?" demeyi göze aldı.

Odadaki herkesin şaşkınlıkla içini çektiğini duydu ama dikkatle Abbas'ı izliyordu. Adamın gözleri hayretle parladı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve görülmesini engellemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

Talon, Halide hanımla Yasemin'in de öne eğilmiş, peçeleriyle oynadığını fark etti. Kazım açıkça sırtıyordu. Haldun öksürmeye başlarken, bir kalp krizi geçirecekmiş gibi görünen Malek ise kendini kontrol etmeye çalışırken yüzü renkten renge giren kardeşine yaslanmıştı.

Abbas derin bir soluk aldı, kendini topladı ve sonra sözcükleri yavaş yavaş telaffuz ederek konuştu.

"İki gün önce seni gördüğüm zaman Allah önünde yapmak istediğim tek şey seni hemen oracıkta öldürmektir. Ama ailemin gözüne girdin ve iyi bir savaşçı ve bilgili bir edip olduğunu söyleyen hizmetkârlarım seni pek övüyorlar." Durdu.

"Bütün bunları kendi gözlerimle göreceğim, çünkü hâlâ onlara büyü yaptığından şüphelensem de seni hapishaneye

geri göndermeyeceğim. Ama gitmene de izin vermeyeceğim. Siz benim tutsağımısınız ve ben istediğim sürece de öyle kalacaksınız.

Kendince nedenlerle seni pek takdir eden oğluma öğretmenlik yapmaya devam edeceksin. Karım başka kimsenin ona hem okumayı hem de at binmeyi öğretemediğini söyledi. Bu kendi çapında bir başarı... eğer doğruysa.

Arkadaşın malikânede Malek için çalışacak, onun uygun gördüğü işleri yapacak, sen de hâlihazırdaki görevlerini yerine getireceksin.

Eğer kaçmaya çalışırsanız sizi yakalarım, şurada duran sadık hizmetkârım Panhsj'a teslim ederim ve o sizi yavaş yavaş öldürürken ben de izlerim. Anlaşıldı mı, Süleyman?" diye sordu Abbas, sakalını sıvazlayarak Talon'u dikkatle süzerken.

Talon ona yiyecek gibi bakan Panhsj'ı görmek için boynunu uzattı. Sonra bakışlarını Abbas'a çevirerek saygılı bir tavırla konuştu. "Efendim, bana özgürlüğümü vereceğiniz ve eve dönebileceğim güne kadar hizmetinizdeyim. Allah önünde yemin ederim," dedi içtenlikle.

Abbas yavaşça başını salladı. "Panhsj seni götürüp zincirlerini çıkartacak, sonra hizmetkârların bölümünde yaşayacaksın. Görevlerine yarın başlayacaksın ve ben ne kadar iyi olduğunu izleyeceğim."

Talon hiç de nazik olmayan Panhsj tarafından apar topar odadan çıkartılırken peçeli hanımlarla Kazım'a minnettar bir bakış atmayı ihmal etmedi. Demirciye götürülüp zincirleri açıldı. Talon bileklerini ovalayarak ayaklarındaki zincirlerin çıkarılmasını beklerken Panhsj homurdandı, "Efendimi hafife almalısın, Süleyman. Beni de hafife almamalısın. Tıpkı senin gibi köle olabilirim ama eğer sözünden dönersen onun söylediğini aynen yaparım."

Talon iri yarı adama baktı. İlk defa karşısındaki siyahın yüzüne bu kadar yakından bakıyordu. Kendisinden beş santim kadar uzundu ve çatık kaşları güçlü yüz hatlarını çarpıtsa da adamın yanaklarındaki ve alnındaki dövmelemleri ve diğer izleri görebili-

yordu. Ne sözlerinde ne de ona bakan koyu renk gözlerinde dostça bir ifade yoktu.

“Orada bir söz verdim, Panhsj ve bunu laf olsun diye söylemedim.”

Son halka da kırılmıştı ve Talon dönüp arkasına bakmadan uzaklaştı. Belki bir düşman edinmiş olabilirdi ama o anda hayatta olduğu için kendini müteşekkîr hissediyordu.

Max de biraz sonra kaldığı hücreye geldi ve iki adam alçak sesle uzun uzun konuştular.

“İşler kötüye gidebilirdi, Talon. Duydum ki bayağı cüretkâr konuşmuşsun ama efendi bizi öldürmemeye karar vermiş. Bu nasıl oldu?”

“Doğru, cüretkârdım ama efendi sözlerimdeki doğruluk payını gördü. Ona eğer beni hapishaneye gönderirse yine kaçacağımı söyledim. Galiba bu hoşuna gitti. Her neyse, şimdiki durumda ikimiz de kaçamayız. Eğer kaçmaya yeltenirsek şu siyah köle Panhsj’a bizi yavaş yavaş öldürteceğini söyledi. Ayrıca ona söz verdim, onun için işimiz Allah’a kaldı.”

“Ben buradan nasıl kaçacağımı ve nereye gideceğimi bilmiyorum, senin de beni bu kâfirlere bırakıp gitmeyeceğinden eminim. Tanrı’nın yardımıyla bir gün kaçabileceğimizi umarak burada yaşamaya çalışmalıyız, genç efendi,” dedi Max, ikisini de rahatlatma çabasıyla.

“Sana söz veriyorum, Max. Zamanı gelince Kudüs Krallığı’na kaçabilirsek senin Şövalyeliğe kabul edilmeni önereceğim. Sen tanıdığım herkesten daha çok Tapınak Şövalyesi olmaya layıksın.”

Max şaşkın bir halde ona bakakaldı. “Efendi Talon, beni çok onurlandırdın,” dedi, gözleri yaşlarla dolarak. “Ama bu bekleyebilir. Önce burada hayatta kalmamız gerekiyor. Çok daha kötüsü olabilirdi... Yine zincire vurulup hapse atılabilir veya ölebilirdik. Bence Efendi Abbas büyük merhamet gösterdi.”

*Niçin kan içinde debeleniyorsun, ruhum,
Ve acı içinde kıvranıyorsun bütün günahların için
Ve akıtıyorsun su gibi, ıstırapla paramparça olmuş
Yüreğini En Yüce'nin önüne?*

Levi İbn Altabraan

Bölüm 10

Köleler

Yaşam eskisi gibi devam ediyordu ama bazı farklılıklar vardı. Malek'le Bilal şimdi Talon'dan kaçıyorlardı ve Talon tek başına Max'le yemek yiyordu. Her sabah, atlara baktıktan sonra evin önünde Kazım ve Yasemin'le buluşuyor ve peşlerinde dadılarıyla beraber bahçeye gidip, orada incir ağacının altına konmuş minderlerle halıların üstüne oturuyor, harflerle ve sayılarla boğuşmaya başlıyorlardı.

Başta Kazım, Talon'un hapisshanede yaşadığı maceraları çok merak ediyordu ama Talon sorularının önünü kesince bir süre sonra derslere odaklanmaya başladı.

Yasemin, Talon'a karşı bir süre mağrur bir tavır takındı ama Talon böyle davrandığı zamanlarda onu görmezden gelmeyi seçti ve kız derslerin pek de eğlenceli geçmediğini görünce bu tavrından vazgeçti. Çok geçmeden üçü de hattatlık, sayılar ve münazaralardan oluşan küçük dünyalarına geri döndü. Talon onları uzak diyarlara ait masallarla büyülemeye devam etti.

Bir gün Yasemin ondan en sevdiği hikâyeyi anlatmasını istedi. "Süleyman, bize Isolde'nin hikâyesini bir daha anlatsana, o kadar üzücü ve romantik bir hikâyeye ki," dedi içini çekerek, ergenlik hülyaları koyu, gür kirpikli gözlerinin ardında süzülürken.

Kazım küçümser bir tavırla burun bükerek gözlerini devirdi. Kız kardeşi dik dik ona baktı.

“Zamanımız kalırsa, Anessa,” dedi Talon; ona hep küçük-hanım anlamına gelen bu sözcükle hitap ediyordu. “Babanıza ikinizin de iyi öğrenciler olduğunuzu göstermek istiyorum ki öğretmeniniz olmaya devam edebileyim. Bunun için bana yardım eder misiniz?”

“Ne yapmamız gerekiyor, Süleyman?” diye sordu Yasemin. “Senin bize öğretmenlik yapman hoşuma gidiyor, hem kardeşimin bir baş belası olmasını da engelliyorsun,” dedi, Kazım’a tatlı tatlı gülümseyerek.

Kazım ters bir bakış atarak yanıtladı, “Ben iyi bir öğrenci olacağım, söz veriyorum, Süleyman ama kız kardeşime gelince, hele dur...” dedi, meşum bir tavırla. Sonra sızlanarak yalvardı, “Ne olur, bugünkü sayılar çok zor olmasın!”

Yasemin küçümseyerek burun kıvrırdı. “Ne kadar zor oldukları umurumda değil, ben hepsini yapabiliyorum.” Bunu büyük bir kendine güvenle söylemişti. “Göreceksiniz.”

Talon gülümsemesini bastırarak, “Biraz hattatlık çalıştıktan sonra belki sayılara da bakarız,” dedi. “Çok zor olmayacak, Kazım.”

Onlar kendilerini böyle çalışmaya vermişken efendi Abbas onların oturduğu gölgeliğe uzanan patikada yürüyordu. Kâğıdın altına koymak için ardıç ağacından küçük bir tahta kullanıyorlardı. Kazım bin bir gayretle yeni yeni hâkim olmaya başladığı karmaşık harfleri tüy kalemıyla yazmaya çalışıyordu. O kadar odaklanmıştı ki mürekkep lekeli parmakları tüyü sıkıca kavramış ve dili ağzının kenarından çıkmıştı. Talon eğer harfleri güzel yazabilirse ona at üstünde atabileceği küçük bir ok vermeyi vaat etmişti.

Abbas yanlarına gelince Talon yere eğildi. Kazım başını kaldırdı ve, “Baba, bak neler yapabiliyorum,” dedi. Becerisini göstermek istiyordu.

Abbas durup bir an baktıktan sonra, “Çok beğendim, Kazım,” dedi. “Çok ilerlemişsin, memnun oldum.” Talon’a döndü.

“Öyle görünüyor ki hayatını savunan karımla Haldun hak-

lıymış. İyi bir öğretmensin. Oğlum ilerleme gösteriyor. Ya sen, Yasemin, sen de iyi misin?" diye sordu.

"Ah, evet, baba, sayıları seviyorum, yazmayı da öyle." Yaptıklarını gururla babasına gösterdi ve Abbas yüzünde şaşkın bir ifadeyle beğeniyle inceledi.

"İkinizi de çok beğendim."

Sonra Talon'a döndü. "Çocukların öğretmeni olmaya devam edeceksin. Bugün işin bittikten sonra ahıra gelmeni istiyorum, bakalım başka neler yapabiliyorsun."

Kazım'ın başını okşadıktan ve gülümseyerek kızına başını salladıktan sonra dönüp sert adımlarla uzaklaştı. Talon uzaklaşan adamın arkasından yeniden eğildi. Rahat bir soluk alırken en azından bir sınavı geçtiğini düşündü.

O günkü ders bitince Talon ahıra gitti ve Panhsj'la birkaç askerin duvarlara yaslanmış zaman öldürdüğünü gördü. Efendi Abbas'ı arayarak etrafına bakındı ama göremeyince büyük bir firavun incirinin gölgesine çömeldi. Sıcak bir gündü ve Abbas'ın onun için ne düşündüğünden emin değildi. Savaşta Abbas'la birlikte dönen askerlere ihtiyatlı bir şekilde baktı ve kendisi hakkında konuştuklarını anladı.

Panhsj sırtarak onun tarafına bakıyordu ama bu dostça bir bakış değildi. Bir şey söyledi ve adamların ikisi ayağa kalkıp kılıç kemerlerini yukarı çekerek Talon'a doğru ilerlediler. Kılıçlarını çekmemişlerdi ama pek iyi niyetli de görünmüyorlardı.

Panhsj da onların yanında yavaş yavaş yürüyordu ve adamlar yedi metre kadar ötede durup Talon'a baktılar. Talon neler olduğunu merak ederek ihtiyatla ayağa kalkmıştı.

"Kılıç ve kalkan kullanmakta iyi olduğunu duydum, Süleyman. Ama iyi bir savaşçı mısın?"

"Gerektiğinde yeterince iyiyimdir," dedi Talon, soğuk bir tavırla.

"Neden bize ne kadar iyi olduğunu göstermiyorsun?" diye sordu Panhsj. Askerlere işaret ederek kılıç ve kalkan getirmelerini söyledi.

Silahlar geldiği zaman Talon'a bir kılıç fırlattı. Talon silahı

havadayken kabzasından yakaladı, diğer eline de yine fırlatılan küçük kalkanı aldı. Panhsj diğer iki adama bir şey fısıldadı. Adamlar zaten silahlıydı ve hiç uyarmadan kalkanı ancak yakalamış olan Talon'a doğru koştular.

Talon indirilen ağır bir darbeyi savuşturdu ve hemen arkasından gelen başka bir darbeyi kalkanıyla karşıladıktan sonra dikkatle yere çömeldi. Kalbi deli gibi çarpıyor, damarlarından adrenalin akıyordu. Derin derin soluyarak ihtiyatla iki adamı izliyordu. Panhsj ona zarar vermeye çalışıyordu ve bunun nedenini merak etti.

Bu ona doğru gelmedi. Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Adamlar sarıklı kafalarını kalkanlarının arkasına saklayıp kılıçlarını havaya kaldırarak iki yandan üstüne geliyordu.

Talon birini halledebilmek için diğerini aradan çekmesi gerektiğine karar verdi. Bunlar savaşmayı bilen deneyimli askerlerdi ama yeterince hızlı mıydılar? Vuracak gibi yaptı, sonra ileri atıldı ve kalkanını hazırlıksız yakalanan adamın kalkanına vurdu ve onu geri iterken savurduğu kılıcından kaçmak için hızla yana çekildi. Adam bunu beklememişti ve geriye doğru bir adım attı. Talon bir ayağının üstünde döndü ve böğrüne açıkta kalan adama beklemediği bir yönden vurdu. Kılıcı adamın etini yararak uzun ama pek derin olmayan bir yara açtı. Ama adamın canı yanmıştı, bir çığlık atarak sendeledi. Talon kılıcının kabzasını sertçe adamın çenesine vurup onu yere serdi.

Adam yerde yüzükoyun hareketsiz yatıyordu. Kendilerinden birinin bu kadar çabuk küçük düşürüldüğünü gören izleyicilerden bir şaşkınlık nidası yükseldi. Hızla bir kalabalık toplandı ve bağırarak tezahürat yapmaya başladılar ama diğer adam için değil. Talon orada kaldığı süre içinde sempati toplamıştı ve askerlerin hiç hoşuna gitmemesine rağmen şimdi seyislerin ve bahçe çalışanlarının çoğu onun için tezahürat yapıyordu.

Talon bir kez daha topuğunun üstünde dönerek başını hedef alan bir darbeyi savuşturdu. Kılıçlar birbirine çarptı ve kıvılcımlar uçuştı; sonra hızlı bir hareketle açıkta kalan omzunu hedef alan bir başka darbeden kaçtı. Eğer kılıç inmiş olsaydı çok

cididi bir yara açardı. Talon bu adamla onun şartlarında savaşmaya karar verdi.

Arkadaşının ne kadar çabuk yere serildiğini gören adam Talon'a daha ihtiyatla yaklaşıyordu. Kılıcını elinde her türlü şekilde döndürüp savurarak Talon'a pek az fırsat veriyordu. Talon adamın uzun süre onu uzak tutup yorduktan sonra nihayet kendisine saldıracağını biliyordu. Ama bekleyecek halde değildi. O sırada şaşkınlık içinde adamın saldırdığını ve kılıcını savurup kalkanının yanından omzuna indirdiğini gördü. Omzundaki yanmayı hissetti ve izleyen kalabalıktan yükselen çığlığı duydu ama saldırgan bir tavırla dönünce adam kendini galip hissetmek için çok erken olduğunu anladı.

Talon şimdi rakibinin yüzündeki saygıyı görebiliyordu. Ayrıca onun sol bacağı iyice öne atacağını ve darbeyi indirmeden hemen önce onu öne zıplamak için kullanacağını da biliyordu. Adamın nasıl davrandığını görmek için birkaç saldırısını savuşturmuştu; her seferinde sol bacağı öne çıkıyor ve bedeninin gerisi de onu izlemeden önce dizi bir an için açıkta kalıyordu.

Talon başka bir taraftan gelecek bir saldırıya karşı gözlerini dört açarak bir sonraki hamleye hazırlandı. Bir dizinin üstüne çöktü, kalkanını yukarıya kaldırdı ama sonra uzandı ve adamın uyluğunun aşağısını kesti. Adam acıyla bağırdı ve sendeleyerek Talon'un kalkanına çarptı; Talon kılıcının kabzasıyla onu da yere serdi. Sonra ona kılıcın bıçağından başka yerlerini de kullanmayı öğretmiş olan amcasına şükrederek kılıcını saplamaya hazır vaziyette yerde yüzükoyun yatan adamın ensesine dayadı.

Bağırarak verilen bir emir onu durdurdu. Abbas yüzünde telaşlı bir ifadeyle kalabalığı yararak ona doğru geliyordu.

"Dur! Sana emrediyorum, Süleyman, dur ve siz..." dedi izleyenlere, "bu hödükleri yoldan kaldırıp yaralarını sarın. Kendilerine bakamayacakları belli."

İnsanlar koşup yere serilmiş savaşçıları kaldırdılar. Adamların ikisi de sersemlemişti ve taşınmaları gerekti.

Talon hâlâ elinde kılıç, derin derin nefes alarak seyreden kalabalığın ortasında dururken Panhsj yanına gelerek kılıcını

dikkatle elinden aldı. O zaman Talon kalkanını gürültüyle yere bırakarak bekledi. Kızgındı ama o anda hiçbir şey yapamaya-
cağını biliyordu, onun için dilini tuttu. Bu arada Abbas kollarını
kavuşturarak gözlerini kısmış, dikkatle ona bakıyordu.

“Yaraladığın o adamlar benim korumalarımdı, Süleyman.
Ama iyi bir dövüş oldu ve sen umduğumdan çok daha iyiydin.
Galiba aramızda bir savaşçı var, Panhsj, sen de öyle düşünmü-
yor musun?”

“İyi iş çıkardı, efendim,” dedi Panhsj kısaca ama gözleri ateş
saçıyordu ve Talon adamın öfkesini nasıl zapt ettiğini görebili-
yordu.

Abbas başını salladı. “Bir adamın ne olduğunu anlamak
için gerçek bir tehlike tehdidiyle karşı karşıya kalması gerekir,
Süleyman. Sen iyi iş çıkardın... Şimdi atına bin, gidiyoruz.
Malek ve seninle birlikte arazime bir göz atmak istiyorum.
Panhsj da gelecek.”

* * *

Atları hazırlandı ve batıdaki göle doğru yola koyuldular.
Malek’le Abbas ekili tarlaları inceleyip sulama meselesi hakkın-
da konuşurken Talon sessiz kaldı. Bacaklarının arasında hisset-
tiği atı onu biraz rahatlatmıştı ve omzundaki kesik canını yaksa
da dövüşü kafasından silerek önüne serilen açık arazinin keyfini
çıkardı. Panhsj da yanında ilerliyordu ama hiç konuşmadı. Talon
düşünceleriyle baş başa kaldı.

Talon yaşadığı bu köle hayatına hayret ediyordu. Bundan
çok daha kötüsü olabilirdi –bunun için şükrediyordu- ama o
ve Max şu anda kesinlikle konuk değil, köle durumundaydılar.
Filistin’e ulaşma planı şimdi onlar kaçana veya serbest bırakılana
dek çok belirsizdi. Ve Panhsj, Talon’un kaçmaya çalıştığından
şüphelenirse onu öldürmek için bir an bile tereddüt etmezdi.
Talon yapabileceğinin en iyisini yapmaya ve gerisini Tanrı’ya
bırakmaya karar verdi.

Talon pek yavaş geçen aylar boyunca sık sık mülkünün
geniş arazisinde dolaşan Abbas’a eşlik etti. Daha çok silahlı bir

koruma gibiydi, çünkü yanına yayını ve kılıcını almasına izin veriliyordu. Eyerinin sol tarafından küçük bir kalkan sarkıyordu ve yayı eyerin sol eteğinin altında kendi yaptığı bir kılıfın içindeydi. Onun nasıl iki askerin hakkından geldiğini gören diğer askerler Talon'a saygıyla davranıyorlardı. Yaralanan iki adam ise hiç içermemiş gibi görünmüyor, hatta atlarını çalıştırırken ara sıra onunla şakalaşıyorlardı.

Talon göze görünmeden hareket etme becerisini bilmek istiyordu. Bir süre sonra insanlar en ufak bir ses duymadan onu yanlarında bulur olmuşlardı. Tedirgin bir şekilde omuz silkerek onun karanlıkta nasıl sessizce dolaştığından bahsediyorlardı. Talon istemediği zaman duyulmamaya ve görülmemeye çok dikkat ediyordu. Bir gün buna ihtiyacı olacağını bildiği için ölümcül bir gayretle oynadığı bir oyundu bu onun için.

Fakat görünüşe göre hâlâ ondan şüphelenen Panhsj'ı hesaba katmamıştı. Bir gün ürünler hakkında konuşan Abbas'la Malek'in epey arkasından giderlerken Panhsj atını Talon'a yanaştırdı.

"Adamlarım ve hatta Malek ve kardeşi senin pek sessiz konuştuğunu ve daha da sessiz yürüdüğünü söylüyorlar. Hepimiz senin şeytan gibi dövüşebildiğini gördük. Sende görüldüğünden başka bir şey var."

"Efendimizin himayesindeki kimseye zarar vermek istemiyorum!" dedi Talon sertçe, Panhsj'ın gözlerinin içine bakarak.

"Olabilir, Kharagi. Ama sende başka bir şey var ve ben senin gerçekten kim olduğunu merak ediyorum. Unutma, gözüm hep üstünde," diye uyardı Panhsj atını uzaklaştırırken.

Talon bir süre sonra yeniden kabul edildiğini anladı. Malek ve kardeşi Bilal gelip onunla ve Max'le birlikte yemek yiyorlardı. Haldun da tekrar onlara katılmıştı ve Talon'un ilişkilerinin başında o kadar zevk aldığı o uzun sohbetlerine yeniden başlamışlardı.

Talon, Malek ve Bilal arasında gelişen yeni arkadaşlığa şimdi Arapçayı bayağı sökmeye başlayan Max de dâhil olmuştu. Panhsj bile birkaç kez onlara katıldı ve Talon onu gönülsüzce

aralarına kabul eden güneyden gelmiş bu suskun siyah hakkında daha çok şey öğrendi.

Malek ona Panhsj'ın daha delikanlıyken Mısırlılarla Nubialılar arasında periyodik olarak patlak veren savaşlardan birinde yakalandığını anlattı. Yaralanmıştı ve ölmek üzereyken Abbas'la adamları ona rastlamıştı. Yine de onlarla savaşmaya çalışmıştı. Cesaretinden etkilenen Abbas adamlarının onu öldürmesini engelleyerek hayatını bağışlamıştı ama bir köle olarak. Bu iki taraf için de iyi bir pazarlık olmuştu, zira şimdi aralarında karşılıklı bir saygı vardı. Abbas bu adamın onun için canını vereceğini biliyordu.

Malek ve Bilal, Talon'a efendinin onlara, Panhsj'a ve evin hanımına söylediklerini anlattılar.

"Efendimiz için için öfkeleniyor ve o saldırının intikamını almak istiyor, Süleyman," dedi Bilal. "Ama o akıllı bir adamdır ve kendi kazdıkları kuyuya düşen ahmakların karşısında acele etmez," diye ekledi Malek, kardeşine bir göz atarak.

Talon yerinde kımıldanarak dinlemeye hazırlandı. Ona sırlarını açacaklardı; yeniden kendisine güvenmelerine sevindi.

"Efendi yaptıklarınız için size çok minnettar, Süleyman, bundan emin ol," dedi Bilal, Talon'un koluna dokunarak.

"Ama çok dikkatli olması gerekiyor. En iyi nasıl misilleme yapacağını planlamaya alışıyor. Fakat endişelendiğini biliyorum. Bize burada, kendi arazilerinin ortasında bile ailesinin güvende olduğundan emin olamadığını söyledi, özellikle buradan ayrılmak zorunda kaldığı zamanlarda."

"Ona bu kadar zarar vermek isteyen düşmanı kim?" diye sordu Talon.

"İsmi Bahir İbn Hakeem; beraber atla Fayoum'u dolaşırken sana ondan bahsettiğimi hatırlarsın. O tehlikeli biridir ve onun da Kahire'de efendimiz kadar gücü vardır. Onun için efendimiz dikkatli hareket etmeyi tercih ediyor," dedi Malek.

"Surlara ve kapılara gece gündüz daha çok muhafız dikilmesinin nedeni de bu," dedi Bilal geğirerek. "Hmmm, şu tatlı çörek pek güzelmiş," diye mırıldandı kendi kendine, bir  reğ  daha uzanırken.

Talon başıyla onayladı. "Muhafızlar dikkatimi çekti ama size şunu söylemeliyim ki dostlarım bu surlarda bir balıkçının ağlarındaki kadar çok delik var."

"Neden?" diye sordu Malek, tedirgin bir tavırla.

Talon dikkati çekmeden hareket etme yeteneğini bilmelelerini istemiyordu.

"Savunma konusunda uzman değilim ama itiraf etmelisin ki gerçekten zarar vermek isteyen kararlı bir birliğin bu surları aşması hiç de zor olmayacaktır."

Haldun'la iki adam uzun süre ona baktılar. Sonunda Haldun başını öyle kuvvetle salladı ki neredeyse sarığı yere düşecekti.

"Bence haklı. Bu surlar çamurdan yapıldı ve çok yüksek değiller; onarılmaları lazım. Eğer bir gün adamlarımızın dikkatsizliğine gelir ve düşman da saldırırsa başımız derde girer," dedi. Kırışıkların çevrelediği yaşlı gözlerini Talon'a dikti. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, Süleyman," dedi, gizemli bir tavırla.

"Bunu efendiyle konuşmamız gerek," dedi Bilal, Talon'a göz atarak.

Bu konuşmadan sonra surlar bu amaçla getirilen işçiler tarafından güçlendirildi.

Abbas kimden ya da nereden tavsiye aldığını açığa vurmamak istemese de Talon merakını uyandırıyordu. Bir gün ondan Malek'in birkaç ay önce satın aldığı okla ustalığını göstermesini istedi. Talon at sırtında ok atmaya Selçuk Türklerinden öğrendiğini açıklayarak polo alanının ucuna samandan kuklalar konulmasını istedi.

At sırtında eşkin giderken altmış adım kadar uzaktan bir adam büyüklüğündeki bir hedefi vurabileceğinden emindi. Rakhsh artık Talon'un bacak hareketlerine iyice alışmıştı, onun için Talon'un birbirinden epey uzak olan iki ayrı hedefe dört ok isabet ettirmesi kolay oldu ve bunu o kadar çabuk yaptı ki izleyen seyislerle savaşçılardan hayret dolu bir nida yükseldi.

Gösterisi bittiği zaman atını Abbas'a doğru sürdü. Adamın çok düşünceli görüldüğünü fark etti. Abbas, Panhsj'ı yanına

çağırdı ve iki adam sık sık Talon'a doğru bakarak alçak sesle bir dakika kadar konuştular. Sonra Abbas, Talon'a yanına gelmesini işaret etti. Talon atından indi ve efendinin önünde diz çöktü; Abbas sertçe ayağa kalkmasını söyledi.

"Bu yaptığından çok etkilendim, Süleyman. Bana süvarilerimin kullanabileceği yeni bir silah gösterdin. En iyi binicilerimden bazılarını eğitmeni istiyorum."

Talon, Abbas'a ve yüzündeki sert ifadeden hiçbir şey anlaşılmayan Panhsj'a baktı. Her şey çok hızlı değişiyordu.

Kendisine Abbas'ın kişisel muhafızlarından bir grup atlı verilen Talon öğleden sonralarının büyük kısmını polo alanında onlarla çalışarak geçirmeye başladı. Bunlar iyi binicilerdi ve çok geçmeden hepsini tek bir birim halinde yönlendirmeyi başardı. Adamların hepsi oldukça rekabetçiydi. Birkaç hafta süren gayretli bir çalışmadan sonra aralıklı dizilmiş bir dizi samandan kuklanın yanından dörtnala geçerken kırk metre kadar uzaktan hepsini vurmaya başarır hale gelmişlerdi. Abbas onları izledikten sonra gösterdikleri çabadan memnun olduğunu söyledi.

Bu takım çalışmasının aralarında oluşturduğu bağdan hoşnut olan Abbas o akşam polo oyununa katıldı ve bundan büyük bir zevk aldı. Talon'un ait olduğu Bilal'in takımına birkaç gol attı ve keyfi iyice yerine geldi.

*Renklerin silinip gittiği şehirde
Ya da çiftçilerin çavdar ektiği kırsalda.
Ücretlerin olduğu şehirde
Ya da güzelliğin bedava olduğu kırsalda.
Gürültülü kalabalıkların olduğu şehirde
Veya bulutları yakalayabildiğiniz kırsalda.*
Haley McRae

Bölüm 11

El Kahlre

Abbas Fayoum'a döndükten yaklaşık üç ay sonra bir akşam geç vakitte bir haber geldi. Hemen Malek'i çağırdı. Malek salona girerek beline kadar eğildi, sonra Abbas mektubu okurken saygılı bir sessizlik içinde bekledi.

Sonunda Abbas başını kaldırdı. "Sultan beni El Kahire'ye çağırıyor. Sultanımızın babası Necmeddin Eyyüb ölmüş. Birkaç ay önce düşmüş ve bir daha iyileşememiş." Abbas üzgün bir şekilde gülümseyerek ekledi, "Sultan ayrıca ailemle yeterince zaman geçirdiğimi, yakında yeni bir sefere çıkma olasılığı olduğu için beni yanında istediğini söylüyor.

"Sabahleyin adamlarımın yarısıyla yola çıkıyorum ama sen kalıp mülkümü idare edeceksin, Malek. Kardeşin Bilal iki gün içinde karımla çocuklarımı getirecek. Onları burada bırakmak istemiyorum. Burası çok ücra ve düşmanımın tekrar saldırma olasılığı çok yüksek. Ben neler olduğunu anlayana kadar El Kahire'deki evimde yaşayacaklar. Mümkün olduğunca çabuk yolculuk hazırlıklarına başlayın."

Malek eğildi. "Efendim, ya Süleyman ve Kharagi Max? Burada mı kalacaklar, yoksa siz ve ailenizle birlikte mi gidecekler?"

Abbas başını kaldırdı. "Süleyman, Bilal'le gidecek. Karıma

refakat edecekler. Süleyman çocuklara ders vermeye devam edecek. Diğer adam burada kalıp seninle çalışacak; ondan iyi yararlan.”

“Olur, efendim. Allah yolunuzu açık etsin. Bütün yolu atla mı gideceksiniz?”

“Evet. En iyisi bu, yoksa bütün adamlarım için birçok tekne bulmak gerekecek. Ama Bilal bir tekne bulsun. Dikkat et de başını yine derde sokmasın.”

Malek hiç renk vermemeye çalıştı ama kırıldığı belli oluyordu. Abbas bunu fark etmiş olsa bile hiç belli etmedi. Malek efendisi için ailesinin, onun bu konudaki duygularına aldırmayacak kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ama Abbas yumuşamış gibiydi. “Bilal’e güveniyorum, Malek ve unutm ki Süleyman da işinin ehli bir asker gibi görünüyor. Ayrıca senin de biz yokken malikâneye iyi bakıp koruyacağına güveniyorum.”

Malek iyice eğilerek, “İnşallah güveninize layık olacağım, efendim,” dedi.

Haberi konağın bütün sakinleriyle birlikte Talon’a da veren Malek daha sonra onu bir kenara çekti. “Süleyman, sen ve kardeşim efendinin ailesini korumakla görevlendirildiniz. Arkadaşın Max burada kalıp benim için çalışacak. Onun için endişelenme. Bir kâfir, bir Kharagi olsa da burada güvende olacak ve mülkün idaresinde bana yardım edecek.

Büyük nehre vardığınızda bir tekne tutacaksınız, işte orada tehlikeyle karşılaşabileceğinizden korkuyorum. Gözünüzü dört açın.”

Talon başını salladı. “Dediğin gibi olacak, Malek. Çocuklarla hanımım kadar Bilal’in de arkasını kollarım. Arkadaşım hakkında söylediklerine teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

Sonra Max’i bulup durumu konuşmak için aceleyle uzaklaştı.

“Yani beni bırakman mı gerekiyor?” diye sordu Max. Gömleğini çıkartarak çıplak odasındaki ot yatağın üstüne oturmuş, omzundaki hâlâ mor olan yarasını ovalıyordu. Bu durumdan hiç hoşnut görünmüyordu.

“Abbas akıllı bir adam. Benim sensiz kaçmayacağımı bildiği için ayırdı bizi. Söz vermeme rağmen hâlâ bana güvenmiyor,” dedi Talon. Kendini haksızlığa uğramış gibi hissediyordu.

“Onu suçlayamazsın, Talon. Söz vermene rağmen eğer ben olmasaydım kaçmaya çalışmaz mıydın? Kime güvenmeyeceğini iyi biliyor. Pek çok düşmanı var ve kendi insanların da suyu bulandırmasını istemiyor.”

“Belki de haklısın,” dedi Talon gönülsüzce. Sonra Max’in gözlerine bakmamaya çalışarak odada etrafına bakındı. “Evet, eski dostum, en azından burada güvende olacak ve iyileşecek zamanı bulacaksın. Malek iyi bir adam. Sana yapacak işler verecek, belki ona yardım ederken arkadaş da olursunuz.”

“Bundan memnun olurum, Talon. Ben de onun iyi bir adam olduğunu hissediyorum. Sence ne zaman geri dönersiniz?” diye sordu Max. Talon arkadaşına baktı: Max’in yüzündeki sıskalık kaybolmuştu, saçları ve sakalı düzgün kesilmişti, kaburgaları artık görünmüyordu ve kilo almıştı. Yakında daha ağır işler yapabilecek hale gelecek ve bu da daha kolay zaman geçirmesine yardım edecekti. Okuma bilmediği için canı sıkılıyordu.

“Bir şey diyemem, Max. Birkaç ay da olabilir, daha uzun da olabilir. Senin yapman gereken ben dönene kadar iyileşip güçlenmek ve Malek’in suyuna gitmek. Bu cennet köşesinde yan gelip yatarak fazla semizlenme sakın,” dedi, üzüntüsünü saklamaya çalışarak. “Geri döndüğüm zaman seni alıp gitmemiz gereken yere gideceğiz.” Duyulup duyulmayacaklarını bilmediği için bunu alçak sesle söylemişti ama zaten Frenkçe konuşuyorlardı. Birbirlerinden ayrılacaklarına hiç memnun olmayan iki adam geç vakte kadar konuştular.

“Seninle ilk karşılaştığımdan bu yana pek çok yönden geliştim, Talon. Sen iyi bir savaşçı ve güvenilir bir adamsın. Zamanı gelince Tapınak Şövalyeleri’nin çok işine yarayacaksın, onun için kendine dikkat et. Çocukları ve Halide Hanım’ı koru ama arayı çok uzatmadan geri dön ki Kudüs’e gidelim. Tanrı yolunu açık etsin.”

Sıkı sıkı kucaklaştılar ve Talon odasına gitti.

Gece geç saatlere kadar yolculuk hazırlıkları devam etti; savaşçılar eşyalarını, atlarını ve silahlarını hazırlarken hizmetkârlar da efendilerinin hazırlıklarını tamamlamak için koşturup durdular. Sonunda ortalık sakinleşti ve insanlar şafağa kadar biraz kestirmek üzere yataklarına çekildi.

Talon yatağına gitmeden evvel sessizce kapının üstündeki sura çıkararak etrafa baktı. Onun geldiğini neredeyse hiç duymayan nöbetçiyi başıyla selamladı. Birbirlerine “Selamünaleyküm” demek dışında konuşmadılar. Talon sohbet edemeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı.

Etraf sessizdi. Talon bunun böyle devam etmesini umdu. Abbas’a saldırmak isteyen her kimse önümüzdeki birkaç gün bunu yapma fırsatını bulacaktı. Talon hem El Kahire’ye doğru yola çıkacağı için heyecan içinde, hem de belirsiz bir süre boyunca Max’i geride bırakacağı için canı sıkılarak yatağına gitti. Haftalardır ilk kez düşünceleri Kudüs Krallığı’nın daha doğusuna uzandı.

Belki bininci defa Ravan’la Rıza’yı düşündü ve hâlâ hayatta olup olmadıklarını merak etti. Hep içinde hissettiği boşluğun kaybolmasını diledi ama onların kaderini öğrenmediği sürece asla huzur bulamayacaktı. Kuzeni Aicelina kadını içgüdüleriyle Talon’un ne hissettiğini çok iyi anlamıştı. Onları ayıran denizin ötesindeki ailesi için küçük bir dua etti ve Kilise’nin elini yakalarından çekmiş olmasını umdu.

Kısa bir gece oldu.

Hizmetkârlar gün ağarmadan epey önce kalkmıştı ve bütün malikâne efendiyle askerlerinin çıkacağı yolculuğun son hazırlıklarını yapmak için koşuşturuyordu. Talon atlarla ilgilenirken Panhsj yanına geldi.

“Sana iyi yolculuklar dilemeye ve aynı zamanda kaçmaya alışmayasın diye uyarmaya geldim, Süleyman. Eğer kaçarsan seni bulurum,” dedi sessizce gözdağı vererek.

Atının boynunu tımar eden Talon dönüp gözlerini Panhsj’a dikti. “ok çabuk unutuyorsun, Panhsj,” dedi. “Ben söz verdim ve onu tutmak niyetindeyim. Ayrıca efendinin ailesi benim için

önemli ve onları koruyacağım... gerekirse hayatım pahasına. Şimdi, gitmen gerekmiyor mu senin?" diye sordu anlamlı bir sesle.

Panhsj koyu gözleri Talon'u deler gibi bakarak hareketsiz durdu. "Galiba sana inanıyorum. Seninle El Kahire'de görüşeceğiz. Allah yolunu açık etsin." Birden dönerek uzaklaştı.

Abbas ve adamları güneş doğudaki dağlarda yüzünü göstermeden yola çıktılar. Sayıları bayağı azalan malikâne sakinleri efendinin ailesi için hazırlıklar yapmaya koyuldu. Tekneyle gidecek olsalar da son pusunun hatırası Bilal'in zihninde hâlâ canlıydı ve adamlarına aileyi Nil'e nasıl götüreceklerini anlatmak için kısa bir konuşma yaptı. Herkes onu dikkatle dinledikten sonra hazırlanmak üzere uzaklaştı.

Bilal'le Malek akşam yemeğini, Haldun, Talon ve onlara katılmaya davet ettikleri Max'le birlikte yediler. Herkes durgundu, çok az konuşuldu. Tekrar görüşene dek epey zaman geçeceğini hepsi biliyordu. Malikânedeki sessiz ve mesut hayat son bulmuştu ve yeni bir dönem başlamak üzereydi.

"İkinizi de özleyeceğim," dedi Haldun bir süre sonra, gürültüyle nohutlu börekle yeşil soğan yerken. Yerken sakalı aşağı yukarı inip kalkıyor ve komik görünüyordu ama Talon'a bakan çukura kaçmış gözlerinde üzüntü vardı.

"Kaderinin ne olacağını bilmiyorum, genç savaşçı ama umarım Allah seni korur."

"Ben de seni özleyeceğim, Hacı," dedi Talon, duygulanarak. "Seninle tanıştığımdan beri çok şey öğrendim. Allah seni korusun ve sana çok uzun yıllar versin ki gelip arada seni ziyaret edebileyim. Lütfen Max'in Arapça öğrenmesine yardım et, çünkü biz gittiğimiz zaman Malek'e yardım etmek istiyor. Malek yaşıyor ve desteğe ihtiyacı var," dedi, gözlerinde hınzır bir ışık parlayarak.

Malek içerlemiş gibi homurdandı. Arsızca sırttan Talon'a doğru parmağını salladı. Bilal elini kardeşinin omzuna koydu ve gülerek, "Çok geçmeden geri dönüp omzundaki iş yükünü hafifleteceğiz, kardeşim, hiç korkma," dedi.

“Çok kaygılanıyorum,” dedi Malek, düşünceli bir tavırla yukarı bakarak. “Sizin gibi iki acemi çaylak efendinin ailesine gerçekten bakıp gözetebilecek mi acaba? Belki ben de sizinle gelmeliyim.”

“Lütfen bu konuda şaka yapma, kardeşim. Süleyman’la birlikte bu işin içinden alnımızın akıyla çıkacağız, inşallah,” dedi Bilal ciddi bir tavırla, kardeşinin hafif alayına gülümseyerek karşılık verse de.

Malek elini kardeşinin omzuna attı. “Ben bundan eminim,” dedi, “ama senin şakalarını ve geçirmelerini özleyeceğim ama... akşam yemeklerindeki osuruklarını özlemem.” Gözleri zevkle parlıyordu.

Herkes güldü. Onlar birbirinden ayrılmak üzere olan ve bu anı gülümseyerek hatırlamak isteyen arkadaşlardı.

Yaşlı adam, iki böğrünü tutarak güldükten sonra kendini toparlayarak, “Umarım tekrar görüşürüz, Süleyman ve Max’in bu dili öğrenmesine de yardım edeceğim,” dedi. Neredeyse hiç dış kalmamış ağızıyla Max’e gülümsedi, Max de gülümseyerek karşılık verdi.

Talon’un o gece bir ziyaretçisi oldu. Malek elinde bir çift eyer çantasıyla odasına girip ot yatağın üstüne attı. Çantalar düşerken şingirdadılar.

“Bu paraları nereden buldun, bilmiyorum, Süleyman ama benim değiller. Bunlar seninle arkadaşının atındaydı. Onları sakladım, çünkü sende kalmaları gerektiğini düşündüm. Onun için şimdi onları sana geri veriyorum.”

Talon hayret içinde ona bakakaldı. Malek’in onları kendine saklaması o kadar kolaydı ki. Aslında Talon öyle yaptığını farz etmişti.

Sonra şaşkınlığından sıyrıldı ve hızla Malek’in yanına gidip ona sarıldı. “Başka biri olsa onları elinde tutar ve hiçbir şey söylemezdi, Malek.”

“Doğrusu Bilal’le bu konuyu tartıştık, genç dostum ve onlara bizden çok sizin ihtiyacınız olabileceğine karar verdik. Bir gün kendi memleketinize gitmek isteyeceksiniz. Ben sevgili efendimin memleketinde halimden hoşnudum ve yerinde duramayan

kardeşim Bilal de gittiği her yerde efendiye eşlik etmekten memnun. Bunlara ihtiyacımız yok.”

Talon ona inanmadı. “Allah sana nimetler yağdırsın, Malek, sen çok iyi ve özel birisin!” dedi Talon, duygulanarak.

“Umarım Allah yine birbirimizi görmemize izin verir, Süleyman,” dedi Malek, giderken. “Selametle kal.”

Talon’un o gece bir ziyaretçisi daha oldu ama çok kalmadı. Halide Hanım’a hizmet eden Lamya sessizce odaya girerek hiç uyardıktan onu öpüverdi. Öptükten sonra gözleri alev alev yanarak geri çekildi.

“El Kahire’de daha çok görüşecek miyiz, Süleyman?”

Talon şaşırarak gülümsedi. Lamya açıkça onunla birlikte olmak isteyen koyu renk gözlü güzel bir genç kızdı ama yakalanırlarsa büyük riske girmiş olurlardı. “Çok dikkatli olmalısın, Lamya. Eğer bizi beraber yakalarlarsa...”

“Bir yolunu buluruz. Benimle görüşecek misin?” diye fısıldadı, ateşli bir sesle.

Talon başını sallayarak kabul etti ve kız geldiği gibi çabucak ortadan kayboldu.

Talon oturup bu olayı düşündü. Bu hayatı daha kolaylaştırmamıştı.

* * *

Horozlar öttüğü zaman bütün ev halkı çoktan kalkmış, son hazırlıkları yapıyordu. Kafil sabah serinliğinde, tam güneş kızıl ihtişamıyla doğuda yükselirken malikâneneden ayrıldı. Halide Hanım’la Yasemin yine tahtirevanda yolculuk ediyordu. Talon onların dört tekerlekli bir arabada yolculuk etmesini isterdi ama görünüşe göre Mısır diyarında bu tür şeyler pek yoktu. Böylece hanımın maiyetinin bir parçası olan iri kıyım birkaç hadım tahtirevanı omuzlayıp yola koyuldu. Çok geçmeden bu güçlü kuvvetli adamlar ter içinde kalmıştı.

Önde ve arkada herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini dört açan öncüler vardı; kafilenin esas bölümü ise tozlu yolda tahtirevanın etrafında yavaşça ilerliyordu.

Malikânedenden ayrıldıktan üç saat sonra hiç olaysız büyük nehrin kıyısına ulaştılar. Talon onları El Kahire'ye götürecek büyük teknenin nehirdeki ahşap iskelenin yanında beklediğini görünce rahatladı.

Nehrin enginliği karşısında huşu içinde gözlerini yavaşça akan suyun ötesine dikti. Ama bu kudretli nehre duyduğu hayranlıktan hemen sıyrılması gerekti; Bilal'in atları ve eşyaları tekneye yüklemesine yardım etmeye koyuldu.

Halide Hanım hafif bir esintinin yaladığı teknenin arkasına kurulmuş bir tentenin altındaki minderlerin üstüne yerleşti. Çocukları da onun yanında gölgede duruyorlardı. Talon yakıcı güneşe rağmen hiç sıcaklamamış gibi görünen kadına hayran oldu. Kendisi ise ona verdikleri zincir zırhın ve ceketin altında ter içinde kalmıştı; alnını sıkan miğferi başını ağrıtabilecekti gibiydi.

Tayfalar halatları çözdüler ve El Kahire'ye doğru yola çıktılar. Nehirde ilerlerken aynı yönde giden yük taşıyan yelkenlilerin yanından geçtiler. Gemiler üst üste yığılmış palmiye yaprakları, hurmalar, keten balyaları, tuz ve bazıları da güverteleri neredeyse suyla aynı seviyeye indirecek kadar ağır mermer bloklar taşıyorlardı. Yelkenlilerdeki yolcular ve tayfalar hızla süzülürcesine yanlarından geçen teknedeki önemli gibi görünen insanlara merakla bakıyorlardı. Talon yaklaşan yelkenlilere dikkatle bakarken Bilal de onlara uzak durmalarını bağıyordu.

"Bana gittiğimiz bu şehri anlatsana, Bilal."

"Çok büyük bir şehir, Süleyman. Bazıları çok eski olan muhteşem camileri vardır. Ama Sultanımız, Allah onu korusun, daha çok cami yapıyor... saraylar da yapıyor. Sultan isyan eden Nubialılarla savaşmak zorunda kalınca şehir kısmen yıkıldı."

"Nubialıların buranın güneyinde yaşadığını sanıyordum, Bilal."

Bilal başıyla onaylayarak devam etti.

"Krallıkları orada ama buradaki pek çok kölenin arasında, bizim memluklar dediğimiz, askerler gibi yaşayan birçok Nubialı köle var. Sultan'ın amcası ele geçirmeden önce burada hüküm süren Fatımi krallığında yaşıyorlardı. Bu adamlar bu ülkenin

gücünü ve zenginliklerini tattıktan sonra kendi memleketlerinin ilkel yaşam koşullarına geri dönmek istemediler.

“Öyleyse neden isyan ettiler, neden sadece Sultan’ın tebası olmadılar?”

“Çünkü önceki efendileri ayaklanma halindeydi; her şey eskisi gibi yozlaşmış ve çürümüş olsun istiyorlardı. Suriye Sultan’ı Nureddin’in Selahaddin’in amcası Esedüddin Şirkuh’u buraya gönderdiğini hatırlarsın; bunun nedeni insanları Şii sapkınlar olmaktan vazgeçirerek gerçek inanca, Sünniliğe geri döndürmekti.”

“O halde hepiniz eskiden Şii miydiniz?” diye sordu Talon.

“Çoğumuz öyleydik ama özellikle yönetici konumundaki aileler Şii idi; geri kalanlarımız da Sünni, Hristiyan veya Yahudi’ydi. O zamandan beri çoğu hidayete erdi; ayrıca her halükarda kazanan tarafta olmak daha iyidir,” dedi Bilal, Talon’un şaşkın ifadesi karşısında gözleri keyifle gülümseyerek. “Ama Eyyubi ailesi gelip Fatımileri tahttan indirmeden önce burada çok daha fazla Hristiyan ve Yahudi vardı.”

Yüzü ciddileşti. “Fakat hâlâ bizim efendimizinki gibi ‘eski’ ailelerden kuşku duyuluyor ve düşmanları ona zarar vererek onu kullanmaya çalışıyor; ama onun sadakati çok sağlamdır. Efendimiz Sultan’a olan bağlılığını defalarca ispatlamıştır.” Gözlerini Nil’in sularına dikerek konuşmaya devam etti.

“O zaman iktidarda olanlar genç Sultan’ı hafife aldılar, bu da El Kahire sokaklarında büyük bir savaşa yol açtı ve Nubialılar Sultan’ın adamlarına bırakmak istemedikleri için şehrin büyük bir bölümünü yakarak yok ettiler. Şimdi bile bu hiçbir anlam ifade etmiyor ama bunu yaptılar.”

“Şimdi herkes Sultan’ı kabul ediyor mu?” diye sordu Talon.

“Görünüşte öyle, evet. Ama her zaman onun başarısız olmasını isteyen unsurlar olacaktır. Fatımi imparatorluğu neredeyse üç asırdır buradaydı, birçok büyük aileye başka bir yerden gelen birini liderleri olarak kabul etmek pek kolay gelmiyor. Onun bir zıppıktı olduğunu düşünüyorlar. O nefret ettikleri Türklerden değil ama yine de bir Kürt, yani onlardan değil. Oysa daha önce

muhtaç durumdaydılar, çünkü önceki sultanlar zayıftı ve vezirler de yozlaşmıştı. Her şeyi kısa bir sürede değiştirmek kolay değil. Bence onu hafife alıyorlar,” dedi Bilal.

Sıcaktan iki kıyıyı da net olarak görmek zordu ama Talon kıyıları saran papirüs kamışlarını ve üstünde uzun koyu şekillerin uzandığı çamurlu sahili görebiliyordu.

“Bilal, şu kumların üstündekiler ne?” diye sordu, sahili işaret ederek.

“Onlara timsah denir,” dedi Bilal. Talon daha önce hiç timsah görmediği için ondan açıklamasını istedi.

“Onlar su ejderhalarıdır, Süleyman. Korkutucu yaratıklardır, bir çocuğu bütün olarak yutabilirler ama çok eskiden halkım onlara tapıyordu. Hâlâ onlara korku ve huşuyla yaklaşıyoruz. Onların yakınında bir yerde suya düşmek hiç iyi olmaz. Çok hızlı yüzerler ve dikkatsiz bir deveyi, atı veya bir insanı kocaman çeneleriyle yakalayıp suyun derinlerine çeker, kurbanları boğulana kadar suda yuvarlanır ve sonra da onları yerler.”

“Onları bunu yaparken gördün mü hiç?” dedi Kazım tiz bir sesle. O da pruvadaki iki adama katılmıştı. Besbelli annesiyle ona hizmet eden hanımların arasında oturmaktan sıkılmıştı.

“Merhaba, genç efendi,” dedi Bilal, yüzünde muzip bir gülümsemeye. “Bir timsaha yem olmaya hazır mısınız?”

Kazım titredi. “Seni anneme söyleyeceğim, Bilal. Senin beni koruman gerekiyor!” dedi, tedirgin bir tavırla.

“Hiç korkma, asil efendim. Biz sizi korumak için buradayız ve Allah’ın izniyle de bunu başaracağız,” dedi Bilal, yatıştırıcı bir sesle.

Talon’a döndü. “Bir keresinde bir tayın yakalanışını gördüm; nehirden su içiyordu. Annesi kıyıda otliyordu. Tay yakalandığı zaman gözlerinde beliren dehşet ifadesini hiç unutmuyacağım. Yakındaydım ama hayvan için hiçbir şey yapamazdım. O kadar yakınızda bir timsah olduğunu bilmiyorduk. Zavallı tay korkuyla tiz bir çığlık attı ama canavar onu hızla dibe çekti ve hayvan bir süre gözden kayboldu. Sonra birkaç canavarın birden onu nehrin derinlerinde parçaladığını gördüm. Annesi yavrusu

için kişneyerek kıyıda aşağı yukarı koşuyordu. Çok üzücü bir manzaraydı.”

Talon ürpererek kıyıdaki uzun, pütürlü şekilleri incelerken Kazım'ın yüzünde renk kalmamıştı. “Çok büyük görünüyorlar,” dedi, Talon'un elini tuttuğunun farkında olmadan.

“Bazılarının burundan kuyruğa kadar uzunluğu dört adımdan fazladır,” dedi Bilal. “Atalarımızın onlara ibadet etmesine şaşmamak lazım.”

* * *

O akşam geç vakitte uzaktan El Kahire'nin surlarını gördüler. Surlardan ve binalardan oluşan büyük bir kütle gibi görünen şehir nehrin her iki kanadının aşağısına ve yukarısına doğru uzanıyordu; Bilal, Talon'a nehrin orada birçok ırmağa ayrılıp geniş, verimli bir deltanın içinden akarak nihayet denize döküldüğünü açıkladı. Nehirdeki trafiği gören Talon şaşırdı; nehir her yöne giden küçük teknelerle ve yelkenlilerle doluydu. Büyük savaş kadirgaları kıyıdan epey uzağa demirlemişken, daha küçük tekneler limanın etrafında toplanmış gemilerin arasına girip çıkıyordu.

Nehir yolculuğu sıcaktan biraz kurtulmalarını sağlamıştı ama şimdi sıcak, hafif bir esintinin kalabalık şehirden taşıdığı nahoş kokularla birlikte yine kavurmaya başlamıştı. Bumuna gelen berbat bir koku Talon'un yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Üstlerinde haç gibi bir şey olan şu kubbeler de ne, Bilal?” diye sordu.

“Onlar Yunanlı Hristiyanların binaları. Kıpti olarak bilinen bu insanlar Mısır'da kalan Hristiyanlardır. Çok eskiden pek çok Mısır'ının Hristiyan olduğunu söylüyorlar. Peygamberimiz Kutsal Kitap'taki diğer inançları kabul ettiği için hâlâ burada yaşıyorlar.”

Tekne büyük tahta kazıkların desteklediği uzun tahta bir platforma yanaşıyordu. Kıyıda büyük bir hareket ve gürültü vardı; ağır yüklerin altında iki büküm olmuş köleler kalabalık sahilde oraya buraya seğirtiyorlardı. Kaptan ustaca limana

yanaştı ve tekneyi limana bağladılar. Adamlar bağırarak kırbaçlarını şaklatınca ameleler atları ve eşyaları indirmek üzere tekneye doğru koştu.

Yetkili gibi görünen bir adam peşinde elinde kalın bir defter taşıyan bir köleyle birlikte onlara yaklaşıp seslendi.

“Teknede tuz var mı? Keten ya da başka bir yük taşıyor musunuz?”

“Hiç yükümüz yok; sadece Emir Abbas Abdul Azim ibn Athir Faysal’ın yolcuları ile şahsi eşyaları var,” dedi Bilal, iskele köprüsünden geçerken. Kasılarak yürüyerek adamın yanına gitti ve aralarında sessiz bir konuşma geçti. Birkaç sikke el değiştirdikten sonra adam kölesine döndü ve yüksek sesle, “Bu tekneden alınacak vergi yok,” dedi.

Limanda kölelerin kırbaçlarla çalıştırıldığını görmek rahatsız ediciydi. Bunlar savaşlarda ya da kuşatmalarda ele geçen esirlerdi; fidye veremeyenler köle oluyordu. Talon hem Müslümanların hem de Hristiyanların bunu yaptığını biliyordu. Bu iyi bir kaynaktı, çünkü savaşlar hiç son bulmuyordu ve bu vasıta ile sonsuz bir işgücü sağlanıyordu. Esirler nadiren altı aydan uzun hayatta kalıyor, hastalık veya yorgunluktan düşüp ölüyorlardı. Cesetler çürümesi için bir hendeğe atılıyor ve leşçil kuşlar tarafından yeniliyor ya da eğer nehrin kıyısında çalışıyorlarsa muhtemelen timsahlara yem oluyorlardı. Son derece rahatsız olan Talon bu insanların gözlerine bakamıyordu. Tanrı yardım etmemiş olsaydı o ve Max de bu biçarelerin arasında olabilirdi.

Balyaları ve eşyaları kölelerin arkadan taşınması için bir yığın halinde limanda bırakan grup nihayet büyük şehrin kalabalık sokaklarında Abbas’ın evine doğru ilerlemeye başladı.

Bilal’le diğer adamların çabalarına rağmen, El Kahire’nin asık yüzlü sakinlerinin kalabalık gruplarına yol açmasını sağlamak hiç kolay olmuyordu. Herkes önemli birinin geçmeye çalıştığını anlasa da insanlar dar sokakların ortasından yürümeyi ve kimseye yol vermemeyi hakları kabul ediyor gibiydi. Ağır-dan alanları yana çekmek için kamçılar ve mızrakların sapları kullanılarak sonunda yol açıldı. Tahtirevanın perdeleri tozun

içeri girmesini önlemek ve içindekilerin mahremiyetini korumak için çekilmişti.

Emir Abbas'ın El Kahire'deki evi küçük bir konaktı. Bilal, Talon'a bunu Abbas küçük bir çocukken babası Emir Athir'in yaptırdığını söyledi. Burası şimdi annesi ile babasının birkaç odalığının eviydi. Annesi Emuşire Hanım babası öldükten sonra evinden hiçbir yere gitmemişti ve şimdi baş hadımı Çisisi'nin yardımıyla evi katı bir disiplin içinde idare ediyordu.

Ana bina zarif bir yapıydı. Yaşam alanları geniş, havadar ve çok katlıydı. Evin arkasında bulunan büyük verandalı hizmetkârların bölümü de çok rahat ve havadardı. Bilal, Talon'a yeni evin bir Yunan villasının harabesi üstüne inşa edildiğini söylemişti. Banyolar bile olduğu gibi korunmuştu, su tesisatları hiç bozulmamıştı.

Talon, kemerli yüksek tavanlı odaların serinliğinden, avludaki fıskiyeli çeşmelerden gelen şırıltı sesine ve bahçelere serpilmiş ağaçlardaki serçelerin cıvıltılarına kadar her şeyiyle buradan hemen hoşlanmıştı.

Konağın ön kısmı üç katlıydı; katlardan ikisi duvarın üstünden sokağa bakıyordu ama sicağı engellemek için kepenkler kapatılmıştı. Balkonlar ve kepenkli pencereler kadınların içerden dışarıyı görmelerine olanak veren ama dışarıdan görülmelerini engelleyen zarif oymalı ahşap kafesle çevriliydi. Ahırları ve geniş bahçeleriyle bütün konak çamur ve tuğladan yapılmış yüksek bir duvarla çevriliydi ve bu duvarların iç kısmındaki ahşap platformların üstünde konağı olası saldırılara karşı korumak için sokağı gözleyen silahlı adamlar duruyordu. Duvar diğer taraftaki hareketli sokaktan gelen sesleri bile boğuyordu.

Ahırlar ve seyislerle bahçıvanların odaları konağın güney duvarı boyunca uzanıyordu. Talon atların bulunduğu bölmelerin önünden geçerek Rakhsh'in bölmesinde durdu. Koridorda uzanan bölmelere dalgın dalgın bakarak atının başını okşadı. At bumuyla onu dürttü ve Talon kulaklarıyla çenesini okşarken gözlerini hafifçe kapattı.

Talon bu şehirden nasıl uzaklaşıp Max'in yanına dönece-

ğini ve sonra nasıl kaçacaklarını düşünüyordu. Yarı boğulmuş halde kıyıya vuralı aylar olmuştu. Şimdi Max gayrı resmi bir esir iken, o da El Kahire’de tek başınaydı. Şikâyet edemeyeceğini biliyordu, zira bir köle olsa da istediği her yere gidebiliyordu. Bir açıdan bu hapsolmaktan daha beterdi ama söz vermişti ve sözünü bozamazdı.

Çocuklar daha evin kapısına geldikleri anda anneleriyle birlikte hiç durmadan konuşan bir grup geveze kadın tarafından alınıp evin başka bir kısmına götürülmüşlerdi. Talon bu kadınların efendinin karıları veya odalıkları ya da belki de hizmetkârları olduğunu düşündü.

Talon daha sonra orada Abbas’ın odalıklarından başka babasının odalıklarının da olduğunu öğrendi; bunların üçü sarayın ikinci katında nispeten gözden uzak yaşıyorlardı. Düzeni sağlamak için hadım Çisisi’yi kullanan Abbas’ın annesinin emrinde şu veya bu işle görevli yaklaşık elli hizmetli vardı.

Çisisi kalın bacaklı, geniş göğüslü, şişman bir adamdı ve sanki cilalanmış gibi görünen tıraşlı bir kafası vardı. Küçük kara gözleri etli yüzünün içine gömülmüştü ve küçük ağzını hoşnutsuz bir ifadeyle bozuyordu. Bilal onun bir zorba olduğunu, erkek veya kadın olsun, sorun çıkaran hizmetçileri bir sopayla veya iri eliyle başlarına vurarak cezalandırdığını söylemişti.

Herkes ondan korkuyordu, çünkü annenin gözdesiydi ve dolaylı olarak onun yetkilerine sahipti, bu da alt seviyedeki köleler için bir ölüm kalım meselesi idi.

Ertesi gün Bilal, Talon’un yanına geldi. “Çisisi eve gelmeni istiyor, Süleyman,” dedi, nefes nefese. Bilal hafif tombullaşmaya başlamıştı.

“Nedenini biliyor musun?” diye sordu Talon.

“Hayır, ama o hadımın karşısında arkanı kollamalısın. O kimsenin dostu değildir ve kötü bir düşmandır.”

Talon düşünceli bir şekilde eve doğru yürüdü ve Çisisi’yi koridorda bir hizmetçi kıza bağırırken buldu. Hadım, Talon yanına yaklaşırken ona bakmadı bile. Korkudan sinmiş kıza avazı çıktığı kadar küfürler haykırmaya devam etti ve sonra başının

arkasına sert bir darbe indirdi; yere düşmesine ramak kalan kız ağlayarak mutfaklara kaçtı. İri yarı adam Talon'a şüpheyile baktı; etli yüzündeki küçük gözlerini ona dikmişti.

"Ah, Süleyman, senin bir öğretmen olduğunu duydum. Hanım çocuklarla çalışmaya devam etmeni istiyor."

"Ne zaman başlamamı istiyor?"

"Yarın. Sabahları bu salonda hazır bulunacak, sonra da çocukların yanına gideceksin. Şuradaki oda sınıf olacak."

Talon gitmek üzere döndü. "Seninle işim bitene kadar burada bekleyeceksin!" dedi Çisisi, yüksek sesle.

"Affedersin, işin bitti sanmıştım," dedi Talon.

"Hay Allah! Bittiği zaman sana söylerim, sen de önümde eğilip gidersin," dedi Çisisi, oradan geçen hizmetkârların duyması için bağırarak.

Talon sert bir tavırla adama o kadar yaklaştı ki Hadım'ın son yemekte yediği soğanların kokusu bumuna geldi. Dosdoğru Çisisi'nin gözlerinin içine bakarak çok alçak sesle konuştu.

"Sana sadece bir kez söyleyeceğim. Bana bağırmayacaksın ve ne yapacağımı söylemeyeceksin. Ben emirleri efendimden ve hanımımdan alırım, senden değil."

Talon adamın gözlerinde görmek istediğini gördü; bir tereddüt ve kararsızlık ifadesi. Bu yeterliydi.

Evdeki hizmetkârlar bilgili biri olduğu için ona saygılı ama mesafeli davranıyorlardı. O ne onlardan ne de aileden biriydi, onun için ihtiyatlı yaklaşıyorlardı.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra çocuklara ders vermeye gitti. Şimdi çocuklar da dersleri dört gözle bekliyor ve onu her anlamda öğretmenleri kabul ediyorlardı. Talon onlarla birlikte olmadığı veya ahırda Bilal'le vakit geçirmedeği zamanlarda kendini soyutlanmış hissediyordu.

Hadım'ın yüksek sesle karşı çıkmasına rağmen çocuklara derslerin çoğunu dışarıda vermeyi başardı. Hizmetkârların Hadım'ın cezalandıracağı korkusuyla ortalıkta koşuşturduğu evde ortam gergindi. Çisisi'nin iki yordakçısı vardı: Donkor ve Cahi onun her emrine koşuyor ve çoğunlukla zorbalıkta ondan

geri kalmadan hizmetkârları ufacık sebepler yüzünden veya hiç yoktan cezalandırıyorlardı. Talon onlardan ilk görüşte hiç hoşlanmadı ve üçünden de uzak durmaya karar verdi.

Talon'un gücendirmemeye çalıştığı tek kişi anneydi. Emu-şire Hanım kaba biri değildi ama hizmetkârlarla ve canı sıkılan ve birbiriyle didişen kadınlarla dolu bir evi bu kadar uzun bir süredir idare etmek onu sertleştirmişti.

Bilal'in elinden geldiğince evden uzak kalmaya çalıştığını fark eden Talon da arkadaşını taklit etti. Bunu yapmak çok zor değildi, çünkü kaldıkları yer evden epey uzakta, ahırlara yakındı.

*Dilenciler şehri asla uyumaz
Gürültü günde 24 saat devam eder
Dilencilerin sokağında yürümek güvenli değildir
Zira soyulabilir ve öldürülebilirsiniz
Gece veya gündüz her an
Trafik karmaşıktır dilencilerin şehrinde
Tanrı'ya şükür ki hiç kar yoktur dilencilerin şehrinde*
Aldo Kraas

Bölüm 12

Dilenciler

Talon'un görevleri hafifti ve öğlenleri istediğini yapmakta özgür kalıyordu. Bu fırsatla Kahire'nin sokaklarını keşfetmeye koyuldu. Şehir öğle vakti uykuya yatıyordu. Kimse öğleden önceki ve sonraki iki-üç saat içinde bir şey yapmak istemiyordu. Yakıcı sıcak her şeyin üstüne boğucu bir örtü gibi seriliyordu ve gökyüzü balık pullarını andıran bulutlardan oluşan ince bir tabakayla kaplandığı zaman bu daha da dayanılmaz bir hal alıyordu. Böyle günlerde şehirden buhar çıkıyordu. Zenginler evlerine çekilip gürültüye ve pis kokulara karşı kepenklerini kapatıyor veya uyuyorlar ya da, Bilal'in Talon'a şakayla söylediği gibi, karlılarıyla, odalıklarıyla veya ikisiyle birlikte oynuyorlardı. Normalde gürültülü olan şehrin üstüne ağır bir sessizlik çöküyordu.

"Gece uyumak içindir ama öğleden sonraları sevişmek içindir," diyordu Bilal ve çoğunlukla bu felsefesini izlemek için hoşlandığı bir hizmetçi kızla ortadan kayboluyordu.

Talon bunun ıssız sokaklarda dolaşmak ve uykulu pazar yerini keşfetmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. Göze çarpmadan dar sokakları dolaşiyor ve hayatın yavaş akışını gözleyerek çarşının loş, kemerli dehlizlerini keşfediyordu. Tüccarlar hâlâ uyanık oluyordu, ya kahve içiyorlar ya da nargileyle haşış

tüttürüyorlardı. Dükkânlarının arkasında karanlıkta gölgeler gibi oturmuş sabırlı bir tevekkülle sergiledikleri malları gözleyerek akşam serinliğinin müşterileri geri getirmesini bekliyorlardı.

Kahire şehri Haçlılar da dâhil olmak üzere kuşatmacılardan koruyacak yüksek ve sağlam surlarla çevriliydi. Şehrin tarihini biraz bilen Bilal onun çok eski yıkıntıların üstüne kurulduğunu söylemişti. Daha yeni yapılar ta Yunanlıların zamanına, hatta antik dönemin karanlığına kadar giden şehrin eski surlarını ve yapılarını da içine alıyordu.

Akşam olup şehrin her yanındaki minarelerden ezan sesleri duyulduğu zaman Talon göze batmamak için ibadet edenlere katılıyordu. Namaz sona erdiği zaman hem çay, limon şarabı veya kahve servis edilen hem de insanların hikâyeler anlattığı El Muizz sokağındaki çayhanelerden birine oturuyordu.

Bu hikâyeleri anlatanlar bazen anlattıkları karakterleri canlandıran ünlü sanatçılardı. Ara sıra anlattıklarını vurgulamak için tiz bir sesle inleyen tambur ya da rebap çalan bir çift müzisyen de kullanıyorlardı. Çayhaneler en iyi hikâyeciyi kapmak için birbirleriyle rekabet ediyordu, çünkü o zaman çay içmek veya baharatlı çörek ve üstü ballı buğday kekleri yemek için daha çok müşteri geliyordu. Buralarda bakır cezvelerden bir kol boyu yukarıdan küçük fincanlara dökülen sert bir kahve de servis ediliyordu. Ellerinde kitaplar veya dürülmüş kâğıtlar taşıyan öğrenciler dinlemek için duraklıyor veya kendi aralarında bu şehirde hiç sevilmeyen Türk askerlerinin yaptığı en son yağmayı konuşuyorlardı. Yaşlı adamlar ballı tatlı tütün tütürmeye geliyor, bazıları da kaba saba şakalar yapıp kıkırdayarak karanlık girintilerde haşış içiyorlardı.

Bir hikâyeci geldiği zaman kalabalık gürültücü müşterileri susturuyordu. Hikâyeci sesinin duyulması ve en arkalara ulaşması için bir taburenin üstüne çıkıyordu. Tünediği yerden insanları meraklandırmak veya germek için sesini yükseltiyor, alçaltıyor, mimikler yapıyor, bazen de hikâye hızlandıkça komik bir şekilde el kol hareketleri yaparak konuşuyordu. Becerikli bir hikâyeci kalabalığın kendinden geçmiş halde ağzının içine

bakmasını ve bir erkek kahraman ihanete uğradığı ve bir kadın kahraman öldüğü zaman gözyaşları içinde, yumruk sallayarak ayağa kalkmasını sağlıyordu.

Talon bu çayhanelerde zaman geçirmekten çok hoşlanmaya başlamıştı. Özellikle Suriyeli bir hikâyecinin büyüleyici edebi hikâyeler anlattığı bir çayhaneyi çok seviyordu. Bu adam İran da dâhil olmak üzere bütün memleketlerden hikâyeler anlatıyordu. Anlattıkları içinde en çok tutulana Feridüddin Attar isminde ünlü bir şairin Kuşların Toplantısı adlı hikâyesiydi. Bu öykü ahlak dersleriyle olduğu kadar tutku ve duyguyla da doluydu. Talon genellikle bu öyküleri iki öğrencisine de aktarıyordu. Onların Talon'la birlikte öyle bir yere gitmesi söz konusu olamazdı ama Talon bu hikâyeleri onlarla paylaşmayı çok seviyordu. Çocuklar büyülenmiş gibi dinliyor ve kendi aralarında oyun oynar gibi mimikleriyle hikâyeye eşlik ediyorlardı.

Talon şehre yaptığı keşif gezilerinden kimseye bahsetmemişti, çünkü Bilal'i sevse bile kendisinin şehirde böyle başıboş dolaşmasını onaylayacağını sanmıyordu. Bu tür yerler tüccarlar ve daha alt sınıftan olanlar içindi. Bazen Talon'un aklına Hamadan ve İsfahan'da dostları Ravan ve Rıza'yla birlikte çayhanelerde saatlerce oturup konuşmaları geliyor, sonra onlara ne olduğunu düşünerek yüreğine bir ağırlık çöküyordu.

Bazen şehrin surlarının aşağısında nehrin kıyısında dolaşarak tekne inşa edenleri ve yukarıda tuttukları kendi etrafında dönen aletleriyle yeni halatlar yaparak kıyı boyunca dolaşan halatçıları izliyordu. Yeni kesilmiş ahşabın kokusu onu kaplamaların döşendiği zarif bir pruvanın yapımını izlemeye çekiyordu. Bu zanaatkârların görünüşe göre hiçbir taslağa bağlı olmadan çok basit aletlerle yapabildikleri oymaların ve kavislerin simetrisine hayran oluyordu.

Talon bu gezintileri sırasında iki önemli keşif yaptı. Birincisi şehrin kuzey suru boyunca bir tepenin üstünde etkileyici bir inşaat çalışması vardı. Talon bunun ne olduğunu Bilal'e sordu.

"Bu kalenin yapılmasını Sultan emretti –ismi Kalat Selahaddin yani Selahaddin Kalesi olacak. Şehrin en yüksek noktasında

ve özellikle kâfirlerin zapt edemeyeceği bir kale olacak. Daha önce birkaç defa El Kahire'yi ele geçirmeye çalıştılar, biliyor musun?

"Planı Kudüs bölgesinde büyük kaleler inşa eden kâfirlerden alınmış, Allah onların belasını versin.

Ama barbar olsalar da kesinlikle nasıl kale yapılacağını biliyorlar," demişti, soğuk bir sesle.

Talon bu ülkedeki insanların Hristiyanlardan bahsettikleri zaman her zaman sözlerine bir küfür eklediğine dikkat etmişti. Talon onlara benzemek için bir gün Bilal'i taklit etmek zorunda kalabileceğini düşündü. "Neden Sultan İskenderiye'yi başkenti yapmıyor, Bilal? Orası çok güzel bir yer, büyük bir limanı var ve havası da buradan daha temiz."

"Galiba merkezde olmadığı için, Süleyman. El Kahire büyük deltanın tam ortasında, onun için nehri kontrol ediyor; buradan geçen bütün gemiler vergi vermek zorunda, bu da iyi bir gelir demek. Ayrıca Sultan hep doğuya bakıyor. İskenderiye, çöldeki barbar Berberi kabilelerine karşı, Allah onların belasını versin, bir siper olmak dışında stratejik açıdan yararlı olamayacak kadar batıda bulunuyor."

"Onlar da Müslüman değil mi?"

"Müslümanlar ama Mısır'ın zenginliklerine göz diktiler ve buna rağmen ülkemizi talan ediyorlar."

Talon anladığını sanıyordu. Daha kafasında Mısır'ın haritası tam olarak oluşmamış olsa da Kahire'nin Sultan için birkaç hayati işlevi yerine getirdiği anlaşılıyordu. Ama Talon iklimden pek hoşlanmamıştı: burada hava nemli ve aşırı sıcaktı, oysa İskenderiye'nin serin sabahları ve akşamları hâlâ hatırlıydı. Kahire sadece bir buhar banyosu olmakla kalmıyor, karınca gibi kaynaşan kalabalık nüfusuyla adeta surlardan dışarı taşacak gibi görünüyordu.

Kale konusunda Bilal'e katılıyordu; gerçekten müthiş bir yapıydı, günün en sıcak zamanında bile işçilerle, taş ustalarıyla ve kölelerle kaynıyordu. Talon'un kölelerin çoğunun Hristiyan esirler olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Üç tarafın duvarları bit-

mişti; duvarlar adeta kırmızı renkteydi, bu da şehirdeki binaların çoğuna tabaklanmış deri rengini veriyordu.

Bu kale kuleleri ve mazgallı siperleriyle, Kudüs Krallığı'ndaki eski evini hatırlayan Talon'un aşına olduğu kalelere benziyordu. Ama bu daha önce gördüğü bütün kalelerden çok daha büyük olacaktı; şimdiden bütün şehre hâkimdi.

Talon dikkatli gözleriyle zayıf noktalarını arayarak kalenin etrafında dolarken ön cephesine geldi ve tepenin altındaki geniş bir düzlükte Chogan oynayan insanlar gördü. İzlemek için durdu. Dostları Ravan ve Rıza'yla kaçarlarırken İsfahan'da verdikleri kısa molada bu oyunu oynamayı ne kadar sevdiğini hatırladı. El Fayoum'da oynamış olsa da burada El Kahire'de oynayabileceğinden emin değildi. Aşağıdaki atlılara gıpta etti.

Burası aynı zamanda suçluların ve vatan hainlerinin de idam edildiği alandı. Daha birkaç gün evvel kale duvarının bir kısmını düzgün inşa etmediği için yaşlı bir taş ustasının idam edilmesini izlemişti. Önceki hafta taşlar kayarak duvarın o kısmı çökmüş ve aşağıda birkaç köleyi ve vatandaşı öldürmüştü. Ter içindeki bir grup köle hâlâ o taş yığınına temizliyordu. Talon ana girişe çıkan basamakların altına konulmuş hâlâ kanlı kerestelerin etrafından dolandı. O gün başka bir idam daha olacağını tahmin etti.

Sokaktaki diğer sıradan erkekler gibi giyinmiş olduğu için şehirde hiç göze çarpmıyordu; çok yıkanmış beyaz keten bir gömlek, pantolon, baldırlarına kadar çıkan çizmeler ve bazen de pahalı pamuklu işli bir yelek giyiyordu. Sarığı açık renkli saçlarını biraz gizlerken, açık renk sakalı ve gözleri, pek yaygın olmamasına rağmen, çok farklı ülkelerden çeşitli insanların geldiği bu şehirde pek dikkat çekmiyordu. Bir öğretmen ve koruma olarak kılıç taşımaya izin verilmişti. Kuşağında ve çizmesinin içinde de birer bıçak vardı.

Sultan buranın başkenti olmasına karar verdiği için Kahire kapsamlı bir yenilenme sürecindeydi. Talon sokaklarda dolaşırken sık sık, her ikisi de aynı stilde olan, nispeten yeni bir binanın yanında çok eski bir bina görüyordu. Evlerin zemin katı çoğunlukla çamur tuğla duvarlarla inşa edilirken, üst katın iskeleti ahşaptı.

Zenginlerin saraylarının bulunduğu ağaçlarla çevrili bölge-lerde ve çok güzel camilerin bulunduğu birkaç geniş meydanda dolaştı. Birkaç yerde yeni camilerin yapıldığını gördü ve bunun Sultan'ın emri olduğunu düşündü. Bu açık alanlar ağaçlarla ve aile gezintileri için ideal olan bahçelerle glgeleniyordu.

Abbas, Sultan için yapacak bir görevi olmadığı zamanlarda ailesini El Azhar camisine götürüyordu. Talon ocukların bundan çok hoşlandığını fark etmişti, çünkü böylece konaktan kaçıp şehri görme fırsatları oluyordu. Kazım ve Yasemin için bu bir maceraydı. Talon, Halide'yi, çoğunlukla tahtirevanın perdeleri ardında gizlenmiş olsa da, böyle nadir zamanlarda görebiliyordu. Talon, Bilal, Panhsj ve birkaç asker ailenin korumaları olarak kalabalık sokaklarda onlara yol açıyorlardı. Aile büyük caminin geniş meydanında oturarak etrafın tadını çıkartıyordu. Dostları yanlarına gelip sohbet ediyordu ve her seferinde aralarında Mısırlıların çok hoşuna gittiğı belli olan uzun selamlaşmalar oluyordu.

Etrafları sadık öğrencileriyle çevrili halde hadisleri yorumlayan ve Kuran okuyan limler de orada oluyordu. Abbas arada saygı duyduğu bir limin yanına gidip dinliyor, hatta ara sıra bütün bir öğleden sonra sürecek olan tartışmalara giriyordu.

Talon Kahire'nin başka bir yönü olduğunu fark etmişti. Sokakların çoğu iyi durumda değildi. Çoğu üstünde derin çukurlar ve son yağmurlardan kalan izler olan toprak yollardı, onun için diğer yayalar gibi o da nereye baştığına dikkat etmek zorunda kalıyordu. Bunların çoğu sakat veya yaralı eski askerlerden ve üstü başı dökülen fakirlerden oluşan dilencilerle dolu geçiş yollarıydı.

Talon sığırtaların nlerinden giden ve aceleye getirilmeyi reddederek salına salına ilerleyen, yük taşıyan eşeklerle ve develerle karşılaşıyordu. Hava sıcaktan kavrulan sokağın berbat kokularıyla rekabet eden kızartma, baharat ve ekmek kokularıyla doluydu. Her yerde iri sıçanlar vardı. İnsanlardan hiç korkmuyorlardı ve arka ayaklarının üstüne oturup kırmızı boncuk gözleriyle gelip geçenlere kötü kötü bakıyorlardı. Talon böyle

zamanlarda hem sinekleri uzak tutmak hem de derin çukurlarda uzun süre beklemiş sulardan yayılan iğrenç kokuları almamak için ağzını ve bumunu örtmenin akıllıca olduğunu düşünüyordu. Çölü ve Fayoum'u özlemeye başlamıştı.

Vakit ilerleyip güneş yakıcılığını yitirmeye başlayınca şehir yavaş yavaş uyanıyor ve sokaklarda daha fazla insan ve hayvan görülmeye başlıyordu. Metale vuran çekiç sesleri tekrar duyuluyor, inşaat çalışmaları artıyor ve satıcılar artan kalabalığa mallarını satmak için sokaklarda bağırırmaya koyuluyordu. Ara sıra salınarak bir deve kervanı geçiyor, sahibi öndeki devenin çenesine bağlı ince ipi çekiştirerek yolu açmaları için bağırıyordu. Hayvanların sırtlarındaki dağ gibi yükler sokağı bir baştan bir başa kaplıyordu ve yoldan çekilmek için ya bir kapı aralığına sıkışmak ya da başka bir yola sapmak gerekiyordu. Heyecanla konuşan insanların sesleri, sığırtmaçların bağrıışmaları ve evlerin içinden gelen gürültüler yüzünden Talon'un kulakları zonkluyordu.

Fakat bu gezintilerin sonunda her zaman çarşıya geri dönüyordu. Burası daha çok bir kervansaray gibiydi ama İran'da gördüklerinden çok daha büyüktü. Bir zamanlar çok gösterişli bir yapı, belki bir tapınak olan ve taş ustalarının üstüne çamur ve tuğladan kemerler inşa ederek, bazıları iki kişinin yan yana geçemeyeceği veya insanın yüklü bir eşeğe yol vermek için açık bir dükkanın içine girmek zorunda kalacağı kadar dar sokakların üstünü kapattığı, kocaman taş bloklardan ve eski görünümlü sütunlardan oluşan labirent gibi bir yerdi burası.

Talon'un ikinci keşfi dilencilerin dünyasıydı.

Bir gün üstü kapalı sokaklardan ve dükkânlardan oluşan çarşının girişindeki taş kemeri hayranlıkla seyretmek için durmuştu ki pantolonunun çekiştirildiğini hissetti. Aşağıya bakınca yerde oturan dilencilerden birini gördü.

Ancak bu bir çocuktü ve bir bacağı yoktu; dizinin hemen altında tahta bir bacak görünüyordu. Kaba saba koltuk değneğı yerdeydi ama hemen yakındaki duvarın önünde oturduğu yerden Talon'a uzanmayı başarmıştı. Çocuk çaresiz görünüyordu

ve sıksa yüzünde Talon'un o zamana kadar karşılaştığı dilencilerin çoğunda gördüğü kurnazlık yoktu.

"Ne var?" diye sordu Talon.

"Allah rızası için biraz sadaka veya yiyecek verir misin, Oustez?" diye sordu çocuk, çaresizlik kokan boğuk bir sesle. Hasta görünüyordu.

"Sana bir dirhem verebilirim ama onunla gidip yiyecek alabilecek misin?" diye sordu Talon, çocuğa sertçe bakarak. Pis paçavralar içinde olan çocuğun ayağı çıplaktı. Saçları keçe gibiydi. Talon'un fırlattığı küçük bakır parayı havada kaptı ve duvara yaslanarak kendini yukarı çekip ayağa kalktı. Talon ince kamışların üstünde pişen tavuk kebabı satan bir sokak satıcısına doğru yürüdü.

Bir kebab alarak çocuğun yanına döndü ve ona bunu yedikten sonra gidip bir yerde dinlenmesini öğütledi.

"Allah senden razı olsun, Oustez," dedi şaşkın çocuk, gözleri yaşlarla dolarak, sonra eti alıp nefes almadan yemeye koyuldu.

Talon bir daha bu olayı düşünmeden çarşığı dolaşmaya devam etti. Ama sonraki günlerde çarşıya her gidişinde çocuğu oranın yakınlarında gördü. O da sokağın karşısına geçip çocuğun yanına giderek ona bir sikke veya konaktan aşırıldığı yiyecekleri vermeyi ihmal etmiyordu; çok geçmeden çocuk ona gülümsemeye ve başını aşağı yukarı sallayarak teşekkür ettikten sonra Talon uzaklaşırken ona dualar etmeye başlamıştı.

Bir gün, İsfahan'da yaşadığı dönemi hatırlayan Talon bir şey denemeye karar verdi. Her zamanki gibi öğleden sonra çarşıya gitmişti ve günün o saatinde etrafta pek az insan vardı. Talon dosdoğru gidip oğlanın başına dikildi.

Çocuk etrafında olanlara pek dikkat etmiyordu ama Talon'un gölgesini görünce başını kaldırdı ve parlak güneşin altında gözlerini kıstı. "Ah, sensin, Oustez. Allah hem bu dünyada hem öbür dünyada senden razı olsun." İnce yüzü Talon'u görünce zevkle parlamıştı.

Talon çocuğun ilk seferinde olduğu kadar hasta görünme-

diğini fark etti; bu iyiydi. “Sen her zaman burada mısın?” diye sordu çocuğa.

“Evet, Oustez. Burası benim yerim.”

“Başka bir yere gidemez misin?”

“Hayır, Oustez. Bu şefin hoşuna gitmez, hem o benim koruyucum ve burası da benim için iyi bir yer.”

Talon bunu kabul etmek zorunda kaldı. Oğlan gelip geçenlerin kendilerini cömert hissettiği veya inançları onları sadaka vermeye teşvik ettiği iyi bir günde birkaç sikke kazanıyor olmalıydı. Çarşıya girmek veya çıkmak isteyen herkes onun önünden geçmek zorundaydı.

“Sana istediğim zaman bu sokakta neler olduğunu anlatman için biraz daha para vermek istiyorum. Ayrıca koruyucunla da tanışmam iyi olur.”

Talon bu talebini desteklemek için cebinden biraz daha büyük bir sikke çıkartarak oğlanın önündeki tahta kaba koydu.

“İsmin ne?” diye sordu.

“Kontar, Oustez.”

“Öyleyse, yakın bir zamanda koruyucunla tanışmak istiyorum, Kontar. Bunu ayarlayabilir misin?”

Çocuk derine gömülmüş gözlerinde ihtiyatlı bir ifadeyle ona baktı.

“Neden onunla tanışmak istiyorsun, Oustez?”

“Çünkü birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum. O da para alacak ve ben zaman zaman sizden bilgi isteyeceğim.”

Çocuk başını sallayarak onayladı ama duydukları onu pek rahatlatmış görünmüyordu.

“Onunla konuşurum, Oustez. Yarın aynı saatte yine gel, eğer seninle görüşmek isterse o da burada olur.”

Talon başını sallayarak uzaklaştı. Ertesi gün her zamankinden biraz daha erken gitti. Çarşının girişinden görünmeyecek şekilde gizlenerek kendisini bekleyen şüpheli insanlar olup olmadığını kontrol etti. Çocuğun duvara yaslanmış olduğunu gördü; biraz gergin görünüyordu. Sanki birini bekliyormuş gibi başını sağa sola çevirip duruyordu.

Sonra hemen yakında zaman öldürüyormuş gibi görünen iki adam gördü ama adamların yüzündeki yapmacık ifade onları ele veriyordu. Talon onların kendisini beklediğine kanaat getirdi. Başkaları var mı diye dikkatle kalabalığı inceledi ama şefe benzer başka kimse göremedi. Talon şefin başka bir yerde bekliyor olduğunu ve kendisini ona götüreceklerini düşünerek şansını denemeye karar verdi. Rahat bir tavırla çocuğun yanına yaklaşıp selam verdi.

“Geldim, Kontar, şefin nerede?”

Tam bunu söylediği anda çocuğun gözleri hızla arkasındaki bir şeye çevrildi ve Talon sırtına tam böbreğinin yanına bir şeyin bastırıldığını hissetti.

“Dediğimi yap. Bıçağım kan içmeyi sever,” diye fısıldadı arkasında biri. Talon ne hareket etti ne de bir şey söyledi.

“Yürü,” diye emretti aynı ses.

Talon sessiz sokaktan çarşının uzun kemerli loş tüneline doğru ilerledi. Biri onu ana sokağın kenarındaki karanlığa doğru itti. Talon uzaklaşırken gözü çocuğun korkmuş yüzüne ilişti.

Onlara iki adam daha katıldı ve durdukları zaman bu ikisi üstünü aradılar. Talon kılıcını evde bırakmıştı, biri kemerindeki bıçağı buldu ama çizmesindeki gözden kaçırdılar. Bir adam homurdandı, “Silahsız, hadi gidelim.”

Talon’un gözlerine kirli bir bez parçası bağlandıktan sonra öne ittiler. Çarşının iyice içlerine ilerlediler; bu sefer Talon iki adamın arasında yürüyor, basamakları çıkarken ve yokuş aşağı inerken kendisine yardım ediliyordu. Hava daha kirli ve tozlu hale gelmişti.

Aşağı doğru ilerlemeye başladılar. Hava daha serinledi ve yerin altından hafif bir ceryan geliyordu. Talon’un kalbi küt küt atıyordu ve bu yaptığının ne kadar akıllıca olduğunu sorgulama başladı ama olan olmuştu, onun için bunu kafasından atarak yanındaki adamlarla birlikte yürümeye devam etti.

Talon’a dar tünellerin içinden geçiyorlarmış gibi geliyordu, çarşının bildik sesleri de gittikçe azalmaya başlamıştı; nihayet sadece kendi solukları ve boğuk bir yankı yapan adım sesleri

duyulur oldu. Talon sıçanların hışırtısını ve tiz seslerini de duya-biliyordu. Dakikalarca yürüdükten sonra nihayet durdular. Göz-bağı çıkarıldı ve Talon birçok yağ lambasının ışığında gözlerini kırıştırdı.

Yer altında bir kilise sahnı gibi geniş bir açıklığın önündeydi-ler. Burası daha ziyade insan yapımı bir mağaraya benziyordu; mağarayı destekleyen pek çok sütun bir kavis yaparak yukarı-daki karanlık tavana doğru yükseliyordu. Lambalar çok geniş görünen alanın her tarafını aydınlatamıyordu. Hava tüten yağ lambalarıyla ve insan ve lahana kokusuyla ağırlaşmıştı.

İçerisi mis gibi sıcak ekmek ve kızarmış et kokuyordu. Talon hayret içindeydi. Burası bir yer altı köyüydü.

Arkadaki ot döşeklerin üstüne yatmış uyuyan insanların karartılarını ve daha önde dumanı yukarıdaki deliklerden dışarı emilen küçük ateşlerin üstünde yemek yapan kadınları görebiliyordu.

Önünde karanlıkta bir yerde akan suyun, belki bir yer altı akarsuyunun sesini duydu.

Talon mağaranın sonunu görmeye çalıştı ama yanındaki adamlar onu sertçe birkaç adamın renkli halıların üstüne ser-piştirilmiş yırtık pırtık ve yamalı yastıkların üstünde oturduğu alçak bir platforma doğru ittiler. Adamlardan bazıları nargile tüttürüyordu; havada kuvvetli bir haşış kokusu vardı; bazıları da çay yudumluyordu. Talon yavaşça onlara yaklaştırılırken ona kayıtsızca baktılar.

Onu getiren adamlar platformun kenarında durdu ve plat-formun üstünde büyük yastıklara dayanmış oturan adamlardan biri Talon'a soğuk bir bakış attı. Bu, çok gür bir sakalı olan tek gözlü bir adamdı; diğer gözü deri bir sırimla bağlanmış koyu bir bantla kapatılmıştı. Ters bir tavırla, "Kimsin ve benim çocuktan ne istiyorsun?" diye sordu.

"Uzun zaman önce İsfahan'daki bir arkadaşımın dilenciler-le arkadaş olan bir adamın şehirde olan biten her şeyden haberi olduğunu öğrendim," dedi Talon.

Adam koca göbeğini hoplatarak güldü.

“Arkadaşın haklı.” Bunu bir sessizlik izledi; Talon onu getiren adamların sanki kaderine karar verecek sonraki hükmü bekliyormuş gibi arkasında durduğunu hissediyordu. Hayatı tehlikeye girerse hemen tepki vermeye hazırlanarak gerildi.

Sonra adam konuştu. “Buraya gelip bunu söylemek istediğine göre ya çok cesur bir adamsın ya da çok aptal. Neden boğazını kesip cesedini nehirdeki timsahlara atmayayım? Neden sana güveneyim ve bunun bana ne faydası olacak?”

Talon omuzlarını silkti. “Ben bir köleyim, onun için bana inanıp inanmaman pek fark etmiyor. Efendimin ailesi büyük bir tehlike atlattı ve bu tehlikenin nereden geldiğini bilmiyorlar. Bunun tekrar olmasını önlemeye çalışıyorum.”

“Kimin kölesisin?”

“Efendim Abbas Abdul Azim için ders veriyorum. Çocuklarının öğretmenini ve bir yandan da korumalarıyım.”

“Bir öğretmen ve bir koruma, çok sıra dışı. Efendi Abbas’ı duymuştum. Büyük bir savaşçı ve adil bir adam olduğu söylenir. Sanırım bunlar öyle birinden beklenebilecek en iyi nitelikler.” Adam Talon’a yaklaşmasını işaret etti.

Muhafızlar gevşedi, Talon da öyle; sanki bir tür testi geçmiş gibiydi. Halı kaplı platforma çıktı ve bağdaş kurarak tek gözlü adamla diğerlerinin karşısına oturdu.

“Bilginin bedeli vardır... İsmin ne?”

“Süleyman.”

“Hepsi bu mu?”

“Şimdilik.”

Tek gözlü adam karanlıkta duran birine işaret etti ve Talon’un önünde bir tepsi içinde küçük bir fincan buharı tüten kahve belirdi. Kahvenin kokusundan içinde kakule olduğu anlaşılıyordu. Talon biraz daha rahatladı. Eğer hiçbir şey ikram edilmeseydi hâlâ tehlikede olacağını biliyordu. Ama bu insanlar Bedevi değillerdi, onun için gerçekten emin olamazdı.

Oturduğu yerde adamın önünde eğilerek kahvesini yudumladı. Adam onaylar gibi sertçe başını salladı. Bunu yaparken kat kat gıdıkları hafifçe titredi.

“Şehirde sorular sorarak dolaşmak ve bana bilgidan bahsetmek için fazla gençsin, Süleyman,” dedi adam, gırtlaktan gelen bir sesle.

Orta yaşlarının sonunda, neredeyse kırk yaşında görünüyordu ve üstünde gayet kaliteli giysiler vardı. Etrafındakiler ona saygılıyla davranıyorlardı.

“O zaman öğrendiğim bu zor dersin çok faydası oldu; sadece benim değil, arkadaşlarımdan bazılarının da hayatını kurtardı,” dedi Talon. “Ben zengin değilim, Oustez. Ama ara sıra bilgi almak için elimden geldiğince ödeme yapmaya hazırım ve bu konuda anlaşıldığımızdan emin olduğum için seninle tanışmak istedim.”

“Benim çocuğa bakmışsın, bana hastayken ona yiyecek verdiğini söyledi,” dedi adam düşünceli bir tavırla.

“Allah’ın yardımıyla iyileşmesine sevindim,” dedi Talon. “Ben kiminle konuşma onuruna erişiyorum, Oustez?”

“Benim ismim Mukvana ve şimdilik bu kadar bilgi yeter.”

Tek gözü parladı. “Ben şehrin bu bölgesindeki kalabalık bir dilenci topluluğunun lideriyim. Belki yardım edebilirim. Ama altın veya gümüşle ödeme yapılmasını isterim. Basit bir köle bunu nasıl başarabilir?” diye sordu. Sesinde şüphe vardı.

“Allah ihtiyaçlarımı karşılıyor, ben de belli sınırlar içinde ödeme yapabilirim.” Talon birkaç hafta önce altınlarını ve gümüşlerini çalınmaması için çarşıdaki Yahudi bir sarrafa verdiğini söylemedi. Para makbuzlarını ihtiyaç duyacağı zamana kadar güvenli bir yere saklamıştı. Hadıma veya arkadaşlarına güvenmiyordu.

“Şimdi bilmek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Mukvana.

“Bahir İbn Hakeem ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

Talon böyle bir tepki beklemiyordu. Yaşlı adam aniden yerinde doğrularak nargilenin borusunu yere düşürdü.

“Evet, onu tanıyorum!” diye hırladı. “Bu gözümü kaybetmemin sorumlusu odur. Allah onun o asil postunu cehennemde cayır cayır yakar inşallah.”

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Talon kibarca ama ilgili bir sesle.

“Boş ver. Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?”

“Nerede yaşadığını öğrenmek istiyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Şimdilik, Oustez Mukvana.”

Mukvana sessizce gülerken Talon gülümsedi.

*Top ne evet ne hayır demez
Ama vurunca oyuncu gider sağa sola
Ve seni sahaya fırlatan O
O bilir her şeyi –O bilir –O bilir.
Ömer Hayyam*

Bölüm 13

Chogan

Talon oyunun oynanacağı geniş meydanın etrafını saran kalabalıktan yükselen heyecanlı sesleri dinleyerek, yerinde duramayan atı Rakhsh'in üstünde Abbas'la takımın diğer oyuncularının yanında duruyordu. Atının şimdiden terlemeye başlayan boynunu tıptısladı ve onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. Hayvan sanki dinliyor gibi kulaklarını öne arkaya salladı ve biraz sakinleşti ama o sırada arkasındaki bir at huzursuz bir şekilde burnundan soluyarak komşusunu ısırmaya çalıştı. Binicileri birbirlerine dik dik bakarak ve bağırarak atlarını kontrol altına alıp tekrar sıraya sokmaya çalışırken bir anlık bir kargaşa oldu. Talon, Rakhsh'in dizginini sıkıca tuttu ve hayvan ona itaat ederek diğer atlar onu itmesine rağmen yerinden kımıldamadı.

Atlar nihayet sakinleştiği zaman Talon oyunun oynanacağı meydana baktı. Alanı çevreleyen yüksek duvarları inceledi ve bunların sağlamlaştırılmış olduğunu fark etti. Kalenin ön cephesinin iki yanındaki büyük kapı kuleleri bu oyun vesilesiyle asılmış, hafif esintide pır pır çırpın sancaklarla süslenmiş, alandaki elle tutulur heyecana bir festival havası vermişti. Mazgallı siperlerin üstündeki küçük silüetler aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. Esinti geniş, düz alana çöken sıcaklığı hafifletmeye yetmiyordu.

Şehirden gelen binlerce insan ve görevinden kaçabilen her asker oyunu izlemeye ve çok gözde bir kumandan olan Abbas'ı desteklemeye gelmişti. Kumarı seven heyecanlı Mısırlılar her

yerde bahse giriyordu. Bunun sıradan bir Chogan oyunu olmadığını, tanınmış iki soylu aile arasındaki bir intikam karşılaşması olduğunu herkes biliyordu ve kalabalıktan beklenti dolu bir uğultu yükseliyordu.

İlk topu, itişerek, neredeyse diz dize, bozuk bir sıra halinde sıralanmış altı adamdan oluşan iki takımın karşısında duran Sultan atacak ve böylece oyun başlayacaktı.

Talon'un aklına üç gün önce Sultan'ın Abbas'ı bu oyuna davet edişi geldi.

Eve dönerlerken Abbas öfkeden köpürüyordu. "Şu çakal Bahir ayarladı bunu," diye homurdandı adamlarına. "Ama nedenini anlamıyorum! Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor." Bunu özel olarak birine söylememiştii ama Panhsj'la Talon sanki kendilerinden yanıt bekleniyormuş gibi birbirlerine bakmışlardı. İkisi de ne diyeceğini bilemediği için efendileri köpürürken sessiz kalmayı tercih etmişlerdi.

Daha sonra Abbas konağında Bilal, Pahnsj ve Talon'la konuşmuştu. "Ailenin onuru tehlikede. Sadece sen Süleyman, sen Bilal ve tabii ben polo takımının temelini oluşturuyoruz fakat diğer üç kişi kim olacak?" diye sordu.

Talon'la Bilal'in bu konuda çok fikri vardı.

Talon düşüncelerinden sıyrılarak içinde bulunduğu ana döndü, içgüdüleri ona dikkatli olmasını söylüyordu. Sultan bir şey diyordu, duymak için kulak kabarttı.

"Bu çok önemli bir oyun. Dostça bir karşılaşma olmalı ve nihayetinde ortaya çıkan anlaşmazlıklar çözülmeli. Komutanlarımın birbirleriyle mücadele etmelerini değil, benim için çalışmalarını tercih ederim. Bu oyun bu husumetin sonu olsun, efendiler. İyi oynayın."

Sonra elindeki söğüt ağacından yapılmış yumruk büyüklüğündeki topu adamlarla atların oluşturduğu grubun ortasına attı ve oyun başladı. Talon buna hazırlıklı olmasına rağmen karşı taraftaki oyuncuların sopalarını silah gibi kullanarak hem insanlara hem hayvanlara vurduğunu görünce bunun gerçekten bir intikam karşılaşması olduğunu anladı. Etrafındakiler topu

yakalayıp itişip kakışan atlıların oluşturduğu arbededen uzaklaştırmaya çalışıyor, küfrederek atların ayakları arasında zıplayan topa vuruyorlardı.

Abbas, sadece on üç yaşında ve korkusuz bir oyuncu olan seyis Haytam'ın yardımıyla topu mücadele eden atlıların arasından kurtarmayı başardı. Ve oyun hemen başladı; adamlar dört-nala karşı kaleye doğru ilerleyen Talon'la Haytam'ın peşine düştüler. Talon, Rakhsh'la birlikte, topu gayet güzel sürerek beyaz kısırağının üstünde hızla ilerleyen Haytam'ın ardından giderken içinde bir heyecanın kabardığını hissetti. Ama engebeli arazide çocuğun er geç topun kontrolünü kaybedeceğini ve sonra topu ardından gelen atının kapacağını biliyordu. Talon sert zeminde hızla ilerlerken kalabalığın çılgınlığını zar zor duyabiliyordu.

Arkasından geleni görmek için döndü ve Bahir'in hemen peşinde olduğunu gördü. Rakhsh, Talon'un gemine hafifçe dokunmasına hemen yanıt vererek hizayı bozmayacak kadar yavaşladı. O anda topu kaybeden Haytam sopasını hızla savurarak topun üstünden geçerken atını durdurmaya çalıştı. Gözünü toptan ayırmayan Talon ona sopasıyla vurmaya başladı ama iki direktten oluşan kaleye ulaştıramadı.

Talon tekrar denemek için yavaşladığında Bahir dosdoğru onun sol tarafına doğru sürdü ve Talon'un atı topun hizasından saptı. Talon dönüp Rakhsh'ı Bahir'in atına doğru sürdü. Bu defa Talon sağ üzengisinin üstünde dikilerek topa bir kez daha vurmaya başladı ama top ulaşamayacağı bir yere zıpladı. Bahir'in takımından birinin başı çektiği bir grup atlı ilerde duran topa doğru atılınca yerden bir toz bulutu yükseldi.

Bahir'le Talon diz dize gelmişti. Talon hayret içinde Bahir'in kendisine doğru atılarak sopasının sapıyla yüzüne vurduğunu gördü. Talon darbeyi savuşturmaya çalışırken sopa burnu yerine alnına çarptı. Sarığı darbenin etkisini azalttı ama sersemleyen Talon eyerinde geriye savrularak Rakhsh'ı durdurdu. Kendini toplamaya çalışarak başını salladı. Bu arada Bahir topu ele geçiren ve bağırarak ters yöne süren adamlara katılmak için yanından uzaklaştı.

Oyun dışı bırakıldığıının farkında olan Talon başını iki yana sallayarak, şimdi onların kalesine doğru adeta bir toz bulutu içinde kaybolan diğerlerini yakalamak için atını dörtmala sürdü. Ama takımına yardım etmekte çok geç kalmıştı. Kalabalıktan bir kükreme yükseldi ve oyun durduruldu. Kale direklerinin arasında bir adam gol atıldığını göstermek için bir bayrak sallıyordu. Hâlâ kafasını toplamaya çalışan Talon alanın ortasına doğru sürerken Abbas diğer yönden dörtmala gelerek yanına yaklaştı.

“Sana ne oldu, Süleyman? İlk golü attılar, hepimiz bir arada olmalıyız,” dedi sertçe. Bu kadar çabuk gol yediği için bozulduğu belliydi.

“Çok üzgünüm, efendim ama düşmanınız yüzüme vurdu,” dedi Talon, yine başını sallayarak.

Abbas sertçe ona baktı. “Doğru. Yüzün şişmeye başlamış, alnında da kan var, Süleyman. Onun doğru dürüst oynamaya-çağını bilmem gerekirdi. Devam edebilecek misin?”

“Edebilirim, efendim... hem kuralları da öğrendim,” dedi Talon, yorgun bir halde gülümseyerek.

Abbas bir kahkaha attı.

“Güzel.” Takımına döndü. “Beni dinleyin, bu kazanacağımız bir oyun değil, bir savaş.” Peşinde adamlarıyla birlikte taç atışı yapmaya giderken gözleri savaşa gidiyormuş gibi parlıyordu.

Bilal, Talon’un yanına geldi. “Korkarım bu daha başlangıç ve durumun daha da kötüye gitmesinden endişeleniyorum, Süleyman.” Talon’a kolundaki bir sopa izini gösterdi.

“Ben de öyle, Bilal. Ben efendiye göz kulak olacağım, zira bumuma kötü kokular geliyor.”

Top için dakikalarca savaşıldı. İki tarafın arasındaki düşmanlığı bilen ve sopa darbelerini gören kalabalık işin ciddiyetini anlayarak tuttukları tarafı desteklemek için bağırırmaya başladı.

Diğer oyuncular Talon’la Bilal’e pas vermeye çalışıyor ama çoğunlukla topu kurtararak alana sürmeleri gerekiyordu. Bazen Rakhsh bir dönemece girerken o kadar eğiliyordu ki Talon ayağıyla neredeyse yeri hissediyordu. O ve Haytam topa vurmak için basbayağı ayak bileklerinden eyere asılı kalarak olanaksız açılardan sarkıyorlardı.

Sonraki golü, Rakhsh'in boynunun altından eğilip topa vurarak uzun bir pas veren Talon'un yardımıyla Haytam attı. Haytam, Talon'un bağırarak verdiği talimatı duyunca hemen karşı tarafın kalesine yaklaştı. Oğlan öne eğilmiş ve otuz adım kadar uzaktan topu kale direklerine göndermiş, sonra hemen topun içeri girmesini engellemek için çok geç kalan ve yanından hızla geçen atlıların yolundan çekilmişti. Bu manevrayı beğenen kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Talon heyecanla gülen Haytam'a gülümsedi.

Atlarını tekrar alanın ortasına sürerken Abbas, Talon'la Haytam'a takdirle gülümsedi. "İyi bir takım oyunuydu, Süleyman. Çocuk hakkında haklıymışsın." Giderlerken Haytam'a da gülümseyerek, "Aferin, şimdi birkaç gol daha atalım," dedi.

Oğlan aldığı iltifat karşısında kızardı. Oyuncular ince bir toz örtüsüyle kaplanmıştı ve yutkunmak zorlaşmıştı. Talon yüzüne sardığı kefiyesini iyice sıkıştırdı.

Oyun iyice sertleşmişti, zira karşı takım topun peşine düşecek yerde Abbas'ın atlılarını engellemeye çalışıyor gibiydi.

Buna rağmen bir gol daha atmaya başardılar ve bu sefer Abbas uzun bir şut çekip topu on beş metre kadar havaya fırlattıktan sonra karşı kalenin direkleri arasına gönderdi. Kalabalık kendinden geçerek kükredi. Yine paralar el değiştirmeye başladı.

Bahir'le adamlarının yüzündeki ifade Abbas'la takımının aldığı en büyük ödüldü ama adamların bakışlarında canice bir ifade vardı. Bilal yine Talon'un yanına gelerek, "Birazdan çirkin bir şey yapacaklardır, Süleyman, tetikte ol," dedi.

Sırtı ve yüzü ter içindeydi; sarığının ucuyla boynunu sildi. Oyuncuların yeni at alması için ara verildikten sonra oyun tekrar başladı.

İkinci kez at değiştirirlerken Bilal, "Vallahi, bu oyun için ben çok yaşıyım," dedi. Talon bu sefer daha uyumlu bir hayvana ihtiyacı olduğunu hissederek Rakhsh'ı geri aldı.

Haklıydı. Oyun iyice saldırgan bir hal aldı ve verdikleri ilk zayıf deneyimsiz bir oyuncu olsa da mükemmel bir binici olan

Talon'un okçusu Cevat oldu. Cevat topun yönünü değiştirmek için atından iyice eğilerek vurmaya çalışıyordu ki karşı takımdan biri dosdoğru üstüne gelerek atını tepetaklak yere düşürdü ve Cevat da hayvanın altında kaldı.

Cevat'ın acı çığılığı toynakların gümbürtüsü arasında boğuldu. Yoğun toz bulutundan dolayı pek az kişi bu saldırıyı gördü. Fakat oyun durup toz bulutu dağıldığı zaman kötü bir kaza olduğunu herkes anladı.

Talon çok öfkeliydi. Atından inerek yerde yüzükoyun yatan adamın yanına gitti. Cevat doğal olmayan bir açıyla kıvrılan kolunu tutarak dertop olmuş yatıyordu; yüzü sapsarıydı. Sarığı çıkmıştı ve Talon yüzünün acıyla buruştuğunu ve yanağında hızla kızaran bir sopa izi olduğunu görebiliyordu.

Abbas'la takımın diğer üyeleri de hemen Talon'un yanına geldi.

"Bu kaza değildi, efendim. Ben gördüm. Önümdeki adam dosdoğru onun üstüne sürdü ve yere düşerken ona vurdu. Sanki onu öldürmek ister gibiydi."

Abbas'ın yüzü öfkeden karardı. Atını hızla çevirerek hiç durdurmadan Bahir'in üstüne sürdü. Bahir atı geriye doğru giderken öfkeyle bağırdı ama sonra Abbas'ın yüzündeki öfkeyi görünce atını geri çekti. Abbas alandan dışarı taşınmakta olan adamını gösterip bağırarak üstüne gitmeye devam etti.

"Adamın onu öldürmeye çalıştı. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Bu bir kazaydı, bunu sen de biliyorsun," diye bağırdı Bahir. "Buraya böyle çocukları getirirsen gerçek erkeklerin canlarını yakmasına şaşırılmamalısın," dedi hor gören bir tavırla. Ama aralarındaki mesafeyi koruyordu. Adamları gelip arkasında toplandı ve bu tehditkâr grubu gören Abbas vazgeçti.

"Adamım onun ne yaptığını görmüş, bu bir kaza değildi. Ama sizi zaten yeneceğiz, sizi pislikler!" diye bağırdı Abbas. Döndü ve Cevat'ın yerine başkasını almak üzere takımına doğru ilerledi.

"Hepiniz onların pis hilelerine karşı uyanık olun. Birbirinizi

koruyun. Süleyman nasıl hainlik yaptıklarını gördü, onun için dikkatli olun. Bu oyunu kazanmak istiyorum,” dedi Abbas. Sakalının altındaki dudaklarını sımsıkı sıkıyordu ve koyu gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ama Sultan müdahale etmedi. Polo oyunu çocuklara göre değil, erkeklere göre idi ve alışılmışın dışında sert olsa da bu iyi bir oyundu ve devam etmesini istiyordu. Zaten orada keserse kalabalık isyan ederdi. Herkes çok heyecanlanmıştı; Kahire halkı kan kokusu aldıkça bahisler almış başını gidiyordu.

Trompet oyunun başlaması için çaldı ve top alanın ortasına atıldı. Bahir bir sayı gerideydi ama Talon nedense aslında onun takımının gol konusunda endişeli olmadığını hissediyordu.

Talon birkaç kez karşı takım oyuncularından ikisinin kendisini hedeflediğini fark etti ve her seferinde Rakshs'ı hızlandırıp onları geride bırakarak adamları atlattı. Ve bir keresinde Bilal'le birlikte rakiplerden birini oyun dışına sürmeyi başardılar. Talon bu sayede topu kaparak kaleye doğru ilerlerken diğerleri de öfkeyle peşinden geliyordu. Top tam önünde havaya zıpladı, Talon tekrar vurarak topu üç metre kadar ileri fırlattıktan sonra son sürat ilerlerken bir kez daha vurdu.

O sırada karşı koyamayacağı bir fırsat gördü. Cevat'a saldırmış olan adam dörtnala giden Rakshs'ın önünde zıplayan topa Talon'un aynı hizasında tam karşıdan üstüne geliyordu. Talon hiç acele etmedi ve yerden biraz yükselen topa sertçe vurdu. Top fırladı ve üstüne gelen adamın şaşkın yüzüne çarptı.

Talon top tam ağzına vururken adamın dışının havaya uçtuğunu gördü. Bu adam için büyük bir şoktu. Atının üstünden yuvarlanarak külçe gibi yere düştü.

Talon çabucak Rakshs'ı üstlerine gelen atın önünden çekti ve birinin bu fırsattan yararlanıp topu ona atmasını umarak dörtnala ilerledi. Abbas topa vurarak rakip kaleye doğru gönderdi. Talon'un sayı yapması için sadece ona hafifçe dokunması gerekti. Sonra Rakshs'ı yavaşlattı ve hâlâ hevesli ama soluk soluğa kalmış olan hayvanın terli boynunu okşayarak ona bir

şeyler fıslıladı. Rakshs'ın kulakları geriye yattı ve sanki "Daha işim bitmedi, hadi devam edelim," der gibi başını geriye attı. Talon keyifle güldü.

Alanın ortasına geri dönerlerken Bilal bağırarak neşeyle onlara doğru geldi. "Adamın bütün dişlerini döktün, Süleyman. Ne korkunç! Ha ha!" Talon'un sırtına vurdu, onu diğer takım üyeleri ile kahkahalar atan Abbas izledi. "Layığı buldu, Süleyman," dedi Abbas. "Bunu bilerek mi yaptın? Adam hayatının geri kalanında dişsiz bir köpek gibi dolaşacak."

Toza rağmen her şeyi gören kalabalıktan yükselen keyifli çığlıkları zar zor duyuyorlardı. Adam hâlâ kanlı yüzünü tutarak alanda tökezlerken Bahir'le takımının geri kalanı gözleri ateş saçarak yanlarına geldi.

"Bunu gördüm, Abbas, karşılığını alacaksınız," dedi sopa-sıyla Talon'u göstererek.

"Bunun çocuklara göre değil, erkeklere göre bir oyun olduğunu sen söyledin, Bahir. Senin 'çocuk' layığını buldu," diye karşılık verdi Abbas.

Şimdi Abbas iki sayı öndeydi ve oyunun bitmesine sadece dakikalar kalmıştı. Top bir kez daha atıldığı zaman kendilerine güvenleri tekrar yerine gelmişti ve oyunu bitirmeye hazır olan oyuncular ter ve toz içindeki yüzlerinde coşkulu bir ifadeyle bağırarak birbirlerini cesaretlendiriyordu. Herkes oyunun verdiği gerginlik ve yorgunluktan nefes nefeseydi. Bu noktada oyun iki türlü de son bulabilirdi ama Abbas avantajını kaybetmemeye kararlıydı.

Abbas'ın bağırarak verdiği buyruk üstüne Talon hemen arkasından gelen Haytam'ın uzun bir pas vermesi umuduyla alanı hızla geçti ve pas çok geçmeden geldi. Top tozların içinden bir füze gibi fırlayarak Talon'un kulağının o kadar yakınından geçti ki Talon rüzgârı hissetti. Sevinçle bir çığlık atarak topun peşine düştü ve arkasından bağırarak öğütler veren Haytam'la birlikte dörtnala bir koşu tutturdular. Top bir kez zıpladı ve o zaman Talon rahat bir vuruşla onu havaya fırlattı. Bunun nasıl olduğunu açıklayamazdı ama top bir kuş gibi karşı takımın kale direkleri-

nin üstünde uçarken kalabalık aniden sessizleşti. Sonra bir kükreme yükseldi. Abbas'ın taraftarları bağırarak ve el sallayarak birbirlerine sarılırken Bahir'i destekleyenler ateş saçan gözlerle küfrediyordu; bir kez daha paralar el değiştirdi.

Talon'un yanı sıra at süren Haytam toz içindeki yüzünden yaşlar süzülerek Talon'a sarıldı. Talon gülerek gencin sırtına vurdu ve onu kutlamaya gelen Abbas'la diğerlerine gülümsedi.

"Oyunu kazandık, dostlarım," dedi Abbas. "Ama trompetlerin çalması gerekiyor, onun için o zaman kadar mücadele etmeliyiz."

Talon tehlikeyi neredeyse göremeyecekti. Geriye bir bakış attığında topa hiç aldırmadan, hızla onları fark etmeyen Abbas'a doğru yaklaşan Bahir'in iki iyi oyuncusunun yüzlerindeki ciddi ifadeden kötü bir şey olacağını hemen anladı.

Dizginlerini tutarak sıkı durdu. Rakshs iyi tepki veriyordu. Hemen kalçasının üstüne oturdu ve o kadar hızlı döndü ki Talon arkada kalmamak için uyluklarını sıkıca yapıştırmak zorunda kaldı. Bu arada gittikçe kendisine yaklaşan Abbas'a çarpacakmış gibi hızla üstüne süren iki adamdan gözlerini hiç ayırmıyordu. Abbas bağırarak ona bir şey söylüyordu ama Talon sadece sopasıyla adamlara işaret etti.

Abbas'ın yüzünden durumu anladığı belliydi ama çok geçti artık. Adamlar atına çarptı, atı sendeledi. Üç adam sert toynak sesleriyle yalpalayarak yanından geçerken Talon, Rakshs'ı yoldan çekmek zorunda kaldı. Rakshs kış üstü oturduktan sonra onları yakalamak için dörtnala öne atıldı ve Talon, Abbas'ın sağındaki adamın yanı sıra ilerlemeye başladı ama bundan sonra olanları önlemek için artık çok geçti. Adamlar iyi planlamışlardı. Atlılar bir araya toplanmış polo oyuncularına, saha kenarından izleyen birinin dikkatini çekmeyecek kadar yakındılar. İki adam bundan çok iyi yararlandılar.

Atlılardan biri yolunu kesip önünden geçerken Abbas'ın atı kaçınılmaz olarak tökezledi. Abbas atının düşeceğini hissedince böyle bir durumda tek savunma olarak ayaklarını üzengiden çıkartıp yere düşüp yuvarlanmaya hazırlandı. Ne var ki sağında-

ki ve solundaki adamlar iki yandan boynuna ve başına vurdular. Atı takla attı ve Abbas zamanında kurtulamadı. Talon dehşet içinde izlerken zaman adeta yavaşlamış gibiydi ve Abbas düşün atın altında sürükleniyordu. Çığlık atmadı. Atamadı. Atı sonu gelmeyen saniyeler boyunca orada öylece yatarken bedeni hayvanın ağırlığı altında ezildi, sonra at yuvarlandı ve sendeleyerek ayağa kalkıp eyeri yana düşmüş halde dizginleri yerde sürünerek titrek bacaklarının üstünde durup Abbas'ı bir yığın halinde yerde bıraktı.

Saldıran iki adam hızla dizginlerini çekip atlarından yere atlayarak geride yüzükoyun yatan Abbas'a doğru koştular. Ama Talon daha hızlıydı. Dört nala giden Rakshs'dan aşağı atladığı gibi son sürat Abbas'ın yanına koştu. Yüzükoyun yatan adamın birkaç adım önünde durdu. Abbas'ın işini bitirmek için geri geldiklerini biliyordu ve Bilal'in yardımına koşması için gereken hayati önemi olan birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Kalbi deli gibi çarparak, nefes nefese kendini dövüşmeye hazırladı.

Adamlar durakladı ama sonra bir küfür mırıldanarak saldırdılar. Biri kuşağından bir bıçak çıkardı ve ona doğru yaklaşırken silahı uyluğunun yanında tuttu. Talon kalabalığın üstüne çöken uğursuz sessizliğin farkındaydı. İnsanlar toza rağmen Abbas'ın atının altında nasıl kaldığını görmüştü. Ama kalın toz tabakası alanda olan bitenlerin görülmesini hâlâ kısmen engelliyordu.

Talon çizmesine uzandı uzun ince bir bıçak çekerek önünde yere yakın tuttu. Sessizce adamların karşısına dikildi; o sırada rahatlayarak arkasından gelen toynak sesleri duydu ve Bilal bağırdı. "Orada kal, Süleyman, onları izle. Ben efendi Abbas'ın yanına gideceğim."

Talon, Abbas'ın yanına diz çöken Bilal'in hızla nefesini içine çektiğini duydu.

"Büyük Allah'ım, yalvarırım efendimize merhamet et!" diye mırıldandı

Talon'un önündeki iki adam sanki ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlarmış gibi durakladılar ama kalabalığın ve Sultan'ın önünde bir şey yapmaya çalışmanın aptallık olacağını

anlamışlar gibi omuzlarını silkip, başlarını iki yana sallayarak tekrar atlarına atladılar. Kırk metre kadar ötede atını durdurup gözlerini kısarak durumu inceleyen Bahir'e doğru ilerlediler. Adamlar yanına ulaşınca aralarında bir konuşma oldu, sonra Bahir'in bir el işaretiyle sanki daha fazla görölmek istemiyorlarmış gibi atlarını alanın dışına sürdüler.

Talon etrafı kızarmış gözleriyle adamların gidişini izledi ve yüzlerini unutmamaya karar verdi. Bilal'e döndü. "Yaşıyor mu, Bilal? Nefes alıyor mu? Hareket ettirme... onu hareket ettirmemelisin... beni duyuyor musun?" dedi aceleyle.

Bilal hızla içini çekerek, "Galiba yaşıyor, Süleyman," dedi, "ama en kötüsünden korkuyorum. Çok yanlış bir durum var burada."

Talon döndü ve Abbas'ın yanına giderek diz çöktü. Bilal haklıydı, Abbas'ın yerde yatma şeklinde korkunç yanlış bir şey vardı ve Talon soğuk terler döktüğünü hissetti. Abbas'ın bedeni anormal bir biçimde bükülmüştü, öyle ki Talon sırtının kırıldığından emin oldu. Çok uzun zaman önce İsfahan'da yine böyle bir durumla karşılaşmıştı. Bu ölümcül olabilecek bir kazaydı. Abbas'ın nabzını yoklamayı hatırladı, sonra kulağını göğsüne dayadı ve hafif bir hırıltı duyunca rahatladı ama adam hâlâ bilinçsizdi. Burnundan kan akıyordu ve bu Talon'u kaygılandırdı. Bunun akciğer yırtılması anlamına gelebileceğini biliyordu.

Sultan'ın alana koşarak yanına geldiğinin ve sessizce izlediğinin farkında değildi. Etrafta toplanan herkes diz çökmüştü. Hâlâ diz çökmüş vaziyette olan Talon sesini yükselterek, "Yaşıyor," dedi, "ama onu boyu uzunluğunda bir tahta sedyeye dikkatle yerleştirmemiz lazım. Biri gidip getirsin, sedyesiz onu hareket ettiremeyiz."

Birinin üstüne doğru eğildiğini hissedince başını kaldırdı. Güneş arkadan geldiği için Talon bunun kim olduğunu çıkaramadı.

"Sen bana uzun bir tahta getir, efendimin hayatını kurtaracak tek şey o," dedi.

Adam başını sallayarak, "Nasıl emredersen," dedi.

Etrafındakilere buyruklar vermeye başladı. Talon, Sultanla konuştuğunu çok geç anladı. "Efendim! Ben... Ben siz olduğunuzu bilmiyordum... güneş..." diye kekeledi.

Selahaddin elini Talon'un omzuna koydu. "Benim için çok önemli olan efendinin sadık ve görünüşe göre becerikli bir hizmetkârsın. Emirlerinin yerine getirilmesini sağlayacağım. Hekimlerim onunla derhal ilgilenecekler. İnşallah yaşar."

"Yaşayabilir, Sultan'ım ama galiba sırtı kırılmış ama durumu daha kötü olabilir."

Bunu duyan Sultan derin bir iç çekti. O sırada adamlar koşarak geniş bir sedye getirip yere koydular. Talon doğru hatırladığını umut ederek onlara Abbas'ı nasıl kaldırıp sedyeye koyacaklarını gösterdi ve hareket etmemesi için onu bağlamalarını buyurdu. Sonra Sultan'ın önünde eğilerek adamların peşi sıra meydandan çıkarak Abbas'ı Sultan'ın sarayına taşıyacak olan tahtırevana doğru ilerledi.

Talon, Abbas'ın galip ilan edildiğini duymadı ama kalabalıktan yükselen alkışlardan öyle olduğunu anladı. Atlara göz kulak olma işini Bilal'e bıraktı. Kaygıyla kaşları çatılmış olan Panhsj yanındaydı. Talon'un binmesi için atını tuttu ve sonra birlikte tahtırevanın peşinden gittiler. Yolda Talon ona gördüklerini ve durum hakkında düşündüklerini anlattı.

"Hâlâ neden alanın ortasında onu öldürmeye çalıştıklarından emin değilim, Panhsj. Tek yapmaları gereken onu kimsenin görmediği sessiz bir yerde öldürmekken neden halkın gözünün önünde öldürsünler ki?"

"Sen bilmiyorsun, Süleyman, ama Bahir'le it sürüsü güneydeki bir seferden geri dönerken efendimle beni öldürmeye çalıştılar. Başaramadılar, onun için galiba bunu burada yapmak ve bir kaza süsü vermek istediler."

"Bir insanı polo alanında öldürmekten daha kolay yollar vardır, Panhsj," dedi Talon usulca, "hem baksana, onu sakat bırakmış olabilirler ama hâlâ yaşıyor."

Anlayamadığı bir şey daha vardı ama yorgunluktan tükenmişti ve sadece yıkanıp dinlenmeden önce Abbas'ın ne yap-

tığını bilen bir hekimin ellerinde güvende olduğunu bilmek istiyordu.

“Saraya gittiğimiz zaman ben onun yanında kalacağım,” dedi Panhsj eğilip elini Talon’un omzuna koyarak. “Kazadan sonra, tabii bu bir kazaysa, o iki adamı efendiye yaklaştırmadığını gördüm. İnaniyorum ki böyle yaparak onun hayatını kurtardın,” dedi, yüzünde vahşi bir ifadeyle Talon’a bakarak ama kara gözlerinde ilk kez daha önce orada olmayan bir sıcaklık vardı.

“Belki ama eğer sırtı kırıldıysa efendi Abbas pek uzun yaşayamaz. Bu iş Allah’a kaldı,” dedi Talon, oluruna bırakan bir sesle.

“Onu öldürmelerine izin verebilirdin, Süleyman. Onu öldürmelerine izin vererek özgürlüğünü kazanabilirdin ama yapmadın. Sana güvenmiyorum, çünkü bir şeyler gizlediğini düşünüyorum. Ancak gördüklerimden sonra senin onurlu bir adam olduğuna inanıyorum.” Şaşırın Talon’a elini uzattı. Sıkıca el sıkıştılar ve Talon gülümsedi.

“Dost olduğumuza sevindim, Panhsj. Efendimizin birden fazla düşmanı olduğunu ve bu olaya kaza süsü verilmeye çalışıldığını düşünüyorum. Ama bunun nedenini bilmiyorum. Bir şey kesin, onu asla yalnız bırakmamalıyız, zira geri gelip işini bitirmeye çalışabilirler.”

Panhsj suratını asarak başını salladı. “Ben onu gece gündüz koruyacağım, bundan emin olabilirsin, Süleyman.” Yüzü endişeyle kırıştı.

“Gidip onu hekimlerin eline teslim edeceğiz, sonra eğer istersen onunla kalabilirsin. Sultan’ın onun iyi korunmasını sağlayacağına eminim. Benim hanımımıza kazayı anlatmam ve efendinin durumu hakkında moral vermem gerekecek.”

“Bu kolay olmayacak,” dedi Panhsj. “Şu domuz Hadım’a dikkat et. Bunu duyunca iyice zorbalasma fırsatı bulacaktır.”

Talon, Abbas’ı iki hekimin gözetimine bıraktıktan sonra Rakhsh’la konağa döndü ve haberin onlardan evvel ulaştığını ve bütün evin ayağa kalktığını gördü. Rakshs’ı ahırda bir seyisle Haytam’ın eline teslim etti. Çocuk atı yiyecek ve su vermek üzere uzaklaştırmadan önce Talon elini omzuna koydu.

“İyi oynadın, Haytam. Kazanmamıza yardım ettin.”

Oğlan sessizce başını salladı. Bu olay onu yıkmıştı ama gururluydu da.

Talon ayrılmadan evvel Rakshs'ın bumunu okşadı ve övgü dolu sözler mırıldandı. Atın cesaretinden çok etkilenmişti. Rakshs sanki anlamış gibi burnuyla Talon'un göğsünü itti.

Bilal de diğer atlarla ilgilendikten sonra yanına gelip Talon'un omzunu tuttu.

“Teşekkür ederim, Süleyman. Efendiyi nasıl bıraktın?”

“Sultan'ın sarayında, Sultan'ın hekimlerinin elinde ve pek tehlikeli görünen Panhsj da başında duruyor. Her şey Allah'a ve hekimlere kalmış ama eğer korktuğum gibiyse onun için ne yapabileceklerini bilmiyorum.” Kaşlarının altından Bilal'e baktı.

“Haklıydık; ona zarar vermeye, hatta öldürmeye çalıştılar, Bilal. Henüz bunun nedenini bilmiyorum ama inşallah öğreneceğim. Öğrendiğimde de...” Sözünün devamını getirmedi.

“Gidip hanımımıza sen söylemelisin, Süleyman. Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Bilal'in gözleri yaşlarla doldu. “Sen yapabilir misin?”

Talon isteksizce başını salladı. “Ona anlatmamız gerek... Tamam, ben anlatırım.”

Alacakaranlıkta başının üstündeki ağaçlardaki ağustos böceklerinin ve cırcır böceklerinin farkında olmadan yavaş yavaş bahçeyi geçerek konağa yöneldi. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ve başı aldığı darbeden dolayı ağrıyordu. Alnında hissettiği kurumuş kanı sarığının ucuyla sildi. Ağzı kurumuştü; bu işi yapmaya bayılmıyordu. Bahçedeyken bile evin içinden gelen ağıtları ve ağlama seslerini duyabiliyordu.

Konağın içinde kıyamet kopuyordu. Hizmetkârlar ellerini ovuşturup feryat ederek koşuşturuyor, Çisisi düzeni yeniden sağlamak için bağırarak sopasını etrafa vuruyordu. Uşakları da onu taklit ediyorlardı ama bu karmaşayı arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Talon içeri girdiği zaman Çisisi heyecanla üstüne atıldı ve kendini kaybederek bağırıldı.

“Nihayet geldin, Süleyman. Neredeydin? Bana hemen

efendimizden haber ver, zira hemen yukarıdaki hanımına iletmem lazım.”

“Efendimin emriyle hanımımınla yüz yüze konuşmaya geldim,” diye yalan söyledi Talon.

“Ama hanımlara haberi ben götüreceğim. Sen onlara yaklaşamazsın. Bu doğru olmaz!” diye bağırdı Hadım. Gözlerini kendini beğenmiş bir tavırla Talon’a dikmişti.

Talon yukarıda asma katta bir hareket fark etti. Halide Hanım merdivenlerin başında durmuş, bakıyordu. Arkasındaki en az bir düzine kadın da merakla ona bakıyordu.

Halide iki kadın hizmetkârın yardımıyla ve eliyle duvardan destek alarak basamaklardan inmeye başladı. Kadın yaklaşınca Talon pek zayıf ve sarsılmış olduğunu gördü. Ona destek olmak için öne doğru bir hamle yaptı ama Hadım önüne geçerek ona engel oldu. Halide en alt basamağa ulaştığında durdu ve dört adım kadar öteden fısıldadı.

“Kocamın yanından mı geliyorsun, Süleyman?”

“Evet, hanımım... O yaşıyor.”

Halide sallandı; düşmesine fırsat kalmadan iki hizmetkâr hemen koşarak onu tutup duvarın yakınındaki halılarla ve yastıklarla kaplı bir alana götürdüler. Halide bir yastığa oturarak Talon’a yanına gelmesini işaret etti.

Çisisi karşı çıkacak gibi oldu ama Halide sert bir işaret yaparak onu susturdu. Oda o kadar sessizdi ki Talon yere iğne düşse duyulacağını düşündü. Kadın başını kaldırıp Talon’a baktı.

“Yaşadığını söylüyorsun... Biz polo sahasında öldüğünü duyduk.”

Talon hizmetkârları iki yanına diz çöken ve solgun alını yağ lambalarının ışığında parlayan kadına baktı. Kadının peçesinin üstündeki iri ve koyu gözlerini görebiliyordu.

Ona yaklaşarak önünde diz çöktü. “Onu gördüm, hanımım, yaşıyor... Ama kazada çok kötü yaralandı.”

Sanki aniden ağır bir yük altında eziliyormuş gibi omuzları çöken kadının ağzından boğuk bir hıçkırık sesi çıktı. “Benden gerçekleri esirgemedi neler olduğunu anlat, Süleyman,” diye emretti. Gözleri dosdoğru Talon’un gözlerinin içine bakıyordu.

*Nefret işe yaradığı zaman iyidir
Acı bile olsa;
Ama tatlılık zarar vermeye başladığı zaman
Çok geçmeden mahveder.
Yusuf İbn Zabara*

Bölüm 14

Bir Ziyaret

İki gün sonra Bahir'in konağında Abbas'a komplo düzenleyenler tekrar buluştu. Akşamın geç bir vaktiydi. Gergin ve soğuk bir görüşmeydi.

El-Muntakim hiddetten köpürüyordu ve bütün görgü kurallarını bir kenara itti.

"Sen ve adamların bu kadar mı acizsiniz? Yoksa canınıza mı susadınız?" diye hırladı Bahir'e. Bahir'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne... Ne demek istediğini anlamıyorum. Eğer o lanet koruması araya girmemiş olsaydı adamlarım icabına bakacaktı... adamın bıçağı vardı," diye kekeledi, sonra küskün bir sesle ekledi, "Kimsenin oyun alanına silah sokmasına izin verilmez ama o adam uzun bıçağıyla adamlarımı tehdit etti. Abbas'a yaklaşamadılar, sonra da diğerleri araya girerek adamlarımın onun işini bitirmesine engel oldular." Kendine güvenini yeniden kazanmıştı ve adeta bağırıyordu.

"Allah aşkına, onu orada Sultan'ın ve bütün ordunun önünde öldürmekten başka ne yapabiliirdik ki. Zaten bu aptal fikir senindi. Adam ava çıktığında falan peşine bir suikastçı takmalıydık."

Bahir fazla ileri gitmiş olabileceğinden korkarak sustu. Yanında oturan şaire bir göz attı ve bu gözü pekliği karşısında adamın betinin benzinin attığını fark etti. Kimse El-Muntakim'le böyle konuşamazdı.

Ortalığı yatıştırmak için şair, Bahir'e hitap ederek kekelemeye başladı. "O adamın ismi... Hani şu adamlarını durduranın. İsmi Süleyman'mış... Herkesin dilinde."

"Chogan oynarken ölenler oldu. Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil," diye sızlandı Umarah. "Abbas neden hayatta kalsın ki?"

El-Muntakim gözlerinden ateş saçarak onlara baktı. "Görünüşe göre ikiniz de onu herkesin önünde öldürmenin veya hatta ona karanlık bir gecede suikast yapmanın bir soruşturmayla yol açacağını ve bizim bundan sıyrılmayacağımızı anlayamıyorsunuz!" diye bağırды, öfkeden boynundaki damarlar şişerek.

"Sakin ol, dostum," dedi Bahir, ellerini kaldırarak. "Bir aksilik oldu, hepsi o. Ama bu işi kısa sürede bitirmeliyiz, yoksa Abbas iyileştiği zaman bitirmek daha zor olabilir, tabii eğer iyileşirse."

Birkaç dakika düşünen El-Muntakim derin bir nefes alarak kendini toparladı. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Haklısın, Bahir," dedi. "Sırtının kırıldığını duydum, ömür boyu sakat kalacak. Sırf bu yüzden ölebilir bile.

"Ama işinin bitirilmesi lazım. Canlıyken hâlâ Kahire'deki adamlarının saygısını ve itaatini kazanabilir. Çok yakında Yemen'e gitmeyenlere boyun eğdirip kontrolümüz altına almamız gerekecek. Zaman bizden yana değil, onun için yaralarından ölmüş gibi göstermenin bir yolunu bulmalıyız. Harcayacak zaman yok; çok yakında harekete geçmeliyiz."

"Bunu yapması için birini göndereyim," dedi Bahir, tekrar konuşmanın kontrolünü kazanmaya çalışarak.

"Hayır! Allah aşkına gönderme," diye havladı El Muntakim. "Bu kez bu işi ben halledeceğim. Onu iki kez öldürmeyi dene-din ve başaramadın. Bunu ben kendi bildiğim gibi halledeceğim." Bahir'e sert sert baktı, baştaki öfkesi tekrar su yüzüne çıkıyordu.

Bahir tokat yemiş gibi geri çekildi. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Bu tehlikeli adama karşı gelmeye cesaret edemedi. Destek almak için şaire bir göz attı ama adam onu görmezden geldi.

"Şimdiki halde Abbas'a yaklaşamayız. Sultan'ın sarayında

iyi korunuyor ve sürekli gözetim altında tutuluyor. Onu ziyaret etmeye çalıştım... ne durumda olduğunu anlamak için ama o Nubialısı kapkara bir öfke duvarı gibi başında dikiliyor," diye sızlandı Umarah. "Yerinden bile kımıldamıyor ama gözleri ve yüz ifadesi korkunç. Allah şahidimdir ki yanından bile geçemedim. Bakışları adamın ruhuna işliyor; eğer efendisine zarar vermeye çalıştığımı düşünürse eline düşmek istemezdim." Umarah gerçekten ellerini ovuşturuyordu.

El-Muntakim ona küçümseyen bir bakış attı.

"Elbette Sultan'ın yanındayken bir şey yapmayacağız ama kendi konağına geçtiği zaman... İşte o zaman icabına bakacağız. Ben bakacağız."

"Bu olaydan sonra konağı bir kale gibi korunur," dedi Bahir, bu sefer saygılı bir tavırla. "Oraya işi halletmesi için kimseyi sokamayız."

"Bir adamın kapısına dayanmadan kalesine girmenin pek çok yolu vardır ama haklısın. Konağa bir yabancı göndermek niyetinde değilim, en azından ilk başta. Altının harekete geçirebileceği içerden birini bulmak niyetindeyim. Herkesin bir fiyatı vardır."

"Abbas efendimizin çok güzel bir karısı yok mu?" diye sordu El-Muntakim ortaya.

"Öyle denilebilir," diye kabul etti Bahir, gönülsüzce. El-Muntakim'e bakmak istemedi.

"Dostumuzun bundan böyle evlilik görevlerini yerine getirebileceği şüpheli, öyle değil mi?" diye sordu El-Muntakim. "Bu güzel kadının heba olacağı düşüncesi seni üzmüyor mu?"

Bahir ona bakakaldı. "Atalarım adına," diye soludu. "Yani sence biz?.." Cümlesini tamamlamadan bıraktı.

El-Muntakim başını sallayarak onayladı. "Zamanı geldiği zaman hâsılat bizim olacak. Ama önce Abbas'ı halletmeliyiz. Ondan sonra eve istediğin kadar adam gönderebilirsin, çünkü Sultan uzakta olacağı için seni durduramaz." Sonra gözlerinde şehvetli bir bakışla fısıldadı. "O küçük oğlu varis olacak kadar yaşayamayacak... ama önce onun yumuşak körpe bedenini okşamak istiyorum."

“Ben küçük bir oğlandan ziyade yakışıklı bir delikanlıyı tercih ederdim,” dedi Bahir’e doğru kaşlarını kaldırarak sinirli bir kahkaha atan Umarah.

İkisi de El Muntakim’in bir çocuk istemesini tuhaf bulmuyordu. Oğlan çocuklarının soylu bir erkeğin aşk hayatının bir parçası olması alışılmadık bir şey değildi ve Abbas’ın oğlu iyi bir eğlence olacaktı.

Bahir bir şeyler içme vaktinin geldiğini söyledi. Ellerini çırpınca kapı açıldı. Hizmetkârlar bir tepsi yiyecek ve gümüş kupalarda şarap getirdiler.

“Başarına içiyorum, dostum,” dedi Bahir, hiç de samimi olmayan bir tavırla.

* * *

Talon dilenci çocuk Kontar’ın yanına yaklaştı. Sanki oradan geçen herhangi biriymiş gibi oğlanın kâsesine bir sikke attıktan sonra, “Mukvana’yı görmem lazım, Kontar,” dedi. “Bir sorun var, yardımı gerekiyor.”

“Bu akşam yine gel, Süleyman. İyi Chogan oynadın. Senin üstüne bahse girmiştim,” diye fısıldadı Kontar sırtarak. Sonra Talon uzaklaşırken arkasından bağırdı, “Allah razı olsun, efendim.”

Oğlan sırtını duvara vererek ayağa kalktı, sonra koltuk değneğinin yardımıyla topallayarak loş çarşının içine doğru ilerledi.

Talon o akşam Mukvana’nın yanına götürüldü ve bu sefer bu çok farklı bir görüşme oldu. Tek gözlü şişman adam onu eski bir dost gibi selamladı. Talon oradan ayrıldığından beri Mukvana’yla etrafındaki adamların yerlerinden bir santim bile kıvıldamamış olduklarına yemin edebilirdi.

Mısır geleneğinin bir parçası olarak uzun uzadıya karşılıklı nezaket sözleri sarf ettikten sonra Talon’a oturması söylendi ve kahve ikram edildi. Sert siyah sıvının acı tadını seven Talon kibarca kahvesini yudumladı.

“Evet, genç öğretmen-savaşçı, artık ismin Kahire sokaklarında pek çok insanın dilinde. Bunu biliyor musun?”

Talon şaşkın bir halde adama baktı.

“Evet, Süleyman. Efendinle Bahir arasındaki husumeti bütün dünya biliyordu. Efendin düştüğünden beri bu Chogan oyunu en ince ayrıntılarıyla konuşuluyor ama bir şey çok açık: Efendinin hayatının kalanını sen kurtardın. Tabii attığın golleri saymazsak.” Mukvana gülümsedi. “Ben bahiste kaybettim. Efendinin yenileceğini düşünmüştük, çünkü Bahir’in, Allah onun belasını versin, takımının daha iyi olduğunu herkes bilir. Ama sen sürekli sayı kazandın. Senden paramı geri istemeliyim.”

Sarsılarak bir kahkaha attı, yanındaki adamlar da kıs kıs güldüler.

Talon bu iri adamın bunu gerçekten kastedip etmediğini merak etti ama sonra Mukvana bir gözünü silerek, “Ama orospu çocuğunu iyi benzettin,” dedi, “bu bana yeter.”

“Para kaybettiğine üzüldüm, Mukvana, belki zaman içinde senin için birazını geri alabilirim,” dedi Talon, samimiyetten uzak bir gülümsemeyle. “Ama buraya senden ciddi bir istekte bulunmaya geldim.”

“Konuş, bakalım, Süleyman... Galiba ben sana Şahin diyeceğim. Onlar hem tehlikelidir, hem de bazılarının gözleri yeşildir.”

“Senden yardım isteyip isteyemeyeceğimi bilmek istiyorum.”

“Şimdi mi yardım istiyorsun?”

“Hayır ama bir gün isteyebilirim, çünkü efendim ve özellikle hanımı ve çocukları için korkuyorum. Orada çalışan Hadım’a veya adamlarına güvenmiyorum. Abbas’ın annesi de beni tanımıyor, onun için basit bir köleye kulak vermeyecektir.”

“Seni endişelendiren ne, Süleyman? Hiç de öyle her şeyden korkan biri gibi görünmüyorsun.”

“İhanetten korkuyorum ama ihanetin ne taraftan, içerden mi, dışarıdan mı geleceğini bilmiyorum. Fakat şundan eminim: efendim gerçek bir tehlike içinde. Onu oyun alanında öldürmeye çalıştılar ve hâlâ bunun nedenini bilmiyorum. Ben... Ben sadece bizim, bütün ailenin tehlikeden uzak olmadığını hissediyorum. Senin vereceğin bilgilerin karşılığını ödeyeceğim,” diye ekledi Talon.

“Evet, yardımım karşılığında bana bir şeyler vereceksin ama senden hoşlandım, Süleyman ve sana yardım etmeye çalışacağım. Kontar haberci olacak ama şimdiden sonra sizin konağın kapısının yakınlarında bir-iki dilenci daha duracak. Konaktan ayrılırken ara sıra onlara bir sikke atıp bana iletmek istediğin mesajı verebilirsin. Eğer bir şey duyarsam onlar sana iletecektir.”

Talon Mukvana'ya teşekkür ettikten sonra, içeri girerken olduğu gibi yine gözü bağlanarak dışarı çıkartıldı. Talon onlara artık yolu öğrendiğini söylemeyi gerekli görmedi.

* * *

O akşam küçük kekler yiyip kahvelerini yudumlayarak Bilal'le konuştular.

“Bahir'in dışında başka düşmanlarımız var, Süleyman. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyorum, Bilal. Diğerleri kim?”

“Sana tekmede bahsettiğim insanlar, dostum. Bir keresinde efendimizden Sultanımızın amcasını yerinden etme girişiminde onlara katılmasını istediler ama o reddetti. Ayrıntıları bilmiyorum ama o zamandan sonra bu adamlar, artık her kimseler, onu dışladılar. Abbas sadece Sultan'a hizmet eder,” dedi Bilal, sesindeki duygusallığı bastırmaya çalışarak.

“Onların ismini biliyor musun?” diye sordu Talon.

“Hayır, bilmiyorum ama bu insanlar var ve yaptıkları için Allah onların belasını versin,” dedi Bilal.

“Kardeşin Malek'e bir mesaj gönderdin mi?”

“Evet. Ona bir daha ne taraftan vuracaklarını bilmediğimiz için tetikte olmasını söyledim.”

Yatmak için ayrıldıklarında geç olmuştu ama Talon o gece doğruca yatağına gitmedi.

Sessizce hizmetkârların bölümünden çıktı, hızla bahçeyi geçip arka duvardan sokağa atladı. İzlenmediğinden emin olmak için duraksadıktan sonra dar, karanlık ve ıssız sokaklarda ilerlerken acele ettiğinin ve gürültü yaptığının farkına vardı. Yavaşladı ve sessizce yürümeye devam etti.

Niyeti Bahir'in evini bulup içeri girmenin bir yolunu keşfetmekti. Mukvana iyi talimat vermişti, buna rağmen adamın konağının kapısını görene dek bir saat kadar yürümesi gerekti.

Mukvana konağı oldukça doğru tarif etmişti. Dışandan o bölgedeki birçok zengin konağa benziyordu: yüksek duvarlardan görünen bir üst kat ve kepenkli pencereler. Ancak bunun onu daha mütevazı diğer konaklardan ayıran yüksek kemerli bir kapısı vardı. Duvarlar yüksek olsa da Talon yol boyunca uzanan ağaçlardan yararlanarak tırmanabileceğine karar verdi. Ağaçların dalları duvarların üstünden aşağı bakacak herhangi bir muhafızın yanından sessizce geçmesini sağlayacak bir paravan oluştuyordu.

Talon konağın arkasında hizmetkârların bölümlerinin bulunduğu dar yoldan ahırların bulunduğunu tahmin ettiği yere doğru ilerledi. Şimdi attığı her adım tehlikeliydi, çünkü konağın yerleşimini bilmiyordu ve her an fark edilebilirdi. Talon karanlıkta kayarcasına ilerlerken sıçanlar önünden kaçışıyordu.

Arka duvarlarda hiç zorluk yoktu; muhafızlar diğer köşede etrafa dikkat etmeden konuşmaya dalmıştı. Talon çok geçmeden atların barındığı ağıla ulaşarak gölgelerin arasına saklandı. Atların ve çöp yığınlarının bildik kokusu durgun gece havasında kuvvetle insanın burnuna çarpıyordu. Talon ihmal edildiği belli olan ince çalılar ve küçük ağaçlarla kaplı bakımsız bir bahçenin ilerisinde uzanan ana binaya baktı. Besbelli Bahir doğanın mucizeleriyle pek ilgilenmiyor, diye düşündü.

Ağızlarını şapırdatarak yemlerini yiyen veya bölmelerinde toynaklarını yere vuran atları dinledi. Hayvanlardan bazıları başlarını onun olduğu tarafa çevirdiği için Talon kendisinin farkında olduklarını anladı ama hiçbir varlığından rahatsız olarak kişnemedi.

Talon çalılarla ağaçların arasından hızla ilerleyerek harabe bahçeyi geçti ve konağı oluşturan binalara ulaştı. Aklına uzun zaman önce Hamadan'da kardeşi Rıza ile bu tür bir gece baskını yaptığı zaman geldi. Yakalanması ölümcül olurdu; hiç merhamet görmeyi beklemiyordu, hemen idam edilirdi. Bütün dikkatini topladı.

Koyu renk giysiler giymiş ve yüzünü sadece gözleri açıkta kalacak şekilde örtmüştü, ayaklarında ayakkabı yoktu ve sadece bıçak taşıyordu. Tam o anda önünde bir ses duyarak hemen çalılarının arasında saklandı.

İki gece nöbetçisi o kadar yakınından geçti ki neredeyse uzanıp adamlara dokunabilirdi. Ama nöbetçiler birbirleriyle konuşuyor ve çevrelerine dikkat etmiyorlardı.

Talon sessizce ilerlemeye devam etti. Çok katlı binanın Bahir'in yaşadığı bölüm olan ikinci katına çıkmanın bir yolunu bulmalıydı ve bunu yapmanın tek yolu bir ağaca tırmanmak ve oradan birkaç pencere boyunca uzanan dar balkona çıkarak içeri girmekti. Hiç değilse bahçenin üstündeki pencereler sokaklara bakan pencereler gibi ahşap kafeslerle kapatılmamıştı.

Talon yaprakları hışırdatmamaya dikkat ederek bir ağaca tırmanıp balkona çıktı. Arkasına bir göz attı. Oradan bakımsız bahçeyle ahırları iyi görüyordu. İçeride kaç nöbetçinin dolaştığına ve ne kadar tetikte olduklarına da dikkat etti.

Yanındaki kepenkli pencerelerin bazılarında ışık sızıyordu. Pencerelerden biri dikkatini çekti; içerden yüksek sesle konuşan insanların sesleri ve bir kadın kahkahası geliyordu.

Aşağıdan bakan birinin görmemesi için başını yere eğip karnı üstü sürünerek o pencereye doğru yanaştı. Bir süre öylece yatıp içerden gelen konuşmaları anlamaya çalışarak dinledi. Aynı anda birkaç kişi birden konuştuğu için bir şey anlamak zordu. Başını kaldırarak gözünü kepenkteki bir çatlağa dayadı. İçeri baktığı kısacık sürede Bahir'in onların arasında olmadığını anladı. Karnının üstünde sürünerek ışık gelen bütün pencereleri kontrol etti ama hiçbirinde aradığı adam yoktu. Düşünmek için duvara dayandı.

Eve girmek basit işti. Karanlık pencerelerden birinin kepengini açıp odanın içine süzüldü. Her bir adalesi kasılarak pencerinin dibine çömelip etrafı dinledi.

Sonraki yarım saat boyunca bir hayalet gibi evi dolaştı, bazı odaların kapısında muhafızlar dikildiğine ve o kadar geç saatte bile mutfakta faaliyet olduğuna dikkat etti. Gözüne ağır bir

ahşap kapının yanında duran iki adam çarptı, besbelli gözcülük yapıyorlardı. Çok tetikte görünüyorlardı. Sonra elinde bir tepsi yiyeceklerle peşinden gelen ufak tefek bir hizmetkârla birlikte çam yarması gibi bir adam onlara katıldı. Muhafızlar hemen mızraklarını hazır ederek dikkat kesildiler.

Kapı açıldı ve iri adam hizmetkârı içeri itti. Talon hedefinin bu oda olduğuna karar verdi ve başka bir giriş bulmak için etrafına bakındı. Odaya paralel bir başka koridor boyunca ilerledi ve duvarda derin bir girinti gördü. Burası hiç fark edilmiyordu ve eğer saklanacak bir yer bulmak için gözünü dört açmamış olsaydı görmeden yanından geçip gidebilirdi. Bu daha ziyade kapısı olan bir oyuk gibiydi. Talon ihtiyatla kapıyı yoklayınca kapı açıldı. Burası üç metre kadar ötede ağır bir perdenin asılı olduğu kemerli bir antreydi.

Talon bu kapanda yakalanmamak için dua ederek dikkatle perdeye yaklaşıp durdu. Sesler duymuştu. Perde duvarı tamamen kapatmıyordu, onun için hiç dokunmadan aradan içeri bakabilirdi. İçerisi loştu ve sadece birkaç yağ lambası vardı. Lambalar sadece birkaç metre ileride minderlerin üstüne oturmuş adamların önünde duruyordu.

Talon bu gölge şekilleri inceledi ve pek bir şey aydınlatmayan zayıf ışıktaki yüzlerini görmeye çalıştı. Bahir'i tanımak zor değildi ama diğer ikisini daha önce hiç görmemişti. Sırtı Talon'a dönük olan adam ince ve kuvvetliydi. Bol giysileri güçlü yapısını, kalın boynunu ve geniş omuzlarını saklamıyordu. Başında askerlerin görev başında olmadığı zaman taktıkları bol sarık vardı.

Diğeri üstünde hareket ettikçe lambaların ışığında parıltıyan ipekli giysiler olan tombulca biriydi. Seyrek bir sakalı ve büyük bir sarığı vardı. Bir keresinde diğerleri ona 'şair' diye hitap etti. Talon bu lakabı ve yüzü kafasına kazıdı.

Bahir kaliteli, zarif bir cübbe giymiş ve büyük bir sarık takmıştı. Işık parmaklarındaki yüzükleri parlatıyordu. Talon hayal kırıklığına uğramıştı. Bahir'i tek başına bulmayı umuyordu. Ama diğer ikisi ve dışarıdaki nöbetçiler varken onu öldürüp paçayı kurtaramayacağını biliyordu.

Adamlar parmaklarıyla gümüş bir tepsinin içindekileri yiyor ve gümüş kupalardan içiyorlardı. Talon tavuk ve lahana kokusu aldı. Burnuna hurma şarabının kokusu da geliyordu. Bir kulağını iyice konuşmaya dalmış adamlara verirken dikkatle odadaki eşyaları ve odanın yerleşimini inceledi. Kulağına Sultan'ın kardeşinin ismi geldi. Konuşanın güçlü bir sesi vardı, Talon sözlerini yakalayabildi. "Tarık bir hafta içinde Yemen'e gidecek; o zaman..."

Aynı adam sesini alçaltarak konuşmaya devam etti, Talon sözlerini ayırt etmekte zorlanıyordu. "Subaylar ve adamlar emrimi bekliyor... Abbas..."

Talon bir anda dikkat kesildi ama kulaklarını dikmesine rağmen başka bir şey duymadı. O anda sırtı ona dönük olan adam kımıldanarak başını çevirdi ve Talon adamın profilini gördü. Bu yüzü zihnine kazımaya karar verdi, zira bu adam liderleri gibi görünüyordu.

Alçak sesle konuştukları için daha çok yaklaşabilmeyi diledi ama bu ölümcül olabilirdi. Kulağına merakını cezbeden bir parça cümlecik daha geldi. Bu sefer Bahir konuşuyordu ama o da fısıldıyordu ve sözlerini yakalamak için kulaklarını iyice dikmek zorunda kaldı. "... sen okumuş yazmış adamsın, onun için Bakir Abdulcelil'e yaklaşabilirsin... O adam..."

Bu sözleri yanında oturan kaliteli giysiler içindeki tombul adama söylemiş gibi görünüyordu. Şimdi Talon onu açıkça görebiliyordu. Yarım saat boyunca onları izleyerek konuştuklarını duymaya çalıştı. İçgüdüleri ona gitme zamanının geldiğini söylüyordu ama o sırada Bahir ellerini çırpıttı ve öteki kapının girişinde bir cin gibi beliren bir hizmetkâr önünde eğilerek yumuşak bir sesle efendisinin ne istediği sordu.

"Bana kadınları getir, Ali; konuklarımı eğlendirme zamanı geldi." Bahir emir verirken sesini yükseltmişti. Hizmetkâr ortadan kayboldu ve Talon geldiği yoldan geri dönmek üzereydi ki saklandığı yerin dışında sesler duydu. Antreye tökezleyerek üç kadın girerken sırtını dar bir girintiye yaslayarak bekledi. Yanlarındaki hizmetkâr küçümseyen bir sesle konuşuyordu.

“Acele edin, aptal orospular, efendi sabırsızdır ve sizinle konuklarına gösteriş yapmak istiyor. İyi raks edin, yoksa kırbaçlanırsınız. Kıkırdamayı kesin de önünüze dikkat edin. Konuşmayın. Sizi dinlemek istemiyorlar, sadece görmek istiyorlar.”

Talon kızlar yanından geçerken hafif bir esinti hissetti, sonra ortalık sessizleşti. Bumuna ucuz misk ve yağ kokusu ile hizmetkârın ağzının soğan kokusu geldi. Saklandığı yerden pek bir şey göremiyordu ama perde çekildiği zaman yarı çıplak üç kadına bir göz attı. Gençtiler ve üstlerindeki pek az giysiden biri olan yarı saydam peçelerin altındaki bedenleri olgundu.

* * *

Çok sonra, hava hâlâ karanlıkken, Talon duvarın üstünden Abbas'ın konağında gübrelerin yığıldığı alana atladı ve hemen odasına gitti. Hâlâ karanlık olsa da şafağın sökmek üzere olduğunu haber veren ilk horoz öterken yatağının içine kaydı.

Ne var ki gece henüz sona ermemişti, zira yatağında biri vardı. Bu Lamyaydı. Kadın uyandı ve uykulu bir sesle kulağına bir şey mırıldandı. Talon'un yorgunluğu uçup gitti. Günün verdiği gerginlikten kurtulmak istiyordu ve kızı kollarının arasına aldı. Kız çok şevклиydi ve Talon'un okşamalarına ufak inlemeler ve iç çekmelerle karşılık verdi. Lamyanın çok çabuk uyanan sağlam, genç bir vücudu vardı. Çok geçmeden o gece ihtiyaç duyduklarını birbirlerinden aldılar. Şafak odayı aydınlatmaya başlarken ikisi de yorgun ve bitkin düşmüştü. Lamy sessizce diğer hizmetçilerle paylaştığı odaya dönmek için yanından ayrıldı.

*Her zaman mütevazı ol ve kibir
Ve güçleriyle şişinenlerle arkadaş olma;
Bak şu duvardan sarkan ve bir sedir ağacını
Deviren rüzgârda tutunan çördük otuna.
Avraham ibn Hasdai*

Bölüm 15

Bahçede Bir Hikâye

Talon her sabah ders vermek için öğrencileriyle buluştuğu binanın girişine geldi. Çok yorgundu ama bunu göstermeye kararlıydı.

Yasemin'le Kazım'ın yanında dadıları vardı ve hep birlikte bahçede Talon'un seçtiği yere doğru yürüdüler. Burası yerden fokurdayarak çıkan suyun toprak bir çanağa dolduktan sonra kenarlarından daha geniş ama sığ bir havuza döküldüğü küçük bir çeşmenin yanında sessiz bir yerd. Suyun üstünde su zambakları yüzüyordu ve kenarında körpe papirüsler büyüyordu. Suyun derinliklerinde kırmızı ve metalik pulları ara sıra güneş ışığında parlayan altın renginde sazan balıkları yüzüyordu. Yusufçuklar sazların arasına dalıyor, suyun üstüne dokunup hemen uzaklaşıyorlardı.

Ara sıra Yasemin'in Sultan ismini verdiği ince bir kara kedi onlara eşlik ediyordu. Hayvan havuzun kenarına oturup balıkları izliyor ve arada bir yakalayıp yakalamayacağını görmek ister gibi patisini ihtiyatla suya daldırıyordu.

Tepelerindeki Firavun İnciri ağacının gölgesi kızgın güneşi yumuşatıyordu ve bugün şanslarına çalılırları ve palmye yapraklarını hışırdatarak okşayan parmaklar gibi bahçeye sokulan serin bir esinti vardı.

Talon zor konsantre oluyordu. Durmadan esniyordu ve

erişkinlerin ruh hallerine karşı her zaman hassas olan çocuklar birbirleriyle didişerek tepki gösteriyorlardı.

Bir ara Yasemin, Talon'a dönüp sordu. "Neden kadınlar yemeklerini kocalarıyla yiyemiyor, Süleyman?"

"Çünkü onlar kadın, seni aptal," dedi Kazım küçümseyerek ve ona dilini çıkartan kız kardeşine pis pis sıratarak.

Talon dikkatini toplamaya çalışarak bu soruyu düşündü. Kızın samimi olduğunu ve ciddi bir cevap gerektiğini görebiliyordu.

O dikkat etmezken çocukların birbirleriyle takıştıkları belliydi.

"Lütfen terbiyeni takın, Kazım. Bir efendi her zaman kibar olmalıdır... özellikle ailesine karşı," diye azarladı onu Talon, belki yüzüncü defa.

Gözlerini öfkeyle kıсарak dik dik kardeşine bakmakta olan Yasemin'e döndü.

"Biz Fayoum'dayken babanız sık sık annenizle birlikte yemek yiyordu ve saatlerce konuşuyorlardı. Bunu biliyorum, çünkü Malek babanızın annenizi ne kadar sevdiğini ve saydığını anlatıyordu."

Kazım elini önem vermeyen bir tavırla salladı. "Ben bir savaşçı olacağım ve Rakhsh gibi güzel atlarla savaşa gideceğim. Kadınlara ayıracak zamanım olmayacak."

Yasemin alev saçan gözlerle ona baktı, sonra bakışı eve giden patikaya takıldı.

"Anne!" diye bağırdı ve üvey annesine sarılmak için hemen ayağa fırladı. Talon da ayağa kalkıp onlara yaklaşan Halide'nin önünde eğildi. Halide yanından geçtiği bir güle dokunarak eğilip çiçeği kokladı. Baş bahçıvan yaşlı Tamir de oradaydı ve hanımın isteklerini dinlerken sıska, kırış kırış boynunun üstündeki kel başı aşağı yukarı sallanıyordu. Halide'nin yanında birkaç adım arkadan gelen, onun gibi peçeli bir hizmetkâr vardı.

Talon, Halide'nin sadece yüzünün alt kısmını örten peçesinin altından bile ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. İri gözlerinin altında siyah haleler vardı. Kadın çocukları kucakladıktan sonra Talon'a döndü.

Talon, Halide'nin gözlerinde, kendini kontrol etmesine rağmen damarlarında akan kanı hızlandıran o ifadeyi gördü.

"Merhaba, Süleyman Efendi. Çocuklar derslerinde nasıl? Bir süredir size katılamadım."

Talon kibarca gülümsedi. "Selam, Hanımım, Allah sağlık versin. Son zamanlarda kafanız çok meşguldü ama çocukların durumu iyi. Terbiyeden ve ailemize karşı nasıl davranmamız gerektiğinden bahsediyorduk."

"Ah, anlıyorum... Bu senin azarlandığın anlamına mı geliyor, Kazım?" diye sordu Halide, sert görünmeye çalışarak ama gözlerinin içi gülerek.

Kazım utanmış gibi gözlerini yere indirerek gönülsüzce başını salladı. Halide gülümsedi.

"Öğretmeniniz Süleyman size çok şey öğretebilir, oğlum; onu dikkatle dinleyin. Bilmelisiniz ki büyük bir savaşçının işareti sadece savaşta gösterdiği amansızlık değil, ailesine ve hizmetkârlarına karşı gösterdiği müşfikliktir de. Babanız öyle biri ve bu nedenle onun için hayatını verebilecek sadık adamları var."

Kazım hayranlık dolu bakışlarla annesine baktı. "Anladım, anne." Kara kaşlarının altından tepkilerini görmek için kız kardeşiyle Talon'a bir bakış attı. Talon sert görünmeye çalışıyordu ama gülümsemesini saklamakta zorlanarak bakışlarını çevirdi.

"Süleyman, sadece çocuklarımı görmeye gelmedim, ayrıca belki bir hikâye anlatarak kafamızı dağıtırsın diye umuyordum... Şu İran'da geçen masallardan birini anlatırsın belki?" diye sordu Halide kibarca ama Talon'un kulağına bu daha çok bir yalvarış gibi geldi.

Talon tekrar eğildi. "Mutluluk duyarım, hanımım."

Herkesin ruh hali değişiverdi. Yasemin ellerini çırttı ve Kazım neşeyle güldü. Aritmetikten yırtmışlardı, çünkü anneleri o sonsuz gücüyle bu acımasız öğretmenlerini bir hikâye anlatmaya ikna etmişti. Geçmişte birkaç kez yalvarmalarına rağmen Talon dersleri konusunda çok katıydı ve ancak bunu hak ettiklerini düşündüğü zaman hikâye anlatıyordu. Talon, Halide'nin

bir mindere yerleşmesini ve çocukların onun yanına oturmasını izlerken hangi hikâyeyi anlatacağını düşünüyordu.

“Bugün size Kral Süleyman ve Belkis ismindeki Yemen Kraliçesi’nin hikâyesini anlatacağım.”

Kıpırdanmalar kesilip dinleyicileri dikkatlerini verene kadar bekledi. Halide bile endişelerini bir yana bırakıp heyecanla beklemeye başlamıştı.

“Bir zamanlar, herkesin bildiği gibi hayvanların ve kuşlar da dâhil bütün yaratıkların dillerini konuşan Süleyman isminde bir kral vardı.

Sihirli bir halının üstünde krallığını dolaşıyordu ve bir gün bir karınca yuvasının üstünden uçarken karıncaların o bölgede uçan halıların ve insanların sayısından şikâyet ettiklerini duydu. Süleyman karıncaları rahatsız etmeyecek şekilde halısını aşağı indirdi. Aç ve susuzdu ve biraz su içmek istiyordu. Her zaman ibibiklerin kralıyla yolculuk ederdi çünkü o su bulmakta çok yetenekliydi.”

“Hep hikâyelerine ibibikleri sokuyorsun, Süleyman,” diye karşı çıktı, savaş hakkında bir hikâye dinlemeyi tercih eden Kazım.

“Hikâye anlatılırken karışma, Kazım. Terbiyeli ol ya da dinleme,” dedi Halide, sertçe. Kazım sindi ve Yasemin’in pis pis sırtığını görünce ona dilini çıkardı.

Kısa bir duraklamadan sonra Talon devam etti. “Dediğim gibi, ibibiklerin kralı hep yanındaydı, çünkü su ve dinlenecek yer bulmakta çok yetenekliydi.

İbibiklerin kralı hemen harekete geçti ve etrafa bakınırken çok güzel bahçeler keşfetti. Bahçeleri incelerken dişi bir ibibikle karşılaştı ve kuş ona bu bahçelerin kralın sarayından çok uzakta olan Yemen ülkesindeki Kraliçe Belkis’a ait olduğunu söyledi. Dişi ibibik onu biraz oyalanmaya ikna etti ama ibibiklerin kralı bahçede keyif yaparken Kral Süleyman beklemekten yorularak gittikçe sabırsızlanıyordu. Kartalına gidip ibibiği bulmasını ve suyla birlikte onu geri getirmesini söyledi. Durmadan dırdırlanan bir grup karıncayla birlikte çölde terk edilmek onu sinirlendirmeye başlamıştı.”

Talon elini gökyüzüne doğru sallayarak devam etti.

"Kartal gökyüzüne yükseldi ve bir süre uçtuktan sonra ta uzaktan geri dönen ibibiklerin kralını gördü. Kuşu pençeleriyle yakalamaya çalıştı ama kuş ondan kaçacak kadar akıllıydı ve büyük saygı gösterdiği Kral Süleyman'ın yanına konmayı başardı.

Bu kralı biraz yatıştırdı ve ibibiğe nerede kaldığını sordu. Kuş ona güzel bahçeleri ve kraliçenin lüks sarayını anlattı. Aynı zamanda muzipçe kraliçenin mücevher ve altınla kaplı gümüş yatağını da anlattı ve onun halkının güneşe ve aya tapan iman-sızlar olduğunu söyledi.

Kralın merakı o kadar kabardı ki ibibiklerin kralı vasıtasıyla kraliçeye bir mektup göndermeye karar verdi. Kuş mektubu gagasıyla sıkıca tutarak Yemen'e kadar götürdü ve orada dışı ibibik ona kraliçenin dikkatini çekmek için yapabileceği en iyi şeyin mektubu ona yatak odasının penceresinden vermek olduğunu söyledi, o arada ne kadar güzel olduğunu kendi gözleriyle de görebilirdi.

İbibik söylediği gibi yaparak mektubu teslim etti. Kraliçe, Kral Süleyman'ı merak etti, böylece karşılık olarak onu sinamak için garip hediyeler gönderdi. İbibiki iyi niyetini bildiren ve kara yolu vasıtasıyla hediye göndereceğini vaat eden bir mesajla geri gönderdi.

Mesajında ona bir kutu içinde delinmiş ve delinmemiş mücevherler gönderdiğini, ondan bunları kutuları açmadan ve insanlardan veya cinlerden yardım almadan ipe dizmesini istediğini iletliyordu.

Ayrıca ne kadar zengin olduğunu göstermek için dört külçe altın da göndermeye karar verdi.

Süleyman, kraliçenin hediye göndermeyi vaat ettiğı iyi niyet mesajını ilgiyle okuduktan sonra emirler verdi.

Cinlere sarayına kadar bütün yolu altın külçelerle döşeyip, sadece tahtının yanında dört külçelik yer bırakmalarını söyledi.

Yemen Kraliçesi Belkis'in elçileri gelince altın döşeli yola hayret içinde bakarak ellerindeki dört külçe altını onlar için ayrılan yere koydular."

“Müthiş zengin olmalı!” diye bağırdı Kazım.

“Herhalde öyleymiş,” dedi Talon.

“Bırak da hikâyesine devam etsin,” dedi Yasemin sabırsızca.

“Evet... hediyeler ona teslim edildi. Süleyman kutularda ne olduğunu biliyordu. Kutudaki mücevherlerin insanların veya cinlerin yardımı olmadan ipe dizilmesi istendiği için bir solucandan kutuya girmesini ve geri kalan mücevherleri delmesini istedi, o da öyle yaptı. Bu yardımı karşılığında ona ebediyen ağaçlarda yaşama imtiyazı verildi.

Sonra kurnaz kral alçakgönüllü kurtçuktan kutuların içine girerek bütün mücevherleri ipe dizmesini istedi, o da öyle yaptı. Ve bunun karşılığında ne istediği sorulunca meyvelerin içinde yaşama hakkı istedi – o zamandan sonra da öyle oldu.”

“Öğğ!”

“Sessiz ol, Kazım, Süleyman'ın henüz bitirdiğini sanmıyorum,” diye usulca payladı oğlunu Halide.

Talon gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

“Kral bütün hediyelerin kraliçeye geri gönderilmesini emretti ve ondan aya tapmaya son vermesini ve halkının inancını değiştirmesini, yoksa onları katledeceğini söyledi. Ama bu hükmü yerine getirmek için gittiği zaman onun ne kadar güzel olduğunu gördü ve ona âşık olarak hemen evlendi ama Yemen’de herkesin inancını değiştirmesinde ısrar etti. Akıllı bir kadın olan kraliçe bütün mücevherleri ve altını elinde tutmayı başardı.”

Halide ve Yasemin sevinçle el çırpıyorlar ama Kazım hayal kırıklığına uğramıştı. “Bir savaş veya kahraman olacağını ummuştum, Süleyman,” dedi, suratını asarak.

“Kazım, canımın içi,” dedi Halide, “Süleyman bu hikâyeyi hepimiz için anlattı. Teşekkür ederim Süleyman.” Talon kadının uzun zamandır gülümsediğini görmemişti ama şimdi en azından o an için endişelerinin bir kısmını bir kenara atarak gülümsemişti.

Halide ayağa kalkıp peşinde çocuklarla birlikte uzaklaşırken Talon eğildi.

* * *

Talon günün ilerleyen saatlerinde kolları ağrıyana ve ter içinde kalana dek kılıcıyla talim yaptı. Sonra Bilal yanına gelerek ona meydan okuyunca bir yarım saat daha kılıç tokuşturdular; en sonunda ter içinde kalan Bilal oflayıp puflayarak ateşkes ilan etti.

“Hâlâ şu oyun yüzünden her tarafım ağrıyor, Süleyman. Ama sen hiç fena görünmüyorsun.”

“Biraz yorgunum, Bilal ama düşmanlarımız konusunda sana katılıyorum. Bahir’den başkaları da var. Hiç şöyle birini tanıyor musun?..” Bilal’e onları nerede gördüğünü söylemeden Bahir’in yanında gördüğü iki adamı tarif etmeye çalıştı. Bilal onları tanıyamadı.

O gün daha sonra konaktan gelen bir haberci Malek’ten bir tane Bilal için, bir tane de Halide Hanım için iki mektup getirdi. Hadım’ın araya girmesiyle mektubu hanımına teslim edemeyen Bilal, Talon’un yanına giderek başını salladı. “Mektubu hanıma vermeliydim ama şu it herifle adamlarını atlatamadım. Bir gün...” Lafını bitirmedi ama yüzünden ne düşündüğü anlaşılıyordu.

Bilal, Malek’ten gelen mektubu açarak Talon’a okudu.

“Kardeşim kendisini ve Haldun’un selamlarını iletiyor ve konakta her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. El Fayoum ve ürünler iyiymiş.” Sırtarak Talon’a göz attı. “Max’in yarası iyileşiyormuş ve şimdi onunla kılıç tokuşturup ata binebiliyormuş ama hâlâ çabuk yoruluyor ve öğleden sonraları dinlenmesi gerekiyormuş.”

Acaba ağrıyan yerlerine masaj yapacak bir hizmetçi kız buldu mu?” dedi Bilal, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

Talon rahat bir soluk aldı. Max iyileşiyordu; bu iyi haberd. Bilal’e gülümsedi. “Ya bulduysa?”

Bilal kıs kıs güldü, sonra ciddileşerek sözüne devam etti. “Malek bir sorun yaşamadıklarını ama olanlardan büyük sıkıntı duyduklarını söylüyor. Daha fazla adam göndermesi gerekip gerekmediğini soruyor.”

“Abbas’ın adamlarının yarısı zaten yanımızda değil mi?” diye sordu Talon.

“Öyle ama istersek daha çok adam gönderebilir, Süleyman. Gel gelelim yeterli sayıda oda yok ve aslında onlar Sultan’ın adamları, Allah onu korusun, onun için ne kadar asker isteyeceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız.”

“Neden öyle diyorsun, Bilal? Sultan, Allah onu korusun, eğer ihtiyacımız olursa burayı dolduracak kadar adam vermez mi? Abbas onun en gözde komutanlarından biri değil mi?”

Bilal mektuptan başını kaldırdı, yüzü ciddiydi. “Öyle sanırım ama duymadın mı? Sultan orduyla Negev’e gidip oradaki Bedevileri sindirmek istiyor. Kardeşi ordunun büyük bir kısmını alarak Yemen’e gitti, o da elinde kalanla yetinmek zorunda ve buna Abbas’ın komuta ettiği bölük de dâhil.”

Talon şaşırıp kaldı. Ya bir şeyler hiç doğru değildi ya da bulmacanın parçaları yerine oturuyordu. Fakat bunun ne olduğunu henüz çıkartamıyordu.

“Ne zaman gitmek niyetinde?” diye sordu.

“Dün gelip benimle konuşan asker iki haftadan kısa sürede harekete geçmeyi planladıklarını söyledi,” diye yanıtladı Bilal.

“O halde efendiyi ondan önce buraya geri getirmeliyiz. Onun hiçbir yerde güvende olacağına inanmasam da Sultan’ın olmadığı sarayda kalacağına buraya gelmesi daha iyi.”

Bilal başını sallayarak onayladı. “Zaten efendiyi yakında ziyaret etmeliyiz. Belki o arada Sultan’ın huzuruna çıkıp Abbas’ın buraya nakledilmesini isteyebiliriz.”

Yanlarına gelen bir hizmetkâr konuşmalarını keserek Bilal’e bir ziyaretçileri olduğunu söyledi. Emuşire Hanım bu erkek ziyaretçiye ağırlarken onun da muhafız olarak yanlarında bulunmasını istiyordu.

Bilal, Talon’a göz attı. “Bugün ziyaretçi akınına uğradık; evin hanımının acısını paylaşmak için biri daha gelmiş. Hemen gideyim.”

Talon’u merakta bırakarak hızla uzaklaştı. Talon, Çisisi’ye veya yordakçılarına rastlamamaya dikkat ederek ana binaya doğru ilerledi. Ama onların yerine Lamya’yla karşılaştı. Kadın ona ihtiraslı bir bakış attıktan sonra bir nar ağacının altında öpü-

verdi. Talon onunla birlikte yürüdü, ta ki kız uzakta Çisisi'nin yardakçısı Donkor'u fark edene kadar; yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

"Gitmeliyim. Yine buluşmalıyız, Süleyman... Bir akşam benimle oturup aileye anlattığın hikâyeleri bana da anlatır mısın?" diye sordu cilveli bir tavırla, hizmetkârların bölümüne doğru uzaklaşırken.

Talon gülümsedi. "Memnuniyetle," diye bağırdı arkasından.

Kapıya yaklaşıncı ziyaretçinin maiyetini gördü. Bunlar, bronz kaplama yeleklerin altında kenarları altın sırmalı kol yenleri olan mavi keten gömlekler giymiş atlılardan oluşan bir muhafız topluluğuydu. İyi görünen atlarına birkaç seyis su verirken duvarların gölgesinde çömelmiş oturuyorlardı.

"Önemli bir konuk olmalı," diye düşündü Talon. Ama başka faaliyet görmedi ve Çisisi'nin öfkesini uyandırmamak için yavaşça uzaklaştı.

Daha sonra Bilal'le baş başa çay içip bir şeyler atıştırırken konuştular.

"Bugün gelen o önemli konuk kimdi?" diye sordu Talon.

"Ah... Emuşire Hanımla Halide Hanıma saygılarını sunmaya gelmiş eski bir aileden gelen soylu biri. Dövüş sanatlarındaki hüneriyle ünlüdür ve orduda önemli bir yeri vardır."

"Peki, ismi ne?" diye sordu Talon.

"Söylemeyi unuttum... İsmi Kemosiri ibn Cibade. Efendimizle uzun yıllara dayanan bir arkadaşlığı var. Pek çok savaşta Sultan'ın yanında birlikte savaştilar. Bugün herkesin önünde basbayağı ağladı. Efendimiz tamamen iyileşene kadar hanımı-mızı onun düşmanlarından korumayı önerdi. Böyle bir zamanda yanımızda olduğu için Allah onu korusun," dedi Bilal saygıyla.

Ama sonra konuyu değiştirip muzipçe gülümsedi. "Lamya'nın senden hoşlandığını biliyor musun?"

Talon ballı çöreğine odaklandı. "Bilal, ben bir köleyim ve bir hizmetkârın peşine düşersem Çisisi'ye beni cezalandırması için bir fırsat sunmuş olurum."

"Benim gözümde köle değilsin. Eğer kız konusunda ciddi

olsaydın bu seni yıldırılmazdı,” dedi Bilal, pis pis gülümseyerek. “Ondan hoşlanmıyor musun? Güzel kız, öyle değil mi?”

“Gerçekten çok güzel,” dedi Talon, omzunu ovalayarak, “ama bu yasak değil mi?”

“Sadece yakalanırsan ama her durumda ben senin yanında olurum. Yani seni iş üstünde yakalasalar bile, eğer zamanında müdahale edersem, sadece olayı biraz kısaltmış olurlar,” dedi Bilal, kendi esprisine gülerek.

*Görkemleri solmaya başlar
Liderleri vurulduğu anda ve hemen silinir gider;
Fakat çok geçmeden yeniden savaşacaklardır-
Zira bu topraklardaki ölümler yeniden doğar her zaman.*
Abraham İbn Ezra

Bölüm 16

Geri Dönüş

İki hafta sonra Emir Abbas Azim İbn Athir Faysal evine geri döndü. Tahtirevanını, bir grup muhafızın sıkı koruması altında güçlü kuvvetli dört Nubialı taşıdı.

Sultan, Bilal'in yanına fazladan adam almasına izin vermişti: sadece yolda Abbas'ı korumaları için değil, evde de muhafazlık etmeleri için.

"Sanırım Sultan'ın kafası şimdi Negev'e yapacağı seferle meşgul ve bana öyle geliyor ki efendimiz artık onun öncelikler listesinde değil," diye söylendi Bilal, Abbas'ı eve götürmek üzere saraya giderlerken.

Panhsj çok bitkin fakat onları gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

"Uyanık ama gördüğünüz hoşunuza gitmeyecek," diye uyardı onları.

Abbas'ın bilinci yerindeydi ve onu tahtirevanın üstüne dikkatle yerleştirilmiş sert döşegün üstünde ince keçe kayışlarla bağlanmış halde buldular. Tanınmış bir hekim olan Yazan Abdul-Hay onun hareket ettirilmesine karşı çıkmıştı. Abbas'ı taşıyan hizmetkârların en ufak bir beceriksizliğini gördüğü zaman ipek cübbesi içinde, ince, esmer parmaklarını heyecanlı bir peygamberdevesi gibi havada oynatarak şikâyet ediyordu. Hizmetkârlar yaralı adamı merdivenden aşağı indirirken hasta-

sına daha fazla zarar gelmesinden korkarak onları tiz sesiyle fırçalıyordu. Hastasının biraz soluklanması için durmalarını istedi.

Bilal, Abbas'ın yanına gidip diz çöktü. Abbas halsiz bir tavırla elini ona uzatarak Talon'un duyamadığı bir şey fısıldadı. Talon, Abbas'ın belden aşağısının felç olduğunu ve bir daha asla kendi başına hareket edemeyeceğini anladı.

Bilal başını sallayarak ayağa kalktı ve Talon'a yaklaşması için elini salladı.

Abbas bir deri bir kemik kalmıştı ama iyice derine gömülmüş olan gözleri hâlâ azimle yanıyordu. Biraz hareket etmeye çalışınca yüzü acıyla buruştu. Talon önünde diz çöktü ve onu duyabilmek için iyice yaklaştı.

"Ah, işte buradasın, Süleyman," diye fısıldadı Abbas.

"Efendim?"

"Panhsj bana hayatımı kurtardığını söyledi."

"Sizi Allah korudu, efendim."

Talon, Abbas'ın durumuna bakınca ona bir iyilik yaptığını düşünmüyordu ama bir şey demedi.

"İşimi bitirmelerine izin verebilirdin. Bunu unutmayacağım. Karım biliyor mu?"

"Evet, efendim, biliyor. Ona yalan söyleyemedim."

Abbas içini çekti ve sanki bu gerçeği kabulleniyormuş gibi biraz gevşeyerek gözlerini kapattı. Onu kaldırıp tahtirevana yerleştirdiler ve Abbas'ın evine doğru uzun ve yavaş yolculuklarına başladılar.

Bütün ev halkı efendilerini karşılamak için dışarı çıkmıştı ve Halide'nin de dâhil olduğu kadınlar ortada görünmemesine rağmen, Talon onların Maşrabıya denilen ince kafes işi kepenklerin ardından olan biten her şeyi gördüğünden emindi.

Dört iri kıyım köle tahtirevanı usulca yere indirdiği zaman Çisisi ve yordakçıları yaltaklanan bir tavırla ağıt yakmaya başladılar. Köleler büyük bir dikkatle döşeği tahtirevandandan çıkartarak efendiyi eve taşıdılar.

Abbas'ın gözleri kapalıydı fakat Talon onun acısını ve bu şekilde taşınmaya dayanmak için bütün gücünü harcadığını

anlayabiliyordu. Onu asma katın üstündeki ikinci kata çıkardılar ve nihayet karısıyla paylaştığı geniş yatak odasına götürdüler. O kattaki adamların çokluğu hakkında fısıldaşmalar ve hatta şaşkın yorumlar duyuldu. Bu bağırışlar büyük odanın her köşesinde kümelenmiş olan peçeli kadınlardan geliyordu.

Halide onları duymazdan gelerek kocasını getiren alayı merdivenin başında karşıladı. Yanaklarından yaşlar süzülerek kocasına baktı ama bir şey söylemeden elini omzuna koymakla yetindi. Başını sallayarak adamlara onu yatak odalarına götürmelerini işaret etti.

Orada, Abbas sırtının hareket etmesini önlemek için özel olarak yapılmış sert yatağa geçirilmeden önce sedye yere konuldu. Bedeninin gördüğü bu hasarın belki zamandan başka hiçbir ilacı olmadığı için yapılabilecek tek şey buydu. Talon, Abbas'ın bu kadar zaman hayatta kalmasının bile mucize olduğunu düşünüyordu. Saray hekimi ona sırt kırıklarının ardından çoğunlukla alakasız komplikasyonların görüldüğünü ve nihayetinde hastayı bunların öldürdüğünü söylemişti.

Abbas sarsılmanın verdiği acıyla inleyerek gözlerini açtı ve üstüne eğilmiş olan Halide'yi gördü. Elini ona uzatmaya çalıştı ama çok halsizdi.

Kadın adamın elini tutarak öptü, sonra etrafındakilere aldırmadan dudaklarını alnına değdirdi. Hekim herkesi dışarı çıkarttı ve Halide'yi kocasını yormaması için uyararak ikisini yalnız bıraktı. Talon'un son gördüğü Abbas'ın yanına çömelip adamın elini ellerinin arasına alarak onunla konuşan Halide oldu.

Abbas'ın girişten asma kata çıkan geniş merdivenle ulaşılan kendi yatak odasında bakılması gerektiğine annesi Emuşire karar vermişti. Bu başta erkeklerin evin özel bölümüne girmesi konusunda bazı sorunlar yaratmıştı ama Halide araya girmiş ve kocası yatalak olduğu sürece Abbas'ın üç emektar adamıyla bir korumasının yanına girebileceğinde ısrar etmişti.

Kayınvalidesi karşı çıkmak için ağzını açtı ve Çisisi, "Bence bunu bir daha düşünmelisiniz, hanımım," dedi. "Erkeklerin bu alana girmesine asla izin vermeyiz."

Halide gözlerinden alevler saçarak öfkeyle ona döndü. "Eğer bir daha bana karşı gelirsen kırbaçlanırsın. Şimdi çekil gözümün önünden!"

Çisisi ve kayınvalidesi hayret içinde susup kalmıştı.

Panhsj muhafızları gönlüne göre yerleştirdikten sonra çoktan hak ettiği gibi dinlenmek üzere yatağına çekildiği zaman Talon, Bilal'e bundan bahsetti.

"Hanımımıza hayranım," dedi Bilal, ahırın yanında bir meyve ağacının altındaki gözde yerlerinde çaylarını yudum-larken. "Şu Çisisi burayı o kadar uzun zamandır idare ediyor ki hanımına bile ne yapacağını söyleyebileceğini sanıyor."

"Hanımımın onu kendine düşman ettiği kesin," dedi Talon. "Gözümüz üstünde olmalı. Eğer hanımımıza veya çocuklara bir zarar verirse..."

"Ölür!" dedi Bilal, kesin bir tavırla. "Onu ucu kör bir tahta parçasıyla bizzat ben şişlerim."

"Önce Panhsj'la beni aradan çekmen gerekecek," dedi Talon gülümseyerek.

Onlara çay getirdikten sonra kalçalarını sallayarak uzaklaşan Anyes'e bir göz attı.

Bilal bunu fark etti. "O da senden hoşlanıyor, Süleyman. Bence onu yatağa atıp biraz rahatlatmalısın, tabii kendini de... Bu konuda seni anlamak biraz zor, dostum." Talon'un rahat-sızlığını görünce sırttı. "Kadınlardan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Talon kızardı. "Elbette, hoşlanıyorum ama son zamanlarda bunun için pek vakit olmadı, hem bu konuyu daha önce de konuştuk. Önce Lamy'a'nın beni istediğini söyledin, şimdi de Anyes'in istediğini söylüyorsun. Benim başımı derde mi sok-maya çalışıyorsun sen?"

"Of!" diyerek güldü Bilal. "Bir parmağını şaklatsan şu hiz-metçi kızların hepsi yatağına atlar, Süleyman, hatta şu güney-den gelmiş şişko ihtiyar bile. Öte yandan bir ayağı çukurda bir moruk olan benim lütfetmelerini beklemem gerekiyor." Yalan-dan hüzünlü bir sesle konuşmuştu.

Talon, Bilal'in yüzündeki acıklı ifadeye güldü ve parmağını

suçlayan bir ifadeyle ona doğru salladı. "Sen mi? Seni dövüşürken ve Chogan oynarken gördüm; sen kim, moruk olmak kim. O kadınların hepsini istediğin zaman elde edebileceğinden hiç şüphem yok, muhtemelen de ediyorsundur. Bu saçmalık da nereden çıktı?"

Bilal iri parmaklarının arasında küçücük görünen çay fincanına uzandı ve gülümseyerek bir yudum aldı. "Şey... Pekâlâ. Yatağıma gelen kadın bir gece bana senin oğlanları mı tercih ettiğini sordu."

Tam çayını yudumlamak üzere olan Talon tıkanarak birkaç saniye öksürdü. Bilal onun bozulması karşısında eğlenerek sırtına vurmayı bile teklif etti. Talon sert gözlerle ona baktı.

"Eh, galiba yanıtı aldım... Önce hangisini göndermemi istersin?" diye sordu Bilal, hevesle. Yüzünde rahatlamış bir ifadeyle keyifle gülümseyerek gürültülü bir osuruk saldı.

Talon irkildi; bu o kadar ani ve gürültülü bir osuruktu ki yüzünden şaşkınlığı okunuyordu.

"Gebe gibiydim, salmam gerekti," diye açıkladı Bilal. "Buradaki yemekler öyle tuhaf ki. Fayoum'daki yemekleri özlüyorum. Buradaki aşçıya güvenmiyorum. Allah şahidim olsun ki hepimizi zehirlemeye çalıştığını düşünüyorum."

Talon elinde olmadan gülerek arkadaşının karşısına oturdu. Kaba bir mizah anlayışı olan, sözünü esirgemeyen bu koca adama karşı sevgisi gittikçe artıyordu.

Konuşma efendilerini nasıl koruyacaklarına kaydı. Talon bu konudan pek emin değildi.

Bilal de kararsızdı. "Beni dinle, Süleyman, Abbas, Sultan'ın gözdesidir. Etrafına baksana, Sultan ne kadar çok adam verdi. Bizimle Fayoum'dan gelen kalabalık gruptan başka ahırın etrafında gezinen on silahlı adam daha var."

Talon, Bilal'in parmağıyla gösterdiği yere baktı. Yeni adamlar kaldıkları süre boyunca olabildiğince rahat edecekleri şekilde ahırın etrafına yerleşmişlerdi. Yemek ateşleri yakılmıştı ve mutfaqlardan da yiyecekler taşınyordu.

"Etraftaki bahçeleri de eziyorlar. Yaşlı bahçıvan Tamir bunu görünce öfkeden kuduracak," dedi Talon. Bilal omzunu silktilti.

“Sultan’ın koruması altındayken kim bize saldırmaya cesaret edebilir ki? En azından Abbas hâlâ buradayken ve yanımızda bu kadar çok adam varken?”

“Ne demek istediğini anlıyorum, Bilal ama bu işin bittiğinden emin değilim.”

Bilal kuşkulu bir ifadeyle ona baktı. “Haklı olabilirsiniz. Ama bence burada Sultan’ın sarayında olduğundan daha güvende, özellikle Selahaddin gelecek hafta Negev’e doğru yola çıkacağı için, Allah onu korusun.”

“Seninle aynı fikirdeyim, Bilal. Bu konuda kaygılanmam için, Polo oyununda onu öldürmeye çalışmış olmalarından başka bir nedenim yok. Belki de artık ona zarar veremeyeceklerine karar verip onu rahat bırakırlar.”

Söyledikleri Talon’un kulağına inandırıcı gelmiyordu ama birkaç gece evvel ne yaptığını Bilal’e söyleyemezdi. Kimse onun bir Fedai olduğunu ve bir gölge gibi insanların evlerine girdiğini bilmemeliydi.

“İnşallah öyle olur,” dedi Bilal ayağa kalkarak. “Senin genç efendi bu tarafa doğru geliyor, onun için ben kaçıyorum,” dedi, gitmeden evvel Talon’a gülümseyerek.

“Genç efendim mi?” diye sordu Talon.

Bilal yolda onlara doğru koşan Kazım’ı görmemiş gibi yaparak ve bağıra çağıra emirler vererek aceleyle ahıra doğru ilerledi. Talon ayağa kalktı ve yaşlarla yol yol olmuş, perişan bir yüzle, nefes nefese yanına gelen Kazım’ın önünde eğildi.

“Süleyman, babamı gördüm. Bu korkunç! Ne yapacağız?” Tikanarak boş yere gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Talon çocukla ahırın olduğu tarafta merakla onlara bakan adamların arasında durdu. Alçak ama sert bir sesle, “Kazım,” dedi, “gözyaşlarını bu adamlara gösterme. Baban hastayken sen genç efendisiz. Senin ağladığını görmemeliler.” Çok sert konuşmamaya çalışıyordu.

Kazım korkarak ıslak gözlerini Talon’a dikmişti ama onu dinliyordu. Kolunun yeniyle gözlerini sildi, bumunu çekti ve omuzlarını dikleştirdi.

“Böylesi daha iyi. Şimdi adamlarını teftiş etmek ister misin?” diye sordu Talon.

Kazım şaşırarak ona baktı ama sessizce başını sallayarak onu ahıra doğru götüren Talon’un yanında yürüdü. Talon onu babasının adamlarıyla tanıştırtırken, Sultan’ın emriyle gelen diğerlerinin isimlerini öğrenme fırsatını da buldu. Orada hazır bulunmak zorunda kalan Bilal de somurtarak kendisine göz kırpan Talon’a baktı.

Talon adamların, üzüntüsünü unutarak genç efendi rolünün keyfini çıkartmaya başlayan Kazım’ı görünce iyi tepki verdiklerini fark etti. Çocuk da önünde kibarca eğilen bu adamlarla tanışmaktan hoşlanmış gibiydi.

Daha sonra oradan uzaklaşırken Kazım, Talon’un elini tutarak başını kaldırıp ona baktı.

“Teşekkür ederim, Süleyman. Allah seni korusun,” dedi. Sonra elini bırakarak koşup konağa girdi.

“Allah seni de korusun, genç efendi,” diye mırıldandı Talon, uzaklaşan çocuğu izlerken. Ağıt yakan kadınlarla feryat eden hadımların arasında Halide’yle Yasemin’in ne halde olduğunu merak etti.

Sultan arkasında birkaç bin asker ve başkenti koruması için küçük bir garnizon bırakarak o hafta, Bilal’in tahmin ettiğinden biraz daha erken yola çıktı. Ordunun büyük kısmı Kudüs Krallığı’nın güney menziline saldırmak üzere ayrılınca şehir daha sessiz bir hale bürünmüştü. Efendisine gözcülük etmekten yorgun düşmüş ve artık kendini toplamış olan Panhsj ile Talon gelecek konusunda kaygılıydılar.

“Bahir’le adamları da Sultanla birlikte mi gitti?” diye sordu Bilal daha sonra. Panhsj bunun yanıtını bilmiyordu. “Belki gitmiştir ama ben bir şey duymadım,” dedi. Ama Talon emin olmak istiyordu.

* * *

Talon bir kez daha Kontar’la temasa geçti ve çok geçmeden kendini şehrin kuytuluklarında Mukvana ile birlikte kahve içerken buldu.

Heru.” Talon kendisine bu ismi vermiş olan adama baktı. Bu şahin anlamına geliyordu.

“Allah seni korusun, dostum,” dedi Talon, ayağa kalkıp adamın kupasının yanına halının üstüne gümüş bir sikke bırakırken.

* * *

Beşinci akşam güneş batarken ve Talon, Rakhsh’la ilgilenirken dışarıda sokağın olağandışı sessizleşmiş olduğunu fark etti. Konağın duvarları kalın olmasına rağmen yine de şehrin gürültüsü, gelip geçen atların sesleri ve mallarını satmaya çalışan satıcıların bağırtıları duyulabiliyordu. Ne var ki bu akşam her zamankinden daha sessizdi. Talon huzursuz oldu.

Panhsj’in onun yardımı olmadan bu işi hallettiğini bilse de Abbas’ın iyi korunup korunmadığını görmeye karar verdi. Panhsj’la konuşmak istediği için konağa girdi. Arka bahçeden girerek büyük salona ve merdivene giden geçitten geçti. Hizmetkârlar duvardaki meşaleleri yakmışlardı ve dans eden ışık etrafa tuhaf gölgeler yayıyordu.

O sırada loş ışıktaki ilerde Çisisi’nin cüsseli bedenini gördü. Adamın hareketlerinde, sanki dikkat çekmek istemiyormuş gibi sinsi bir tavır vardı. Bu alışılmadık, çünkü Çisisi normalde konakta kasılarak yürürdü. Ama şimdi Talon’un önünde kayarcasına yürüyor ve iki eliyle dikkatle büyük, yuvarlak bir sepet taşıyordu. Talon sepete dikkat etmedi ama Çisisi’yi gözden kaybetmemeye karar verdi. Adam aceleyle büyük salona girdikten sonra merdivenden çıkmaya başladı. Hâlâ sessizce onu takip etmekte olan Talon’u fark etmemişti.

Çisisi merdivenin yarısında yordakçılarından biri olan ve yanından geçerken hiçbir şey söylemeden başını sallayan Donkor’la karşılaştı. Çisisi bunu bir sinyal olarak almış gibi sepeti daha da sıkı tutarak aceleyle yoluna devam etti. Donkor, Talon’un farkına varmadan kayar gibi merdivenden aşağı inerek dışarı çıktı ve ağır kapılar ardından kapanmadan evvel Talon onun ana kapıya doğru ilerlediğini gördü. Şimdi Talon’un merakı iyice kabarmıştı. Çisisi ne yapıyordu? Nasıl bir entrika

peşindeydiler? Talon şaşırarak öfkeyle bağırarak ve peşesini çekiştirerek gözden kaybolan bir kadına aldırmadan hızla merdivenden çıktı.

Merdivenin tepesinde değişik yönlere giden koridorlar vardı. Talon, Hadım'ın efendinin odasına gittiğinden emindi ve Abbas'la Halide'nin odasına doğru giden kısa koridora saptı.

Kapının yanındaki lambada palmiye yağı tütüyordu ve burada bir muhafız olması gerekirken kimse yoktu. Talon sırtının ürperdiğini hissetti. Kılıcını çekerek kapıya doğru atıldı ve şaşkınlık içinde kapının açık olduğunu ve Çisisi'nin dışarı çıktığını gördü. Adam ter içindeydi ve Talon'u görünce korkuyla sıçradı. Gözleri kocaman açılmıştı ve bakışlarında korkuyla karışık bir ifade vardı. Bu zafer ifadesi miydi?

Talon hiç risk almamaya karar verdi. "Muhafızlar nerede ve sen neden buradasın?" diye sordu. "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Herkes nerede?"

Şimdi korkuya kapılmış görünen Çisisi'nin bütün vücudu titredi. Talon'u görmeyi beklemediği açıktı ve yapmaya çalıştığı her ne ise sekteye uğramıştı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiç söz çıkmadı ve sonra kaçıyormuş gibi sola doğru atıldı. Talon'un kılıcı kalktı ve Çisisi'nin boğazına dayandı. Ustura gibi keskin bıçağın değdiği yerden biraz kan sızdı.

"Oraya giremezsin. Efendi... Efendi uyuyor, rahatsız edilmemeli," dedi Çisisi, heyecandan bağırır gibi.

Merdivenden koşarak çıkmış olan Bilal koridorun ucunda belirdi. Sesleri duymuş ve hemen gelmişti. "Neler oluyor, Süleyman? Muhafızlar nerede?"

Talon sözü uzatmadı. "Bir şeyler oluyor, Bilal. Gözünü Çisisi'den ayırma. Panhsj'ı çağır. Muhafızların nerede olduğunu bilmiyorum. Ben içeri girip efendiye bakacağım."

Bilal'in kılıcını kınından çektiğini duydu. "Sen git, benim gözüüm onun üstünde."

Talon gözlerini Hadım'dan hiç ayırmadan adamı yoldan itip kapının mandalına uzandı. Halide'yi odada Abbas'ın yanında bulmayı ve diz çöküp af dilemeyi umarak yatağa bir göz attı.

Ama odada Abbas dışında kimse yoktu. Talon dehşet içinde donakaldı.

Abbas'ın göğsünün üstünde, sokmak için başını kaldırmış kocaman bir yılan duruyordu. Yüzü korkunç bir acıyla çarpılmış olan Abbas kıvranıyordu. Yüzü sararmıştı ve gözleri dehşet içinde yerinden fırlayacak gibiydi. Dişlerini yüzüne geçirmek üzere olan bu kâbus gibi yaratıktan kaçmaya çalışıyordu. Talon şimdi yılanın bir defa ısırması olduğunu görebiliyordu. Adamın kolları titredi ve ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı.

Talon kendini büyük bir çabayla hareket etmeye zorladı. Korkudan adeta felç olmuştu. Yaratığın ölümcül olduğundan ve Abbas'ı öldürmesi için oraya konduğundan emindi.

Kılıcını yana doğru hızla savurdu ve yılanın başını kopardı. Yaratığın başı uzun pullu bedeninden ayrılıp kurbanının yanındaki yastığın üstüne düştüğünde çenesi kocaman açılmış, dişleri görünüyordu.

Talon ilerledi ve dehşet içinde olmasına rağmen, kasılmakta olan yılanı kuyruğundan tutup odanın öteki köşesine savurdu. Havada uçarken hâlâ kıvranan hayvandan incecik bir kan püskürdü. Tok bir sesle yere düştü. Talon, Abbas'ın üstünden uzanıp hayvanın boş gözlerle bakan ve hâlâ ağzı açık olan başını kılıcıyla kaldırarak dikkatle yatağın ucuna koydu.

O anda kapı gürültüyle açıldı ve Panhsj karşısına çıkan her şeyi öldürmeye hazır halde kılıcını önünde hazır tutarak odaya daldı. Hızla etrafa baktı ve köşede hâlâ kıvranmakta olan yılanı görünce gözleri kocaman açıldı.

"Ne oldu, Süleyman? Bu kan ne, kılıcın neden elinde? Ne yapıyorsun?" Sadece Talon'un Abbas'ın üstüne eğilmiş olduğunu ve yatağın ucundaki kılıcından kan damladığını görüyordu.

"Allah'a şükür, buradasın, Panhsj ama çok geç olabilir. Çisi efendimizin üstüne bir yılan koymuş. İşte orada!" Hayvanın başını ve artık hareketsiz duran köşedeki bedenini işaret etti.

Kara gözleri korkuyla dolan Panhsj hızla nefesini içine çekti. "Isıracak zamanı oldu mu?" diye sordu sesi titreyerek.

Talon, Abbas'ın üstüne eğilerek titreyen elini tuttu. Artık

çok geç olduğunu biliyordu. Abbas yalvaran gözlerle ona baktı ama acı içindeydi ve konuşamıyordu. Ağzı köpürüyor ve nefes almaya çalışıyordu ama bilinçlilikle ölüm arasındaki o birkaç korkunç dakika boyunca gözleri Talon'un yüzünde kaldı. Talon, Abbas'ın elini tutmaya devam ederken odaya sessizlik çöktü ama eli çoktan soğumaya başlamıştı. Panhsj bir çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü. Bunu duyan Bilal odaya girdi ve onun neden dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü.

"Kim yaptı bunu?" diye bağırdı, kılıcını yere düşürüp göğsüne vurarak. Acıya boğulan adamın gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

O zaman Talon kendini topladı. "Tahmin edemiyor musun, Bilal?" dedi. Sesi buz gibiydi.

Yüzü öfkeyle çarpılan Bilal sendeleyerek ayağa kalktı. Halının üstündeki kılıcını kaptı.

"Onu öldüreceğim. Onu buraya getirin!" diye bağırdı kapıya doğru.

Kaçmaya çalışırken Çisisi'yle karşılaşmış ve görevlerini ihmal ettikleri için öldürüleceklerini bildiklerinden gözleri korkudan kocaman açılmış iki muhafız kapıdan içeri girdi. Feryat eden Çisisi'yi sıkıca kollarından tutuyorlardı. Dev yaratık, efendisinin yatak odasında olduğunu unutarak kılıcını havaya kaldıran Bilal'in önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Hayır, Bilal! Öldürme onu. Bunu neden yaptığını öğrenmeliyiz!" diye bağırdı Talon. "Onu idam etmeden evvel öğrenmemiz gereken çok şey var, bu ihanette tek başına değildi. Daha birkaç dakika önce Donkar'la birlikteydi."

Şimdi Panhsj da kendine gelmişti. Hiddetini görmek korkunçtu. Kara yüzü keder ve öfkeyle öyle çarpılmıştı ki Çisisi dehşetle öne eğilerek saçma sapan bir şeyler mırıldanmaya başladı, korkudan giysisinin ön kısmı ıslanmıştı.

Gürültüyü duyanlar eşikte toplanmıştı; kocasının canını alan kaderden haberi olmayan Halide hızla odaya girdi. Kılıçlarını çekmiş halde odasında duran adamları görünce şoke oldu, sonra gözleri yatakta yatan Abbas'a kaydı. Öldüğünü hemen

anladı ve dehşetle yatağın ucundaki yılanın ağzı açık başını ve dişlerini gördü. İç parçalayan bir çığlık atarak Abbas'ın üstüne atılıp ona sıkı sıkı sarılırken gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Ne oldu? Allah aşkına, ne oldu?" diye bağırdı, çılgın gibi etrafını saran ıstıraplı yüzlere bakarken.

Bilal kendini topladı ve sonra Çisisi konusunda söylediklerine katıldığını göstermek için Talon'a doğru başını salladı. Sonra Halide'nin yanına gitti ve tuhaf bir samimiyetle omzuna dokundu.

"Hanımım," dedi nazıkçe. Halide yanıt vermedi ve Bilal diğer iki adama tekrar bir göz atarak kadını daha kuvvetle sarstı.

Halide döndü ve anlamayan bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı. Peçesi düştü ve gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzü ve şiş gözleri açığa çıktı.

Bilal derin bir nefes aldı. "Hanımım, Süleyman ihaneti ortaya çıkardı ama efendimizi koruyamayacak kadar geç kaldı. Allah rahmet eylesin ama bu pis işi kimin, neden emrettiğini bulmamız lazım. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmediğimiz için bunu hemen yapmalıyız. Şimdi sizi acınızla baş başa bırakacağız."

Halide tam olarak anlamadan başını salladı, sonra kocasına döndü ve omzunun yanındaki çarşafı dalgın bir şekilde çektiştirerek gözlerini ona dikti.

Bilal gözle görülür şekilde etkilenmişti ama kendini toplayarak bağırdı.

"Siz oradakiler, yoldan çekilin, yanımızda bir esirle dışarı çıkıyoruz. Muhafızlar!"

Sonra Çisisi'yi boynundan tuttu ve adamın ağırlığına rağmen sol eliyle onu ayağa kaldırdı.

"Onu ahırın yanındaki bahçenin arkasına götürün, istediklerimizi öğrendikten sonra işini bitireceğiz."

Feryat eden hizmetçileri ve odalıkları kabaca iterek birkaç asker daha geldi. Talon ne çocukların ne de Abbas'ın annesinin gelmemiş olmasına seviniyordu ama artık gürültü iyice arttığı için bu bir an meselesiydi.

“Diğer ikisini, Donkor’la Cahî’yi hemen bulun ve ahıra getirin. Hepsini bağlayın ve sakın ola elinizden kaçırayım demeyin!” diye kükredi Bilal.

Talon tiksınmesine rağmen kendini zorlayarak hayvanın başını aldı. Önce zehirden korunmak için bir bez parçası buldu. Tüyler ürperten yaratığa daha yakından bakmak için havaya kaldırdı ve Panhsj’a sordu. “Bu kadar hızlı öldüren bu hayvan ne, Panshj?”

“Bilmiyorum, Süleyman. Belki Bilal bilir.”

Talon, Bilal’in görmesi için hayvanın başını uzattı. Bilal sanki çok fena bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini bezin içine daktı. Yılan kirli kum rengindeydi ve camlaşmış ölü gözlerinin hemen üstünde, arkaya doğru iki boynuzu vardı. Çenesi genişti ve basık bir burnu olan pullu başı üçgen şeklindeydi.

“Boynuzlu engerek bu, çok öldürücüdür. Efendimizin hiç şansı yoktu. Tek bir ısırık yeterliydi. Ah, Tanrım, ama neden?” diye inledi Bilal, başını geriye atıp anlamasını sağlamak için tanrıya yakararak.

Bilal, Abbas’ın gözlerini kapatarak ellerini göğsünde kavuşturdu. Sonra Halide’nin önünde diz çöktü. “Efendimizi kaybettiğimiz için çok üzgünüm, Allah ona rahmet eylesin, hanımım.” Konuşurken gözlerinden yaşlar boşaldı.

Gitmek üzere ayağa kalmıştı ki dışarıda bir patırtı duyuldu. Birbirine çarpan çelik sesleriyle çığlıklar birbirine karışıyor ve ses her saniye yaklaşıyordu. Olan biteni arkadaşlarından önce Talon anladı. “Donkor düşmanı içeri aldı. İhanete uğradık.”

Panshj ile Bilal ona anlamayan bir ifadeyle bakakaldılar.

“Çisisi’yi efendinin odasına doğru izlerken Donkor’un kapıya doğru gittiğini gördüm ama o sırada bundan bir şey çıkartmadım. Kapıdaki nöbetçileri öldürüp düşmanı içeri almış olmalı.”

“Hanımızla çocukların peşindeler. Bu cinayetten haberleri var,” dedi Bilal, acıyla inleyerek.

*Sonu gelmeyen basamaklar çıkılıyor
Işık erişilmez görünüyor
Umut kayboldu
Ama inanç hep baki kalıyor
Birlikte bilinmeyene meydan okuyorlar
Güçlkle yürüyerek karanlıkta korkmadan.
Lady Lyn Rosete*

Bölüm 17

Tüneller

Bilal hızla kendi etrafında dönerek bir Panhsj'a, bir Talon'a, bir Çisisi'ye baktı. Durumu anlamaya çalışırken öfke ve kararsızlık içinde çılgına dönmüştü.

"Sakin bırakmayın onu!" diye bağırdı, Çisisi'yi göstererek. Peşinde Talon ve Panhsj'la birlikte merdivenlerin başına koştu. Avludan ve bahçelerden gelen çığlıkları dinleyerek bir an orada durdular. Bilal etrafına göz atarak emrinde birkaç adam olduğunu ve geri kalanların başlarında bir lider olmadan dışarıda canlarını kurtarmak için savaştığını anladı. Ve duyduğu seslere bakılırsa karşılarında baş edemeyecekleri bir güç vardı.

"Bunu kim yapmak ister?" dedi öfkeyle ve sonra kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Bahir ve itleri, tabii. Allah hepsinin belasını versin."

Gözü dönmüş halde, evin içine saldırılmasını bekleyerek merdivenden aşağıya baktı. Tam o esnada bir kırılma sesi duyuldu ve ön kapı bel vererek açıldı. İnsanlar içeri sökün etti. Savaş artık evin içindeydi.

"Süleyman, Panhsj, çocukları bulun ve hanımımı buradan götürün," dedi Bilal, kontrollü bir sesle. "Hemen kaçmalısınız. Eğer çocukları veya hanımımı ellerine geçirirlerse bunun sonuç-

larını düşünmek bile istemiyorum. Şimdi gidin ve bir çıkış yolu bulun. Ben burada arkanızı kollayacağım.”

“Ben seninle kalıyorum,” diye bağırdı Panhsj. Cesaretini yeniden kazanmıştı ve duyduğu ıstırap içinde kendini yenilmez hissediyor ve önüne çıkacak her şeyle savaşmak istiyordu.

“Hayır! Sen ve Süleyman onların tek umudusunuz! Hemen gidin. Seni dinlemeliydim, Süleyman. Haklıydın; düşmanlarımız bizi yok etmek istiyor. Ben burada kalıp onları olabildiğince engellemeye çalışacağım.”

“Allah seni korusun.” Talon onu tekrar canlı görme şansının çok az olduğunu bilerek Bilal’in kolunu tuttu. Sonra çabucak Panhsj’a döndü. “Arka tarafta hizmetkârlar için bir yol var.”

“Yolunuz açık olsun, Süleyman. El Kahire’den gidin. Onları Fayoum’a geri götürün,” diye bağırdı Bilal, ateş saçan gözlerini Çisisi’ye dikerek.

“Yapılacak son bir şey var,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

Kalabalık binanın içine sökün edince hayatı konusunda belki biraz daha umutlanmaya başlamış olan Çisisi öleceğini anladı. Bir çılgılık attı ve kendini tutanların arasında çırpınarak ellerinden kurtulmayı başardı. Kaçmak için nafile bir çabayla merdivenlere doğru atıldı ama Talon ayağına çelme atınca, kılıcını indirmek üzere havaya kaldırmış olan Bilal’in önünde elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Bilal hızla kılıcını Çisisi’nin boynuna vurdu. Adamın kopan başı zıplayarak basamaklardan aşağı yuvarlanıp merdivenden çıkmak üzere olan ilk düşman grubunun ayağının dibine düştü. Çisisi’nin yere devrilen bedeni, tıpkı yılanınki gibi, aniden kasıldı ve kesik boğazından akan kan basamaklara sıçradı.

“Sizi burada bekleyen de işte bu, sizi köpek bokları,” diye bağırdı Bilal, kanlı kılıcını aşağıda toplanmış olan adamlara doğru savurarak.

Talon yayının yanında olmasını diledi. Onunla birçoğunun haktan gelebilirdi ama yayı odasında idi ve hiç zaman yoktu.

“Allah seni korusun, Bilal,” diye bağırdı Panhsj, iki muhafızla birlikte çocuklarla hanımı bulmak için koşarak uzaklaşırken.

Paniğe kapılmış olan ve feryatları aşağıda süre giden çatışmanın gürültüsüyle Bilal'le adamlarının savaş çığlıklarına karışan kadınları yarıp geçtiler.

Talon'la Panhsj, Abbas'ın cesedinin yattığı yatak odasının kapısında Kazım'la Yasemin'i annelerine sokulmuş halde buldu.

"Hanımım, bizimle gelmelisiniz; hemen gitmeliyiz buradan, sonra açıklayacağım ama siz ve çocuklar büyük bir tehlike içindesiniz," dedi Talon, aceleyle. "Gitmeliyiz!"

Kocasının ölümünden dolayı hâlâ şaşkın olan Halide bir an ona bakakaldı ama sonra Talon'un sesindeki aciliyetin farkına vardı. Başını salladı ve Kazım'ın elinden tutup Yasemin'i öne itti.

Diğer kadınların dehşet içinde attığı çığlıklara kulaklarını tıkayarak hızla koridorda Talon'un mutfaklara inen dar bir merdivenin olduğunu bildiği yere doğru ilerlediler. Talon burayı bir süre önce evde sessizce gezinirken bulmuştu. Aşağıda karanlıkta düşmanın onları bekliyor olmaması için dua etti. Halide ve çocuklar onu takip ediyor, hemen arkalarından da Panhsj ve Bilal'in iki adamı geliyordu. Talon, Bilal ve adamları hem kendilerinin hem de Abbas'ın ailesinin canını korumak için dövüşürken uzaktan gelen metal seslerini ve çığlıkları duyuyordu.

Son basamağa geldiğinde etrafı dikkatle dinledi ama mutfaktan hiç ses gelmiyordu. Ağır keten perdeyi kenara çekerek usulca içeri girdi. Aşçılar ve hizmetkârlar çoktan kaçmıştı. Talon bir an Lamya'nın da onlarla birlikte kaçıp kaçmadığını merak etti. Öyle olmasını umut ediyordu.

Aşçılar o kadar aceleyle kaçmıştı ki hâlâ ateşin üstünde büyük bir tencere çorba kaynıyordu. Talon hızla fırınların ve mutfak aletlerinin yanından ve tavanda asılı soğanların ve kurutulmuş sebzelerin altından geçti. Hizmetkârlar bölümünün hemen arkasına çıkan bir koridorun bulunduğu mutfağın arkasına doğru ilerlediler. Talon duvardan atlayabileceklerini umuyordu; orada oylanmak ölümcül olurdu. Ama Çisisi'nin yardakçılarından biri olan Cahi ile karşılaşınca umutları suya düştü.

Adam işiyor gibi giysisini sıyırmış halde duvara dönük

duruyordu ve iş işten geçene kadar Talon'u görmedi. Talon bıçağını çekip beş metre kadar geriden ona doğru fırlattı. Bıçak dosdoğru adamın boğazına saplandı. Adam kaskatı kesildi ve gözleri dehşet içinde kocaman açılarak iki eliyle boğazını tuttu, sonra boğuk bir ses çıkartarak sırt üstü yere devrildi. Bedeni bir kez kasıldı, sonra gevşedi ve gözleri açık halde öldü.

Talon adamın üstünden atlayıp bıçağını boğazından çekip aldıktan sonra üstündeki kanı adamın giysisine silerek temizledi. Duvardaki bir girintide duran yağ lambasını aldı ve tekrar harekete geçmeleri için Halide'yle çocuklara döndü. Üçü de yüzlerinde hayret dolu bir ifadeyle korkudan donup kalmıştı. Panhsj, Halide'yi usulca itmek zorunda kaldı. "Başka seçeneği yoktu, hanımım," dedi. "O adam bir haindi. Ölmeyi hak etti. Şimdi Süleyman'ı takip etmeliyiz. Lütfen, acele etmemiz lazım."

Adamın sesindeki aciliyet onları gerçeğe döndürdü. Üçü de yere bakmamaya çalışarak cesedin üstünden atladılar. Talon, Halide'nin kendine hâkimiyetine hayran kaldı. Kadının yüzünde renk kalmamış ve gözleri dehşet içinde kocaman açılmış olmasına rağmen hayatlarının tamamen işbirliği yapmalarına bağlı olduğunu anlamıştı. Ama Yasemin titreyerek bebek gibi ağlıyordu, Kazım ise bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti. Olup bitenleri anlayamıyorlardı.

Onları önüne katıp sürükleyen Panhsj'in yardımıyla sessizce binadan çıkıp mutfakların arkasındaki karanlık dar patikada ilerleyerek kısa sürede dış duvara ulaştılar ve bir süre sırtlarını duvara vererek ilerledikten sonra yüksekliği yaklaşık üç metreye ulaşan bir çerçöp yığınının vardılar.

Talon durdu. Bahçelerin gerisinde o kadar uzaktan bile çığlıkların ve birbirine çarpan metallerin seslerini duyabiliyorlardı. Görünüşe göre Bahir ve adamları hâlâ dayanıyorlardı. Talon çöp yığınının üstüne tırmandı ve Panhsj'a yanına gelmesini işaret etti. Dengesini koruyarak ellerinin önünde birleştirdi ve Panhsj bir ayağını oraya koyup sıçrayarak duvarın üstüne çıktı. Talon adamın ağırlığıyla neredeyse dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Panhsj duvarın üstüne çıkar çıkmaz eğilerek bir elini aşağıya uzattı.

Talon, Halide'ye Panhsj'in elini tutmasını işaret ederek kadını kaldırdı. Panhsj'a kıyasla o tüy gibi hafifti. Onu  ocuklar ve muhafızlar izledi. En son Talon da onlara katıldı. Hepsi duvara çıktığında Panhsj eve doğru baktı. Binadan uğursuz bir kızılık yayılıyordu. Talon adamın kapkara yüzüne vuran hafif ışıkta bile yüzündeki haşın ifadeyi görebiliyordu.

Herkesi duvarın diğer tarafına indirmek kolay oldu, sonra Panhsj'la Talon olabildiğince sessizce yere atlayarak yuvarlanıp tozlu yolda usulca ayağa kalktılar. Dikkatle etrafı dinlediler ama hiçbir ses duymadılar. Talon, Halide'yle çocuklara göz attı; Yasemin'le Kazım çok sessizdi ama kendilerine hâkim gibi görünüyorlardı.

"Bize yardım edebilecek arkadaşlarım var ama önce hemen buradan uzaklaşmalıyız," diye fısıldadı Talon, Halide'yle Panhsj'a. "Yaklaşık beş yüz metre uzakta. Sokakta bizi g rmemeliler, onun için acele etmeliyiz."

Halide başını sallayarak Kazım'ın elini tuttu. Panhsj yine en geride kaldı, diğer iki adam yere   kecekmiş gibi görünen Halide'yle Yasemin'in yanında ilerliyordu.

Talon en  ne geçerek küçük grubu hızla çarşıya doğru yöneltti. En ufak bir tehlike işaretine karşı tetikte olmasına rağmen zihni deli gibi çalışıyordu.

Kafası karışmış ve kızgındı, neden hiç uyarılmadıklarını merak ediyordu. Mukvana en azından onu uyaracağına söz vermişti. Talon, Kantor'a ne olduğunu merak etti. Düşman konağa geldiğinde onu da mı öldürmüştü? Kantor'un eğer yapabilseydi mutlaka onu uyaracağını biliyordu. Yine de bir açıklama istiyordu. Bu arada ortadan kaybolmaları gerekiyordu ve Mukvana Kahire'de tanıdığı onları saklayabilecek ve yanında güvende olabilecekleri tek kişiydi. Halide'yi bir tuzağa çekmiyor olması için dua etti.

Gittikleri yol konağın ana girişinin biraz uzağındaki büyük bir kavşağa çıkıyordu. Ortalık bu saatte çok sakindi. Talon meraklı insanların oradan geçtiklerini hatırlamalarını istemediği için buna sevindi. Kahire'de her yerde gözler vardı.

Gruptan biri tökezleyince ara sıra çıkan boğuk bir ses dışındaki hiç gürültü yapmıyorlardı. Kazım bumunu çekiyordu ve Yasemin'in bir kez ayağı takıldı ve sandaletini kaybetti ama muhafızlardan biri onu geri getirdi ve hızla yollarına devam ettiler.

Çarşının karanlık görkemli girişine varmaları sanki saatler sürmüştü. Dükkânların çoğu kapalı olduğu için etrafta pek az insan vardı. Evlerine dönmekte olan birkaç tüccar ve eğlence düşkünü gece kuşları çarşının derinliklerine giden loş açıklığa doğru aceleyle ilerleyen bu küçük gruba pek dikkat etmediler. Zaten Panhsj'a bakan körkütük sarhoş biri bile hemen ayılıp ters yönde kaçardı.

Talon çarşının dar geçitlerinin derinliklerindeki mağaralara giden yolu hatırlamaya çalıştı. Diğerlerini durdurarak yollarını aydınlatmak için bir yağ lambası bulup geldi. Ana yolun duvarlarındaki oyuklarda birçok yağ lambası vardı ama çoğu sönmüştü ve ertesi güne kadar doldurulmayacaktı. Palmiye yağıyla bayağı dolu gibi görünen iki lambayı alarak gruba geri döndü.

"Korkmayın. Çarşının iyice içlerine gideceğiz, arkadaşlarım orada," diye fısıldadı, lambalardan birini Panhsj'a verirken. Haklı olmayı umuyordu.

Halide'nin bakışlarıyla burada nasıl arkadaşları olduğunu sorguladığını fark etti ama görmezden geldi. Panhsj'ın kafasının da karıştığı belli oluyordu ama Talon adamın kolunu tutup fısıldadı, "Güven bana, Panhsj. Burada güvende olacağımızdan eminim. Beni dikkatle izleyin."

Onları tavandan düşen molozların ve şırıldayarak akan yer altı derelerinin üstünden geçirerek karanlık dar tünellerde ilerledi. Bir anda tavandan su akan ve duvarların ıslak olduğu bir yere vardılar. Yol kaygan ve çamurlu hale gelmişti. Çocuklar iki muhafızın elini tutarken Halide, Talon'un koluna yaslandı.

Talon onlara acıdı. Adamların ayaklarında çizmeler varken onların ayaklarında bu pis zeminde hiç işe yaramayan rahat ev terlikleri vardı. Hava leş gibi kokan su birikintilerinin ve çürüyen organizmaların pis kokusuyla ağırlaşmıştı.

Ciyaklayan sıçanlar ve yüzlerinin pek yakınında uçan yarasalar yüzünden sınırları bozulan Yasemin boğuk bir çığlık attı ama Halide hemen fısıldayarak onu uyardı. Bir ara Halide de Talon'un kolunu sertçe sıkı ve Talon onun da aynı şeyi yaşadığını tahmin etti. Yağ lambasını yüksekte tutuyordu ve gözünün ucuyla tüylü bir yaratığın ayaklarının altından karanlığa doğru seğirttiğini gördü. Sıçanların gözleri lambanın ışığında kıpkırmızı parlıyor, içine girdikleri bu yabancı dünyanın verdiği tehdit duygusunu iyice artırıyordu. Gecenin bu vaktinde gelen giden kimseyle karşılaşmamış olmaları Talon'u rahatlatmıştı. Bu hiç de iyi olmayabilirdi.

Tam yanlış yöne saptığını düşünmeye başlamışken nihayet bumuna hafif bir esintinin taşıdığı haşış kokusu gelince hedeflerinin uzakta olmadığını anladı. Lambayı başının üstüne kaldırarak gruba durmasını işaret etti; onları gürültü yapmamaları ve sessiz olmaları konusunda uyararak onları neyin beklediğini görmek için önden gitti.

Tünel boyunca ilerledi ve çok geçmeden Mukvana'nın hayatını sürdürdüğü bir dizi büyük kemerli geçide çıkan bildik açıklığa ulaştı. Herhangi bir faaliyet işareti görmek için bakışlarıyla etrafı taradı ama hâlâ yanmakta olan birkaç yağ lambasına rağmen herkes uykuya yatmış gibi görünüyordu.

Nöbetçilere baktı ama hiç nöbetçi görmedi. İnsanların bu yer altı evlerinde kendilerini güvende hissettiklerini düşündü. Yavaşça genellikle Mukvana'yla oturdukları yere doğru ilerlemek için harekete geçmişti ki küçük bir devinim dikkatini çekti. Biri diğer taraftan bu mağaramsı tünele girmişti. Talon hemen gölgelerin içine çekildi. O sırada Kontar'ın topallayarak engeli zeminde seğirttiğini gördü.

"Mukvana!" diye bağırdı Kontar, koltuk değneğinin izin verdiğince hızla Mukvana'nın genellikle hep oturduğu platforma doğru ilerlerken.

"Mukvana, Abbas'ın evine saldırdılar," dedi hıçkırarak. O sırada ayağı takılarak boylu boyunca yere serildi. Ama Talon hemen öne atılarak onu ayağa kaldırıp değneğini eline verdi.

Kantor, Talon'u tanımadan ona bakakaldı. Sonra şaşkınlıkla hızla nefesini içine çekti. "Süleyman. Sen... sen nereden geldin?" Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde korku ve kuşku okunuyordu. Üzüldüğü belliydi ama suçluluk yoktu.

"Sorun yok, Kontar, biz kaçtık," dedi Talon, korkmuş oğlanın omzuna güven verircesine vurarak.

Kontar'ın bağırması üstüne çok geçmeden etraflarını ellerine geçen her çeşit bıçağı, eski kılıcı, mızrağı kapmış olan bir grup yarı uykulu sakallı adam sardı. Bir düzine ses Kontar'dan neler olduğunu anlatmasını ve yanındaki bu adamın kim olduğunu söylemesini istedi. Sonra hemen yakında kükrer gibi bağırarak biri hepsini susturdu.

"Ne diye uykumu böldünüz, Allah aşkına?" diye bağırdı Mukvana. Hemen geçmesi için yol açıldı ve Mukvana hantal hantal onlara doğru yaklaştı. Sonra Talon'u görünce tek gözü kocaman açıldı.

"Bütün cinler adına, buraya nasıl geldin sen?" diye sordu. "Seni kim getirdi?"

"Ben yolu biliyorum, dostum ve Kontar haklı, saldırıya uğradık ve Abbas'ın düşmanları konağı istila etti."

Mukvana bir süre ona bakakaldıktan sonra gözlerini Kontar'a çevirdi. "Neler oldu, çocuk? Neden onları uyarmadın? Sana emredilen buydu," diye homurdandı, tehditkâr bir sesle.

Kontar bumunu çekti ve pis, yırtık pırtık kolunun yeniyile bumunu sildi. "Geç... Geç olmuştu ve bir köşede yemek yiyorduk ki birkaç adam yanımıza yaklaştı. Çok sessizdiler ve bizi gafil avladılar. Beni karanlık bir köşeye ittiler, diğerleri de adamların dikkatini benden uzaklaştırmak için koşmaya başladı. Ama adamlar Salem'le Hüseyin'in peşine takıldı. Onları hemen oracıkta, yolda öldürdüler." Tekrar bumunu çekti. Talon güven verircesine kolunu titreyen oğlanın ince bedenine sardı.

"Hainler içimizdeydi, Mukvana," dedi Talon. "Hadım ile yordakçları önce efendimi öldürdüler, sonra da çapulculara kapıları açtılar. Ben zor kurtuldum." Halide'yle diğerlerinden bahsetmemişti, çünkü Mukvana'ya güvenebileceğinden emin

olmak istiyordu. O geceden sonra kime güvenebileceğinden emin değildi.

“Git de karnını doyurup dinlen,” diye homurdandı Mukvana çocuğa. Sonra Talon’a döndü. “Süleyman, sen Heru ismini hak ediyorsun. Burayı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama burada olduğuna göre güvendesin. Gel, çay içelim, sen de bana her şeyi anlatırsın.”

Heyecan yatışırken meraklı kalabalık da dağılmaya başlamıştı.

Talon adamın yanına sokulup çok alçak sesle, “Sana yürekten teşekkür ederim, Mukvana,” dedi, “Allah senden razı olsun... Ama yanımda başkaları da var. Onları koruyacağına da güvenebilir miyim?”

Mukvana tek gözüyle ona dik dik baktı. “Burada kanun benim ve eğer seni koruyorsam bu seninle gelen herkes için de geçerlidir, can düşmanlarım hariç.”

Talon adamın önünde eğildi. “Affedersin, Oustez ama bu gece hem cinayet hem ihanet gecesiydi. Yanımdakiler Abbas’ın karısı, çocukları ve hayatta kalan iki muhafızı. Senin korumana sığınıyoruz.”

“Kim dedin?” diye sordu Mukvana, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle.

“Hanımım Halide, çocukları ve muhafızları,” diye tekrarladı Talon.

Mukvana kendini toplayarak sertçe, “Onları bana getir,” dedi. Hemen yakında duran birkaç kadına bağırdı. “Yemek ve çay hazırlayın, konuklarımız var. Çabuk olun!”

Talon, Halide’yle diğerlerini almaya giderken insanlar tekrar gevezeliğe başladılar. Bu gerçekten ilginç bir gece olacaktı.

Talon grubu mağaraya getirdiği zaman kendine biraz çeki düzen vermiş gibi görünen Mukvana uydurma tahtına oturmuştu.

Talon, Halide’yi ona yaklaştırdı. Kadın solgun ve bitkin görünüyordu. Pahalı pamuklu giysisi kirlenmiş ve yırtılmıştı, yüzü islenmişti ve peçesi saçlarını zar zor kapatıyordu. Buna

rağmen etrafta toplanan dilenciler onun güzelliği ve asaleti karşısında hayran kalmış görünüyordlardı. Mukvana'nın da etkilendiği açıkça belliydi.

"Emir Abbas Abdul Azim ibn Athir Faysal'ın karısı Halide Hanım, şimdi Kahire dilencilerinin efendisi Mukvana'nın koruması altındayız," dedi Talon, tanııştırma kabilinden, monoton bir sesle.

Halide şaka yapıp yapmadığını anlamak istercesine ona baktı ama lambanın ışığında Talon'un yüzü son derece ciddi görünüyordu; Halide durumu hemen kavradı.

"Efendi Mukvana," dedi. "Bizi korumayı teklif ettiğiniz için size minnettarım. Ben ve çocuklarım size bu şekilde gelmek zorunda kaldığımız için çok üzgünüm ama başka seçeneğimiz yoktu ve hizmetkârım... çocuklarımın öğretmeni Süleyman bana sizin onurlu biri olduğunuzu söyledi."

Yorgunluğuna rağmen sesi net ve ahenkliydi ve istenilen etkiyi gösterdi. İnsanlar büyülenmiş gibiydi. Etraftaki kadınlardan duygularını anladıklarını gösteren mırıltılar yükseldi.

Talon, iri ve korkutucu görüntüsü yüzünden mağaraya geldiği zaman pek çok yoruma yol açmış olan Panhsj'a bir göz attı. Panhsj, Talon'un soran bakışını onaylıyormuş gibi sessizce başını salladı. Geniş alanda bir anlık sessizlik oldu.

Mukvana, Halide'nin güzelliği içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Sonra nihayet boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Ahem... Hanımım. Siz hepimizin saydığı Emir Abbas'ın karısı ve Süleyman'ın arkadaşısınız. Bu yeter. Burada kaldığınız sürece korumam altındasınız. İnşallah sizi bütün düşmanlardan koruyabiliriz."

Usluca içini çeken Halide sanki yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Talon hemen kadının yanına gitti ama Halide ince parmaklarını onun koluna koyarak usulca Mukvana'ya, "Ben... Ben minnettarım," dedi. "Kocama ait olanları geri aldığımız zaman size bu müşfikliğinizin karşılığını cömertçe ödeyeceğim. Beni size getirdiği için Allah'a şükürler olsun."

Mukvana huzursuzca yerinde kıpırdandı. Böyle korkunç bir duruma düşmüş olsa bile karşısında duran bu güzel kadın gibi soylu sınıftan birinin kendisine eşitiymiş gibi muamele etmesine alışık değildi.

“Allah sonsuz merhameti ve bilgeliğiyle bu zor zamanı sağ salim atlattımanızı sağlayacaktır, hanımım. Yatağınıza çekilmeden önce konuğum olarak bir şeyler içmek ister misiniz? Sizin için burada geçireceğiniz zaman süresince kalacağınız bir yer hazırlatacağım.”

Sıcak çay ve yiyeceklerle dolu tepsiler taşıyan birkaç kadına işaret etti. Bu kadar kısa sürede bütün bunları nerede ve nasıl hazırlamışlardı? Talon'un hiçbir fikri yoktu. Çocuklar Mukvana'ya tanıştırdı ve aniden kazandığı bu itibar hoşuna gitmeye başlayan adam onlara çok kibar davrandı.

Yasemin yere yığılmak üzereydi ama pek temiz olmayan küçük bir fincandan çay içti fakat bir şey yemek istemedi. Kazım o kadar sersemlemişti ki sadece yiyeceklerden bir ısırık aldı ama hoşuna gitmiş olmalıydı ki ikinci bir ısırığı da kopardı.

Çok geçmeden Halide'yle çocuklar yiyecekleri getiren kadınlar tarafından mağaranın derinlerinde onlara özel hazırlanmış bir yere götürüldüler. Erkekler ise arkada kalarak konuşmaya devam ettiler.

Halide gitmeden evvel Talon'a, “İkinci defadır hayatımızı kurtarıyorsun, Süleyman,” diye fısıldadı. “Ben ve çocuklarım sana iyice borçlandık.” Sonra Panhsj'a döndü. “Ah, Panhsj, sen de mi yas tutuyorsun? Kocamın sadık yoldaşı, sana da borçluyum. Allah sizden razı olsun.”

Halide uzaklaşırken öne eğilen iki adam gözleri yaşardığı için birbirlerine bakmamaya çalıştılar.

Talon ve Panhsj, Ahmes ve Hanif isimindeki iki muhafızla birlikte bir şeyler yiyip olan bitenleri anlatmaya başladılar. Yağ lambalarının titreyen ışığında yıpranmış halının üstüne bağdaş kurup çay yudumlayarak küçük kurabiyelerden yediler. Kantor yaşadıklarından dolayı sarsılmış görünmesine rağmen onlarla oturdu. Talon'la Panhsj ona kaçmadan önce neler gördüğünü sordular.

“Yüzlerini gördün mü?” diye sordu Panhsj. Ama Kantor onun sert yüz hatlarından o kadar korktu ki iyice Talon’a sokuldu. Talon gülerek, “Kantor, bu dostum Pahnsj,” dedi. “O büyük bir savaşçıdır ve savaşta ne kadar acımasızsa dostlarına karşı da o kadar müşfiktir. Onun yanında güvendesin. Bize bildiklerini anlat.”

“Karanlıktı, Süleyman ama sayılarının çok olduğunu görebiliyorduk. Çoğu yayaydı ve ellerinde mızrak ve yay vardı. Bu yüzden şaşırdık, eğer ata binmiş olsalardı onları duyardık. Çok sessiz hareket ediyorlardı ve ancak iş işten geçtikten sonra tehlikenin farkına vardık.”

“Tanıdığın birini gördün mü?” diye sordu Pahnsj, bu sefer çocuğu rahatlatmak umuduyla gülümseyerek. Aslında Panhsj güldüğü zaman daha korkutucu oluyordu. Kantor ona korku dolu bir bakış daha attı.

“Jo Oustez, görmedim,” dedi saygıyla. “Sadece ben karanlık çukurdayken daha sonra yanımdan iki adam geçti, onlar at sırtındaydı ve biri senin Chogan oynadığın adama benziyordu, Süleyman.”

Talon irkildi. “Emin misin? Hangisine?” diye sordu.

“Karşı takımın liderine... galiba.”

Panhsj heyecanla ayağa fırladı. Kantor geri çekildi ve acı-nacak bir tavırla, “Seni uyaracaktık, Süleyman ve uyarmak üzereydik de,” dedi. “Allah şahidimdir ki uyaracaktık...” Sesi duyulmaz oldu.

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, Süleyman,” dedi Panhsj, çocuğa aldırmadan dişlerini gıcırdatarak.

Talon başını salladı. “Sultan gidince Bahir kozunu paylaşmaya geldi. Muhtemelen şimdi biz konuşurken bile ele geçirdiklerinin tadını çıkartıyordur.”

Panhsj tehditkâr bir tavırla homurdandı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. “Daha fazla zarar vermeden bu gece geri dönüp onu öldürmeliyiz,” dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Talon, Pahnsj’in dizine dokundu. “Yaşadığın acı yüzünden başka bir görevimiz olduğunu unuttun, dostum: hanımım

çocuklarına göz kulak olmamız gerek. Bu gece geri dönüp öldürürsek veya öldürülürsek onlara bir faydamız olmaz.”

“Efendimi kaybettiğim için azap içindeyim,” dedi Panhsj adeta bağırarak.

“Ben de ama onların icabına zamanı gelince bakacağız. Şimdi Mukvana’nın koruması altındayız ve dinlenmeliyiz. Yarın plan yaparız.”

“Süleyman’a katılıyorum,” dedi Mukvana. “Efendinizi geri getirmek için yapabileceğiniz bir şey yok ve oraya geri dönüp öldürülmenin de bir faydası olmaz.” Sesi sakindi ama yenilmiş gibi başını eğen Panhsj’in daha fazla feveran etmesine tahammül göstermeyeceğini belli eden bir sertlik vardı.

Talon uzanıp elini Panhsj’in çökmüş omzuna koydu.

“Allah şahidimdir ki Abbas’ın öcü alınacak, Panhsj, bundan emin ol ama şimdi biraz dinlenmeliyiz.”

*Düşün bu harap kervansarayda
Kapıları gece ve gündüz birbirini izleyen
Nasıl da sultanlar ardı ardına bütün azametleriyle
Beklediler alınlarına yazılmış saati ve gittiler yollarına.
Ömer Hayyam*

Bölüm 18

Derinlerdeki Sığınak

Talon karanlıkta Panhsj'la paylaştığı oyukta uyanır uyanmaz kaburgalarını kaşımaya başladı. Yine bitlerle ve ismini bilmediği başka parazitlerle dolu bir yerdedi; yine onlara ev sahipliği yapmak zorunda kalmak hiç hoş değildi, hapishanenin anısı zihninde hâlâ canlıydı.

Halide'yle çocukların bunun nasıl üstesinden geldiğini merak etti. O güne kadar yaşadıkları rahat hayattan sonra bu pek tatsız bir deneyim olmalıydı onlar için.

Kendini dinlenmiş hissederek gerindi ve önceki geceki olaylara rağmen altı saat uyumuş olduğunu tahmin etti ama emin değildi. Yakınında alçak bir horultu duyunca Panhsj'ın hâlâ bitkin, derin bir uykuda olduğunu anladı. Talon arkadaşı konusunda kaygılıydı. Panhsj'ı artık arkadaşı sayıyordu. Bu zor dönemde Panhsj'ın öfkesini kontrol etmesi gerekecekti. Özellikle Kahire'den çıkmanın ve konağa dönmenin bir yolunu bulmak zorunda oldukları zaman. Talon, Pahnsj'ın gizli bir suçluluk altında ezilip hepsini tehlikeye atacak delidolu bir şey yapıp yapmayacağını merak etti.

Ayağa kalktı ve arkadaşını uyuması için bırakarak usulca uzaklaştı. Büyük kireçtaşından kemerlerin altında ortak kullanılan alanı neredeyse bomboş buldu. Dilencilerin –kadın, erkek ve çocukların- şimdiye kadar birkaç kuruş kazanmak için çoktan sokaklara dökülmüş olduklarını tahmin etti. Üstü başı perişan ve

pislik içinde olan bir grup çocuğun çene çalan birkaç yetişkinin etrafında oynadığını gördü ve karanlıkta bir yerde bir bebeğin ağladığını duydu.

Biraz şaşırarak Halide'nin bir minderin üstüne oturmuş, Mukvana'yla konuştuğunu, Yasemin'le Kazım'ın da Kantor'la birlikte hemen yanlarında oturduğunu gördü. Bir şeyler yiyorlardı ve Halide'nin önüne konmuş pirinç tepsinin üstündeki büyük bir demliğin içindeki çayın buharı tütüyordu.

Yanlarına yaklaşıncı eğilerek, "Selamünaleyküm, hanımım ve efendi Mukvana," dedi. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Aleykümselâm, Süleyman. Sen bütün gün uyurken biz burada plan yaptık," dedi Mukvana, kendinden memnun bir tavırla. Her zaman etrafında oturan adamların hiçbiri yoktu ve Talon onların bilgi toplamak üzere sokaklara gönderildiğini düşündü. Mukvana'nın bu yeni konumundan ve kirli giysilerine rağmen çok asil bir tavrı olan böyle seçkin bir kadının yanında olmaktan pek hoşlandığı belliydi. Halide, Talon'a yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın, Süleyman. Umarım rahat uyumuşsundur," dedi, sesinde hafif bir alayla. Talon gülümsemek için yere bakmak zorunda kaldı. Kaldıkları yeri kastettiği belliydi. Ama başını kaldırdığı zaman kadının peçenin üstündeki gözlerinin çukura kaçtığını, yorgun ve biraz dalgın olduğunu gördü.

"Süleyman," dedi Kazım yanına gelerek, "ne zaman eve gideceğiz?" Çocuk hepsinin merak ettiği soruyu sormuştu.

Yasemin tereddütle ona gülümsedi ama bir şey demedi. Hâlâ önceki geceki olaylardan dolayı süzgülün, korkmuş ve bitkin görünüyordu.

"Yakında, genç efendi," dedi Talon, Halide'nin yanına oturarak. Nezaket kurallarıyla uğraşacak zaman değildi bu. Ancak Mukvana'ya kibarca hitap etti.

"Dün gece öyle zamansız geldiğimiz için özür dilerim ama sokaklarda oyalanıp bizi yakalamalarını bekleyemezdik."

"Geceleyin buraya geldiğin için çok cesursun. Bu tünellerde tuhaf şeyler vardır ve geceleri cinler etrafta kol gezer. Kahire'de

şehrin altında bir şehir daha vardır ve biz burada hiç karşılaşmanın hayırlı olacağı hayaletlerle ve başka yaratıklarla birlikte yaşıyoruz. Etrafta yalnız dolaşmadığımız sürece burada güvendediz; zira o zaman yaratıklar duvarlardan çıkıp hiçbir şeyden şüphelenmeyen insanları yakalıyorlar,” dedi Mukvana, tek gözü ışıldayarak.

Kazım, Talon’a biraz daha yaklaştı ve Yasemin daha çok korkmuş gibi göründü. Halide gerildi ama bunun dışında hiç istifini bozmadı.

“Kahire’den olabildiğince çabuk gitmemiz gerek, Mukvana. Hanımımı güneydeki malikânesine götürmeliyim,” dedi Talon.

“Beklemen gerek, Süleyman. Casuslarımız bugün şehri dolaşıyorlar. Senin için girdiğim bütün bu zahmetlerin karşılığını ödeyecek kadar altının var mı?” Bir kahkaha attı. Talon gülümsedi ama Mukvana’nın sözlerinde ciddi olduğunu ve günün birinde para isteyeceğini biliyordu.

“Çarşıdaki Yahudilere ulaştığım zaman sana ödeme yapabiliirim.” Onları izleyen Halide’ye bir göz attı. “Casusların şimdiki halde ne söylüyorlar?” diye sordu.

Mukvana’nın tek gözü Halide’ye kaydı. “Hanımım, affet beni, şimdiye kadar söylemedim ama söylemem gerekiyor. Henüz erken olsa da geri dönenler kocanızın konağının dün gece talan edildiğini ve içindeki herkesin ya esir alındığını ya da öldürüldüğünü söylüyor. Yangın da çıkmış; kimse durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyor ama kaçtığınız için çok şanslısınız. Sokaktaki söylentiye göre askerler şimdi her yerde sizi arıyormuş.”

Halide dizlerinin üstünde öne eğilerek hafifçe hıçkırdı. “Hizmetkârlarım ve diğer kadınlar? Kayınvalidem?” diye fısıldadı.

Konuşmalarını dinleyen Yasemin ağlamaya başladı. Önceki gece olanlar, şimdi aldığı ölüm haberleri ve arandıklarını öğrenmek, bütün bunlar ona çok fazla gelmişti. Hayrettir ki kolunu omzuna atan Kantor’u itip uzaklaştırmadı. “Büyükannem öldü mü?” dedi, hıçkırarak.

Kazım bumunu çekmeye başladı ama sonra Talon'un bakışını yakaladı; hemen kendini kontrol altına aldı. Başını kaldırdı ve cesur bir tavırla, "Yasemin, eğer büyükanneme zarar verdilerse onun intikamını alacağım, sana söz veriyorum," dedi.

Yasemin dizlerini sürüyerek kardeşine yaklaştı ve hâlâ ağlayarak ona sarıldı, Kazım da onu sıkıca tuttu ve Talon ilk kez çocuğun kız kardeşini gerçekten sevdiğini anladı.

"Hanımım," dedi Talon alçak sesle. "Onları kaybettiğiniz için hissettiğiniz kederi anlıyorum ama eğer Bilal bize söylediği zaman oradan ayrılmamış olsaydık korkunç bir kaderle karşı karşıya kalırdık. Çocuklara gelince..." Sesi duyulmaz oldu.

Halide başını salladı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp ona baktı. "Başka seçeneğimiz yoktu, Süleyman, bunu anlıyorum ama Allah ailemizi korkunç bir şekilde cezalandırdı ve buradakiler dışında kimin dostumuz olduğunu bilmiyorum." Mukvana'ya göz attı.

"Aklıma kocamın arkadaşı Kemosiri ibn Cibade geldi ama ona nasıl ulaşacağımı, hatta şehirde olup olmadığını bile bilmiyorum. Sultanla birlikte gitmiş olabilir."

Talon ona gülümsemeye çalıştı. "Zaman içinde bir yolunu bulacağız, hanımım ama şimdilik burada güvendeyiz. Dinlenmeye çalışın, çünkü yolculuğumuz henüz sona ermedi."

Mukvana'ya döndü. "Eğer bizi nehrin yukarısına götürecek bir tekne bulabilirsen sana bunun ücretini verebilirim."

Halide ona bakakaldı. "Parayı nereden buldun, Süleyman?" diye sordu, şaşkın bir sesle. Kocasının İskenderiye'deki sarraflarda ve konağında bol parası olmasına rağmen oradan ayrılırken yanlarına hiç para alma şansları olmamıştı.

"Belki biliyorsunuz, hanımım, ama ben bir tüccarın oğluyum ve yanımda para vardı."

Sesinin sitemkâr çıkmasını istemiyordu. Köle yapılması onun kabahati değildi. "Kocanız beni... köle yaptıktan sonra param benden alındı. Ama Malek, Allah ondan razı olsun, Kahire'ye gelirken paramı yanıma almamı sağladı. Şimdi param çarşıdaki Yahudilerin elinde."

Talon sesinin tonuna dikkat etmiş olmasına rağmen Halide durumunun haksızlığını anlıyormuş gibi başını önüne eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

Mukvana eliyle göstererek güldü. "Sizin şu Süleyman çok kurnaz bir adam. Herkese sadece bilmelerini istediği kadarını söylüyor. Size bir tekne bulabilirim belki. Sizi şehirden uzaklaştırıp güvende olacağınız yere kadar götürecek hızlı bir tekne lazım. Limanda bana iyilik borcu olan arkadaşlarım var. Bu birkaç gün alabilir ama bir şeyler ayarlayabilirim... fakat altın gerekiyor..." dedi düşünceli bir tavırla.

"Sence birkaç günümüz var mı?" diye sordu, sessizce yanlarına gelmiş olan Panhsj.

Önce Halide'ye, sonra gülümseyerek tombul elini ona doğru sallayan Mukvana'ya doğru eğildi.

"Onlar peşinizi bırakana kadar burada kalmaktan başka seçeneğiniz yok. Bu bize bir tekne bulmamız için zaman verecek. Allah yardım ederse yakında buluruz. Ama dikkatli olmalıyım. Eğer yetkililer bu sığınağı keşfederlerse halkım dağılıp kaybolur. Sizin evinize yapılan saldırının dışında çok şey oluyor Kahire'de, hanımım," dedi Mukvana.

Talon onaylayarak başını salladı. "Doğru ama neler olduğunu pek bilmiyorum. Bunun Sultan'ın yokluğuyla ilgisi var, bundan eminim ama bunun ötesinde pek bilgim yok. Zaten bizim önce kendi güvenliğimizle ilgilenmemiz gerekiyor."

Halide'nin işareti üzerine Panhsj oturdu.

"Geri dönüp neler olduğunu öğrenmeliyiz, Süleyman. Olan biteni kendi gözlerimle görmeden rahat edemeyeceğim, hem belki Allah yardım ederse efendimin cesedini bulurum," dedi, alçak sesle.

Mukvana tek gözüyle ona dik dik baktı. "Seni hemen tanırlar ve bu halkım da dâhil olmak üzere hepimizi riske atar. Buradan çıkmamalısınız. Süleyman gidebilir, çünkü o tilki gibi kurnaz ve kalabalıkta kolayca gözden kaybolabilir, yeşil gözlü bir Frenke benzemesine rağmen. Geri döneceğini umuyorum, Süleyman."

“Geri döneceğim, dostum. Senin bizi koruduğun gibi ben de seni onurlandırıp geri geleceğim,” dedi Talon, yalandan incinmiş gibi bir tavır takınarak. Mukvana bir kahkaha attı; Talon’un rol yaptığını biliyordu.

“Bana bahsettiğin Yahudi dükkânına giderken ve dönerken yolda seni koruyacaklar,” dedi Mukvana, bakımsız sakalının arasından gülümseyerek. Halide’yi daha rahat görebilecek şekilde minderinin üstünde döndü.

Talon, “Panshj,” dedi, “ben gidebilirim, çünkü dikkat çekmem. Diğerlerinin yanında dilenci taklidi yaparak gizlenebilirim ama Mukvana haklı, seni hemen tanırlar. Bu çok tehlikeli.”

Halide bile ikisinin tarafını tuttu. “Panhsj, bizi koruman için sana ihtiyacımız varken beni ve çocuklarımı bırakıp çılgın bir maceraya mı atılacaksın?”

Artık Panhsj’in söyleyecek hiçbir sözü kalmamıştı. Daha sonra Talon’u bir kenara çekerek ona ne yapmayı planladığını sordu.

“Mukvana altınları almam için beni birkaç adamıyla birlikte Yahudilerin mahallesine gönderecek, çünkü söylediği gibi, bir tekne sahibini bizi götürmeye ikna etmesi için iyi niyetten fazlası gerekecek. Sonra bu gece senle beraber konağa gidip neler olduğuna bakacağız,” dedi Talon. “Korkma; eğer mümkünse efendimizin cesedini geri getireceğiz. Bu arada hanımımızı hayatın pahasına koru, lütfen. Çocukları da unutma, ha.”

Kendisine vurmak için savrulan kocaman elden kıvrak bir hareketle kaçtı.

“Sakin yakalanma, dostum. Senden hoşlanmaya başlıyorum,” diye homurdandı Panhsj.

“Buna hiç niyetim yok, Panhsj, Allah’ın yardımıyla efendimizin öcünü alacağım.”

Mukvana’nın yanına verdiği iki adamla birlikte loş mağaradan ayrıldı. Mukvana adamlarına Talon’un geri dönmesini sağlamaları talimatını vermişti ve Talon adamın onu değilse bile en azından altınları geri getirmelerini kastettiğini biliyordu. Talon bu anlaşma altınla mühürlenmediği sürece Abbas’ın ailesinin daha ne kadar korunacağı konusunda hayale kapılıyordu.

Bir başka yoldan giderek bir keten tüccarının dükkânının arka tarafına çıktılar. Asıl ambarı rıhtımın yanında olan dükkân sahibinin sırf sergilemek için koyduğu kocaman ham keten balyaları çarşıya girmek için iyi bir nokta oluşturuyordu.

Dükkânın arkasında kimse yoktu. Hiç durmadan yandaki bir girişten sokağa çıkıp kalabalığın arasına karıştılar. Talon yanındaki adamlardan hemen hiç yardım almadan Yahudilerin bölgesini kısa sürede buldu. İki adam yere oturup kaplarını sallayarak dilenirken Talon bir duvarın yanında durup mallara bakıyormuş gibi yaptı. Arada sokağa göz atarak insanlara dikkat ediyordu. Karşı köşede dilenen bir kadın tanıdık geldi ve yırtık pırtık giysili cüsseli bir adam kiremit bir kemere dayanmış duruyordu. Talon adamın iki ayağı olduğunu biliyordu ama nasılsa birini geceleyin kaybetmiş gibi görünüyordu. Yanındaki duvara dayanmış duran oldukça ağır görünen bir koltuk değneği vardı.

Mukvana'nın onun güvenliğini riske atmamasına şükretti – yoksa altınların güvenliğini mi demeliydi? Dilencilerin efendisine güvenebileceğini biliyordu ama altının da adamın itibarı konusunda büyük fark yaratacağını anlıyordu. Teknenin bulunmasını ve hiç sorun çıkmadan oradan gitmelerini umut etti.

İhtiyatla Yahudi'nin yanına sokularak yüzünü gösterdi. Talon, Mısırlı Hristiyanlar gibi, zaman zaman Fatımi hükümdarların zulmüne uğrayan bu insanların yüzleri hatırlamakta iyi olduklarını biliyordu. Onun için kıyafetini değiştirmesine rağmen adam onu tanıdı.

“Allah iyiliğini versin, Oustez Süleyman,” dedi yaşlı adam usulca. Gösterişli olmasa da iyi giyimliydi ve siyah bukleli kafasında inancını gösteren bir takke vardı. Bakımlı sakalı ve şakakları yer yer kırışmıştı. Talon'a gülümseyerek çay teklif ederken gözlerinin kenarında birkaç kırışık belirdi.

Talon ikramını kabul etti ve halıyla kaplı küçük dükkâna girerek bir mindere oturdu. Çay ikram etmek kadar korumakla da görevli olduğunu tahmin ettiği iri yarı bir adam ona çay koydu. Oda Yahudi Levi'nin hoşlandığı hafif bir tütsüyle karışan hoş bir dokuma kokusu yayan halılarla ve ipek balyalarıyla doluydu.

En az beş dakika artık Talon'un alışmaya ve hatta hoşlanmaya başladığı selamlaşmayla geçti. Ancak ikinci flncan çaydan sonra konuya geldiler.

"Bugün senin için ne yapabilirim, Oustez Süleyman?" diye soru Levi. Talon'un üstündeki pis ve yırtık giysiler, çıkartıp halının kenarına koyduğu çamurlu çizmeleri ve yorgun yüzü dikka-tinden kaçmamıştı. Ama temiz kılıcını ve sert bakışlarını da fark etmişti. Onun için kibarlık göstererek Talon'un durumundan hiç bahsetmedi. Hizmetkârı dikkatli gözlerle bakarak arkalarında dolaşıyordu.

Talon ellerini açarak dostça gülümsedi. "Levi, bu güzel şehirden ayrılmak üzereyim ve paraya ihtiyacım var."

"Yanına ne kadar almak istiyorsun, Oustez?" diye sordu Levi kibarca.

"Sana verdiğimin yarısına ve başka şehirlerde, belki başka bir ülkede, mesela Kudüs'te kullanabileceğim para makbuzları-na ihtiyacım olacak."

Levi uzun uzun ona baktı, sonra başını salladı. "Anlıyorum, Süleyman. Eğer sormama izin verirsen, bunun Emir Abbas'ın ölümüyle bir ilgisi var mı, Oustez? Bu konuda korkunç söylen-tiler dolaşıyor."

"Onun için çalıştığımı nereden bildin?" diye sordu Talon sertçe.

"Nasıl bilmem? Birkaç hafta önceki Chogan oyunundan sonra ismin herkesin dilindeydi. Benim halkım bile oradaydı ve seni hemen tanımışlar. Hatta bazıları tıpkı Mısırlılar gibi bahse girmişler." Bunu beğenmemiş gibi konuşmuştu ama sonra gülümsedi. "Bazılarımız senin takımının üstüne bahse girmiş. Güzel bir oyun olduğunu duydum."

Durdu. "Korkma, Süleyman, paranı getireceğim ama bana bir gün vermelisin, çünkü takdir edersin ki hepsini burada tut-muyorum. Birazını şimdi verebilirim ama geri kalanı Allah izin verirse yarına hazır olur."

"Sokakta nasıl söylentiler dolaşıyor, Levi?" diye sormaya karar verdi Talon.

“Efendi Abbas’ın konağında bir çatışma olduğu söyleniyor. Onun, ordusuyla şehirden ayrılmış olan Sultan’ın gözdesi olduğu biliniyordu, onun için birinin hesaplaşmak için bunu fırsat bildiğini düşünüyorlar. Herkes Abbas’ın ailesinin nereye kaybolduğunu ve şehirde kalan askerlerin arasında kimin huzursuzluk çıkardığını merak ediyor. Bu şüpheli ortam iş için hiç de iyi değil. Biz Yahudiler için çok kötü olabilir bu.”

Talon olan biteni iyi kavramış görünen bu adama güvenip güvenmeyeceğini merak ederek Levi’ye dikkatle baktı.

Levi sakın bir ifadeyle Talon’un bakışlarına karşılık verdi ve usulca, “Biz Yahudiler hem kendimizin hem de başkalarının sırrını saklamayı iyi biliriz,” dedi. “Bu bizim sermayemizdir. Başka türlü nasıl iş yapabiliriz ki?” Soğuk bir tavırla gülümsedi. “Oustez Süleyman, korkmana gerek yok, yarın geri gel, paran hazır olacak.”

Talon usulca içini çekerek ayağa kalktı ve Levi onu dükkânın arka tarafına götürerek parayı Dinar olarak vermeyi teklif etti. Talon Konstantinopolis’te basılan Bezat’tan daha iyi olan dinarın hâlâ en güvenilir paralardan biri olduğunu biliyordu, çünkü neredeyse saf altındı. Onun için başını sallayarak onayladı ve Levi beş altın dinar saydı. Yarım dinarla bir ton ekmek satın alınabileceği için Talon bunun Mukvana’nın bir tekne kaptanına ilk ödemeyi yapmasına yardım edeceğini ve ona biraz kâr bırakacağını tahmin etti. Bir para makbuzu imzaladıktan sonra Levi’nin önünde eğildi ve karşılıklı iyi niyetlerini belirterek ayrıldılar.

Talon kalabalık sokakta kendisine eşlik eden iki adamın ayağını sürüyerek yürüdüğünü ve diğerlerinin ona pusu kurmaya çalışanlar olmadığından emin olmak için gölge gibi onları izlediğini gördü. Kendi kendine gülümsedi ama ona eşlik edilmesinden memnundu.

Mağaraya geri döndüklerinde Halide’nin diğer kadınlarla birlikte dinlenmeye çekildiğini gördü. Ama Kazım’ı kendi yaşındaki birkaç çocukla arkadaşlık ederken bulunca gülümsedi. Besbelli baştaki çekingenliğini yenmiş ve şimdi onlarla heyecanlı

bir konuşmaya dalmıştı. Çocuklar pisti ve giysileri yırtık pırtıktı ama sağlıklıydılar, onun için Yasemin'in tersine Kazım onların bu pis hallerine aldırıyor görünüyordu. Ona birçok soru soruyorlar ve Kazım bunların tehlikeli sorular olmadığını anlayınca cevaplamaya başlıyordu.

Her zaman dikkatli olan Panhsj yakınlarında oturuyordu ve epey rahatladığı için çocuklar heyecanlı sohbetlerine onu da dâhil ettiler. Boğuk sesiyle gümbürder gibi yanıt veriyor, hatta ara sıra bir kahkaha atıyordu. Onları biraz uzaktan izleyen Talon hem sevindi hem de Kazım'ın kendini bu kadar çabuk toparlmasına şaşırdı. Talon'un başta tanıdığı olduğu bu kibirli, şımarık küçük yaramaz durumu sakince kabul etmişti, dün gece yaşadıkları çoktan uzak bir anı haline gelmiş gibiydi.

Ama bugün daha sakin görünmesine rağmen Yasemin için durum böyle değildi. Kız durgundu. Biraz uzakta kendi yaşlarındaki kızlarla ve oğlanlarla birlikte oturmuş, Kantor'u dinliyordu. Talon kızın onların arkadaşlığından memnun olduğunu tahmin etti.

Geldiğini belli ederek toprak zeminde ilerledi ve Kazım'ın arkasında durdu. Panhsj gülümsedi ve elini kaldırarak selam verdi. Kazım arkasına bir göz attı ve Talon'un orada durmuş yukarıdan kendisine gülümsediğini gördü. "Döndün," dedi ve heyecanla ayağa fırladı. Talon'un kollarına atılmaya hazır gibiydi ama kendisine hâkim oldu; şimdi itibarı önemliydi, onun için durdu ve bir yetişkin gibi sordu, "Nereye gittin, Süleyman?"

Kendini böyle engellemelere maruz bırakmayan Yasemin araya girerek Talon'un kollarına atılıp başını omzuna gömdü. Şaşkınlıktan dili tutulan Talon usulca kızın sırtına vurdu. "Senin için o kadar kaygılandım ki, Süleyman. Neredeydin?"

"Çarşıya gittim, Yasemin. Endişelenecek bir şey yok. İyi misin?"

"Korkuyorum," diye fısıldadı kız. "Lütfen bizi buradan götür... olabildiğince çabuk. Hem yatakta ısırın bir şeyler var."

Talon gülerek onu bıraktı. Yasemin ağlamaya hazır gibi görünüyordu ama Talon usulca kızın kollarını tutarak, "Gel,

Yasemin," dedi, "sen kardeşinden daha büyüksün ve o çok cesur davranıyor. Sen babanın kızısın, onun için senin de cesur olduğunu biliyorum. Böceklerle gelince, yakında Fayoum'daki evinize doğru yola çıkacağız, inşallah. O zaman bu uzak bir anı olacak. Sabırlı ol, Yasemin'im, annenin seni güçlü görmesi gerek. Panhsj ve ben sizi koruyacağız."

Yasemin bumunu çekerek gözlerini sildi ama Panhsj'la Talon'un yanında kaldı ve usulca konuşmaya daldılar. Kantor'un Yasemin'e sahibini özleyen yavru köpekler gibi baktığını görmek Talon'u eğlendirdi ama genç kız bunu fark etmeyecek kadar dalgındı.

O akşam her tarafları kadın, erkek ve çocuk dilencilerle sarılmış halde yemek yedikten sonra Mukvana eğlenceli bir sohbete başladı. Talon altınları ona vermiş ve karşılığında Mukvana ona teşekkür etmişti. Talon, Mukvana'nın gerçekten onun altınlarla geleceğini tahmin etmediği hissine kapıldı ama şimdi altınları getirdiği için adam konuklarının daha çok üstüne düşüyor ve onları basit olmakla birlikte iyi hazırlanmış yiyeceklere boğuyordu. İnsanlarının sokaklarda duyduklarını onlarla paylaştı. Konuşmaya başlarken duygularını paylaşırcasına Halide'ye baktı.

"Efendi Abbas'ın konağı Efendi Bahir ibn Hakeem'in adamları tarafından yağmalanmış ve talan edilmiş. Büyük evde yangın çıkmış ama ahırlar ve dışarıdaki binalar zarar görmemiş. Kulağımıza geldiğine göre 'El Muntakim' denilen bir adam daha varmış. Evet, adama düşmanları da dostları da 'yok edici' diyor. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kaynaklarım onun Sultan'ın kıdemli bir komutanı olduğunu ve Sultan savaşmaya gittiğinde geride kalan birlikleri yönettiğini söylüyor.

"Bütün şehirde askerler sizi ve çocuklarınızı arıyormuş, hanımım," dedi, Halide'ye göz atıp teselli edercesine başını eğerek. "Ayrıca garnizondaki askerlerin ayaklanmadan söz ettiği de söyleniyor."

Halide, Panhsj ve iki muhafız, Hanif ve Ahmes hızla nefeslerini içlerine çektiler. "Hay Allah! Nasıl olabilir bu?" diye bağırdı Hanif. "Adamlarımız Sultan'a sadıktır ve asla isyan etmeyi

düşünmezler. Biz Emir Abbas'a aitiz!" Nefesi kesildi ve efendisinin artık hayatta olmadığını ve dünyasının şimdi pek belirsiz olduğunu hatırlayınca adeta yıkıldı.

Bütün bunlara en az şaşırın Talon oldu. Şimdi bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Abbas hayatta olduğu sürece, adamlarına emir veremeyecek durumda bile olsa, herhangi bir ayaklanmanın parçası olmayı reddedeceklerdi. Ancak şimdi başlarında bir lider olmadığı için muhtemelen kendilerine söyleneni yapacaklar ve çıkacak bir isyanda tanımadıkları bu komutanı destekleyeceklerdi. Talon, Sultan'ın bütün Kahire'yi bu adamın emrine bırakmakla ciddi bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Hem Sultanla birlikte gitmesi gerekirken Bahir nasıl ve niçin geride kalmıştı? Belki de komutan oydu. Talon dinlerken bunları düşünüyordu.

Herkes bu haberi sindirirken bir kasvet çöktü. Mukvana onlar için bir tekne ayarlayana kadar bu tüneller labirentinde sıkışıp kalmış gibi görünüyorlardı. Yoldan gitmeyi denemeleri düşünülemezdi bile, zira onların kırsaldaki malikânelerine geri döneceğini tahmin edecek olan Bahir güneye giden yolları ve nehir trafiğini izliyor olacaktı.

*Peki ya amansız aç denizi
Hemen peşimizden akan ve artık dönmeyecek olan
Günlerini güneşsiz gecenin kasveti örten hayat? Hırsı,
Aşkı ve yanıp tutuşan bütün düşünceleri
Çok geçmeden kaybediyor ve sadece ölü bir anının
Buruşmuş kabuklarından haz alıyoruz.*

Oscar Wilde

Bölüm 19

Harabe

Talon ve Panhsj, Abbas'ın konağına giden en kısa yolu bulmak için Kantor'dan yardım aldılar. Niyetleri eğer hâlâ oradaysa Abbas'la Bilal'in cesetlerini bulmak ve mümkün olduğunca çabuk ruhlarının huzura kavuşması için İslam yasalarına göre gömmekti. Ruhun yolculuğuna başlaması için bedene dua edilmesi gerekiyordu.

Tünelleri çok iyi tanıyan Kantor onları konağa en yakın olan sokağa götürdü. İki adam onu tünelin girişinde bırakıp gölgelere saklanarak konağa doğru yaklaştı. Sokakta ilerlerlerken uzaktan gök gürültüsü sesi duyuldu ve aniden çıkan sert bir rüzgâr yerdeki çerçöpü havaya kaldırarak evlerin arasında dolaşıp kesildi.

Çok geçmeden konağın duvarına yakın karanlık bir yan sokakta duruyorlardı. Herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için etrafı gözleyerek biraz beklediler. Havada Mukvana'nın bahsettiği yangını doğrulayan keskin bir yanık kokusu olmasına rağmen etraf sessizdi.

"El ayak çekilmiş görünüyor," dedi Talon fısıldayarak. Konağın dış hatları kafasını karıştırmıştı. Gördüğünde yanlış bir şey vardı. Normalde konağın üst katları sokaktan görünürdü

ama şimdi yoktular; yangını düşündü. Başını kaldırdı. Gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı, yağmur yağacağını tahmin etti.

“Kimse geri gelmeden hemen içeri girmeliyiz,” diye fısıldadı Panhsj.

“O zaman kapıdan girmeden duvardan atlayalım.”

Panhsj homurdanarak onayladı ve daha önce güçlkle atladıkları duvara doğru ilerlediler.

Dışarıda üstüne basacakları taş olmadığı için duvarın üstüne adeta tırmanarak çıktılar ama bunu hiç ses çıkarmadan yapmayı başardılar. Duvarın üstüne yatarak içeride herhangi biri olup olmadığını anlamak için kulak kabarttılar. İki adam da hizmetkârların bölümünden gelen hafif sesi duymuştu. Sessizce aşağı atladılar ve daha önce kaçtıkları dar patikada ilerleyerek mutfakların girişine geldiler. Dikkatle karanlık mutfağa girerek etrafı dinlediler.

Aynı sesi yine duydular. Bu bir iniltiye benziyordu, sonra bir yumruk sesinin ardından sessizlik geldi, daha sonra bir boğuşma ve boğuk bir çığlık duyuldu. Karanlıkta birbirlerine baktılar, sonra iki hayalet gibi sessizce mutfakların arkasındaki hizmetkârların bölümüne doğru ilerlediler.

Sessizce süzülürken aynı sesi tekrar duydular ve bunun ne olduğunu anladılar. Hizmetkârların yatak odası olarak kullandığı hücrelerden birinden bir patırtı geldi. Duvardaki bir çıkıntıya konulmuş olan bir yağ lambası görmeyi bekledikleri sahneyi aydınlattı. Giysilerinin yarısı yırtılmış olan bir kadın bir döşegün üstünde belinden aşağısı çıplak olan bir adamla mücadele ediyordu. Adam kadına tecavüz etmeye çalışıyordu.

Kadının ağzı tıkanmıştı ama öyle çok çırpınıyordu ki gına getiren adam öfkeyle homurdanarak oturup kadına vurmak üzere elini kaldırdı. O anda Talon’la Panhsj’ı gören ve onları tanıyan kadının gözleri kocaman açıldı.

Adamın eli asla inmedi. Panhsj’n kılıcı havada savrularak adamın elini kopardı. Fırlayıp düşen elin yerinden kan fışkırdı. Şoke olan adamın dönmesine fırsat kalmadan Panhsj kılıcı kalbine sapladı. Talon öne fırlayarak adamın cesedini kadının üstünden itti. Bu Anyess’ti.

Panhsj cesedi bir köşeye sürüklerken Talon kadının ağzındaki tıkaçı çıkarttı ve yerden aldığı giysileri çıplaklığını örtmesi için ona attı.

“Ses çıkarma,” diye fısıldadı, bayılmak üzere gibi görünen dehşet içindeki kadına. Utanmaması için arkasını döndü. Yerde yatan cesede baktı; bu Çisisi’nin yordakçılarından Donkor’du. Panhsj’a baktı ve başını salladı. Panhsj da memnun bir tavırla başını salladı ve kanlı kılıcını adamın gömleğine silerek başkaları olup olmadığını görmek için kapıya gitti. Oda bir yıldırımla aydınlanınca Anyess korkuyla geri çekildi; bunu bir dizi uğursuz gök gürültüsü izledi.

Talon, Anyess’e dönerek fısıldadı. “Neler oldu? Neden diğerleriyle birlikte kaçmadın?”

Kadın döşeğin üstüne çömelmiş, sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu ve Talon’un sözlerini bir süre anlayamadı. Sonra kendini toparladı ve gözlerinden yaşlar süzülerek Talon’a baktı.

“Erkekleri öldürdüler, sadece birkaç kadın kaçabildi. Galiba kaçtılar ama emin değilim. O kadar çok çığlık duyuluyordu ki. Ben... Ben dehşete düştüm ve ambara saklandım ama beni buldular. Dünden beri burada bağlı tutuyorlar beni.”

“Konakta başkası var mı?” diye sordu Talon, Lamya’nın başına ne geldiğini merak ederek.

Kadın başıyla onayladı. “Bundan eminim. Galiba ahırların yanındalar. Donkor yalnız değildi.”

“Bilal’e ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Talon umutla. Kadın başını iki yana salladı.

Panhsj odaya geri döndü. “Onu bırakıp Abbas’ı bulmalıyız,” diye fısıldadı.

Anyess yine dehşete düşmüş gibiydi. Elleriyle ağzını kapatarak hafifçe inledi.

“Onu burada bırakamayız, Panhsj. Onu götürüp duvarın üstüne çıkartalım, sonra işimize bakarız.”

“O zaman diğerleri de eğlenmeye gelirse görmemeleri için şu bok çuvalını saklamama yardım et,” dedi Panhsj, cesede doğru ilerlerken.

Anyess'i yanlarına aldılar, mutfaktan geçirip duvarın üstüne çıkmasına yardım ettiler ve onlar geri gelene kadar kımıldamamasını tembih ederek onu yüzükoyun duvarın üstünde yatmış halde bırakarak uzaklaştılar.

Bu sefer mutfaklardan geçerek diğer yoldan gittiler ama daha evvel kaçtıkları merdiven boşluğuna geldikleri zaman buranın molozlarla ve yere düşen kirişlerle tıkanmış olduğunu gördüler. Yukarı bakan Talon tavan yerine kararan gökyüzünü gördü. Yüzüne bir damla yağmur düştü.

Yukarı çıkmak için başka bir yol aradılar. Tuttukları bu yeni yol onları girişteki büyük salona çıkan geçitlere götürdü. Geçitlerden çıktıkları zaman eskiden üstünde iki kat daha olan konanların harabesiyle karşılaştılar. Gözleri karanlığa iyice alışmıştı ve bir zamanlar duvarlarla çatının olduğu büyük açıklıktan giren donuk ışıktaki etraflarını yeterince görebiliyorlardı.

Merdivenler çökerek bir enkaz yığınının dönmüştü; üst katın olduğu gibi alt katın üstüne çöktüğünü ve Abbas ile Bilal'le adamlarından hiç iz bırakmadığını gördüler. Havada ağır bir yanmış et kokusu vardı. Karanlıkta yerde yatan kömüre dönmüş ceset parçalarını tanımaya imkân yoktu. Kömürleşmiş etin kokusu mide bulandırıcıydı; her yanda ölüm vardı. Düşman kurbanlarına ölümlere layık olan saygıyı bile göstermemişti. Talon, Bilal'in yanmadan evvel ölmüş olmasını umdu. Panhsj gördükleri karşısında öfkeden titriyordu.

Talon da tanık olduğu yıkım karşısında afallamıştı. Panhsj'in nefesinin hızlandığını duyunca onun da şoke olduğunu anladı. O sırada omzuna bir damla yağmurun düştüğünü hissetti. Bunu bir anda ortalığı aydınlatan bir şimşek, şiddetli bir gök gürültüsü ve daha çok yağmur damlası izledi; saniyeler içinde bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Islanan yanmış bina daha iğrenç kokmaya başladı. Gitme zamanı gelmişti; o gece başka bir şey yapamazlardı. Bir şimşek daha çakarak etraftaki tahribatı bir daha aydınlattı. Eski arkadaşlarının ve evin diğer sakinlerinin ağızları açık, etleri soyulmuş kafataslarını görünce ikisi de geri çekildi. Cesetler tanınmayacak kadar yanmıştı; dişleri ortaya çıkmış, gözleri iki derin çukur halini almıştı. Talon titredi.

Hiç oyalanmadan hızla mutfaklara giden geçide doğru seğırttiler. Bu sefer ölümler için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Mutfaklardan geçerken Talon hatırladı.

“Hanımım giysiler istiyordu, ben de yayımı almak istiyordum,” diye fısıldadı.

Panhsj başını salladı. “Bana da giyecek bir şeyler getir ama çabuk ol. Ben gidip kadın hâlâ bizi beklemesini söyledüğümüz yerde mi bakayım.”

Talon sessizce yağmalanmamış olmasını umduğu odasına doğru koştu. Odası darmadağınktı ama orayı alt üst edenler çok şey almamışlardı. Aceleyle hâlâ döşeginin altına tıktığı yerde duran yayıyla okluğunu aldı. Duvardaki bir girintideki şalları ve bulabildiği başka giysileri de hızla topladı. Hepsini büyük bir denk yapıp bağlamıştı ki uzakta birinin bağırdığını duydu. Önce Panhsj’i bulduklarını düşündü ama sonra sesin ahırların yakınından geldiğini kavradı. Panhsj aksi yöne gitmişti.

Talon yanılmış olup olmadığını merak ederek hiç hareketsiz durdu ama hafif ses devam ediyordu. En az iki kişi başka birine bağıırıyordu. Bağladığı dengi orada bırakıp yayını ve okluğunu yanına alarak alçak binadan çıktı ve çamurlu patikayı geçerek sık bir çalılığın altına saklandı. Yağmura rağmen oradan ahırları iyi görüyordu.

Üstünden su damlayan ıslak dalları kenara çekti ve gözlerini kısarak adamların niye bağırdığını görmeye çalıştı. Bir şimşek daha çaktı ve şaşkınlık içinde hâlâ bölmelerinde olduğunu gördüğü atların yakınında debelenen bir grup insan seçti. Hayvanlar belki Bahir’le adamlarının emriyle daha sonra gelip alınmak üzere orada bırakılmışlardı.

Bir çığlık duyuldu ve Talon aniden Haytam’ın canına kıymamaları için yalvaran acı dolu sesini tanıdı.

Talon hiç beklemeden yayını bırakarak ayağa fırladı ve elinden geldiğince hızla çalıların arasından oraya doğru koştu. Adamlar Haytam’ı yere sermiş, hançerlemek üzereydiler. Haytam kendini korumak için ellerini göğsüne koymuş, kaçınılmaz olandan kurtulmak için çaresiz bir çabayla ayaklarıyla havayı tekmeliyordu.

Talon kılıcını çekerek önündeki ilk adama doğru koştu. Tam adam bağırarak oğlanın üstüne eğilirken bıçağını tok bir sesle sırtına sapladı. Diğer önündeki bu tehditkâr karartıyı görecek ve şaşkın bir çılgılık atacak zamanı ancak bulmuştu ki Talon'un kılıcı boğazını yardı. Boynunun yarısı kesilerek başı bir yana düştü. Cesetler bir şapırtı sesi çıkartarak çamurun içine düşerken Haytam hâlâ dehşet içinde bağırarak debelenmeye devam ediyordu.

Talon ona hafif bir tokat attı ve şiddetle yağın yağmurun sesini bastırmak için sesini yükseltti. "Bağırmanı kes, benim, Süleyman. Başkaları da var mı?"

Haytam yuvarlanarak elleriyle dizlerinin üstüne çöküp ağzı açık Talon'a bakakaldı. Sonra sızlanarak bacaklarına sarıldı. "Süleyman, Allah razı olsun. Gerçekten sen misin? Ne oldu? Hanımım ve efendi Kazım nerede? Herkes nerede?"

Talon kendini kurtararak oğlanı ayağa kaldırdı. Çocuk ahırın duvarına yaslanacak kadar sakinleşmişti. Giysileri Talon'un kiler gibi ıpslak ve çamur içindeydi ama Talon hiç yara bere görmedi.

"Yaralandın mı?"

Oğlan başını iki yana salladı.

Yakındaki atlar bölmelerinin içinde huzursuzca kımıldanarak kan kokusuna tepki veriyorlardı fakat içlerinden biri hafifçe kişneyerek toynağıyla bölmesinin kapısına vurdu.

Talon başını çevirdi ve Rakhsh'ın kendisine baktığını gördü. Haytam'ı omzundan tutarak sağanaktan biraz korunabilecekleri ve Rakhsh'a uzanabileceği duvara doğru sürükledi. Bir yıldırım daha çaktı ve at geri çekildi ama Talon hayvanı sakinleştirmek için boynunu okşarken düşündü: belki Haytam, Rakhsh'a binip fark edilmeden şehirden çıkabilirdi.

Aceleyle Haytam'a döndü. "Haytam, dinle. Beni dinle. Neden geri döndün?"

"Bir at almak için döndüm, Süleyman. Güneye Oustez Malek'in yanına gitmek istiyordum. Hepiniz öldünüz sandım," dedi çocuk, gözlerini silerek.

“Aferin sana,” dedi Talon şaşırarak. Haytam’ın cesaretine karşı hayranlığı biraz daha artmıştı. “Sultan’ı bulmaya gider misin?”

“Hâlâ ata binebilirim, Oustez.”

“Rakhsh’ı al, seni tanıyor ama güneye Malek’e gitme. Doğuya gidip Sultan’ı bulmalısın. Hep doğuya doğru git ve insanlara onun nerede olduğunu sor. Ona de ki,” Talon durakladı, “ona de ki Emir Abbas öldü – Bahir onu öldürdü ama Halide Hanım ve çocuklar saklanıyorlar. Ona Kahire’de bir komplo hazırlandığını söyle. Bu komploya tam olarak kimlerin katıldığını bilmiyorum ama onlardan biri Umarah isminde biri, galiba ona şair diyorlar, diğeri de Bahir. Galiba El Muntakim denilen biri daha var ama Sultan’a hemen geri dönmesi gerektiğini söyle. Geç kalması onun için tehlikeli olur. İhanete hazır olmalı. Söylediklerimi anladın mı?” diye sordu Talon.

Haytam heyecanla başını salladı ve hızla kendisine söylene-ni yapmak üzere harekete geçti. Talon yayını çalıların arasından kaptı ve döndüğünde cesetlerin üstünü arayıp birinin kılıcını ve bulduğu birkaç bakır parayı aldı. Sonra Haytam’ın Rakhsh’ı eyerlemesine yardım etti. At yağmurun içine çekildiğine pek memnun değildi. Biraz zıplayıp burnundan soluyarak rahatsızlığını ifade etse de kendinden isteneni yaptı. Talon, Haytam’ın atın sırtına atlamasına yardım etti, sonra ona bir avuç para uzattı.

“Dışarı çıkmak için muhafızlara bu parayı ver ve Allah’ın izniyle Sultan’ı bulduğun zaman ona mesajı ilet, ondan sonra da Fayoum’a git. Biz de yakında oraya gideceğiz. Kimseye güvenme.”

Haytam, Talon’un verdiği parayı ve bir altın dinarı cebine koydu. Sonra Talon nöbetçi olup olmadığını kontrol etmek için arka kapıya koştu. Rakhsh’la Haytam su birikintilerini sıçratarak hemen arkasından geliyordu.

Bir nöbetçi vardı ama Talon yayını çoktan çekmişti. Adam mızrağıyla bağırarak onlara doğru koşarken Talon okunu bırakıp adamı tam göğsünden vurdu. Yağmur okun sesini boğdu ve

adam sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra hiç ses çıkartmadan yüzükoyun düşerek öldü.

Talon, Haytam'ın durmadan yoluna devam etmesi için Rakhsh'in kışına bir şaplak attı. Haytam'ın sözleri şiddetli yağmurun içinde kayboldu ama Talon sonunu duymuştu, "... seni korusun."

Oğlan ve at çamurlu sokakta dörtlüye uzaklaşarak karanlıkta kayboldular.

Talon çocuğun Sultan'ı bulmak için bu zorlu yolculuğu yapıp yapamayacağını merak ederek bir süre yağmuru hissetmeden arkasından baktı. Ona hayatına mal olabilecek tehlikeli bir görev verdiğini fark etti. Sonra arkasına döndü ve hızla ölü adamların yanından geçip hizmetkârların bölümüne giderek yaptığı giysi dengini aldı ve aceleyle Panhsj'in karanlıkta heyecan içinde onu beklediği yere gitti.

"Neden bu kadar geç kaldın, Süleyman?" diye homurdandı Panhsj, kaygılı bir sesle.

"Atlara gözcülük yapan iki adamın Haytam'a saldırdığını gördüm. Onu Rakhsh'la Sultan'ı bulması için gönderdim." Ayrıntılara girmede ama Panhsj anlamıştı.

"Gitmeliyiz. Onu hemen götürmezsek bu kadın soğuktan ölecek. Uzun zamandır orada yatıyor."

Nihayet hâlâ dehşet içinde olan Anyess'le birlikte yer altı mezarlığına geri döndüler. Soğuktan ve korkudan titreyen Anyess bir kez daha gecenin bir yarısı uyandırılan kadınların eline teslim edildi.

Yağmurun beslediği yer altı suları küçük dereler oluşturmuş, geçmelerini zorlaştırıyordu. En derinlerdeki tüneller bile fırtınadan nasibini almıştı, kireçtaşı duvarlardan sızan sular birikerek çamurlu gölcükler oluşturmuştu.

Uyanan Halide haberleri duymak için yanlarına geldi. Çocuklar gürültüye rağmen uyumaya devam ediyordu. Mukvana ve iki muhafız da geri dönen adamların anlatacaklarını dinlemeye geldiler. İki hainin öldürülmüş olmasına biraz memnun olsalar da haberler iç karartıcıydı. Haytam'ın şehirden çıkıp Sultan'ı

bulmak için doğuya gitmeye çalışıyor olması morallerini biraz yükseltti ve Talon Halide'nin bu haberi dinlerken cesaretle omuzlarını dikleştirdiğini görünce sevindi. Halide Talon'a getirdiği giysiler için teşekkür etti, zira yer altındaki bu sığınaktaki rutubet yüzünden hava iyice soğumuştu.

Panhsj'la Talon kadın yavaşça yattığı yere doğru uzaklaşırken endişeyle onu izlediler. Omuzları çökmüş, başı eğilmişti, ağladığı belliydi. Çaresizce bakıştılar; onun içini parçalayan kederi hafifletmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

*Kim haklı, kim haksızdı?
Çal hadi, ey cenaze marşı,
Gözyaşlarıyla dolu bir melodiyle,
Söyle kaybolan inancımızın yol açtığını
Bütün bu yıkıntı ve felakete,
Yüz yılda bir.*

Henry Wadsworth Longfellow

Bölüm 20

Tutulan Söz

Talon, Mukvana'nın kaçmaları için bir tekne bulmasını beklerken yapması gereken bir iş daha olduğunu biliyordu. Yanına Panhsj'i almamaya karar verdi. Yeni bulduğu bu dostunun başını her türlü beladan kurtarabileceğine güvense de bunu yalnız yapmak istiyordu. Bahir'in konağına gidip düşmana açık bir mesaj bırakmak niyetindeydi ama bunu kimsenin haberi olmadan yapması gerekiyordu.

İkinci akşam herkes yağ lambalarının donuk ışığında bir araya toplanıp yemek yer ve ıslak ve nemli tünellerin bu kadar soğuk olmamasını dilerken kimseye görünmeden sıvıştı. İnsanları yanıltmak için kılıcını kisten orada bırakarak gözden kayboluvermişti. Bir saat boyunca kimse yokluğunun farkına varmadı, vardıklarında da kılıcı hâlâ battaniyesinin yanında durduğu için kimse onun güvenli tünellerden uzaklaşmış olacağını düşünmedi.

Sığınakla Bahir'in konağının arası bayağı uzundu. Önceki geceki fırtınadan sonra hava soğumuştur. Her zamanki pis gölcükler yağmur suyuyla tazelenmiş, duvarların köşelerindeki ve taş basamaklardaki girintiler suyun taşıdığı molozlarla dolmuştu.

Talon etrafta her zamankinden daha az insan olduğunu fark etti ki bu pek olağan değildi, zira Kahire halkı geç saatlere kadar ayakta kalmayı severdi. Talon tüccarların evlerine kapanmalarına ve eğlence düşkünlerinin sokaklardan el ayak çekmelerine o sırada yaşanan korku ve belirsizliğin neden olduğunu düşündü. Sokak aralarında silahlı askerler olduğunu fark etti ve onlardan uzak durdu. Adamlar çoğunlukla akşamın soğuşunda ısınmak için bir ateşin etrafında toplanarak gürültüyle zar oynadıkları için görülmeden geçmek kolaydı. Şehrin bir tür silahlı göz hapsinde tutulduğu açıktı ve Talon loş sokaklarda ilerlerken siyasi durum hakkındaki şüphelerinin doğru olduğunu düşündü.

Bütün becerisini kullanarak gözden uzak durmaya çalıştı. Sık sık insanların çok yakınından geçmek zorunda kalıyordu ama kimse yanlarından kayarcasına geçen gölgeyi fark etmiyordu. Talon bir kez daha Fedailerin okulunda aldığı eğitimin faydasını görmüştü.

Bahir'in konağının yüksek duvarlarına ulaştı ve üstüne tırmanabileceği bir yer bulmak için etrafı incelemeye koyuldu. Duvarın üstünde devriye gezen nöbetçilere görünmeden duvara çıkması çok sürmedi. Kimse duvarın kenarından usulca atlayarak iç duvar boyunca yılan gibi sürünüp karanlık çalılarının arasında gözden kaybolan gölgeyi fark etmedi. Talon, Bahir'in odasına buraya en son gelişinde dikkat etmiş olduğu bir kapıdan girmeyi planlıyordu ama beklenmedik bir sorunla karşılaştı; kapıda şimdi iri yarı bir adam nöbet tutuyordu ve maalesef tamamen uyanık görünüyordu.

Talon neden her tarafta muhafız olduğunu merak etti ama sonra Bahir'in muhtemelen Abbas'ın evini talan ettikten sonra kendi güvenliğinden kaygılanarak hiçbir risk almak istemediği sonucuna vardı. Talon ne yapacağına düşünmek için ağır duvar perdelerinin arkasına gizlendi ve önce hizmetkârların ne yaptığına göz atmaya, bunun ona bir fırsat sunabileceğine karar verdi.

Oraya geldiği son sefer gördüklerini düşününce hizmetkârların çoğunun uyuduğundan şüpheliydi. Bahir'in çalışan-

larını geç saatlere kadar ayakta tuttuğunu tahmin ediyordu. Haklıydı. Hâlâ çoğu uyanıktı. Hizmetkârların yanlarından sanki bir iş üstündeymiş gibi başını eğip hızla geçerek veya çabucak yoldan çekilerek fark edilmekten kurtuldu. Bunun çok sürmeyeceğini, er ya da geç birinin ona kim olduğunu soracağını biliyordu. Aslında biri sordu da ama neyse ki Talon'un şansına hemen orada büyük bir dolap vardı ve şimdi öteki dünyayı boylamış olan hizmetkâr çabucak içine tıkılarak kapak sessizce üstüne kapandı.

Talon adamın keten gömleğini üstüne geçirip taşıyabileceği bir şeyler bulmak için mutfığa gitti. Kimse bir tepsi yiyecek veya içecek taşıyarak emin adımlarla bir yöne doğru ilerleyen biriyle ilgilenmiyor gibiydi. Şanslıydı, uykulu aşçılarla birkaç hizmetkâr yemek pişirilen geniş alanın girişinde temiz hava almak için bir araya toplanmıştı.

Talon taş bir rafa konmuş, üstünde taze kahve kokusu yayılan pirinç bir cezve ile fincanların durduğu pirinç bir tepsi fark etti. Usulca tepsiyi alarak geldiği koridora çıktı. Aynı yoldan ilerleyerek son gelişinde ziyaret ettiği odanın kapısında duran nöbetçiye doğru gitti. Kahvenin götürüleceği tek bir yer olduğunu tahmin ediyordu. Kaşlarının üstüne kadar inen sarığının altında yüzü yarı gölgede kalan Talon içeri girmek istediğini işaret etti.

Dikkatini tepsiye ve kahve kokusuna veren muhafız ona şöyle bir baktı. Talon sabırla adamın kapıyı açıp içeri girmesine izin vermesini bekledi; kalbi küt küt atıyordu.

Canı çektiği belli olan nöbetçi öne eğilerek kahveyi kokladı, sonra Talon'a bir göz atarak, "Ah, keşke oraya giren ben olsaydım... Yemin ederim, o iki su perisi cennetten gelmiş hurilere benziyor," dedi.

Talon adama hafifçe sırtacak gücü buldu ve tepsiyi dengede tutarak dikkatle yanından geçti. Bahir'in kendisini çok yakından görmüş olduğu Chogan oyunundan hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti. Talon odanın en ucundaki iki yağ lambasından kehribar rengi bir ışık yayıldığını gördü. Bahir minderlerin ve

darmadağınık ipek örtülerin arasında uzanmış yatıyordu. Yarı çıplaktı ve yalnız değildi.

Çok güzel iki kız ona sarılmış yatıyordu. İkisi de çıplaktı ve alevler bedenlerine yumuşak gölgeler yayıyordu. Kıkırdayarak ellerini Bahir'in göğsünde gezdiriyor ve ona baştan çıkarıcı sözler fısıldıyorlardı. Talon gözlerini yere indirerek yatağa yaklaştı ve durup bekledi.

Odaya yayılan kahvenin kokusunu alan Bahir hizmetkârın varlığının farkına vardı. Elini sallayarak Talon'a tepsiyi yatağın yanındaki alçak sehpayı koymasını işaret etti.

Talon kendisinden istenileni yaptı ve küçük bir fincana kakule serpilmiş kahve koyduktan sonra başını ve gözlerini yerde tutarak bunu Bahir'e uzattı. Ama Bahir'in gözleri sadece iki çıplak kıyı görüyordu. Bir eli kızlardan birinin pürüzsüz bacağına okşayarak tüysüz organına doğru çıkarken, kendini diğer kızın verdiği hazzı bırakmıştı. Kız onu tahrik etmişti. Bahir, Talon'a bir bakış attı ve hiçbir şey demeden fincanı alıp bir dikişte içerek geri verdi ve bir daha bakmadan elini sallayarak çıkmasını işaret etti.

Talon fincanı tepsiye geri koyarken etrafa bir göz attı ve başı aşağıda geri geri çekildi. Ama gitmeye niyeti yoktu. Bahir'i hemen oracıkta öldürebilirdi ama kızları da öldürmek zorunda kalacağını ve çığlık atmalarını engelleyemeyeceğini biliyordu.

Yatağın yedi metre kadar uzağında açık bir pencereye giden, önünde bir perde olan kemerli bir geçit vardı. Gözlerini Bahir'den ayırmadan bu karanlığa doğru çekildi ve kendini palmyeler ve çalılarla dolu küçük bir avluya bakan bir balkonun üstündeki geniş bir yerde buldu. Kaçma seçeneklerini düşündü. Eğer altı-yedi metre aşağıdaki avluya inebilirse kolayca çalıların arasına saklanabilir ve sonra duvardan sokağa atlayabilirdi. Perdeler de ip görevi görebilirdi.

Yatak odası tarafından gelen gittikçe hızlanan faaliyetin seslerini dinlerken kaçma planını hazırladı. Tek istemediği, Bahir'in yataktan kalkıp pencereye gelmesiydi. Beklemeye koyuldu

ve yataktan gelen heyecanlı iniltilere kulağını tıkamaya çalıştı. Bahir güçlü bir adamdı ve kızları bitkin düşürmeye azmetmişti. Kızların hevesi kaçtı, çünkü adam gaddarca sevişiyordu. İçlerinden biri yarı baygın halde yatarken diğeri inleyerek yatağın bir köşesine çekildi.

Talon'un kulağına kapının dışından bir ayak sürüme sesi geldi; iyice gölgelerin arasına çekildi. Bir adam içeri girerek Bahir'in doğrulup oturduğu yatağın üç metre kadar uzağında eğildi. Muhtemelen biraz soluklandıkları için rahatlayan kızlar dağınık örtülerin altından korkuyla dışarı bakıyorlardı.

"Ne var, Akhom?" diye sordu, besbelli bu müdahaleden hoşlanmayan Bahir huysuz bir tavırla.

"Bu akşam başka bir isteğiniz olacak mı, efendim?" Bu Talon'un daha evvelki ziyaretinde gördüğümüş olduğu iri yarı hizmetkâr ve korumaydı. "Hayır... Gıt ve sabah çağırana kadar da gelme. Kapının önündeki nöbetçiler sessiz olsunlar," diye homurdandı Bahir.

Hizmetkâr tekrar eğildi. "Allah sizden razı olsun ve size güç versin, efendim," dedi adam yaltaklanan bir tavırla ve geri geri giderek odadan çıktı.

Kapı sessizce kapandı ve Talon evin geri kalanının yatmaya çekileceğini hissetti. Kendi kendine gülen Bahir hemen tekrar sertleşti ve ihtirası alevlendi ama bu kez daha çok şamar indi ve hatta adam havasına girdikçe kızların ağladığı duyuldu. Talon esnedi.

Daha sonra, gökyüzündeki hilal batı ufkuna doğru alçalırken Bahir yataktan çıktı ve odanın köşesindeki büyük bir çanağa gürültüyle işlemeye başladı. Sonra yatağa girdi ve kızlara aldırmadan uykuya daldı. Kızlar da biraz fısıldaştıktan sonra uyumak için Bahir'den olabildiğince uzağa, yatağın sol tarafına çekilerek birbirlerine sokuldular. Çok geçmeden Talon duyduğu horultulardan Bahir'in derin uykuya daldığını anladı. Kızların da uyuduğundan emin olmak için bir süre ikisini izledi.

Sonra saklandığı köşeden çıktı ve gözlerini uyuyan karartılardan ayırmadan dikkatle yatağa doğru süründü. İçlerinden

birinin uyanıp onu fark etmesi olasılığına karşı bıçağını elinde hazır tutuyordu.

Bahir'in yatağın sağ tarafında ve sağ yanına dönük yatıyor olmasına sevindi. Uyuyan adamın kalın boynunda atan damarı kesmek kolay oldu. Kasılmalar hafifti, çünkü sersemlemiş halde uyanarak korkunç durumun farkına varana kadar zaten çok kan akmıştı. Talon bir dizini adamın göğsünün üstüne koyup eliyle ağzını kapatırken kızlardan hiçbiri uyanmadı. Bahir'in ıstıraplı gözlerindeki bakışlar adam ölürken yavaş yavaş bulandı. Bahir'in ölmeden önce gördüğü son şey üstüne eğilmiş olan Talon'un karartısıydı.

Talon tünellere geri döndü ve Mukvana'nın Panhsj'in tavsiyesi üstüne koyduğu iki nöbetçinin yanından süzülürcesine geçti. İkisi de onu fark etmemişti. Uyuyan Panhsj'in yakınındaki döşegine yatıp gözlerini kapattı.

Sabah mağaralarda normal bir gün başladı. Lahana, mercimek çorbası ve büyük, yuvarlak pidelerden oluşan basit kahvaltılarını yaptılar. Talon'la Panhsj oradaki hayatlarını en iyi şekilde sürerek çamur zemini eşeleleyen tavukları izlediler.

Mukvana onlara çalındığından hiç şüphe olmayan meyve sunmuştu. Talon diğerlerinden daha geç kalkmış ve onlara yemeğin sonuna doğru katılmıştı. Her zamanki selamlaşmanın ardından Halide soru dolu bakışlarını ona dikti ama hiçbir şey sormadı. Çocuklar da hiçbir şeyin farkında değillerdi. Ama boyun eğmiş gibi bir havaları vardı; Mukvana'nın bir tekne bulmasını beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Panhsj daha sonra Talon'u kenara çekerek nerede olduğunu sordu.

"Kimse fark etmedi, senin deyişinle dilencilerin efendisi bile fark etmedi, Süleyman. Ama ben bir yere gittiğini biliyorum. Konağa mı geri döndün? Bütün gece ne yaptın?"

"Düşünerek ve etrafı izleyerek sokaklarda dolaştım; her yerde askerler var. Gece olmadan bu tünellerden çıkmamız çok tehlikeli olur, o zaman bile nehirden gitmeliyiz. Düşmanlarımızın başka ne yaptığını ve planladığını Allah bilir."

Panhsj başını sallayarak onayladı ama kaşlarını çatmıştı.

“Göründüğün gibi olmadığın konusunda haklı olsam da sana güveniyorum, Süleyman.” Durdu ve sır verir gibi bir sesle ekledi. “Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Sabahın ilerleyen saatlerinde iki dilenci heyecanla bağırarak mağaraya geldi.

Mukvana her zamanki gibi yerlerini almış, tütün ve çay içen dostlarıyla hoşbeş ediyordu. Talon sanki hiç yerlerinden kıpırdamamışlar gibi, diye düşündü. O da herkes gibi gelenlere bakmak için başını kaldırdı. Herkesin sinirleri ayaktaydı ve bu bir saldırının işareti olabilirdi.

Adamlar silahlarını almak için ayağa fırladılar, Talon da öyle ama o bu heyecanın nedenini bildiğinden emindi. İki dilenci Mukvana’nın oturduğu platforma doğru koşup hiçbir giriş yapmadan bağırarak haberi verdiler. O kadar heyecanlıydılar ki Mukvana onları durdurup tekrarlatmak zorunda kaldı.

“Siz budalalar ne söylemeye çalışıyorsunuz, Allah aşkına?” diye kükredi.

“Efendi Bahir ölmüş. Öldürülmüş! Başı yatak odasında pencerenin kenarında bulunmuş!” diye bağırdı adamlar bir ağızdan. “Haber bütün şehre yayıldı. Bunu Fedailerin yaptığını sanıyorlar. Başka kimse böyle bir şey yapamazmış.”

Mukvana nargilenin piposunu düşürerek ağzı açık onlara bakakaldı.

Gözleri hayretle kocaman açılan Panhsj yavaşça Talon’a döndü. “Sen mi?” diye fısıldadı, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

Talon parmağını dudağına koyarak onu uzağa çekti. “Evet, onu öldürdüm ama bunu kimseye söylememelisin, Panhsj, çünkü korku insanları bizim aleyhimize çevirir. O adam ölmeyi hak etti ve ben bu işe karışmış olan diğerlerine hiçbir yerde güvende olamayacakları mesajını vermek istedim.”

Panhsj usulca, “Aman Allah’ım,” dedi, “sen tehlikeli bir adamsın, Süleyman – eğer gerçek ismin buysa. Bunu genç efendimi korumak için yaptığın için sana destek olacağım ama galiba ben de senden korkuyorum. Şimdi ne yapacağız?”

“Önce gidip altınların geri kalanını almak için birilerinin benimle gelmesi gerekiyor, sonra neler olduğuna bakacağız.”

Talon Yahudi sarraf Levi'ye gitmek için izin aldı ve bir kez daha Levi'nin karşısına oturdu.

Levi yine müşterisinin dağınık ve hatta pis haline dikkat etti ama bir şey söylemedi. Ne var ki renkli halıların üstündeki minderlere oturup çaylarını yudumlarlarken son haberden bahsetmeden edemedi.

“Sen de duymuş olmalısın, Süleyman. Sokaklar dedikoduyla çalkalanıyor, Bahir'in öldüğü söyleniyor. Yatağında öldürülmüş ama başı sergilenmiş! Onunla Chogan oynadığını hatırlarsın. O da, efendi Abbas da öldü. Bu bir tesadüf olabilir mi?” diye sordu.

“Ben duymadım. Ne zaman olmuş?” diye sordu Talon, şaşırmış bir tavırla.

“Sokaktaki insanların böyle şeylere nasıl bayıldığına inanamazsın, gerçi daha önce bu tür bir şey olmamıştı ya. Hikâyeler her saat daha da korkunç hale geliyor. Hizmetkârım çayhanelerde bundan başka bir şey konuşulmadığını söylüyor.”

“Eminim bunun bir açıklaması vardır. Ama bu ölümlerin birbiriyle bağlantılı olduğunu sanmıyorum. Ben Bahir'in Fedaileri gücendirdiğini düşünüyorum. Allah rahmet etsin,” dedi Talon, üstünde durmadan.

Levi ona bakarak başını salladı. “Belki haklısın,” dedi. “Ama Kahirelilerin dilinde edepsiz şakalar dolaşmaya başladı. Bu olayı hem korkunç hem gülünç buluyorlar.” Elinde olmadan hafifçe gülümsedi. “Yani iki kız için başından olmasını. Kahire halkı uzun zamandır böyle eğlenmemişti.”

Gerçekten de bu son olay Abbas'ın trajedisini gölgede bırakmış gibiydi. Pek az kişi (belki de hiç kimse) arada bir bağlantı kurmuştu. Her yerde kulağı olan ve varlığını sürdürmesi için her olaydan haberdar olması gereken Levi bu iki ölüm arasında kesin bir bağ kuramamıştı. Bu olaylardan sadece basit bir tesadüfmüş gibi bahsediyordu.

Talon dikkatle dinliyor ve ilgilenmiş görünüyordu ama söy-

lenenlerden hiçbirine önem vermiyordu. Tünellere geri dönerek altın dinarların geri kalanını Mukvana'ya teslim etti.

O akşam heyecanla gevezelik ederek yemek yedikten ve Mukvana durum hakkında elde edebildiği bütün bilgileri topladıktan sonra bir toplantı yapıldı.

Halide ile çocuklar onun yanındaki minderlere oturtularak çay ikram edildi. Talon Halide'yi yorgun ve solgun gördü. Bu olaylar ve dayanmak zorunda oldukları bu pis yaşam şartları durumlarını daha da kötüleştiriyordu.

Talon, Panhsj ve iki muhafız Hanif ile Ahmes de yanlarında duruyordu.

"Görünen o ki her şeye kadir Allah dünyayı çok kötü bir adamdan kurtarmayı uygun gördü. Ruhu huzur bulmasın," dedi Mukvana, tek gözünü Talon'a dikerek. "Ne var ki bu sizin içinde bulunduğunuz tehlikeyi azaltmadı, hanımım, zira El-Muntakim kindar bir adamdır ve eğer bunda parmağınız olduğundan kuş-kulanırsa sizi bulmak için dünyayı yerinden oynatır."

Epeydir suskun olan Halide ilk kez konuştu.

"Emir Bahir'in ölümünde benim nasıl parmağım olabilir, anlamıyorum. Ama senin de söylediğin gibi, dilencilerin efendisi, bu Allah'ın iradesiydi ve ben de kocamı öldüren adamdan, hiç değilse onlardan birinden kurtulmuş oldum. Bunun için Allah'a şükrediyorum."

Berrak sesi kalabalık mağarada herkese ulaşmıştı. Pek çok insan mırıldanarak ona katıldığını gösterdi. Ona karşı büyük bir sempati duyuyorlardı. Bu yer altı sığınağında yaşadıkları kısa süre içinde Halide hepsine asil ve müşfik bir tavırla davranmıştı.

"Herkes işinin başına. Onlarla özel konuşmak istiyorum," diye bağırdı Mukvana. Herkes yavaş yavaş dağılırarak kendi küçük mağarasına gitti.

"Yine de sizi bu şehirden çıkartmak önemli, hanımım ve ben bu meseleyi geciktirmedim," dedi Mukvana, alçak sesle.

"Bir tekne var ama hâlâ sizi ona bindirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Bir kez bindikten sonra güvende olursunuz, çünkü çok iyi bir tekne ve sizi nehrin yukarısına pek çok tekne-

den daha hızlı götürür. Sorun şu ki eğer limana giderseniz herkes sizi ve oğlunuzu tanır, hanımım,” dedi, Kazım’ı göstererek.

“Oraya tüneller ve suyollarla vasıtasıyla gidemez miyiz?” diye sordu Talon.

Bir süre alçak sesle tartışarak sınırlı seçeneklerini konuştular. Sonra hâlâ ne zaman güvenle oradan ayrılabilirceklerini merak ederek yataklarına dağıldılar.

* * *

Tünellerin çok uzağındaki bir başka büyük evde iki adam çay içiyordu. Şair Umarah ibn Ali el-Hakemi’nin kaygılı yüzü solgundu ve o kadar tedirgindi ki küçük seramik çay fincanını titreyen elleriyle zor tutuyordu. Karşısında oturan El-Muntakim ona hele bir sızlan da göreyim dercesine dik dik bakıyordu. Aralarındaki alçak bir sehpa da yiyecekler vardı ama ikisinin de iştahı yoktu.

Şair korkusunu birine ifade etme ihtiyacı içindeydi ama karşısında oturan güvenilebileceği tek kişi duygularına karşı duyarlı değildi.

“Böyle korkunç bir şeyi kim yapmış olabilir? Aman Allah’ım, kimsenin böyle korkunç bir şekilde ölebileceğini düşünemedim. Allah rahmet etsin.” Sesi pek zayıftı.

“Allah’ın ona merhamet göstereceğinden şüpheliyim, şair, ama şimdi daha çok kendi canımla ilgileniyorum, sen de öyle yapmalısın,” dedi El-Muntakim soğuk bir sesle ve küçümser bir tavırla sözüne devam etti.

“Bahir her zamanki gibi Abbas olayını yüzüne gözüne bulaştırdı – gerçi sonunda saldırı işe yaradı ve bütün konak yanarak yerle bir oldu. Öldürmesi için para verdiğim Hadım’dan iz yok, umarım o da yanarak ölmüştür. Bir lamba falan düşmüş olmalı.”

“Böyle feci bir olay hakkında nasıl bu kadar laubali konuşabilirsin?” dedi Umarah ağlamaklı bir sesle.

“Ben de bunu senin kadar korkunç buluyorum. Yatakta yanında iki kız olduğunu ve Fedai’nin başsız bedenini yatakta bıraktığını duydum; uyanınca böyle bir şey gördüğünü düşün-

sene. Bir kadın uğruna başından olan çok erkek yoktur,” dedi El-Muntakim, iyice tedirginleşen şaire pis pis sırıtarak. Bu kadarı Umarah için çok fazlaydı.

“Yarın şehirden ayrılıp malikâneme gidiyorum. Belki de memleketten giderim!” diye bağırdı. “Ben bir savaşçı değilim ve bütün bunlar benim dayanabileceğimden fazla. Sonra sıra ikimizden birine mi gelecek?”

“Şehirde kalacaksın ve ancak ben gitmene izin verdiğim zaman gideceksin, şair,” dedi el-Muntakim, buz gibi bir sesle. “İskenderiye’den buraya üç gün içinde bir birlik gelecek ve o zaman şehir tamamen benim olacak. İroniye baksana. Sultan Frenklerin şehri yeniden ele geçirmesini önlemek için bu kaleyi yaptı ama bunun yerine onu içerden ben alacağım.” Kendi kendine güldü.

“Sultan geri geldiği zaman kaleyi benden geri alacak ordusu olmayacak. Karşısında İskenderiye’den gelen askerleri bulacak. Nubialılardan oluşan büyük bir destek kuvvet var ve onların Sultan hakkında ne hissettiğini biliyorsun.”

“Ya Bahir’in başına gelenleri duyup daha önce gelmeye karar verirse?” Umarah rahatlamak için bir şeyler yeme ihtiyacıyla bal kaplı bir çörek kemiriyordu.

“Gelmeyecek, çünkü ona bir tartışma yaşadığı Fedailerin Bahir’i öldürdüğünü söylemesi için haberciler gönderdim. Fedailer nasıldır bilirsin. Eğer onlara bir iyilik borcun varsa ve senden para talep ederler de zamanında vermezsen, canını alıverirler.

“Ayrıca Kahire’de olanlar konusunda uyarılmaması için o tarafa güvercin uçurulmamasını da garantiye aldım.”

Şair yutkundu. “Şu Dağların Sinan’ı korkunç bir adam. O bir öğretmenmiş veya hâlâ öyle ama her türlü sihir yapabildiğini söylüyorlar ve onun Sultan’a karşı derin bir nefret beslediğini biliyorum. Belki de ondan Selahaddin’in icabına bakmasını istemeliyiz?” Şair hafifçe ürperdi.

El-Muntakim soğuk bir tavırla gülümsedi. “Ben bunu senden önce düşündüm.”

Umarah ağzı bir karış açılarak ona bakakaldı ve çenesine doğru salya akmaya başladı. Ağzını tam zamanında kapattı ve etli dudaklarını keten bir bezle kuruladı.

“Reşidüddin’in Fedailerini mi tuttun?” diye sordu, inanamıyormuş gibi bir sesle.

“İsmaililerin Selahaddin’den nefret ettiğini unutma, çünkü o ve amcası bu ülkeyi alıp herkesi Sünni yaparak Bağdat Halife-sine bağladı. Hepimiz aynı durumdayız; sen, ben ve bizim gibi pek çokları bu ülkeyi istila ettikleri ve kraliyet ailelerinin neyi var neyi yoksa ellerinden aldıkları için Eyyubilerden iğreniyoruz. Aslında hepimiz müttelikiz. Anlamıyor musun?” Kaşlarını kaldırarak konuşmaya devam etti.

“Bir haberci göndererek ondan Sultan’ı öldürmesi için birkaç adamını göndermesini istedim ama şimdilik Sinan Raşid’in bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum. Kudüs Krallığı’nın epey kuzeyindeki Cabal Bahra Dağları çok uzakta. Bir yanıt göndermedi ve eğer teklifimi kabul ederse karşılığında ne isteyeceğini bile bilmiyorum.”

“Bence çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, El-Muntakim. Sinan bir kobradan daha ölümcüldür. Eğer kabul ederse karşılığında çok altın isteyecektir,” dedi şair, biraz kendine güvenini kazanarak. “Frenk Tapınak Şövalyelerinin, Allah onların belasını versin, her yıl ondan vergi aldığını biliyor musun? Evet, çok altın isteyecektir.”

“Mümkün değil.” El-Muntakim’in kibri biraz kırılmıştı şimdi.

“Hayır, mümkün. O korkunç savaşçılar onu bir şekilde idareleri altına almışlar ama ben bunun lafını bile etmek istemem.

“Sence, Allah bizi korusun, sence bu ona karşı gelmemek için bir uyarı mıydı?” Şair o kadar sinirliydi ki bir çöreğe daha uzandı.

El-Muntakim düşünceliydi.

“Bahir’in birine karşı gelmiş olması ve onun hakkından gelmiş olmaları mümkün. Ama bu Abbas olayının o kadar üstüne geldi ki kafam karıştı.”

Aslında üstünde durmuyormuş gibi görünmesine rağmen

El-Muntakim çok kaygılıydı. Bir şeyler yerine oturmuyordu ve şairin karşısında takındığı güvenli tavra karşın bu onu endişelendiriyordu.

“Her halükarda, kadını Halide ile oğlu Kazım hâlâ hayatta. O malikâneyi kendime istiyorum ve şimdi Bahir yoldan çekildiğine göre onu alacağım. Ailenin henüz kaçmadığından eminim, zira malikâneyi gözetleyen adamlarımdan hiçbirinden geri döndüklerine dair bir haber gelmedi. Yola çıksalardı haberim olurdu, liman da gece gündüz gözetleniyor.”

“Çok duygusuzsun, El-Muntakim. Bahir’in cesedi soğumadı bile ve sen ganimet peşindesin.”

El-Muntakim gülümsedi. “Doğru. O aynı anda iki yerde birden olmaya çalıştı ve bak ne oldu... Baş burada, bedeni orada kaldı.” Bir kahkaha attı.

Umarah kusacakmış gibi görünüyordu.

* * *

Şehrin fakir bölgesinin iç kısımlarında ama büyük El-Azhar camisinden pek uzak olmayan bir yerde iki adam oturmuş çay içiyordu.

Bunlar iki sıska gençti ama dikkatli bir gözlemci dayanıklı ve idmanlı olduklarını hemen fark ederdi. Üstlerindeki koyu giysiler bol ve rahattı ve silahlarını ellerinin yakınına koymuş, bir başkasının kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

Çok geçmeden kapının hafifçe çalındığı duyuldu ama tedbirli adamlar oldukları için biri usulca kapının yanındaki duvara dayanıp kılıcını havaya kaldırarak beklerken diğeri tahta kapının aralığından fısıldayarak konuştu. Bu bir şifreydi ve doğru yanıtı alınca diğeri bir göz atarak endamı ve giysileri onlarınkine benzeyen bir başkasını içeri almak için kapıyı açtı.

Liderleri alçak bir sesle konuştu. “Dışarıda neler oluyor? Sokaktaki konuşmaları duyduk ama meselenin esasını anlayamadık.”

“Bir söylenti çıkmış, bizimkiler Efendi Bahir isminde bir adamı öldürmüşler. Adamın başının kesilip bahçesine bakan

bir pencerenin pervazına konulduğunu söylüyorlar. Çarşıda konuşmaları dinledim, herkes bunun bizimkilerin bir saldırısı olduğundan emin.”

“Bizimkiler mi? Sinan bizim haberimiz olmadan birilerini mi göndermiş?” diye sordu lider.

“Eğer bizimkiler değilse, bunu kim yapmış olabilir?” dedi üçüncü adam omzunu silkerek.

“Allah bilir. Adam öldürülürken yatakta iki kadın daha varmış ve ikisine de dokunulmamış; kadınlar uyandıklarında adamı yanlarında başsız yatar halde bulmuşlar. Mısırlılar bunu çok komik buluyor; her yerde bunun şakasını yapıyorlar. Tuhaf insanlar.”

“Ne yapacağız şimdi? Görevimiz hâlâ Sultanı öldürmek değil mi?”

“Öyle. Bize verilen emir bu ama eğer kardeşlerimiz burada Kahire’de başka bir iş üstündeyse bunu kesinlikle bilirdik. Öyle değil mi? Sinan’a bir mesaj göndersek mi? Belki de bunu İranlı kuzenlerimiz yapmıştır.”

Lider düşünceli bir tavırla başını salladı. “Aramızdaki ilişkiye rağmen, eğer Mısır’da bir işe karışmışlarsa asla Sinan’a söylemezler. Ağa Han kimseye karşı mesul değildir. Çok dikkatli olmalıyız. Eğer onlar buradaysa bizim etrafta olmamızı istemeyebilirler ve bunun ne anlama geldiğini bilirsiniz. Ama şu veya bu şekilde bunu kimin yaptığını bulmalıyız. Sinan bilmek isteyecektir.”

* * *

O gece geç vakitte Mukvana, Talon’u çağırttı. Talon dilencilerin liderinin yanına geldiğinde Mukvana’nın gergin görüldüğünü fark etti. “Tekneniz hazır, Süleyman ama hemen gitmelisiniz.”

Kadınları ve Kazım’ı kaldırdılar; Kazım gecenin bir yarısı uyandırıldığı için sızlanmaya başladı ama homurdanmayı kesip yola çıkmak için hazırlanmasını söyledikleri zaman hemen susup annesine baktı. Halide çocuklarını kendine çekerek tedirgince fısıldadı, “Cesur olun. Süleyman’la Panhsj bizi koruyacak, eve gidiyoruz. İnşallah yarın orada olacağız.”

Mağaradan ayrılmak üzerelerken Mukvana hantal hantal yanlarına geldi. Yakında bir lamba asılıydı, onun için Talon adamın tek gözünün parladığını gördü.

“Bana altın verdin, ben de anlaşılan bana düşen kısmını yerine getirdim. Tanrı’nın gözünde eşitiz, Süleyman. Allah yolunuzu açık etsin. Bence hanımım ve çocukları iyi ellerde ve düşmanlarının korkması gerek.”

Talon iri adama keskin bir bakış attı ama sadece başını sallayarak, “Allah seni korusun, dostum,” dedi. “Bizim için büyük risk göze aldın, bunu unutmayacağım.”

Halide elini Mukvana’nın dolgun koluna koydu. “Hiç yapmak zorunda değilken bana ve aileme barınak sundun, hırsızların efendisi. Allah senden razı olsun. Bir gün sana bunun karşılığını ödemenin bir yolunu bulacağım.”

Adamın çok duygulandığı belliydi ama duygusunu saklamak için gereğinden daha sert bir sesle, “Selametle gidin, hanımım,” dedi, “yolculuğunuz hızlı ve güvenli olsun. Rehberlerimle birlikte gideceksiniz ama ses çıkarmayın, zira şehir hâlâ sizin için çok tehlikeli.”

Rehberler onları farklı bir yoldan götürdüler. Sık sık tüneller kayboluyordu ve kendilerini bir bina yıkıntısına tırmanırken veya tekrar karanlık bir geçide girip uyuyan şehrin derinliklerine dalmadan evvel hızla ve sessizce geçmeleri gereken bir açıklıkta buluyorlardı.

Talon sıçanların istila ettiği geçitleri aşmak zorunda olan Halide’yle çocuklar için endişelenmişti ama onlar bu olağandışı koşullara uyum göstermiş gibiydiler. Onların tersine gayri ihtiyari attığı çığlıkları bastırıp ciyaklayarak ayaklarının üstünden geçen yaratıklar karşısında sinen Anyess oldu.

Yarım saat kadar yavaş ama emin bir şekilde ilerledikten sonra rehberler durmaları için ellerini kaldırdı ve kil yağ lambalarını söndürerek onları zifiri karanlıkta bıraktılar.

Bileklerine kadar çıkan pis bir suyun içinde bir süre beklediler, sonra rehberlerden biri bir açıklıktan çıkarak gözden kayboldu. Diğerleri rıhtıma yakın olduklarını, hiç ses çıkartmamalarını

söyledi. Bir süre sonra bir ayak sesi duyuldu ve diğer adam geri döndü.

Talon'a doğru eğilerek kulağına fısıldadı.

"Tekne hazır ama iskelede değil. Buranın solunda, yüz metre kadar ilerdeki kanalın yanında duruyor. Kaptan teknenin gövdesinde bir sorun varmış gibi yaparak tekneyi biraz kıyıya çekirmiş. Ona güvenebilirsiniz, liderimizin akrabasıdır ama gideceğiniz yere vardığınızda ona biraz ödeme yapmanız iyi olur. Siz binince biz tekneyi iteriz."

Dikkatle iki adamın peşine takıldılar. Talon esas rıhtımın bulunduğu sağ tarafa baktı. Bir tünelden, daha ziyade nehre boşalan bir suyolundan çıkıyorlardı. Burası gecenin bu vaktinde karanlık ve ıssız olan iskelenin en ucundaydı ama Talon ta uzakta bir ateşin etrafında kümelenmiş olan askerleri seçebiliyordu. Eğer gürültü yaparlarsa bu adamların dikkatini çekeceklerinden emindi.

Çamurun ve onları nefeslerini tutmak zorunda bırakan lağım pisliğinin içinde bata çıka ilerlediler ve loş ışıkta uzakta yarısı nehrin dışına çekilmiş bir teknenin karartısını gördüler. Panhsj, Halide'ye yardım ederken iki koruma da çocukları taşıyordu.

Tekneye yaklaşınca birileri usulca kim olduklarını sordu ve rehberler yanıt verdi. Sonra Halide'yle çocukları kaldırıp teknenin kenarına çıkarttılar. Onları Anyess izledi ve tayfalar sessizce onların teknenin içine inmesine yardım etti. Erkekler kıyıda kalmıştı; Talon şaşırان ve minnettar kalan iki rehberle birkaç sikke verdi.

"Allah'a sizi koruması için dua edeceğim, Oustez."

"Allah sizi korusun. Yolunuz açık olsun."

Tekneyi suya itme zamanı gelmişti. Dördü birlikte yüklendiler ama tekne olduğu yerden kımıldamayınca bir an korktular. Tekne çamurun içine saplanıp kalmış gibiydi ama sonra bütün güçleriyle itince yavaşça hareket etmeye başladı. Tekne denize açılarak nihayet yüzmeye başladı. Islanan ve üstü başı kirlenen Talon'la Panhsj tekneye tırmanıp içeri atladılar ve hemen üç tayfanın yelkeni açmasına yardım ettiler; yelken önce gürültüyle

dalgalandı ama sonra kıyıdan gelen hafif bir rüzgârı yakaladı ve tekne ileri atıldı. Tayfalar yelkeni rüzgârı tam alması için çevirdikten sonra hızlı ve becerikli bir şekilde işlerine koyuldular. Mukvana'nın rehberleri hiç ses çıkarmadan karanlıkta kaybolmuştu.

Talon nefesini tutmuş, bir tür alarm duymayı beklediğini fark etti ama kıyı sessizdi ve birkaç yüz adım uzaktaki doklar sakin görünüyordu.

Tayfalar yelkeni sıkıca bağladı ve tekne hız kazandı. Dümen-ci kanalları hatırlamaya çalışıyormuş gibi nehre dikkatle bakıyordu. Çok geçmeden büyük Nil Nehri'nin ortasına gelmişlerdi ve Talon rahatladı. Kaçmaya başladıklarından beri ilk kez gevşeyen Panhsj da rahat bir soluk aldı.

“Nihayet evimize döneceğiz, inşallah,” diye fısıldadı.

“Allah bizi sağ salim ulaştırsın,” diye yanıtladı Talon.

*Kralım bana merhamet etsin
Ve yüreğinde bana karşı iyilik duysun.
Efendim, bir son ver bu sıkıntıma
Ve nazikçe yargıla beni, kendi bildiğince.
Todros Abulafia*

Bölüm 21

Sultan'ın Ordusu

El Kahire'nin epey doğusunda, müstahkem Hristiyan şehri Gazze'de bir ordu kamp kurmuştu. Bu çoğunluğu Türk ve Kürt süvarilerden oluşan bir orduydı ama büyük bir kısmı da Araplardan oluşuyordu. Kumandanınkinden başka çadır yoktu ve o da her yandan Sultan Selahaddin'in sadık adamları tarafından korunan kampın ortasına kurulmuştu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte posta güvercinleri uyanarak eğitimcilerinin onları doyurması için ötmeye başladılar. Bu değerli kuşlar Selahaddin'in haber ve bilgi almayı beklediği El-Kahire ve diğer şehirlerle aralarındaki iletişim hattıydı ve koca bir gün El-Kahire'den hiç güvercin gelmemişti ki bu olağandışıydı.

Şafak sökerken ordu hareketlendi ve taş ve kumdan ibaret bu ıssız yerde biri askerleri ibadet etmeye çağırdı. Kamp uyanır ve adamlar namaz kılmak için güneydoğuya dönüp diz çökerken güneş gökyüzündeki uzun yolculuğuna başlamak üzere ufkun üstünde göründü.

Şafağın sökmesiyle ordunun güney tarafında bulunan bir nöbetçi bir ses duyar gibi oldu ve gözlerini kısarak loş çölün batı kısmına baktı. Dua eden binlerce adamın mırıltısı seslerin çoğunu boğsa da Gazze kalesine çok yakın oldukları için nöbetçi tetikteydi. Kimse kalede yaşayan o çılgın Frenklerin fanatik saldırısına hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Adam aynı sesi tekrar duydu. Bu sefer bunun bir taş vuran bir toynak sesi olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

“Kim var orada?” diye bağırdı yüksek sesle, diğerlerinin onu duyacağını ve eğer sorun çıkarsa yardımına geleceğini bilerek.

Biri konuşmaya çalışıyormuş da becerememiş gibi boğuk bir öksürük sesi duyuldu. Namaz kılmayı bitiren başkaları da silahlarını alarak nöbetçinin yanına geldi. Alarm verildi ve ordu aceleyle olası bir saldırıya karşı hazırlandı.

Sonra, gözlerini kısarak karanlığa bakan askerler şaşkınlık içinde bir atın üstündeki bir karartının yavaşça onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördüler. Artık doğu ufku iyice aydınlanmıştı ve askerler atın üstündeki karartının, sanki o da gücünün sonuna gelmiş gibi çok yavaş hareket eden, yere eğik başı kurumuş terle yol yol olmuş atın üstüne yığılmış olduğunu fark ettiler.

Askerler bunun bir tuzak olup olmadığını merak ederek hep bir ağızdan konuşmaya başladılar ama at onlara doğru yaklaştıkça ayrıntılar netleşmeye başladı. Binicinin tamamen yalnız olduğunu ve arkasından vahşi saldırganlar gelmediğini gördüler. Ama tuhaf bir şey vardı; eyerin üstünde sallanan binici besbelli yorgunluktan tükenmişti ve yere düşmek üzereydi.

Bir emir eri Sultan'ı uyararak ata bağlanmış bir oğlanın geldiğini ve onu görmek istediğini söyledi ama çocuk açlıktan ve yorgunluktan ölü gibiydi. Sultan ibadetini yeni bitirmişti ve iki hizmetkârının yardımıyla zincir zırhını giyiyordu. Durdu ve çocuğu hemen yanına getirmelerini emretti.

Çadırın içine taşınan giysileri yırtık pırtık, hareketsiz oğlanı görünce gözleri büyüdü. Bu gerçekten bir çocuktur.

“Hemen Yakub'u getirin,” diye emretti Sultan, çocuğu koymaları gereken yeri göstererek. Halının üstüne, minderlerin arasına yatırılan oğlana yaklaştı. Biri su vermiş olsa da delikanlı ölmek üzere gibi görünüyordu.

“Efendim, çocuk bir seyis gibi görünse de güzel bir atla geldi,” dediler ona.

Hekim Yakub gelir gelmez hemen oğlanın alnına koymak

için ıslak bez getirmelerini istedi. Çocuk ateş içinde yanıyordu. Sultan yanında duruyordu.

“Kim bu, nereden gelmiş, burada ne işi var?” diye sordu.

Oğlan kımıldandı ve gözlerini araladı ama bakışlarını odaklayamıyor gibiydi.

“Sultan’ı görmeliyim; bu bir ölüm kalım meselesi,” diye mırıldandı, kanayan, aralık dudaklarının arasından. Şaşırarak irkilen Selahaddin, Yakub’la bakıştı.

“Kimsin sen, seni kim gönderdi?” diye sordu sultan.

“Ben Haytam, Efendi Abbas’ın seyisiyim, Sultan’ım. El-Kahire’ye geri dönmelisiniz... orada... tehlike var,” diye fısıldadı çocuk.

Sultan şimdi başı ıslak bezle sarılmış olan ve yutkunmakta zorlanıyor gibi görünse de hekimin ara sıra birkaç damla su verdiği oğlana tepeden bakıyordu.

“Efendi Abbas’la Efendi Bahir’in ölümlerini duydum. Ama sen niye geldin?” diye sordu Selahaddin. Ama çok geçti, çocuk bayılmıştı.

“Onu kurtar, Yakub. Durumu kötü görünüyor ama ne demek istediğini öğrenmeliyim. Birazdan dönerim; komutanlarım ile konuşmam lazım,” dedi Sultan, uzun adımlarla çadırdan çıkarken.

Sultan görüşmesini bitirir bitirmez birkaç kıdemli komutanla birlikte geri döndü ve hepsi birden çocuğun çevresine oturdular. Yakub başını kaldırdı. “Allah onu henüz almadı, Sultan’ım ve çocuk bir şey söyledi.”

“Neymiş o?” diye sordu Sultan.

“Süleyman isminde bir adamın ondan sizi Umarah ismindeki bir şair ile Efendi Bahir ve biri hakkında daha uyarmasını istediğini söyledi. Bu adamların size karşı komplo kurduğunu söyledi ama sözünü bitiremedi. Süleyman’ın Abbas’ın karısını koruduğundan ve bir yangından bahsetti. Süleyman ona sizi bulmasını ve El-Kahire’de tehlike olduğu konusunda uyarmasını söylemiş. Bunun ne olduğunu tam bilmiyor ama size karşı olduğundan emin.”

Komutanlar donup kalmıştı. Hepsi de zorla nefes alarak yatan üstü başı perişan bu oğlana bakakaldı.

“Bu bahsettiği Süleyman da kim? Onu tanıyor muyum?”

“Belki, efendim, şu Chogan oyununda Abbas’ın takımında oynayanlardan biriydi,” dedi, komutanlardan biri sıkılğan bir tavırla. “Efendi Abbas kaza geçirdiği zaman korunmasını sağ-lamıştı.”

Sultan gülümseyerek, “Evet,” dedi, “şimdi hatırlıyorum, biraz Frenk’i andıran şu adam.”

“Evet, efendim ama kendisi Efendi Abbas’ın sadık bir hizmetkândır... yani, öyleydi.”

“Ama iki gün önce posta güvercinleri Abbas’ın ölüm haberi-ni getirdi. Fedailerin cinayetine kurban gittiği yazıyordu, Allah onların belasını versin. Ama Fedailer neden Abbas’ı öldürmek istesinler, Allah bilir.”

“Ayrıca Efendi Kemosiri tarafından gönderilen bir haberci Bahir’in ölümü hakkında da aynı şeyi söyledi,” dedi bir başka komutan.

Çocuk sanki konuşmalarını duymuş gibi doğrulmaya çalıştı. Yakub onu engellemeye çalıştı ama oğlan çakılmış gibiydi.

“Süleyman hanımımı onlardan saklıyor.”

“Kimden saklanıyorlar?” diye sordu komutanlardan biri.

Haytam soluk soluğa, “Onlardan biri...” dedi, “Efendi Bahir’di, diğerinin ismi Umarah ama biri daha var. Ben... Ben onun ismini hatırlayamıyorum.” Kapalı gözlerinden iki gözyaşı süzüldü.

“Ama Sultan geri döndüğünde tehlikeyle karşılaşmaya hazır olmalı,” diye bitirdi sözlerini ve kendini hekimin kollarına bıraktı.

Sultan bu çabanın oğlanın kalan canına mal olup olmadığını merak ederek üstüne doğru eğildi.

“Efendim, affınıza sığınarak şimdilik soru sormaya ara vermemizi ve biraz kendini toplayana kadar beklememizi istemeliyim, yoksa ölecek,” dedi Yakub. Sultan gönülsüzce başını sallayarak onayladı.

“Bana řu haberciýi getirin,” dedi Selahaddin aniden; yüzünde vahři bir ifade vardı.

Adamlar emrini yerine getirmek üzere koştular. Sultan’ın ince yüzü düşünceliydi.

“şair ‘Umarah’tan mı bahsediyoruz? Peki, Bahir’in bütün bunlarla ne ilgisi vardı?” dedi, düşüncelere dalarak.

Çadırdaki adamlar tedirgin bir şekilde başlarını salladılar. Duyduklarından afallamışlardı ama bu haber bundan daha ikna edici şekilde verilemezdi.

Bir adam koşarak çadırın girişine geldi ve hemen içeri alındı. Oturmakta olan Sultan’ın önünde diz çöktü.

“Efendim. Haberci gitmiş. Bu sabah gittiğini söylüyorlar.

“Yakalayın onu! Hemen arkasından adam gönderin! O haberci hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.”

Komutanların ikisi ve asker hemen ayağa kalkıp çadırdan çıktılar.

Sultan dönüp Haytam’a baktı. “Görünen o ki bana büyük bir hizmette bulundu. Allah onun beni bulup bu hayati haberi vermesini nasip etti. Bunun için iyi bir ödöl alacak. Tabii, inşallah yaşarsa.”

Komutanlarına döndü. “Kampı toplayın. Hemen El-Kahire’ye dönüyoruz.”

* * *

Aynı şafak geniş Nil Nehri’nin üstünde de sökmüştü. Artık yazın ortasıydı ve sıcak bu engin suyun üstünde bile hissedilmeye başlamıştı. Nehir trafiğini tehlikeye sokacak sel mevsimi başlamak üzereydi.

Talon’la Panhsj teknenin kenarına dayanarak uzaktaki kıyıyı izliyorlardı. Fark edilmiş olmaktan ve şimdi bile düşmanın nehre paralel giden yolda onları izleyebileceğinden endişe ediyorlardı.

“Nehir yakında taşacak, onun için eğer isterlerse atlılar hâlâ o yolu kullanabilirler,” dedi Panhsj, çenesiyle toprak seti işaret ederek.

İkisi de uzun, uykusuz bir gece geçirmişti. Aile keten bal-
yalarıyla halatlar arasında olabildiğince rahat etmeye çalışarak
huzursuz bir şekilde uyuyordu ama iki adam arkalarından gelen
olup olmadığını görmek için uyanık kalmıştı. Talon'un gözleri
uykusuzluktan yanıyordu, Panhsj'inkiler de kıpkırmızıydı.

Birkaç saat sonra Beneade kalesindeki iskeleye yanaşacak-
lardı ve en tehlikeli zaman o zamandı. Talon yayını germişti ve
okları da elinin altındaydı.

Halide'nin yan güvertede onlara yaklaştığını görünce şaşır-
dı. Panhsj onun Talon'la konuşmak istediğini sezdi ve eğilerek
selam verdikten sonra dümencinin yanına doğru uzaklaştı.

Peçeli kadının önünde eğilen Talon kadının kendine
hâkimiyetine bir kez daha hayran oldu. O tünellerdeki mah-
rumiyete dayanacak, bir yük teknesinde bir gece geçirecek
ve hâlâ kontrolünü kaybetmeden sakın kalabilecek çok kadın
olmadığını düşündü.

"Hanımım?" diye mırıldandı.

"Sence artık bitecek mi, Süleyman? Kocamın malikânesine
varınca oğlum güvende olacak mı?"

"Bu daha çok Sultan'ın El Kahire'ye dönüp dönmemesine
ve ona karşı kurulan komployu, eğer gerçekten böyle bir komp-
lo varsa, ne kadar çabuk ortaya çıkarttığına bağlı," diye yanıt
verdi Talon, ihtiyatla.

"Ama seyis Haytam'ı Sultan'a yolladın, öyle değil mi?"

"Evet, ama öyle bir yolculukta çok şey olabilir... Çocuğun
başarıp başarmadığını bilmiyorum; bu Allah'a kalmış."

"O halde bir tuzağa gidiyor olabiliriz."

"Bu mümkün, hanımım. Malek'in efendimin öldüğü haberi-
ni alıp almadığını bilmiyorum."

"Süleyman..." Kadın durdu ve dosdoğru Talon'un gözleri-
nin içine baktı. "Bahir'i sen mi öldürdün?"

Talon ona baktı. Kaşlarını çatı. "Neden benim yaptığımı
düşünüyorsunuz, hanımım?"

"Panhsj'in suskunluğu yüzünden. Sana karşı o kadar değişti
ki ve önceki gece haber geldiği zaman çok sessizdi. O gece
Panhsj oradan ayrılmadı ama senin ayrıldığından eminim."

Talon omuzlarını silkti. "Bahir öldü, hanımım ve ölmeyi hak etti. Bunu kimin yaptığığın ne önemi var?"

"Benim için önemli. Bana intikam alacağına söz verdin. Şimdi sözünü yerine getirdiğini düşünüyorum, hayır, bundan eminim, onun için kocama karşı yükümlülüğün kalmadı."

Gözlerini Talon'un gözlerinden ayırmadı. Sonra alçak sesle, "Nefret etmiyor musun, Süleyman?" diye sordu.

"Kimden, hanımım?" diye sordu Talon, usulca.

"Ben onlardan nefret ediyorum, kocama ve aileme bunları yapanlardan. Evet, onlardan nefret ediyorum!" dedi, hiddetle. "Ama sen nefret ediyor gibi görünmüyorsun. Ediyorsan da bunu çok iyi saklıyorsun. O halde nasıl bu kadar kolay öldürebiliyorsun?"

"Ben bir köleyim, hanımım. Sizi korumak benim görevim," diye yanıtladı Talon, duygusuz bir sesle.

Halide bir süre daha ona bakmaya devam etti, sonra onu daha fazla konuşturamayacağını anlayarak içini çekti.

"Özgürlüğünü sana geri verecektim, Süleyman. Bunu şimdi yapıyorum ama aynı zamanda oğlum öldürülme korkusu olmadan varis olana dek bizimle kalmanı da rica ediyorum. Benim için bu son iyiliği yapar mısın?"

Peçesi biraz kayarak gözlerinden fazlasını ortaya çıkardı ve Talon şafağın aydınlığında kadının mükemmel yüz hatlarını gördü. Gözleri ona yalvarıyordu.

Talon gülümsedi. "Sizi reddedemem, hanımım... Bunu hiçbir zaman yapamam. Evet, yanınızda kalacağım. Sadece sizden bir gün arkadaşım Max'la gitmemize izin vermenizi istiyorum."

Kadının bakışları ciddileşti. "Bu konuda söz veriyorum. Allah senden razı olsun, Süleyman, çok iyi bir dostsun."

Arkasını döndü ve eliyle işaret ederek, "Bak, mavi bir balıkçıl, Yasemin," diye bağırdı. "Eminim Beneade'nin yakınında yaşayan balıkçılardandır." Sonra Talon'a gülümsedi ve Talon artık bir köle olmadığını anladı.

Üstü başı dökülen pislik içindeki çocuklar annelerinin seslendiğini duyunca yanına gelerek hızla güneye doğru yol alan

teknenin pruvasında durup nehri izlemeye koyuldular. Önceki temiz ve iyi giyimli halleri düşünülürse şimdi tanınmaz durumdaydılar ama Fayoum'daki malikânenin sunacağı umutla bekledikleri güvenliği düşündükçe keyifleniyorlardı.

Talon onların yanından ayrıldı ve teknenin kenarında duran Panhsj'a katılarak dikkatle kıyıyı izlemeye koyuldu. "Beneade'ye çok yol kalmadı," dedi Panhsj.

"Hanımımla çocukları gözden uzak tutmalıyız, çünkü korkarım kıyıya yaklaştıkça uzaktan bakan keskin bir göz bizi görebilir," dedi Talon, küpeşteye yaslanarak.

"Hanımım senden ne istiyormuş?" diye sordu Panhsj, gözleriyle nehrin kıyısını izlerken.

"Bana özgürlüğümü verdi ama kalmamı istedi," dedi Talon.

Panhsj'ın yüzünden ne düşündüğü belli değildi. "Artık seni biraz tanıdım, Süleyman. Kalmayı kabul etmişsindir. Ama sadece bir süreliğine, sonra gideceksin..."

"Doğru, dostum ama ikimiz de onunla çocukların tamamen güvende olduğundan emin olana kadar değil."

Panhsj elini tuttu. "Allah razı olsun! O zaman kendimi o kadar yalnız hissetmem," dedi, acı bir gülümsemeyle. "Git de malikâneye güvenle ulaşmalarını sağlamak için ondan son bir sıkıntıya daha katlanmasını iste."

Talon, Halide'yle çocukların yanına gitti; onlar da teknenin yanından sarkarak kıyıyı izliyorlardı. Kazım doğuda çamurlu sahilde yatan birkaç uzun siyah karartıya işaret etti.

"Bilal bize bu yaratıklardan bahsetmişti, anne. Koca bir atı yiyebilirlermiş!"

Talon gülümsedi; en azından birkaç dakika düşünceleri içinde bulundukları tehlikeden uzaklaşmıştı.

Yasemin omuzlarını silkti. "Canavarlara benziyorlar. Umarım onları hayvanları yerken görmeyiz."

Halide elini kızın omzuna koydu. "Kıyıdan uzak duracağız. Sonra da inşallah güvende olacağız," dedi gülümseyerek.

Talon, Halide'nin önünde eğildi. "Hanımım, karaya çıkmadan evvel sizden son bir şey istemeliyim. Beneade'de tatsız

bir karşılaşma yaşamayacağımızdan emin olana dek teknenin ortasına gidip orada gizlenin, lütfen.”

Çok geçmeden Beneade'nin küçük kalesi ve evleri göründü. Teknedeki adamlar yakınlarındaki diğer tekneleri, nehrin kıyılarını ve kaleyi daha dikkatle incelemeye başladılar. Kalenin etrafında küçük ama hareketli bir ticaret bölgesinin alışılmış koşturmacası sürüyordu. Fayoum'a doğru akan ırmak buradan başlıyordu; onun için gidip gelen birçok balıkçı teknesi ve yük taşıyan yelkenli vardı.

Talon ahşap iskelede pek çok keten balyasının durduğunu görebiliyordu. Kıyıda üst üste yığılmış tuz külçeleri duruyordu. İnsanlar keten balyalarının bazılarını, Kahire'de çok rağbet gören keten bezine dönüşmek üzere bir tekneye yüklüyordu. Başka bir tekneye de tuzlanmış balık ve tahıl yükleniyordu. Talon kendilerine şüpheyle bakan kimseyi görmedi ama bu kimsenin tekneleriyle ilgilenmediği anlamına gelmezdi.

Tayfalar tekneyi ustalıklı rıhtımın daha تنها bir tarafına yaklaştırıp bağladılar. Panhsj kıyıya atladı ve elini kılıcına götürüp gözlerini kısarak hareketli sahili tararken yanındaki Hanif'le Ahmes'e rıhtımda dolaşip kıyıda onları bekleyen birileri olmadığını emin olmalarını söyledi. Gergin geçen birkaç dakika sonra Hanif geri gelerek, her şeyin yolunda olduğunu göstermek için elini salladı.

Talon hemen Halide'yle çocukların rıhtıma çıkmasına yardım etti ve üstü başı perişan ve kaçarcasına giden bu insanlara merakla bakan işçilerle denizcilerin yanından geçerek hızla ilerlediler. Ne var ki kimse bu tehditkâr görünüşlü Nubialıya bulaşmak istemedi. Kıyıdaki kalabalıktan uzaklaşınca Panhsj hepsinin önünden kalenin açık kapısına doğru koştu. Orada at bulmak için merhum efendisinin nüfuzunu kullandı.

Ana kapının yakınında atların hazırlanmasını beklerken adamlar ailenin etrafını koruyucu bir çember gibi sarmıştı. Talon bir casusun varlığına dair herhangi bir ipucu yakalamak için rıhtımı gözlemeye devam ediyordu. O sırada canını sıkı bir şey gördü.

İki adam bir tekneyi kıyıdan suya itiyordu. Bunda olağandışı bir şey yoktu ama adamlardan birinin kapının yanındaki gruba dikkatle bakması Talon'un dikkatini çekmişti. Adam onlarla Talon'un hiç hoşuna gitmeyecek kadar fazla ilgileniyordu.

Talon emin olmak istedi. Panhsj'a, "Burada kalın!" diye bağırarak iki adama doğru koştu; adamlar onun üstlerine geldiğini görünce hemen tekneye çıkmaya çalışarak aceleyle açılmaya başladılar. İçlerinden biri tekneye çıkarak deli gibi yelkenin iplerini çözmeye çalıştı ve rüzgârın yakaladığı küçük tekne hızla nehre açıldı. Diğer adam da tekneyi ittikten sonra kendini içine attı ve yelkeni çevirmeye çalışan arkadaşına katıldı. Omuzlarının üstünden korkuyla o sırada sahile ulaşan Talon'a baktılar.

Talon bir an tereddüt etti, sonra yayına bir ok taktı, hızla nişan aldı ve oku fırlattı. İçlerinden biri onun ne yaptığını anlayarak uzaktan bir çığlık attı ama adamlar artık epey uzaklaşmışlardı. Ok birkaç adım ötelerinde suya düştü. Adamlar Talon'a doğru yumruk salladılar ama ayağa kalkarak açık bir hedef olmamaya dikkat ettiler.

Talon ikinci bir ok atmayı gereksiz buldu ama adamların onları gönderen kişiye Abbas'ın ailesinin döndüğü haberini götürceğini biliyordu. Tekne nehir trafiğine karışırken bir süre daha izledi. Sonra döndü ve kaleye doğru ilerledi. Panhsj endişeli bir ifadeyle neler olduğunu sordu.

"Sanırım tekneyle şehre gidip kaçtığımızı ve hanımımın buraya geldiğini haber verecek casuslardı," dedi Talon öfkeyle.

Panhsj içini çekti. "Keşke bu olmasaydı; biraz zamanımız olmasını ummuştum."

"Ben de öyle. Allah'ın takdiri ama ailenin bu sıkıntılı durumu atlatması için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Şimdi ya malikâneyi savunmanın ya da başka bir yere gitmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor."

"Yapmamız gereken ilk iş onları eve götürmek," dedi Panhsj.

Ahmes'i dörtlüyle Malek'e geldiklerini haber vermesi ve yanına adam alarak gelip onları karşılamasını istemesi için gön-

derdiler. Sonra grup büyük nehirle aralarını olabildiğince açmak için hızla yola koyuldu.

Yarım saat kadar sonra önlerinde bir toz bulutu gördüler ve gelenlerin kim olduğunu anlamak için ihtiyatla durdular. Endişelenmelerine gerek kalmadı; bu yanında bir bölük mızraklı atıyla birlikte tam takım savaş giysileri içinde dörtnala onlara doğru gelen Malek'ti.

Talon, Malek'in yanında birini daha fark etti. Bu Max'di, sarığı ve giysileriyle daha çok Mısırlıya benziyordu ama yanılmıyordu, bu Max'di. Talon'un sevinçten yüreği hopladı, arkadaşları gayet iyi ve zinde görünüyordu. Yüzünde amansız bir ifade olan Malek dizginlerini çekerek eyerinin üstünden Halide'ye doğru eğildi ve üstü başı darmadağın ve kirli çocuklara hızlı bir bakış attı.

"Allah'a şükür, güvendesiniz hanımlarım ve siz, küçük efendim. Günlerdir bir haber alamadık, aklıma en kötüsü gelmeye başlamıştı."

"Süleyman ve Panhsj olmasaydı hayatta olamazdık, Malek. Allah'a şükür, evdeyiz ama kocam diğerleriyle birlikte can verdi... katillerin elinde," dedi Halide ama sesi sakindi.

Malek şaşkın görünüyordu. "Biz bir kaza olduğunu duymuştuk, hanımım, efendimin öldürüldüğünü biliyorduk!"

"Oyunda sırtını kırdılar ve sonra kendi evimizde öldürüldü," dedi Halide kısaca.

"Allah mekânını cennet etsin, hanımım. Kaybımız kelimelerle anlatılamaz, gözyaşlarımız ırmaklar gibi akacak," dedi Malek, apaçık bir dehşetle. Hızla eliyle gözlerindeki yaşları silerek dikkatini topladı.

"Hanımım, sizi bu halde bulduğum için son derece üzüldüm ama bütün bunların nasıl olduğunu sizi malikânenin duvarları ardında güvene kavuşturduktan sonra konuşuruz."

Talon'la Panhsj'a gergin bir şekilde gülümsedikten sonra onlara birkaç kilometre uzaktaki malikâneye kadar eşlik etti; oraya vardıklarında atlarından inen yorgun yolculara el çırpıp 'lululu' diye bağırان insanlar tarafından karşılandılar.

Ağıt yakan kadınlar Halide'yle çocukların hali karşısında dehşete düşerek onları hızla uzaklaştırdılar. Evin içine girip gözden kayboldular ve çığlıklar ve ağıtlar nihayet kalın duvarların ardında boğuldu. Max ile Talon sıkı sıkı kucaklaştılar.

"Ah, seni görmek çok güzel, genç dostum," dedi Max usulca ama yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Ben de seni çok fena özledim, kardeşim," dedi Talon.

Sonra Panhsj'a sarılan Malek'e döndüler. Malek gözleri yaşararak kollarını Talon'a açıp ona sıkıca sarıldı. Tıpkı kardeşinin yaptığı gibi Talon'un sırtına güm diye vurdu.

"Anlatacak çok şey var, Malek ve çoğu da pek hoş şeyler değil," dedi Talon.

"Ve hâlâ tehlike içinde olduğumuzu da bilin," diye homurdandı Panhsj, Max'le tokalaştıktan sonra.

"Hanımına da çocuklara da iyi bakılacak. Hanımımın epey bir zaman konuşmak isteyeceğini sanmıyorum, onun için bir şeyler yerken olanları konuşabiliriz... kardeşimi de tabii," diye ekledi Malek, yüzü ıstırapla gerilerek. Panhsj geldiklerinde ona haberi vermişti. Ama hemen ellerini çırparak bir oğlanı çağırıldı.

"Bize bol yiyecek getir ve çabuk ol," diye emretti Malek. "Sen de süpürmeyi kes artık, hepimizi boğacak kadar toz kaldırıyorsun," diye bağırdı, birazdan oturacakları yeri bir çalı süpürge siyle temizlemekte olan bir çocuğa. Çocuk çıplak ayaklarını pat pat yere vurarak aceleyle uzaklaştı. Ev sahibi rolünü üstlenen Malek onlara oturmalarını söyledi, Max de gülümseyerek Talon'un yanına yerleşti.

Yiyeceklerin gelmesini beklerken bir yandan konuşup bir yandan naneli limonata içiyorlardı ki birinin seslendiğini duydu lar. Talon hemen ayağa fırladı. Onlara doğru gelen Haldun'du. Oradan birkaç aydır uzak kalmış olmalarına rağmen adam daha yaşlanmış görünüyordu. Kır saçları ince tutamlar halinde sarığından aşığı dökülüyordu. Küçük bir Nubialı çocuğun omzuna yaslanıp topallayarak onlara doğru yaklaşıyordu; romatizması iyice kötüleşmiş gibi görünüyordu.

"Allah'a şükür ki bu gözler sizi gördü! Ne ayıp, Malek, neden geldiklerini hemen bana haber etmedin?"

“Aba, affet beni,” dedi Malek, pişman bir tavırla. “O kadar acele gitmek zorunda kaldık ki, hem sen bu saatte uyumak istersin, onun için sırf dostlarımızın geldiğini haber vermek için seni uyandırmaya içim elvermedi,” dedi, yaşlı adamın gönlünü yapmaya çalışarak.

Haldun bir parmağını ona doğru salladıktan sonra yüzünde keyifli bir gülümsemeyle Talon’la Panhsj’a döndü. “Yine bir araya geldiğimize sevindim! Allah’a şükür, iyi görünüyorsunuz, dostlarım. Hoş geldiniz. Gerçi Malek’in benim gibi değersiz bir ihtiyara hiç ihtiyacı yok ama,” dedi, gözlerinde haylaz bir bakışla başını Malek’e doğru eğerek.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin, Aba?” dedi Malek, ellerini açıp Haldun’a sevgiyle gülümseyerek.

Haldun’un oturmasına yardım etti ve ihmalkârlığını telafi etmek için etrafında dört döndükten sonra maceralarını dinleme zamanı geldi.

Konuşmanın çoğunu Panhsj yaptı. Onun anlatmasından memnun olan Talon arada ayrıntılar vermekle yetindi. Panhsj güzel konuşuyor ve ara sıra duygusallaşarak anlatıyordu, efendilerinin öldürülmesini ve Bilal’in verdiği kahramanca mücadeleyi dinlerken gözyaşlarına boğuldular. Malek kardeşi öldüğü için yıkılmıştı ama gösterdiği fedakârlıktan da gurur duyuyordu.

Mutfaktan sepetler dolusu kuruyemiş, meyve ve taze ot geldi ve Talon bir kez daha malikânenin basit ama harikulade yiyeceklerinin tadını çıkardı. Esas yemeği beklerken dakikalar içinde masa örtüsü yerine geçen keten bezin üstü şamfistığı kabuklarıyla dolmuştu. Yemek geldiğinde, tavuk ve lahanalı böreklerin, kızarmış bıldırcınla güvercin etinin ve çıtır çıtır, yağlı kaz etinin kokusu Talon’un ağzını sulandırdı. Tuzlanmış balıkları keyifle kokladı. Onların onuruna bir de kuzu kesilmişti. Saatler sonra ballı ve gülsulu tatlılar getirildi. Bu arada Talon’la Panhsj yemeğe ara vermeden kaçışlarını ve nehirde yaptıkları yolculuğu anlattılar. İki adam yaşadıklarını paylaşmaya devam ederken son olarak dumanı tüten kahveler geldi. Panhsj, Efendi Bahir’in öldürülmesini hiç üstünde durmadan geçiştirdi ve

Talon ona minnettar bir bakış attı. Panhsj'in bildiklerini bir gün Malek'e anlatacağından hiç kuşkusu yoktu ama bugün değil. Vakit ikindiye yaklaşır ve serinlik basarken hikâyeleri son bulmak üzereydi.

Bir ara Malek ayağa kalktı ve Halide'nin ona ihtiyacı olup olmadığına bakmak için uzaklaştı; zira şimdi evin reisi oydu ve Malek sorumluluklarına çok düşküncü. Onun dönmediği yarım saat içinde Haldun onlara malikânenin durumu hakkında bilgi verdi.

Max'e doğru takdir edercesine başını sallayarak, "Arkadaşın dilini ilerletiyor ve söylenenlerin çoğunu anlıyor, Süleyman," dedi, "ama tabii hiçbir zaman senin kadar iyi olamaz." Kırmamak için Max'e gülümsedi. "Ancak ne kadar değerli biri olduğunu ispatladı ve Malek'e çok yardımcı oldu."

Utanan Max kızarak Talon'a bir göz attı ama bu övgü çok hoşuna gitmişti. Talon usulca arkadaşının kolunu çimdikledi. "Biz daha konuşacağız. Yaran nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ ara sıra sancıyor, Ta... Süleyman ama artık iyileşmiş sayılır," dedi Max gülümseyerek, Talon'un gerçek ismini ağzından kaçırmak üzereyken.

"Süleyman'a özgürlüğü verildi, Aba," dedi Panhsj.

Haldun keskin bakışlarını Talon'a çevirdi; gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha derinleşmişti. "Senin için sevindim, Süleyman; büyük bir hizmette bulunmuş olmalısın. Dilencilerin kralıyla ilişkin çok ilgimi çekti. Gerçekten de ayağımızın altında neler olup bittiğini hemen hiç bilmiyoruz. Çok olağandışı bir hikâye bu; bana bunu bir ara daha ayrıntılı anlatmalısın. Seni o insanlara yönelttiği için Allah'a şükrolsun."

Malek yanlarına geldi. "Hanımım çok yorgun ve dinlenmesi lazım ama sabahleyin hepimizin geleceğimizi konuşmak için ona katılmamızı istiyor."

Adamlar başlarını sallayarak onayladılar. Şimdi banyoya gidip temizlenme zamanıydı. Talon yıkanmak için yanıp tutuşuyordu.

Daha sonra, günlerdir ilk kez kendini temiz hisseden Talon

malikânenin bir köşesinde bir duvarın üstünde oturan Max'in yanına gitti. Başlarına degecekmiş gibi alçaktan uçan yarasa-lar çoktan ava çıkmışlardı. Etraf sessizdi ve iki adam mazgallı siperlere dayanarak ve batıda kalan gölden gelen serin esintinin tadını çıkartarak konuşmaya daldılar. Işık yumuşamış, gölgeler sönükleşmişti.

"Seni son gördüğümünden o kadar farklı görünüyorsun ki, Max! Giderken senin için ne kadar endişelenmişim, bir de şimdiki haline bak! Gayet iyi ve zinde görünüyorsun, Tanrı'ya şükür," dedi Talon, kolunu arkadaşının omzuna atarak.

Max başını salladı. "Her şeyin Tanrı'nın eline kaldığı zaman-lar da oldu, Süleyman." Kendisini alıştırma için özellikle bu ismini kullanmıştı.

"Malek'le hekimin hâlâ benim için kaygıları var ama gördüğün gibi iyi durumdayım. Malek onunla kılıç ve kalkan talimi yapmamda ısrar etti. Sonra her gün, belki yirmi, otuz kilometre at bindik. Seni yıkanmak için gittiğimiz sıcak su kaynaklarına götürmeliyim. Orası yarama çok iyi geldi."

"Ne? Sen hep banyo mu yapıyorsun?" Talon şaşırmış gibi yaptı. "Bunun sağlığın için iyi olmadığını bilmiyor musun?"

Max bir kahkaha attı. "Şimdi Frenk Krallığı'ndayken bu konuda neden o kadar yaygara kopardığını anlıyorum. İyi bir duygu veriyor, değil mi?"

"Bu konuda hanımla çocukların da sana katılacağını sanı-yorum, Max."

Akşam geç vakte kadar konuştular ve sonra Max'in hâlâ dinlemesi gerektiği ve Talon'a iyice yorgunluk çöktüğü için bahçedeki çalılardan geçerek odalarına döndüler.

Ama Talon'a uyumak hemen nasip olmadı. Ahırların yanın-daki büyük bir kayanın üstünde oturan Haldun karanlıkta ona seslendi. Talon onun kendisini beklediğini hissetti.

"Süleyman, gel de bir türlü uyku tutmayan şu yaşlı adamın yanına otur biraz."

Talon reddedemedi. "Neden yatmadın, Aba? Geç oldu. Geri döndüğüme memnunum; Fayoum'un bu huzurlu atmosferini özlemişim, El Kahire'den o kadar farklı ki. Sağlığın nasıl?"

“Ben de seni iyi gördüğüme sevindim ama biraz zayıflamışsın. Panhsj’ın söylediğine göre artık özgür bir adamsın ve bunu hak ettin.” Durdu ve gözlerini Talon’a dikti; karanlıkta beyaz sakalının çevrelediği yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

“Söyle bakalım, hanımımın çocuklarının öğretmeni Süleyman, nasıl o kadar iyi Chogan oynuyorsun? Nasıl oldu da dilencileri o kadar iyi tanıyorsun ve nasıl efendimin düşmanları sen bir iş için ortadan kaybolduktan hemen sonra öyle gizemli bir şekilde öldüler?”

“Yıllarca Anadolu’da yaşadığımdan bahsetmiştim, Aba. Bu eğitimim konusunu açıklıyor olmalı, Chogan oynamayı da İsfahan’da öğrendim.”

Haldun elini kaldırdı. “Ben hata bulmaya veya seni kınmaya çalışmıyorum, oğlum. Sen Abbas’ın ailesi için bir intikam meleği oldun ve bunun için Allah seni korusun.”

Talon bir şey demedi.

“Hayır... Ben sadece iki tane sen olduğunu hissediyorum.”

Talon gerildi.

“Bizim tanıdığımız ve güvendiğimiz, saygı duyduğumuz ve hatta sevdiğimiz bir Süleyman var,” diye konuşmaya devam etti yaşlı adam. “Ama içinde asla tanımayacağımız bir başkası daha var ve onu sadece Allah biliyor. İşte ben onun ruhu için korkuyorum ve belki de gerçek sen odur, Süleyman. Sen bizim korkmamız gereken biri misin?”

Talon uzun bir süre susarak oturdu, sonra öne eğildi ve Haldun’un ince ve buruşuk elini ellerinin arasına aldı. Ve dudaklarına götürerek öptü.

Haldun elini çekmeye davrandı ama Talon sıkıca tutmaya devam ediyordu.

“Senin anlayışını ve bilgeliğini özlemişim, Aba. Ama Allah’ın önünde yemin ederim ki ne senin ne de buradaki hiç kimsenin benden korkması için bir neden yok. Ama bu düşmanlarımız için geçerli değil. Selametle kal, iyi geceler, Hacı.”

“Allah seni korusun, genç dostum. İyi geceler,” diye fısıldadı yaşlı adam, elini kucağına koyup, Talon’un uzaklaşmasını izlerken.

*Camcılar huzur içinde çalışıyor
Ve farenin çıkardığı seslere aldırılmıyordu,
Ta ki bir kedi getirene kadar-
Bir anda saldırınca mallarını paramparça ediveren.
Yitzhaq Alahdab*

Bölüm 22

Fedaller

Talon tavus kuşunun sesiyle uyandı. Hayvanın devasa kanatlarını açarak hizmetkârlar bölümünün kiremit çatısında azametle yürüyüşünü hayal edebiliyordu. Ötüşüne bahçedeki bir başka tavus kuşu yanıt verdi. Talon yan döndü ve meydandan gelen sesleri dinleyerek yattı: ayaklarını sertçe yere vuran ve burunlarından soluyarak yemlenen atlar, seyislerin otlamaları için polo alanına götürdüğü birkaç atın sert zemine vuran toynaklarının sesi. Bir köpeğin havladığını, birinin bağırdığını ve hedefini bulan taşı yiyen hayvanın acı acı inlediğini duydu. Talon buna hayret ediyordu. Burada köpeklere müsamaha gösterildiğine ama iyi davranılmadığına dikkat etmişti. Seyisler birbirleriyle ve askerlerle gevezelik ediyorlardı. Talon serin sabah havasında kulağına gelen seslerin keyfini çıkarıyordu.

Kahvaltı sessiz geçti. Malek onları gördüğü için sevinmiş olsa da kardeşinin ölümüne derinden üzülmüştü ve diğerleri de onun acısına saygı duyuyordu. Bilal yemek zamanlarında hep neşeli olurdu. Dilencilerin yanında yemek zorunda kaldıkları basit yemeklerden sonra bu sabahki yiyecekler Talon'a son derece leziz geliyordu. Her şeyi sessizce silip süpüren Panhsj'ın da ona katıldığı belliydi.

Bir saat sonra Talon, Haldun, Malek ve Panhsj büyük evdeki odada halının üstünde oturuyorlardı. Max henüz bu grubun

parçası olmadığı için çağrılmamıştı. Hepsi birden daha önce kocasının oturduğu hafifçe yüksek platformda oturan Halide'nin önünde sıralanmıştı. Halide dikkatle örtünmüştü ama dinlenmiş görünüyordu.

Konuşmaya başladı. "Allah'ın yardımıyla hayatta kaldık ve eve döndük. Ben ve ailem kocam için yas tutuyoruz ve her zaman da tutacağız. Ama çocuklarım ve ben Süleyman'a, Panhsj'a ve yapmış olduğu fedakârlıkla bizi ölümden beter bir akıbetten kurtaran kardeşin Bilal'e çok minnettarız. Bunu unutmayacağız." Malek başını eğerek sözlerine karşılık verdi.

"Hepimiz kaybınız için gözyaşı döküyoruz, hanımım. Onların ruhları için dua edeceğim. Allah hepsine rahmet etsin."

Halide başını sallayarak konuşmasına devam etti. "Ama Beneade'ye vardığımızda olası casuslar tarafından görüldüğümüz söyleniyor ve buna nasıl tepki vermemiz gerektiğini düşündüğünüzü merak ediyorum. Sen ne dersin, Süleyman, bu Fayoum'daki güvenliğimiz için ne anlama geliyor?"

Talon yerinde dikleşti, önce etrafındaki adamlara, sonra Halide'yle çocuklara baktı. Herkes ona dönmüştü.

"Hanımım, eğer onlar gerçekten casustularsa çok zamanımız olduğunu sanmıyorum. Belki birkaç gün daha ama daha fazla değil."

Kazım'la Yasemin şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Artık güvende olduklarını düşünerek rahatlamışlardı. Halide bunu bekliyormuş gibi içini çekti.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Burayı iyi organize edilmiş bir saldırıya karşı savunabileceğimizi sanmıyorum, hanımım."

O anda tartışma başladı, zira Malek ve Panhsj kendilerini güvende hissettikleri tek yeri terk etmeye karşı çıkıyordu.

"Savunma olanaklarımız ve yiyeceğimiz var, Süleyman. Neden kendimizi savunamayacağımızı söylüyorsun?" diye bağırdı Malek.

"Duvarlarımız kalın tuğla ve çamurdan. Bir kuşatmaya dayanabiliriz... En azından Kahire'den yardım gelene kadar," dedi Panhsj.

“Hangi yardım?” diye araya girdi Haldun, kuşkuyla bir sesle. “Daha yeni oradan geldiniz ve gördüğünüz tek yardım da dilencilerdendi,” dedi, sözlerini vurgulamak için başını sallayarak.

“Sadece o kadar da değil, Haytam’ın Sultan’a ulaşmış ulaşmadığını veya Sultan’ın ona inanıp inanmadığını da bilmiyoruz,” dedi Talon. “Bahir dışında düşmanlarımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz. Biri öldü ama başkaları da olduğunu biliyoruz. İçlerinde kesinlikle çok güçlü bir adam var ama daha fazla da olabilir.”

“Yani düşmanlarımızın kim olduğunu bilmediğimiz için Sultan geri dönse bile Kahire’ye gidemeyeceğimizi mi söylüyorsun?” diye bağırdı Malek, inanamıyormuş gibi.

“Ya Sultan’ın merhametine sığınır ve ondan bizi korumasını istersem?” diye sordu Halide.

“Bunu yapabilirsiniz, hanımım. Ancak onun şehre dönüp dönmediğini bilmiyoruz ve oğlunuza bir başka saldırı ihtimali daha varken bekleyemeyiz. Bu kadar açık konuştuğum için üzgünüm ama durumumuz konusunda net olmalıyız.”

“Babam İskenderiye’de yaşıyor. Neden oraya gitmiyoruz?”

Malek bu fikirden hoşlanmış gibi görünüyordu. “Size katılıyorum, hanımım. Orada şehirdeki nüfuzu büyük, güçlü bir adam olan babanızın koruması altında olursunuz. Çocuklar da orada daha güvende olur ve Sultan’a durumu anlatan ve korumasını talep eden bir mesaj gönderilebilir.”

O zamana kadar pek konuşmamış olan Panhsj da Malek’le aynı fikirdeydi. “Hanımımın babası onun ve bizim adamlarımızla kolayca savunulabilecek küçük bir konakta yaşıyor, Süleyman. Orası bu malikânedeki daha iyi korunacak şekilde yapılmış. Neden oraya gitmeyelim?”

Talon diğerlerine ters düşmek istemedi. “Bu fikre karşı çıkamam, hanımım ama içim çok da rahat değil. Ancak sunacağım başka bir seçenek de yok. Eğer bu kararda hemfikirsek kısa sürede buradan gitmek için hazırlanmalıyız. Sen de burada kalmazsın, Malek, kalırsan büyük bir tehlike içinde olursun.”

“Hangi yoldan gideceğiz? Tekneyle nehirden gitmek en hızlı ama büyük ihtimalle de en tehlikeli yol olur,” dedi Malek.

“Burada kalırsak batıdaki çölle doğudaki nehir arasında kapana kısıılırız. Arkamızda göl olduğu için atı olan herkes bizi yakalayabilir ve o zaman da işimiz biter,” dedi Panhsj, karamsar bir ifadeyle.

“Kocanızın teknesi yok muydu?” diye sordu Talon, Halide’ye.

“Bilemiyorum. Belki ama gördüğün gibi burada tekne falan yok,” dedi Halide, tam bilgisi olmadığı için utanmış görünerek.

“Sadece yelkenlilerimiz var, hanımım ama onlar küçük-tür. Daha önce ürünlerimizi ve tuzumuzu Kahire’ye götürmek için hep büyük yük tekneleri kullanırdık,” diye açıkladı Malek. “Onlar genç efendiye zarar vermeye çalışıyorlar, Süleyman. Onun buradan gittiğini görünce neden burayı yok etmeye çalış-sınlar ki?” diye sordu Malek.

Talon hiçbir şey söylemedi. Karşılarındaki düşmanın, eğer bunun aileye zarar vereceğine kanaat getirirse bütün bu mekânı içindeki herkesle beraber yakmaya hiç tereddüt etmeyeceğini düşünüyordu. Malikâne tekrar inşa edilebilirdi ama hayatlar geri alınamazdı. Talon, Fayoum’un ülke ekonomisinin incisi olduğunu çoktan öğrenmişti. Bütün mülkün sınırları içindeki tarlalardan alınan gelir Mısır’daki standartlara göre çok büyüktü ve şimdi Abbas öldüğüne göre burası olgun bir meyveydi.

Tartışma devam etti. Ama bir karara vanıldığı açıktı ve hepsi oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmaları gerektiğini biliyordu. Bütün ev halkını taşıyacak kadar tekne olmadığı için nehirden gitmemeye karar verdiler. Develer tedarik edilmeliydi ve sonra da karadan İskenderiye’ye gitmeliydiler. Nihayet başka seçenek kalmamış gibi görününce herkes dağıldı. Halide, Talon’dan biraz daha kalmasını istedi.

“Sen yaşımdan çok daha bilge görünüyorsun, Süleyman. Söyle bana, bu ıstırap ne kadar sürecek ve neden bu kadar çok acı var?”

Talon şaşırıp kaldı. İnsanların kendisini bilge olarak görmesine alışık değildi.

“Belki bunu Haldun’a sormalısınız, hanımım. O uzun bir hayat yaşamış ve sizin bahsettiğiniz kederi ve acıyı bildiğinden eminim.”

Halide sabırsız bir tavırla elini salladı. "O çok akıllı ve değerli bir dost ama yaşından dolayı hafızası bulanık. Bence sen de bu duyguları kısa bir zaman önce tatmışsın."

"Doğru, hanımım ama Haldun gibi bir adam sizinki gibi büyük kayıpların yarasını ancak zamanın ve sonsuz müşfikliğiyle Allah'ın iyileştirebileceğini söyleyecektir."

"Sence nasıl saldıracaklar?" diye sordu Halide, konuyu değiştirerek.

"Bilmiyorum ama yarın akşam bile saldırabilirler ki o zamana kadar gitmiş olmalıyız. Sanırım o kadar tetikte olmayacağımızı düşünecekleri için geceleyin saldırırlar. Her halükarda, çocukların tek başlarına uyumalarına izin vermemeli ve kapınıza muhafız dikmelisiniz. Ben de surlara nöbetçi dikmek için Malek ve Panhsj'la konuşurum."

"Hizmetkârları tetikte olmaları için uyaracağım," dedi Halide, ayağa kalkarak. Talon da kalktı.

"Süleyman."

"Evet, hanımım?"

"Bir zamanlar sürdürdüğümüz hayatı ve çocuklarım masumiyetlerini kaybettikleri için ıstırap duyuyorum. Bütün bunlar bir çömlek gibi paramparça oldu ve bir daha tamir edilemez. Haldun buna karşı çıkabilir ama Allah bize karşı çok zalim davranmış."

O akşam Talon, Malek ve Max oturmuş çay içerek, bir saldırının olması halinde orayı nasıl savunmaları gerektiği konusunu tartışıyorlardı. Talon bir binayı savunmalarının canlarını kurtarmak için hayati önem taşıdığı bir başka zamanı ve mekânı hatırladı. Max'e bir göz atınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Haldun'la Panhsj da onlara katıldı ve yeni bir savaş konseyi oluştu.

"Buradan yarın ayrılmak için her çabayı göstermeliyiz ama bu gece de önlem almamız lazım," dedi Talon, Malek'e. "Düşmanın tekneyle geleceğini düşünüyorum."

Malek ona katılarak hemen surlara ve evin etrafına daha fazla adam konulmasını emretti.

“Benim görevim genç efendiyi korumak, onun için ben de evde kalacağım,” dedi Panhsj, kesin bir dille.

Sonra gece malikânenin en iyi nasıl korunacağını ve büyük ihtimalle saldırının geleceği yolun nasıl gözleneceğini konuştular.

Max’in bir fikri vardı. “Neden yol boyunca ve hatta Beneade’ye gözcüler yerleştirmiyoruz? Ne kadar çabuk uyarılsak, o kadar iyi.”

Diğerleri şaşkınlıkla ona baktılar.

“Bu çok iyi bir fikir,” dedi Malek, gülümseyerek. “İkiniz de asker gibi düşünüyorsunuz, Süleyman.” Ötekiler de başlarını sallayarak onayladılar.

“Beneade kalesinin yanına bir atlı koymalıyız, geceleyin şüpheli bir şey görürse hemen gelip bizi uyarır.”

Seyislerden birini yanına çağırdı ve iki delikanlının atla olduğunu çabuk köye gitmesini ve dikkat çekmeden mümkün olduğunca kaleye yakın durarak olağandışı bir faaliyet olup olmadığına bakmasını emretti.

“Sen gerçek bir tehlike olduğundan çok emin gibisin, Süleyman,” dedi Haldun, bir ara.

“Emin olamam, Hacı ama Panhsj’la ben Bahir ölse de tehlikenin devam ettiğini biliyoruz. Tehlikenin kimden ve nereden geleceğini bilemeyiz ama tam gitmeye hazırlanırken bunu görmezden gelmek aptallık olur. Bazılarımızın birkaç gece uykusuz kalmasının bir zararı olmaz ve hatta yararımıza bile olabilir.”

Panhsj da başını sallayarak onayladı. “Doğru, Aba, bir kere hazırlıksız yakalandık ve kardeşin bunu canıyla ödedi, Malek. Ben şahsen boğazım kesilmiş halde uyanmaktansa uykusuz kalmayı tercih ederim.”

Hepsi bu komik lafa güldü.

Yine tehdit altında olduklarını ve bununla yüzleşmeye hazırlanmaları gerektiğini kavrayınca bütün keyifleri kaçtı. Şimdi avlu büyük denkler haline getirilmiş eşyalarla ve çantalarla dolmuştu. Develer ertesi gün gölün yanındaki kasabadan gelecekti.

El Fayoum’daki askerler gergin bir şekilde geceyi beklerken mızraklarını parlatıp taşlarla kılıçlarını bilediler.

Talon üstüne bir pantolonla bol bir gömlek geçirdi, beline geniş bir keten kemer sararak içine bıçağıyla kılıcını soktu ve ayağına çizmelerini geçirdi. O da Max gibi başına sıkıca oturan bir miğferin üstüne sarığını sardı. İkisi de hafif bir zincir yelek giymişti.

Talon, Max'le beraber en zayıf noktayı bulmak için malikânenin kalın surlarını keşfe çıktı. Yerden çok hafif eğimli olan surların dış tarafı çamurla sıvanmıştı ve yükseklikleri beş metre kadardı; Talon bu surların kendisi için bir davetiye olduğunu düşündü ama düşmanın atından inip sura tırmanacağını hiç sanmıyordu. Bunun yerine damları yakıp içeridekilerin dumandan kaçarak dışarı çıkması için surların üstünden yanan meşaleler atacaklarını tahmin etti.

Sonunda herkes yatmaya çekildi ve malikâne sessizleşti. Panshj görevlerini yerine getirmek için büyük eve gitmişti. Talon'la Max ise nöbet tutarak Malek'in biraz uyumasına izin vermeye karar verdiler. Talon onun karşı karşıya oldukları tehlike hakkında ne hissettiğinden emin değildi ve bu onu kaygılandırıyordu.

Hayat yine çok belirsiz hale gelmişti ve geleceği net bir şekilde göremiyordu. Başını kaldırıp yıldızlara baktı ve iki dostunun hâlâ hayatta olup olmadığını ve ta İran'da onunla aynı manzarayı paylaşıp paylaşmadığını merak etti. Tabii hâlâ oradalarsa. İkisinin ve hiç görmeyeceği çocuğunun güvende olması için bir dua etti.

Talon için gece çok yavaş ilerliyordu. Gece yarısına doğru kapıdaki nöbetçiler ahırların yanında duran Talon'a uzakta bir at sesi duyduklarını haber verdiler.

Talon hızla surlara gitti, Max de hemen arkasından geldi. "Dinleyin," diye fısıldadı muhafız.

Bir atın dörtlüde malikâneye doğru geldiği kesindi. Çok geçmeden daha önce gönderilmiş olan bir atının karartısını seçtiler. Adam hâlâ kapalı olan kapılara doğru sürerken bağırıyordu. "Beneade'ye bir kadirga geldi!"

Adamlar koşup kapıyı açtılar ve atını içeri sürüp yere atla-

yan binicinin etrafını eli meşaleli insanlar sardı. Uykudan uyanan Malek üstü başı darmadağın halde gelerek susmalarını bağırdı. Sonra delikanlıya ne gördüğünü sordu.

"Büyük bir kadirgaydı, Jo Oustez! Hani... Hani ara sıra nehirde gidip gelirken gördüğümüz şu kocaman savaş kadirgalarına benziyordu," dedi oğlan, tiz bir sesle.

"Kadrigadan insanların indiğini gördün mü?" diye sordu Talon.

"Hayır, Oustez. Benim hemen buraya gelmeme karar verdik, Şebli de düşmanı sayar saymaz hemen gelecek."

Malek bir süre sessizce düşündükten sonra, "Bu saatte bir kadirganın gelmesi çok şüpheli," dedi. "Saldırıya hazır olmalıyız. Surların ve evin etrafında yeterince adam olduğundan emin olun," diye emretti. "Sanki uyuyormuşuz gibi bütün meşaleleri söndürün. Belki düşmanı şaşırtabiliriz... Nöbetçilerin yanına da okçular verin."

Talon çocuğa sordu. "Arkadaşının düşmanın tahmini sayısını öğrenir öğrenmez geleceğini söyledin, değil mi?"

"Evet, Oustez. Yakında burada olur, inşallah."

Malek, "Bunu hanıma haber vereyim," diyerek eve doğru uzaklaştı.

Yavaş yavaş ortalık sessizleşti ama herkes uyanıktı. İkinci atlinin gelmesini bekliyorlardı ama bir saat geçtikten sonra bile görünmeyince Talon kaygılanmaya başladı. Ne olmuş olabileceğini düşünerek avluda gezinmeye başladı. Bir olasılık gemide hiç silahlı adam olmaması ve yanlış alarm verilmiş olmasıydı. O zaman hepsi yataklarına dönebilirdi.

Ama içinde bir his vardı. Bir şeylerin doğru olmadığını seziyor ama bunun ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Oğlanın geri dönmesini bekleyen Malek de karanlıkta homurdanarak yanına geldi. İki adam sanki yanıt beklermiş gibi karanlık kapıya doğru bakıyordu. Girişin yanındaki mazgallı siperlere çömelmiş olan adamlar gergindi. İlk delikanlı geldiğinden beri rahat iki saat geçmişti. Diğer oğlanın ve/veya düşmanın oraya gelmesi için yeterli bir zamandı bu.

Talon malikânenin diğ er tarafındaki surlarda hafif bir tıkırtı duydu ama alarm verilmediğı için gevşedi. Gökyüzü açıktı ve yıldızların yaydığı ışık sayesinde etraf zifiri karanlık değıldi. Köşelerde ve özellikle binaların yakınında seçilemeyen, karanlık yerler vardı. Talon hizmetkârların bölümüyle büyük ev arasında bulunan banyo odasında bir hareket görür gibi oldu. Sanki bir gölge hareket etmiş gibiydi. Talon aynı noktaya dikkatle baktı ve yine şüpheli bir hareket gördü.

Binanın koyu gölgesinden sıyrılan bir gölge eğılererek yavaşça büyük eve doğıru ilerliyordu. Sanki gözleri ona oyun oynamış gibi gölge bir anda ortadan kayboldu. Talon, Malek'in kolunu sıktı.

"Geldiler," diye fısıldadı.

"Kim geldi?" diye sordu Malek, şaşıarak.

"Fedailer."

Malek gerildi. "Neredeler? Neredeler, söylesene?" diye sordu, korkuyla fısıldayarak.

Talon, "Alarm ver, Malek. Alarm ver, buradalar," diyerek sessizce gölgeyi en son gördüğü yere doğıru koştu.

Malek avazı çıktığı kadar bağırdı. "Herkes görev yerine, hemen meşaleleri getirin, i erdeler!"

Bunu izleyen gürültü patırtı arasında Talon en az bir Fedai'nin pusuya yattığından emin olduğı noktaya vardı. Bütün sinirleri gerilmiş halde, kılıcını önünde tutarak ve başını hızla sağı sola çevirerek etrafı taradı. Yanılmış olabilir miydi? Yanıldığına inanmıyordu ama oralarda kimse yoktu. Dışarıdaki gürültüyü duyan ev halkı uyanıyordu.

O sırada Talon'un durduğı yerin on beş metre kadar uzağında bir kapı açıldı ve birinin dışarı bakmak için uzattığı yağı lambası yeri aydınlattı. Sonra Talon yandaki duvarın karanlığının içinden bir gölgenin süzüldüğünü ve kapıdaki adamın boğıuk bir ses çıkartarak yere devrildiğini gördü. Yerdeki bedeninin yanından hızla bir karartı geçti. Kurbanın elinde tuttuğı kil lamba yere düşerek parçalanmıştı. Etrafa yayılan yağı bir anda tutuştu ve kapının girişindeki perde öyle çabuk alev aldı ki

Talon şaşkınlık içinde bir elinde hançer, diğerinde kılıcı olduğu halde elinden geldiğince hızla oraya doğru koşmaya başladı. Bir başka gölge daha alevlerin ve ölen hizmetkârın üstünden atlayarak birincinin peşinden koştu. İkisi de alev alan girişin ardında evin karanlığında gözden kayboldu.

Talon neredeyse kapıya ulaşmıştı ki üstünde koyu renk bir giysi olan bir adam kılıcını havaya kaldırarak önüne sıçradı. Talon parmaklarının ucunda dönerek hızla kılıcını adama doğru savurdu ama adam çabucak silahın menzilinden kaçarak kılıcını Talon'un kafasına doğru indirdi. Talon kılıcıyla darbeyi karşıladı, hançerini başının üstüne kaldırarak hızla fırlattı; bıçak alevlerin ışığında titreşti ve sonra adam bir çığlık atıp elini boğazındaki derin yarığa götürerek sırt üstü düştü; şah damarı kesilmişti. Talon hiç vakit kaybetmedi ve Panhsj'a bağırarak alev alan kapıdan içeri atladı.

Sürekli bağırarak koridordan aşağı koştu. Kadınların bölümünün ne tarafta olduğunu tahmin ediyordu ama kulağına bir-birine vuran metal sesleriyle acı bir çığlık geldi. Hemen yönünü değiştirerek bir başka koridora koştu ve yerde cesetler gördü.

Bir odanın girişinde üç erkek hizmetkâr üstü üste yatıyordu. Bağırarak alarm verildiğini ve acı bir çığlık sesi duydu. Hızla ölü adamlara doğru koşarken işlerini bu kadar çabuk bitirmesine hayran olmadan edemedi.

Döşemenin her yanı kan içindeydi ve Talon çığlığın geldiği tarafa doğru koşarken ayağı kaydı ama hemen hızla bir duvara çarparak dengesini korumayı başardı. Yırtılmış perdeyi yana çekerek süratle kapıdan geçince Panhsj'ın Talon'un biraz evvelki rakibi gibi giyinmiş iki adamla dövüştüğünü gördü. Panhsj'ın sol tarafı kan içindeydi ve Talon bunun onun kendi kanı olduğunu görebiliyordu.

Bir bakışta durumu kavradı. Kendini korumak için kullandığı bıçak yerde elinin yanında duran Halide boynu kan içinde yatıyordu. Talon ölüp ölmediğini merak etti ama bunu düşünecek zaman yoktu. Çocukların birbirlerinde sokulmuş bir köşede durduğunu ve Kazım'ın elinde bir bıçak olduğunu gördü.

“Süleyman! Süleyman! Panhsj’ı öldürmeye çalışıyorlar!” diye bağırdı Kazım, hiç gereği yokken.

Saldırganlardan biri yalnız olmadıklarını fark etmeye başlamıştı ki Talon sessizce adamın arkasına yaklaştı. Talon’un bıçağı neredeyse adamın kellesini koparıyordu ama saldırgan inanılmaz derecede hızlıydı ve tam zamanında engel oldu. Keskin bir metal gıcirtısı duyuldu ve kılıçlar karşılaşırken kıvılcımlar uçuştı. Adam Talon’un bir darbesini daha savuşturdu ve sonra kılıçlar birbirine kilitlendi. Yüzleri karşı karşıya geldi ve Talon gözlerini rakibinin koyu gözlerine dikti.

Bütün güçleriyle birbirlerini iterken Talon bağırdı, “İsmaililerin burada ne işi var?”

Rakibinin gözleri şaşkınlık içinde açıldı. “Kimsin sen?”

“Ben Fedai’yim,” diye homurdandı Talon ve üstünlüğü ele geçirmek için iyice bastırdı. Ama o sırada saldırgan Talon’u neredeyse gafil avlayarak hızla dönüp bir dizinin üstüne çöktü ve sert bir darbe indirerek Talon’un bacağına kesmeye çalıştı; Talon havaya sıçrayarak kıl payı kurtuldu. Kılıcını hızla adama doğru indirmeyi ve sağ tarafında derin bir yara açmayı başardı; adam soluğu kesilerek geri geri sendeledi. Ama hâlâ kapıya atılarak gecenin içinde kaybolacak gücü ve hızı vardı.

Talon peşinden gitmedi; o Halide ve Panhsj için endişeleniyordu. Bu yeni tehlikeyi gören ve arkadaşının bağırdığını duyan diğer Fedai, Talon’un yanından kaçacak bir yer bulmaya çalışarak bir an durakladı. Ama o sırada Panhsj ileri atıldı. Kılıcı Fedai’nin savunmasını kırarak omzunda derin bir yara açtı. Yarasından kan fışkıran adam bir çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü.

“Öldürme onu! Öldürme onu!” diye bağırdı Talon, yüzü kana susamış bir ifadeyle çarpılmış olan Panhsj’a. Panhsj, Talon’u zar zor duydu. Öldürmek için havaya kaldırdığı kılıcıyla olduğu yerde durdu; yavaş yavaş yere devrilen adamın tepesinde dikildi.

“Bıçağı olabilir, dikkat et, Panhsj; kanamasını durdur. Kim olduklarını öğrenmeliyiz,” dedi Talon.

Odada başka saldırgan olup olmadığına bakmak için etrafı hızla kolaçan ettikten sonra Halide'nin yanına gitti. Kadını usulca çevirdi. Kana rağmen sadece sağ şakağında hızla şişen küçük, koyu bir yara bulabildi. Halide inleyerek gözlerini açtı. Gözlerini odaklamaya çalıştı, sonra Talon'u görünce irkilerek doğrulmaya çalıştı. Talon adabı bir yana bırakarak kadını kaldırıp yatağına götürdü.

"Konuşmayın, yaralandınız," diye fısıldadı. "Kazım, Yase-min, annenizle ilgilenin."

Korkudan gözleri kocaman açılmış olan çocuklar onun dediğini yaparken Talon yerdeki adamın yanına dönüp yaşayıp yaşamadığına baktı. Adamın üstünü aradı ve bulduğu bir bıçağı duvara doğru savurdu. Panhsj dövüşürken yara aldığı kanayan kolunu tutarak onun yanına diz çöktü.

"Kim bu insanlar?" diye sordu, soluk soluğa.

"Anladığımı kadarıyla İsmaililer – siz onları Fedai olarak bilirsiniz. Ama neden burada olduklarını bilmiyorum," diye homurdandı Talon.

Yaralı adamın kollarını arkasından bağladı, sonra giysisinden bir parça daha yırtarak yarı baygın adamın omzunu sardı.

Sonra Fedai'nin yüzünü örten bezi kenara çekerek adama sert bir tokat attı. Adam, daha doğrusu yeniyetme çocuk sersem gibi gözlerini açtı ve bakışlarını Talon'la Panhsj'a odakladı.

"Öldür beni," diye yalvardı, fısıldayarak.

"Bu dileğin yerine gelecek, söz veriyorum," dedi Talon. "Ama önce birkaç soruya cevap vermelisin."

Genç nefret dolu gözlerle ona baktı ama bir şey demedi.

Koridorda bir kargaşa duyuldu, sonra başlarında Malek'le birlikte birkaç adam odanın içine daldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Malek. Sonra odanın ortasındaki sahneyi görünce adamlarını geride tuttu.

O sırada Talon'un yarasına hızla vurduğu delikanlı sırtını yay gibi kıvrarak bir çığlık attı. Yarası tekrar kanamaya başlamıştı.

"Sorulara yanıt ver, sonra yoluna gidebilirsin," dedi Talon, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Her defasında sorulara yanıt verdikten sonra onu öldüreceğine söz vererek gence iki defa daha vurdu.

Ama üçüncü defasında oğlan onun merhameti falan olmadığını anlamış gibi görünüyordu. Başını iki yana sallayarak mırıldandı, “Çocuğu öldürmeye geldik.”

“Kim gönderdi sizi?” Genç tereddüt edince Talon tekrar elini kaldırdı.

“El-Muntakim isminde biri. Adamlarıyla tekneyle arkamızdan geliyor... Sabaha burada olur.” Gencin iyice beti benzi atmış, alnı ter içinde kalmıştı.

“Siz İsmaili misiniz? Eğer öyleyse, neredensiniz?”

“Sinan... Raşid.” Gencin bakışları bulanıklaştı ve bütün vücudu birkaç saniye gerildi, sonra gevşedi. Gözleri görmeden Talon’un omzunun üstünden baktı, sonra başı yana düştü.

*Kim ki vurulmadan havada yükselir
Birazdan bir ağa veya zindana düşecek bir sinektir o;
Ve ayağını kaldıran karınca bir işarettir;
Sonu yakındır, zira bir ok vuracaktır onu.*

Eli Ben Josef

Bölüm 23

Kaçış

Talon karanlığın içinde limanda bağlı duran bir geminin karartısına baktı; geminin pruvasının nehrin yukarısına baktığını görebiliyordu. Bu beklediğinden çok daha büyük, uzun ve alçak bir savaş kadirgasıydı. Malek ona bunun bir Dromon olabileceğini söylemişti. Bunlar Bizans donanmasından kopyalanmış büyük ve iki direkli kadirgalar idi.

Ancak bunun en arkada fazladan bir üst güvertesi daha var gibiydi; Talon onun altında kamara gibi bir boşluk olduğunu görebiliyordu. Birkaç adamın bu yüksek güvertede durmuş küpeşteye yaslandığını, birtakım adamların da diğer küpeştenin yanında durduğunu seçebiliyordu ama onların dümenciler olduğunu tahmin etti. Küpeşte boyunca ara ara donuk bir ışık yayan fenerler asılmıştı. Talon'un arkasında duran Max'le Panhsj gözlerini kısmış, omzunun üstünden bakıyorlardı. Onlar da gemide neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı; şanslarına gemideki adamların hepsi uyanıktı.

Panhsj'in adamları rıhtımdaki gölgelerde gizleniyor, saldırı emrinin verilmesini bekliyorlardı.

* * *

Daha önce Fayoum'da Fedailerin saldırısının yol açtığı paniğin yarattığı karmaşayı Malek kontrol altına almıştı. Bütün evi sarma tehlikesi olan yangın büyük zarar vermiş olsa da söndü-

rülmüştü. İçinde bulundukları durumun aciliyeti yüzünden ölümler çabucak mırıldanan dualar eşliğinde bahçeye gömülmüştü.

Her yer ve herkes korku dolu bir telaş içindeydi. Şimdi düşmanın niyetini biliyorlardı, dahası ismini de öğrenmişlerdi ama hâlâ bir yüzü yoktu.

Talon'un elinden kaçan Fedai bulunamamıştı ki bu da kaygı vericiydi ama şimdi herkes tetikteydi ve kimse yerleşke içinde yalnız dolaşmıyordu.

Başına aldığı darbeden sonra kendini toparlayan Halide'nin başı sarılmıştı. Sersemlemişti ama kendindeydi ve şaşırtıcı bir şekilde sakin olan çocuklar onunla yakından ilgileniyordu. Korkmalarına rağmen büyük destek oluyorlardı. Ama Talon, Yasemin'in annesinin kolları arasında küçük bir titreme nöbeti geçirdiğini ve kendisi Panhsj'in kolunu sararken Kazım'ın ona sarıldığını görmüştü. "Yaşayacaksın, dostum ama sonra bir hekimin yararı dikmesi lazım. Şimdilik iyice sarmakla yetineceğiz," dedi Talon, keyifsiz bir tavırla gülümseyerek hafifçe çocuğun başına vuran Panhsj'a.

"Çayet iyi oldu. Korkma, genç efendi. Bu savaşı kazanacağız," dedi Panhsj, ağlamak üzere görünen Kazım'a.

Yerleşkenin hemen arkasındaki surlarla çevrilmiş alanın köşesinde nöbetçilerin cesetlerini buldular; boğazları kesilmişti. Bu içeri nasıl girdiklerini açıklıyordu ama Fedailerini gönderen kişi ve kişilerin kim olduğu sorusunu yanıtlamıyordu. Hâlâ El-Muntakim ismiyle tanınan adam hakkında yeterli bilgileri yoktu. Bunun onun gerçek ismi olmadığı belliydi ama kimse onun kim olabileceğini tahmin edemiyordu. Herkes bir araya toplanıp karşı karşıya oldukları tehlikeyi tartışmaya başladı. Durumlarını yeniden değerlendirmek ve bundan sonra ne yapacaklarına karar vermek zorundaydılar.

Talon'la Max oradan olabildiğince çabuk ayrılmaları konusunda çok kararlıydı. İkisi de daha önce kuşatma yaşamıştı ve bunun ne gibi zorluklar doğuracağını iyi biliyordu. Tartışırken Talon'un aklına bir fikir geldi ama bunu dile getirmeye tereddüt etti. Nihayet bunu açıklanmaya değer olduğuna karar verdi.

“Neden hâlâ Beneade’de demirlemiş duran gemilerine binip gitmiyoruz?”

Odada herkes ona sanki aklını kaybetmiş gibi bakarken çıt çıkmıyordu. Ama bir sürpriz daha yoldaydı. Biraz önce onlara katılarak yerdeki bir minderde oturmakta olan Haldun kendi kendine gülerек onun tarafını tuttu.

“Hepimizi bu beladan kurtaracak hayvanımız yok, çöle kaçacak zamanımız da yok, zaten hemen bize yetişirler. Süleyman haklı olabilir! Kulağa delice gelse de bir gemi var ve en azından onu ele geçirmeye çalışabiliriz. O zaman bir vasıtamız olur,” dedi kaşlarını sanki ‘daha iyi bir fikri olan var mı?’ dercesine kaldırarak.

“Gemiye nasıl ele geçirmeyi öneriyorsun?” diye sordu Max kuşkuyla. Bu herkesin aklındaki soruydu.

“Gemiye çıkıp onlardan almayı düşünüyorum... sizin yardımınızla,” dedi Talon gergin bir şekilde gülümseyerek.

“Eğer bu delice planın işe yararsa kuzeye gidemeyeceğimizi biliyorsun, yoksa dosdoğru El-Muntakim’in eline düşeriz. Fedai iki kadirmanın geldiğini söylemişti,” dedi Panhsj usulca.

“Haklısın, bunu unutmuşum,” diye mırıldandı Talon.

“Eğer güneye gidersek orada Efendi Abbas’ın tanındığı ve saygı duyulduğu yerler var. Orada sığınacak bir yer bulabiliriz,” dedi Malek, Halide’ye bakarak.

“Haklısın, Asvan şehrinde onun... benim akrabalarım var. Büyükkannem tarafından bir kuzenim var orada, o beni korumak isteyebilir,” dedi Halide, biraz şüpheli bir sesle.

“Kaç kişiyiz?” diye sordu Talon.

“Erkek, kadın ve çocuk, yaklaşık kırk kişi,” dedi Malek hiç düşünmeden.

“Bunun içinde kaç asker?” diye sordu Max.

“Son saydığıma göre yirmi ama bu gece zayıat verdik,” dedi Malek.

“Büyük bir gemi hepimizi alabilir. O gemide kaç kişi vardır?” diye sordu Talon.

Bu soru havada asılı kaldı ama sanki herkes aynı zamanda

bunun tek eylem planı olduğuna karar vermiş gibiydi veya bunu gerçekleştirmeleri ya da o yolda ölmeleri gerekiyordu. Sonra herkes bir saat içinde oradan ayrılmak üzere aceleyle hazırlanmaya koyuldu. Hizmetkârlardan bazıları, özellikle kadınlar eşyalarının çoğunu çapulculara terk edecekleri için ellerini ovuşturarak sızlanmaya başladı ama Halide idareyi eline alarak hizmetkârların büyük kısmına köylerine dönüp o geri dönene kadar ortalıkta görünmemelerini söyledi. Allah'ın yardımıyla dönmesi uzun sürmeyecekti. Böylece geriye sadece küçük bir grup kızla onunla kalıp şansını denemeyi seçen yaşlı bir kadın kaldı.

“Toprağın sürülüp ekilmesi için adam gerekiyor. Gelenler evi ve bütün yerleşkeyi yıkabilirler ama kendilerine saklamak isteyecekleri ürünleri yok etmelerinin bir manası yok. Eve bile dokunmayabilirler,” dedi, köylerine gitmek üzere ağlayan hizmetkârlara.

Halide onlar için ne kadar korktuğunu eklemedi ama sırf tarlalarda çalıştırılmak için bile olsa canlarının bağışlanacağını umuyordu. Talon, El-Muntakim'in eve dokunmayacağından kuşkuluydu. İnsanlar öfke ve hüsrân içindeyken yıkıcı olurlardı. Gece yarısından bir saat sonra orayı terk ettiler. Ayrılmaları acı olmuştu, kimse hizmetkârları veya malikâneyi bir daha görüp görmeyeceğinden emin değildi.

Plana göre Malek onları şaşırtacak ve yanına aldığı adamlarla batıya yönelerek güneydeki Birket el Karun gölünün kıyısından geçip alçak ama dik Moih Vadisi'ndeki dağlarına tırmanarak düşmanın büyük bir grubun çöle kaçtığını düşüncesini sağlayacaktı. Malek bu rolü üstlenmişti çünkü adamları o bölgeyi avuçlarının içi gibi biliyordu ve karanlıkta bile orayı çevreleyen dağlardaki en gizli patikaları bulabilirlerdi.

“El-Muntakim'in bizi izlemesi için açık izler bırakacağız ama yavaş yavaş izlerimizi dikkatle kapatacak ve sonra da inşallah ortadan kaybolacağız,” dedi onlara.

“Ben de seninle gelmek istiyorum, Malek,” dedi Max.

Malek gülümseyerek başını iki yana salladı. “Allah senden

razı olsun, dostum. Yalnız gitmemiz ben ve adamlarım için daha kolay olur. Ayrıca, hanımımınla çocukları korumak için üçünüz bir arada kalırsanız içim daha rahat eder.”

Max istemeden kabul ederek başını eğdi ama Panhsj onun sağlam kolunu tutarak, “Malek haklı, Max,” dedi. “Savaşta ne kadar cesur olduğumu duydum ve gemiyi ele geçirmeye çalışırken kendimizi kötü bir çatışmanın içinde bulabiliriz. O bu gece tilki rolünü oynayacak, bizler de kurtlar olacağız.”

* * *

“Hâlâ katillerin dönmesini bekliyorlar,” diye fısıldadı Panhsj, Talon’un kulağına.

Üç adam öncü olmaya gönüllü olmuş seyis çocuklardan birinin şimdi açık alanda yatmakta olan cesedinden pek uzak olmayan bir yerde duruyordu. Şimdi neden uyarılmadıklarını biliyorlardı. Çocuğun cesedini fark edilmeden çekemezlerdi, onun için hâlâ toprak yolun ortasında yatıyordu.

“Haklısın,” diye fısıldadı Talon, “sanki üçü içinde sadece ben geri dönmüşüm gibi benim ortaya çıkıp görünmem gerek.” Kalbi hızla çarpıyordu, zira kadirgadaki adamların olanlardan haberi olup olmadığını bilmiyordu.

Panhsj ona bön bön baktı. Talon kendini açıklamak zorunda hissetti.

“Biri kaçtı, hatırlıyor musun? Ama onu kötü yaraladım. Bura kadar dönebildiğini sanmıyorum, yoksa gemi gitmiş olurdu. Onun için şimdi benim harekete geçme zamanım geldi.”

“Allah yardımcın olsun. Hemen arkanda olacağız,” dedi Panhsj.

“Aman, ben gemiye giderken dostumuz geri dönmessin,” diye fısıldadı Talon, ağzı kuruyarak.

Gölgelerin arasından çıkıp topallayarak rıhtıma doğru ilerlemeye başladı. Bacağındaki bez bir başkasının kanıyla ıslanmıştı. Rıhtıma ulaştı ve tahta kalasların üstünde her tarafa dağılmış büyük balyaların arasından sendeleyerek ilerledi. Gemiye on metre kadar yaklaşmıştı ki biri onu fark ederek bağırdı. Kel

kafalı iri kıyım bir adam küpeşteden sarkarak ona seslendi. Adam neredeyse rıhtımla aynı seviyedeydi. Talon'un bir adım da geminin güvertesine çıkması kolay olacaktı. Talon yüzünü saklayarak acıyla inledi ve sendeleyerek adama doğru yürüdü.

"Başardınız mı?" diye sordu adam sesini yükselterek.

Talon homurdanarak başını salladı ve sanki kendi kanıyla ıslanmış gibi görünen bezin sarılı olduğu bacağına tutarak yaklaşmaya devam etti.

Şimdi iri adamlar aynı hizadaydı; adam onu daha iyi görmek için feneri havaya kaldırdı, sonra hızla nefesini içine çekti. "Yaralanmışsın. Öbürleri nerede?" diye sordu, yüksek sesle, iskele köprüsünün dayandığı ağızda durarak.

"Öldüler," dedi Talon, boğuk bir sesle.

Topallayarak gemiye çıktı ve az kalsın adamın kaslı kollarına düşüyordu. Şaşıran adam bağırarak gibi oldu ama Talon'un ince bıçağı göğsüne girerken acıyla inledi. Adam iki elini göğsüne götürüp hayret içinde yarasına bakarken geri geri giderek gürültüyle güverteye düştü.

O anda rıhtım bir anda ortaya çıkan kılıçlı ve mızraklı adamlarla doldu. Hepsi de vahşi çılgınlık atarak gemiye doğru koşuyordu. Panhsj'la Max en öndeydiler. İkisi de kılıçlarını başlarının üstünde savurarak bağırıyordu. Bir elinde küçük bir kalkan tutan Panhsj kılıcını havaya kaldırarak geminin küpeştesine sıçradı ve önlerinde ölmüş yatan liderlerine inanamayan gözlerle bakan kafası karışmış bir grup adamın ortasına atladı.

Panhsj ve Max saniyeler içinde üçünün işini bitirdiler. Diğerleri hemen silahlarını bırakıp ellerini havaya kaldırarak merhamet dilemeye başladılar. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Şimdi üst güverteye doluşan ve geri kalan gemicilerin silahlarını alarak onları aceleyle Talon'la Max'in beklediği geminin kıçına doğru sürükleyen Fayoum'dan gelen adamlar hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kaptanınız kim?" diye sordu Talon.

Adamlar sessizce geminin ortasında ölü yatan iri yarı adamla başka bir ölüyü gösterdiler.

Arkadaki büyük bir kamaradan çıkan Panhsj merdivenden çıkarak yanlarına geldi. "Hanımım! çocukları getirebiliriz," dedi ve kolunu kaldırarak elindeki feneri yavaşça karanlığa doğru salladı.

"Acele etmeliyiz," dedi Talon. "Gün ağardığında gitmiş olmalıyız ve şafağın sökmesine sadece bir saat kaldı." Doğuda hafif bir gri ışık vardı ve artık etraf daha iyi seçilmeye başlamıştı.

Küçük bir grup silahlı adam rıhtımda Halide'ye, çocuklara ve Haldun'a yardım ederek koşuyor, onları sırtlarında kocaman denkle taşıyan hizmetkârlar izliyordu.

Aceleyle gemiye alınarak hemen kamaraya sokuldular. Max geminin uzun küreklerle itilerek nehre açılmasına nezaret etti. Panhsj hâlâ tedirgin bir halde geminin ortasında bir araya sokulmuş duran mürettebata konuştu.

"Ya bizim için çalışırsınız ya da tıpkı bu ikisine yapacağım gibi sizi timsahlara atarım!" diye tehdit etti. Onun blöf yapmadığını biliyorlardı.

"Güneye gitmek istiyoruz, onun için hadi bakalım, herkes işinin başına."

Korkmuş mürettebatın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu; hemen sarılı yelkenleri iki direkte asılı duran uzun serenlerden indirmeye koştular; sonra dümene geçerek gemiyi nehrin ortasına yönelttiler.

Güvertenin altından yüksek bir uğultu geliyordu. Talon bunun kürek çeken kölelerin sesi olduğunu tahmin etti. Bir kırbaç sesi duyunca şüphelerinde haklı olduğunu anladı; kürekler inip kalkmaya başlarken geminin altında bir davul ritim vurmaya başladı. Çok geçmeden uzun gemi hızla nehre açıldı ve kıyı karanlıkta görünmez oldu.

Panhsj'in emriyle dosdoğru nehrin diğer tarafına doğru ilerlediler. Panhsj meraklı birinin hangi yöne gittiklerini görmesini istemiyordu. Gürültüyü duyanların ellerinde meşalelerle neler olduğuna bakmak için rıhtıma geldiğini görebiliyorlardı ama artık kıyıdan gelebilecek herhangi bir tehlikeden iyice uzaklaşmışlardı.

“Eğer ihanet ederseniz başınıza ne geleceğini görün,” diye bağırdı Panhsj mürettebata. Sözleri gemiden aşağı attığı cesetlerin çıkardığı şapırtı sesiyle noktalandı.

Bir süre sonra, nehrin kıyısı iyice görünmez olunca korkmuş dümencilere gemiyi nehrin yukarısına çevirmelerini emretti. Denizciler aceleyle yelkenleri rüzgârı alacak şekilde çevirmek için halatlara koştular. Yelkenler dalgalandı, sonra şişti ve gemiyi sessizce nehrin yukarısına doğru itmeye başladılar. Kürekler davulun ritmiyle inip kalkıyordu. Hızla güneye doğru ilerlerken gemide duyulan tek ses tahta güvertenin gıcirtısı, suya vuran küreklerin şapırtısı ile pruvaya çarpan suyun ıslığıydı.

* * *

El Muntakim kadirganın arkasında durmuş, huysuz bir tavırla nehrin kıyısına bakarak onu Kahire’den buraya getirmiş olan kaderi düşünüyordu. Abbas hakkında verdiği bilgiyi iletmesi için Sultan’a gönderdiği habercinin dönmesi onu geleceğini dikkatle düşünmeye zorlamıştı. Adam süvarilerden kaçarken aldığı yara yüzünden ölmek üzereydi ama onların elinden kurtulup görünmeden saraya gelmenin yolunu bulmuştu.

Böyle yaptığı daiyi olmuştu zira El-Muntakim İskenderiye’den gelmek üzere olan adamları karşılamak için hazırlık yapıyordu. Onları karşılamaktan vazgeçmiş başladığı işe devam etmeye karar vermişti. Zaman yoktu; bir komplo olduğundan haberdar olan Sultan hızla geri dönerken onu ve ordusunu engellemek için zamanında Kahire’de olamazlardı. Kışlarına dönüp emirlerini beklemeleri için onlara bir haberci göndermişti. Onlar sadece kendilerini Bahir’in çağırttığını biliyordu, zira El Muntakim bu komploda kendi kimliğini saklamaya çok dikkat etmişti.

Bu işe karışmış olabileceğine dair hiç kanıt olmasa da kendini bir zindanda, bu beladan kurtulmak için açıklama yapmaya çalışırken bulmak istemiyordu. Komplolarının açığa çıkması olasılığına karşı kendisiyle Sultan arasına mesafe koymak istiyordu. Haberci bildiklerini anlattıktan hemen sonra aniden ölüvermişti.

El Muntakim yanına aldığı küçük bir maiyetle birlikte her

zaman kalkmaya hazır bir kadirga beklettiği limana gitmişti. Ara sıra Kıbrıs'la Kuzey Afrika arasında yağmalanan gemilerden kendine üç gemi ayırmıştı. Bu hesap vermek zorunda kalmadığı iyi bir gelir kaynağı olmuş ve kadirgalarında ölüp giden kölelerin yerine kolayca yeni kürekçiler bulmasını sağlamıştı. Öteki kadirgalardan biri Beneade'de limana çekilmişti, üçüncüsü de Akdeniz'de üstüne saldıracak kolay avlar bulma arayışındaydı.

Bu sefer güneye gidecekti. Ortadan kaybolmadan veya iyi bir hikâyeyle Sultan'ın huzuruna çıkmadan önce halletmek istediği işleri vardı.

Ortadan kaybolma niyetiyle gemiyle Endülüs'e gitmek için İskenderiye'ye kaçan şair kendi başınaydı. El Muntakim onu susturmak isterdi ama buna zaman yoktu. Sultan'ın istediği zaman çok hızlı olabileceğini biliyordu, onun için şehri aceleyle terk etti ve uzaktaki minarelerin ve kalenin hızla ilerleyen kadirganın arkasında karanlıkta gittikçe kaybolduğunu görünce rahatladığını hissetti.

Davulun sesi, bağırان denizciler ve küreklerin gıcirtısı dikkatini tekrar kadirgaya çevirmesine neden oldu. Rüzgârın hafifçe yön değiştirmesiyle geminin ortasından bumuna gelen pis kokudan yüzünü buruşturdu. Yıllarca denize açıldığı halde yine de boğucu sıcakta yerlerine zincirlenmiş halde kürek çekmek zorunda kalan kölelerin bulunduğu bölgeden gelen bu kokuya alışamamıştı.

Her küreğe verilen üstü başı perişan, aç iki adam makine gibi kesin hareketlerle, bir başka kölenin vurduğu keçi derisinden davulun ritmiyle mükemmel uyum içinde öne arkaya eğilerek kürek çekiyorlardı. Elinde uzun bir kamçı olan bir gözetmen kölelerin yavaşlamasına engel oluyordu. Yelken rüzgârı alacak şekilde çevrildi, böylece bu ince, yırtıcı gemi iki itici gücün elbirliğiyle nehirdeki diğer yelkenlileri ve yük gemilerini geride bırakarak uçarcasına hedefine doğru ilerlemeye başladı. Kadınla çocuklar ortadan kaybolalı ve Bahir öleli neredeyse bir hafta olmuştu. Ama bu bir hafta boyunca El-Muntakim çok meşguldü.

Nihayet Fedailerle iletişim kurmuştu, hem de tam zamanında diye düşündü kendi kendine. Mesajları şöyleydi: “Sultan’ı öldürmek için seninle işbirliği yapacağız. O mide bulandıran biri ve cezasını bulması için yaradanına gönderilmesi gerek ama eğer başka bir iş varsa bunun karşılığını altınla ödemelisin.”

El-Muntakim bekleyebilirdi. Eğer Sultan’ın karşısına doğrudan kendisi çıkamıyorsa bu işi Fedailerin yapmasına izin verecek ve sonra da bunun neticesinde ortaya çıkacak karmaşada iktidarı eline geçirecekti. Adamın kardeşleri ve yeğenleri ganimetleri kapışmakla meşgul olacakları için burunlarının dibinde gerçekleşen bu gayet iyi örgütlenmiş darbenin farkında bile olmayacaktı.

Katil tarikatın şehrin ücra bir köşesinde onlarla buluşmasını söylediği yere ihtiyatla yaklaşmıştı. Hepsinin yüzü gözleri dışındayken tamamen örtülüydü. Biraz korkan El-Muntakim bir an şüpheye düştü. Eğer hainlik yapırlarsa korumalarının bu adamlarla baş edemeyeceklerini düşündü. Kimse çay veya kahve ikram etmedi.

O emir vermeye ve genellikle boyun eğen ve sıklıkla ayaklarına kapanan adamlardan itaat görmeye alıştı. Bu adamlar üstlerindeki giysilerle neredeyse birbirlerinden hiç ayırt edilemiyordu ve ona karşı saygılı davranma gereği duymadıkları açıktı. Sadece onların koyu, dikkatli gözlerini görebiliyordu. Gerçekten çok tehditkâr görünüyorlardı.

Yalnızca iki isteği vardı ve bunlardan birinin bedavaya gelmesine memnundu.

“Anlaştığımız üzere Sultan konusundaki çabalarınızda sizi destekleyeceğim. Ama yeteneklerinizi fazla zorlamayacak bir başka iş için efendinize iyi bir ödeme yapabileceğimi söyleyin.”

Liderleri başını salladı ve çenesini hafifçe kaldırarak devam etmesini işaret etti.

“Efendi Bahir’in öldüğünden haberiniz var, değil mi?”

Bir sessizlik oldu. “Var.”

“Onun hemen Efendi Abbas’ın ardından ölmüş olması size garip gelmiyor mu?”

Kimse konuşmadı.

“Ben onun efendinizi kızdırdığı için öldüğünü düşünüyordum,” diye yokladı El-Muntakim.

Bir duraklama oldu, sonra liderleri konuştu. “Bizim Efendi Bahir’le hiç işimiz olmadı... Efendi Abbas’la da öyle.”

El-Muntakim ellerini dizlerinin üstüne koyarak bunu düşünmek için arkasına yaslandı.

“Efendi Bahir’e böyle canavarca bir şeyi kimin yapmış olabileceğini biliyor musunuz?”

“Bu sıradan birinin işi değildi... eğer duyduklarımız doğruysa. Onun bizden biri olabileceğini düşündük ama şimdi öyle olmadığından eminiz. Ama İranlılar olabilir, bunu göz ardı edemeyiz.”

“Neden onların olması gerektiğini anlamıyorum,” dedi El-Muntakim. “Bahir İranlılara bulaşacak biri değildi. Öyle olsaydı haberim olurdu.”

Karşısında oturan lider sabırsızca kımıldandı.

“Bizden istediğin ne?” diye sordu.

“Sizden Fayoum denilen yere gitmenizi ve benim yerime Efendi Abbas’ın ailesinin icabına bakmanızı istiyorum.”

Üç adam ona bakarken bir sessizlik oldu.

“Bütün ailenin mi?”

“Özellikle oğlanın ama kadın kalabilir. Karşınıza çıkan bütün korumaların işini bitirin. Ben de birkaç gün içinde gemiyle hemen arkanızdan geleceğim. İstedığınızı alabilir, istediğinizi öldürebilirsiniz ama bunu dikkatleri üstünüze çekmeden gece yapın. Oradan olabildiğince çabuk ayrılın, çünkü ben bir kurtarıcı gibi görünmek istiyorum ve sizinle görünmem iyi olmaz.”

“Bu pahalıya patlar.”

“Ne kadar pahalıya?”

“Yirmi bin Dinar.”

“Bu çok fazla.”

Liderlerinden gelen bir işaret üzerine grup ayağa kalkmaya başladı.

“Tamam, tamam, oturun, Allah aşkına. Size on beş bin veririm, oraya çabuk varmak için bir kadırgamı da alabilirsiniz.”

Grubun lideri yavaşça tekrar yerine oturdu ve soğuk bir tavırla başını salladı. Yanındakilerden birine bir şeyler mırıldandı, adam kalkıp gitti. El-Muntakim bir kalleslik yapıp yapmayacaklarını merak ederek gerildi fakat adam birkaç dakika sonra bir tepsi çay ve küçük fincanlarla geri döndü. Pek temiz olmayan fincanlardan içtikleri acı çayla anlaşmalarını mühürlediler ve malikânenin yeri ile yerleşkenin planından bahsetmeye başladılar.

Grubun lideri işi yapmadan evvel altınların yarısını almayı talep etti ve epey çekiştikten sonra, geri kalanını görevin başarıyla yerine getirildiğinin kanıtını sunduktan sonra almayı kabul etti. El-Muntakim çocuğun kellesini ve ellerini görmek istiyordu. İş tamamlandıktan sonra kanıtın nasıl teslim edileceğini konuştular.

* * *

Daha sonra El-Muntakim kendini niyetlendiğinden çok daha erken Fayoum'a giderken buldu. Fedailerin ziyaretinden sonra orayı tam bir karmaşa içinde bulmayı bekliyordu. O da Halide Hanım'ın orayı idare etmek için iyi bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu bahane ederek ipleri eline alacaktı. Fayoum'un bütün geliri ne konacağını düşününce gülümsedi.

Beneade köyü görününce fark ettiği ilk rahatsız edici şey bir gün önce gönderdiği kadirganın orada olmamasıydı. Belki gece gitmişlerdi ve nehrin Kahire yakınındaki kollarından birine demirleyerek onun emirlerini bekliyorlardı. Fedailerin görevlerini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu. Başarılı olmamaları düşünülemezdi bile.

Gemisi tam güneş ufukta yükselirken kalabalık ve gürültülü kıyıya yaklaştı. İskeleye çıkarak atların gemiden indirilmesini bekledi. Kulübelerle küçük evlerin yakınında kıyıda yükselen ilkel kalenin etrafında toplanmış kalabalığı görünce şaşırdı. Nihayet atları ve adamları indi ve hep beraber kaleye doğru ilerleyerek oradan Fayoum'da malikânenin olduğu yöne saptilar. Kalenin etrafında toplanan insanların yanından geçerken

El-Muntakim durakladı ve adamlarından birinden neler olduğunu öğrenmesini istedi.

Ona geceleyin büyük bir kargaşa çıktığını ve hemen ardından rıhtıma demir atmış olan geminin gittiğini söylediler. İçlerinden biri çığlıklar ve çatışma sesleri duyduğunu söyledi ama şiddet olduğuna dair, yolun ortasında boğazı kesilmiş halde yatan Efendi Abbas'ın seyislerinden birinin cesedinden başka bir işaret yoktu.

El-Muntakim atını hırsla mahmuzlayarak doludizgin uzaklaştı. Öfkeyle küfrederek dörtnala ilerlerken kafası karışan adamları da onu takip ediyordu. El-Muntakim kafası sorularla dolu halde malikâneye ulaştığı zaman bütün yerleşkenin terk edilmiş olduğunu gördü. Kapılar yarı açıktı ve görünürde hiç muhafız yoktu. İhtiyatlı bir şekilde içeri girdiler ama çok geçmeden onları karşılayacak kimsenin olmadığı anlaşıldı.

El-Muntakim öfkeden köpürüyordu. Atıyla boş yerleşkede dolaştı ve kararmış ve hasar görmüş evi, etrafa gelişigüzel saçılmış eşyaları dikkatle inceledi. Ahırlarda at yoktu. Bir köşede bir kemik kemiren bir köpek dışında onları selamlayacak kimse yoktu. Aceleyle gittikleri belliydi.

Adamlarından biri tereddütle yanına yaklaşıp konuşmak isteyince öfkeli düşüncelerinden uzaklaştı.

El-Muntakim adam atından inip önünde yere kapanmadığı için onu bayılıta kadar dövmek isterdi ama o en iyi askerlerinden biriydi ve suratını asarak konuşmasını homurdandı. Adam arkasındaki kapıyı göstererek, "Karadan gitmişler, efendim, izlerini gizleyememişler," dedi. "Kalabalık bir grup, yanında eşyaları da var, onları takip edebiliriz! Saklanmak için çöle gidiyorlar. Akşam olmadan yakalarız, inşallah."

El-Muntakim askere sertçe baktı. "Ne kadar olmuş?"

"Bu sabah gitmişler, efendim, belki dört veya beş saat önce."

El-Muntakim hiç oyalanmadı. Atını çevirerek dörtnala yerleşkeden çıktı. "Bu bölgede kalmış olanlar varsa bulun!" diye bağırdı, adamların büyük kısmını yanına alıp uzaklaşırken.

*Geceydi ve gökyüzü berraktı
Ve ay pırıl pırıldı
Ve bıraktı anlayış küresinde dolaşayım
Işığı ve rehberliğiyle bana yol göstererek.
Shelomo İbn Gabriol*

Bölüm 24

Kadırga Köleleri

Malek geriye bakmak için atını durdurmadı ama giderken müzengilerin üstünde ayağa kalkarak dönüp arkasına baktı. Bunu belki yüzüncü defadır yapıyordu. Çok süratli ama yine de atları aşırı yormayacak hızda gidiyordu. Daha gidecek çok yolları vardı. Güneş artık tepe noktasını geçmişti ve yaz sıcaklığı hepsini kavuruyor ve hem insanların hem de hayvanların enerjisini tüketiyordu.

Nil'in yeşil sahillerinin bu kadar batısında çöl, burayı tanımayanlar için yollarını şaşırtan engebeli alçak bayırlarla kayalardan ibaret boş bir araziydi. Neyse ki adamları hayatları boyunca bu bölgede yaşadıkları için burayı iyi tanıyorlardı.

Moeris havzasının güneyinde bulunan Moerh vadisinin çıkışındaki tepeleri geceleyin aşmışlardı. Gölün batı ucundaki eski kanallar boyunca ilerlemiş ve Kasa Kerdoun Dağı'nın çevresinden dolanmak için sadece incecik bir ayla yıldızların aydınlatığı yolda yetmiş metre kadar tırmanmak zorunda kalmışlardı. Malek alçak ama dik dağları aşarken dönüp Birket el Karun Gölü'nün ışıldayan sularına baktı. Bir gün geri dönmeyi umdu ama bu tür düşüncelere dalacak zaman yoktu. Batıyı işaret ederek alçak sesle adamlarına seslendi.

Batıya doğru yönelerek çölün içine daldılar. Daha sonra yön değiştirip güneye dönecekler, sonra doğuya, gemiyle buluşmayı umdukları, nehir yolundaki terk edilmiş köye gideceklerdi.

Malek arkadaşlarının ve ailenin güvende olması için bir dua mırıldandı. Yolun sonuna ulaşana kadar amaçlarını gerçekleştirep gerçekleştiremediklerini bilemeyecekti. Eğer başaramazlarsa şüphesiz ya ölecek veya esir düşeceklerdi ve o da bu yolculuğu boşuna yapmış olacaktı. Kazım'ın idam edileceği ve Halide Hanım'ın kızı Yasemin'le birlikte bir köle hayatı yaşamaya zorlanacağı olasılığını düşünmek bile istemiyordu.

Süleyman'la Max'i düşündü. Allah yoluna ne kadar tuhaf insanlar çıkartmıştı. Onların hâlâ yanlarında olmasına ve Efendi Abbas'ın öfke içindeyken onları öldürmediğine şükretti. Süleyman garip biriydi, buna şüphe yoktu. Hem de çok garipti ama ona ihtiyaçları olduğu zaman güçlü bir müttefik olduğunu ispatlamıştı, Max de öyle.

Adamlar güneye sapma vaktinin geldiğini söyleyince dikkatini tekrar yola verdi. Bu taşlık arazide en az otuz beş kilometre kadar yol aldıklarını biliyordu. Son defa geri dönerek pusun içinden arkada bıraktıkları yola baktı ve gözlerini kıptı.

Çok uzakta küçük bir toz bulutu vardı. Askerlerinden birine seslendi.

“Hasan. bak! Ne o?” diye sordu, beklediği yanıtı alacağını umarak ama aynı zamanda içinde hafif bir korku da hissederek.

“İzimizi buldular, Oustez.”

* * *

Abbas'ın ailesiyle diğerlerini taşıyan kadirge büyük nehrin batı sahiline demir attı. Sahilden nehre doğru kazıklarla kalaslardan yapılmış alçak bir iskele uzanıyordu. Malek buranın uzun zaman önce taş ocağından çıkarılan taşların Kahire'ye ve İskenderiye'ye nakledildiği yer olduğundan bahsetmişti. Ama son yıllarda artık taş ocaklarına ihtiyaç kalmadığı için iskele bakımsızlıktan harap olmuştu. Köy de terk edilerek viraneye dönmüştü.

Talon çökecek gibi görünen iskeleye şüpheyle baktı ve atları yükledikleri zaman bu gevşek tahtaların üstünde nasıl yürüyeceklerini merak etti. Aniden bir şapırtı sesi duyunca dikkati dağıldı. Etrafına bakınca mürettebattan iki kişinin kürek-

çilerden birinin cesedini suya attığını gördü. Adam açlıktan ve yorgunluktan ölmüştü. Talon şaşkınmamıştı; bu insanlar aşağıda davulun ritmiyle bir tür akıllara zarar dans yapan iskeletlerdi. Zincirlendikleri yerde oturuyor ve güçleri tükenince ölüp gidiyorlardı. Bu nemli sıcakta daha da çabuk ölüyorlardı.

Talon gidip o insanları kendi gözleriyle görmeye karar verdi. Ambar kapağını kaldırarak adımını aşağı atar atmaz yüzüne yumruk gibi çarpan sıcak ve pis koku yüzünden kusak gibi oldu. Şaşkınlık içinde karşısında, ortadaki koridorun iki yanındaki sıralara ikişer ikişer zincirlenmiş adamlardan oluşan dört sıra gördü. Kapalı güvertenin karanlığında en arkadakileri göremiyordu. İçeriye sadece serenlerin yanındaki küçük ızgaralardan hava giriyordu. Talon iki uçtaki ambar kapakları açılırsa içeride hoş bir esinti olabileceğini fark etti.

Kendisini karşısındaki insan enkazlarına bakar halde buldu. Afrika'nın epey güneyinden gelen insanların ve Nubialıların gür sakallı ve dövme yüzlerindeki mavi ve kara gözler kendisine dikilmişti. Siyah ve beyaz adamlar, hepsi de aynı davula uyuyordu. Yüzlerindeki ifade o karanlıkta anlaşılmıyordu ve çoğu başkaldırıyormuş gibi görünmemek için bakışlarını yere indirmişti. Hayret içinde kalan Talon yerinden kımıldayamıyordu. Bir zamanlar iri yarı bir adam olduğu belli olsa da şimdi eski halinden eser kalmamış ve hiç korku emaresi göstermeden gözlerini kendisine dikmiş olan bir kürekçi çekti dikkatini.

Talon bir an kendisinden korkmayan bu açık mavi gözlere baktı. Sonra başını sallayarak dönüp merdivenden yukarı çıktı. Halide'nin çocukları ve hizmetkârlarıyla yakıcı sıcaktan kaçmak için sığındığı kamaranın üstündeki arka güvertede Max'i buldu. Yaz ortasıydı ve Malek bu zamanda Nil'in yükselerek taşıdığını söylemişti. Gerçekten de Talon akıntının hızlandığını ve suyun renginin değiştiğini görebiliyordu.

Max ona kaygıyla baktı. "Hayalet görmüş gibisin."

"Gördüm, Max. Aşağıdaki adamlar hayalet gibiler ve çoğu da bize benziyor," dedi Talon.

Yüzünde çaresiz bir ifadeyle Max'e döndü. "Max, bu adam-

lar konusunda bir şey yapmalıyız. Aralarında Hristiyanlar da var. Ve diğerleri... Onlar da bu yaşadıklarından daha iyisini hak ediyorlar.”

Max sertçe ona baktı. “Onları serbest bırakmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Onları bırakırsak biz ne yaparız? Onlar olmadan bu gemiyi nasıl idare ederiz? Ya kaçıp giderlerse?”

“Ben bir düşüneyim,” dedi Talon arkasını dönüp, nehrin kıyısındaki soluk bitki örtüsünü seyrederek. Haldun’un söylediğine göre yakında taşkınlar sayesinde her yer yemyeşil olacaktı. Talon dikkatini kürekçiler meselesine odakladı.

“Kölelere bir çıkış yolu sunabiliriz, Max. Evet, ya. Buldum, Max!” diye bağırdı, arkadaşının kolunu tutarak. Max inledi. “Ah, affedersin, unutmuşum,” dedi Talon, hemen pişman olarak.

“Önemli değil, T... Süleyman. Aklına ne geldi?”

“Hanımım bana özgürlüğümü geri verdi. İstediğim zaman gidebilirim ama ona en azından o ve çocuklar güvende olana kadar gitmeyeceğimi söyledim. Bu gemi bizim özgürlüğe giden yolumuz, anlamıyor musun? Bu gemide kürek çeken adamların çoğu ya savaşta ya da denizde ele geçirilmiş Hristiyanlar. Bizim yaşadığımız çatışmayı hatırlasana.”

Max başını salladı. “Ama Malek’le hanım kabul edecekler mi?” diye sordu, şüpheli bir sesle.

“Benim gitmemi kabul ederler ama... sen? Şey... Sen hâlâ bir kölesin, Max; seni geride bırakmak zorunda kalabilirim,” dedi Talon, çok alınmış gibi yapan arkadaşına haylazca sırtarak.

“Ya bu insanlara bizim için savaşmaları ve kürek çekmeleri şartıyla özgürlüklerini vaat edersek?”

“Sadece Malek’i değil, Panhsj’ı ve diğerlerini de ikna etmek için epey uğraşman gerekecek, bence,” dedi Max, her zamanki sağduyusuyla.

Gerçekten de kolay olmadı. Talon önce mürettebattan biriyle aşağı indi ve biraz önce dik dik kendisine bakmış olan adamı işaret etti. Tayfa adamın zincirlerini açtı ve sürükleyerek Talon’un beklediği gün ışığına çıkardı. Panhsj’la Max ortalıkta dolanarak onları izliyorlardı.

Talon önünde diz çökmüş olan adama Frenkçe hitap etti. "Ayağa kalkabilirsin," dedi ve tayfalara gitmelerini işaret etti. Adam ayağa kalktı ama hâlâ gururlu bir tavırla gözlerini onlara dikmişti. Tayfalar kendi aralarında mırıldandılar. Talon malikânedен gelenlerden birkaçına gözlerini bu suratsız tayfalardan ayırmamalarını söyledi. İki taraf da birbirlerinden hiç hoşlanmadığı için Talon'un bu isteğini canı gönülden yerine getirdiler.

Talon'un önündeki yaratık pis ve açtı, uzun sakalı kırçillaşmıştı ve hiç şüphesiz bit kaynıyordu. Vücutundaki yaralardan pis bir koku yayılıyordu. Üstünde sadece kir içinde bir peştamal vardı. Yüzü bitkinlikten kırış kınıştı ama yine de meydan okuyan bir tavrı vardı. Gözlerini Talon'a dikerek sessizce bekledi.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu Talon.

Adam sanki konuşmaya alışık değilmış gibi boğazını temizledi ve vurgulayarak Frenkçe, "Anlıyorum," dedi.

"Nerelisin ve bu gemiye nasıl düştün?"

"İngiltere ismindeki ülkeden geldim. Ben bir Normandiyalıyım," dedi adam, gururlu bir tavırla. "Gemimizi bu korsanlar ele geçirdi. Köpek balıkları gibi sürü halinde geldiler ve çoğumuzu öldürdüler ama ben ve arkadaşlarımdan bazıları esir alındık."

"İsmin ne?"

"Wellford'lu Henry."

"Benim adım Süleyman; tanıştığımız iyi oldu, Henry. Bu gemiyi Kudüs Krallığı'na götürmek için yardımına ihtiyacım var ama bunu yapmadan önce bazı insanların onlara ait olan bazı şeyleri tekrar elde etmesine yardım etmemiz gerekiyor. Anlıyor musun?"

Henry ağzı açık ona bakakaldı. Adamın tekrar özgür olabileceğini anlaması için biraz yiyecek ve içeceğin yardımıyla biraz zaman geçmesi gerekti. Talon'la Max'in ona anlattıklarını dinlerken yavaş yavaş durumu anlamaya başladı.

"Anladığıma göre bir süre daha kürek çekmeye devam etmemiz gerekiyor ama gideceğimiz yere varınca özgür kalacağız ve siz bizi yanınızda Kudüs Krallığı'na götürmek istiyor-

sunuz,” dedi, kafası karışmış gibi bir ifadeyle. “Sevgili Tanrım, eğer bu gerçekse bir mucize olmalı!” diye bağırdı.

“Eğer bugün zincirleri çıkartırsak aşağıdakilerden hangilerinin bizimle kalacağını, hangilerinin ilk fırsatta denize atlayacağını bilmemiz lazım,” dedi Max.

“Çoğunu tanıyorum. Onlar da Normandiyalı; hepimiz denizciyiz ama kötü kader bizi bu cehenneme attı. İki aydır bu gemideyim ve eğer karnımızı doyuracağınıza ve bizi bırakacağınıza söz verirsiniz çoğunu kalmaya ikna edebilirim. Sarazenler ve o kara adamlar adına konuşamam. O kâfirler on kişi kadar.”

“O siyahlar Panhsj’ın geldiği bölgeden olabilir. Ona ne düşündüğünü soralım,” dedi Talon, Max’e.

“Kimsiniz siz? Kutsal Meryem adına kimsiniz siz?” diye sordu Henry, gözlerini onlara dikerek.

“Şu anda ne kadar az bilsen o kadar iyi, Henry. Tanrı’ya ve bize güven, zira biz sizi özgür görmek istiyoruz,” dedi Max.

“Gemideki mürettebat er geç sorun çıkartacak,” dedi Talon.

“Eğer bana bir kılıç verirsiniz, ben bunun icabına bakabilirim, efendim,” diye atıldı Henry.

Max gülümsedi. “Görüyorum ki uzun süre zincirlenmek dövüşme isteğini köreltmemiş,” dedi.

Talon, Max’le Henry’nin yanından ayrılarak Panhsj’ı bulmak için geminin kış tarafına yürüdü. Panhsj omzunun üstünden arkaya baktı.

“Şimdi de bir köleyle konuşup ona yiyecek veriyorsun. Neden artık yaptığın hiçbir şey beni şaşırtmıyor, Süleyman?” diye sordu.

“Dostum, adamlarımıza katılacak küçük bir ordumuz olabilir,” dedi Talon sakın bir tavırla.

“Pof! Bu bostan korkulukları kendilerini savunmak için bile kollarını kaldıramaz,” dedi Panhsj, dudak bükerek.

“Ama kürek çekebilirler ve eğer onlara yiyecek verirse... kollarını da kaldıracaklardır,” dedi Talon.

Sonraki bir saati Panhsj’ı bu kürekçilerden daha fazla yararlanabileceklerine ikna etmeye çalışmakla geçirdi. “Bu mürettebat

ilk fırsatta bize ihanet etmekle kalmayacak eğer bir çatışmaya girersek muhtemelen hepimizi arkamızdan vuracaklardır da.”

“Haklısın; bizim için bir tehlike onlar,” dedi Panhsj, düşünceli bir tavırla.

“Aşağıdaki adamlar sadece kürek çekmekle kalmayabilirler; biraz yiyecek ve ihtimamla bize köstek olmak yerine destek de olabilirler. Oradaki adam bir denizci, Panhsj, sende de benden de daha çok işe yarar,” dedi Talon, Henry’yi işaret ederek.

Panhsj gönülsüzce başını salladı. “Aşağı inip benim ülkemden kimse olup olmadığına bakayım.”

Bir süre sonra düşünceli bir halde kış güvertesine geri döndü.

“Benim bölgemden sadece bir kişi var; aynı kabileden değiliz ama iyi iletişim kurduk. Yanında bizimle çalışacak on adam var. Geri kalanları bilmiyorum, Süleyman. Bunu yaparak hanımımın ve efendi Kazım’ın hayatını büyük riske atıyoruz.”

“Allah bizim yanımızda, dostum. Daha sonra, Malek de bize katıldığı zaman, mürettebatı etkisiz hale getirip aşağıdaki denizcilerden bazılarını onların yerine geçiririz, o zaman artık mürettebat hakkında kaygılanmamıza gerek kalmaz. Aşağıdaki adamların geri kalanı bu işin icabına bakar, hele bir kürek çekmeyi öğrensinler.”

Panhsj kıkır kıkır gülerken dövmeleleri kırıştı. “Şu kurnazlığın bir efsane haline gelecek, Süleyman. Şimdilik bu adamı diğerlerinin yanına götür, vardığımız zaman hepsini serbest bırakırız.”

Talon, Henry’nin yanına döndü ve Asvan’a ulaşip gemiye yolcularını aldıkları zaman onları serbest bırakacaklarına söz vererek adamı aylardır yaşamış olduğu o pisliğe geri dönmeye ikna etti. Adam giderken verdiği sözü tutabilmeyi umut ediyordu.

*Git şimdi, savaşmaya:
Saldır etrafa
Sarhoş bir gururla:
Boyun eğeceksin zamanla
Küçümsemenin ve
Aşağılamanın şarabıyla
Yakında seni aldatacak olan.*

Yedaya Hapenini

Bölüm 25

El Muntakim

El Muntakim adamlarıyla beraber nihayet Fayoum'daki Emalikâneye geri döndüğünde öfkeden köpürüyordu. Bomboş çölde üç gündür yol almaktan bitap düşmüşlerdi ve efendilerinin asabiliği çok korkutucuydu. Kimse kadınlardan, erkeklerden ve hayvanlardan oluşan bu kadar büyük bir kalabalığın Fayoum'un batısındaki bu kıraç arazide nasıl böyle ortadan kaybolabildiğini anlayamıyordu. El Muntakim öfkелendiği zaman acısını adamlarından çıkartırdı, onun için herkes ondan uzak duruyordu.

El Muntakim malikâneyi yakmamış olmasının isabet olduğunu düşündü, yoksa dinlenmek için Beneade limanında bağlı olan Dromon'una gitmek zorunda kalacaktı. Avluyu ve yarısı yanmış büyük evin kalıntılarını incelerken, pek konforlu değil, diye düşündü. Yangının verdiği zarara rağmen kısa bir süre kalınabilecek haldeydi.

Attan indiği zaman hoş bir sürprizle karşılaştı. Arkada bıraktığı adamların lideri öne çıkarken, iki adam sürükleyerek bir kadın getiriyordu. Korkmuş görünen kadın gençti ve dermansızca karşı koyuyordu. Adamlar onu yere, El Muntakim'in ayaklarının dibine fırlattılar ve kadın başı öne eğik orada kalakaldı.

“Kim bu?” diye sordu El Muntakim, kadının çenesini tutup kaldırıarak.

“Geldiğimizde kaçmaya çalışıyordu. Yanında kendisinin olduğunu iddia ettiği kumaşlar vardı. Galiba bir hırsız, efendim,” dedi adam, sırtarak.

Kadın gerçekten genç ve güzel, diye düşündü El Muntakim, kızın yaşlarla ıslanmış yüzüne bakarken.

“Hırsızlara ne yaptıklarını biliyorsun, değil mi? Bana kim olduğunu söylersen sana hiç zarar gelmeyecek,” dedi usulca ama sesindeki tehdidi fark etmemek mümkün değildi.

Anyess korkudan titriyordu. Buraya geri dönmemesi gerektiğini biliyordu ama terk edilen malikânede kalan o değerli, rengârenk kumaşlar aklına takılmıştı. Ailesiyle birlikte başının çaresine bakmaya terk edildiğini düşünerek biraz da içermişti.

Annesi gitmemesi için yalvarmıştı ve eğer babası hayatta olsaydı kalması gerekirdi ama inat etmiş, ısrarla güvende olacağını söylemişti. Sonunda erkek kardeşi onunla gitmeyi kabul etmişti ve ikisi evin içindeyken yabancılar avluya girmişti.

Atların sesini duydukları zaman kardeşi onunla birlikte kaçması için çaresizce ona seslenmişti ama artık çok geçti. Kardeşi kaçmayı başarırken o evde sıkışıp kalmıştı.

Çapulcuların onu bir çamaşır dolabında gizlenirken bulması uzun sürmemişti. Onu sürükleyerek dışarı çıkarmışlar, gülüp alay ederek elden ele geçirmişlerdi. Her yanını ellemişler, ona aç şehvetli gözlerle bakmışlardı. Liderleri efendilerinin gözüne girme fırsatını yakaladığı için daha ileri gitmemişlerdi. Liderleri ona karşı çıkanları kılıcının kabzasıyla ikna etmiş, hatta onu dinlemeyen birinin kolunu kesmiş ve itaat etmedikleri zaman efendilerinin ne kadar öfkeli olduğunu hatırlatarak onları uyarmıştı.

İşte kız şimdi yerde El Muntakim’in önünde yatıyordu ve adam sorusunu tekrarladı. Bu sefer kızı saçlarından yakalayarak başını geriye itip kendine bakmaya zorladı. “Kimsin ve burada ne yapıyorsun?”

“Ben... Ben bir hizmetkârım, efendim. İsmim Anyess, lütfen bana zarar vermeyin!” diye ağladı kadın.

“Bana hanımının nerede olduğunu söylersen nazik olurum. Söylemezsen, seni günlerdir kadın yüzü görmemiş adamlarımın eline veririm.” Kadının yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce bir kahkaha attı.

Anyess’in düşünmek için çok zamanı yoktu. El Muntakim hızla başını sallayınca acıyla bağırdı. Düşünmeden bildiklerini söyledi ama bildikleri yanlıştı. Anyess hanımının İskenderiye’ye gittiğini sanıyordu; ya karadan ya da nehirden gitmeyi planlamışlardı.

* * *

El Muntakim, geri dönme niyetinde olduğu için, oradan ayrılırken malikâneyi az çok bulduğu gibi bıraktı. Şimdi sahibi olduğu bir yeri yıkmanın anlamı yoktu. Beneade limanına vardığında diğer gemisinin şimdi muhtemelen Halide Hanım’ın eline geçtiğini ve büyük ihtimalle kuzeye gittiğini öğrenince öfkeden köpürmüştü. Nehrin yukarısında onu nasıl görmediği kafasını karıştırmıştı ama gemisi yoktu işte ve Beneade halkı gemi ortadan kaybolmadan hemen önce bir çatışma yaşandığını söylüyordu. Gemisini şu Halide denilen kadının çalmış olması onu iyice çileden çıkartıyordu.

Halide Hanım’ın önündeki seçenekleri düşünen El Muntakim onun büyük ihtimalle babasının yaşadığı İskenderiye’ye gideceğine karar verdi ve bunu oraya gidip öğrenmek niyetiyle yola koyuldu. İyimser bir ruh hali içindeydi, çünkü kadınla oldukça hoş bir gece geçirmiş ve sonra eğlenmeleri için onu adamlarına bırakmıştı.

Anyess’in cesedini o gün daha sonra ziyaretçiler gittikten sonra kardeşi buldu. Acı acı ağladıktan sonra onu gerektiği gibi gömmek için annesini bulmaya gitti.

* * *

Efendi El Muntakim, Halide Hanım’ın babası Emir El Hakim ibn Hudafa Ghassan’ın evine buyur edildi. Uzun uzadıya selamlaşma faslı bittikten ve iki adam paha biçilmez bir halının üstüne

serpiştirilmiş yastıkların üstüne rahatça oturduktan sonra kahve ikram edildi. Yaşlı adam dikkatle konuştu, "Biz pek sık böyle onurlandırılmayız, Efendi El Muntakim."

"Ben her zaman kötü haber getirmem, efendim," dedi El Muntakim. Konakta ne Halide'nin ne de çocukların olduğuna dair bir iz yoktu, en azından bu kadarını görebiliyordu.

"Efendi Abbas'ın başına gelen o korkunç kazadan sonra konağının yağmalandığını hatırlarsınız, efendim."

El Hakim içini çekti. "Sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Her gün oğlum Abbas için yas tutmaktan ve kızım Halide için ağlamaktan vazgeçemedim. Her şeye kadir Allah'a oğlumun ruhuna merhamet etmesi için dua ediyorum."

"Ben de her gün namazda silah arkadaşım için dua ediyorum," dedi El Muntakim, dindar bir tavırla ve sonra ekledi, "Efendim, ben de işte bunun için yardımınızı istemeye geldim."

"Söyleyin, yardım etmek için elimden geleni yaparım. Konu nedir?" dedi El Hakim, aniden sesi kuvvetlenerek.

"Kızınız ortadan kayboldu, efendim. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve Sultan, Allah onu korusun, çok kaygılanıyor. Hepimizden ona ve ailesine ne olduğunu bulmamızı istiyor. Benim görevim gelip sizi görmektir." Yaşlı adam sersemlemiş görünüyordu. "Siz ne diyorsunuz, Allah aşkına? Kızım ortadan mı kayboldu? Bu nasıl olabilir? Fayoum'daki malikânede değil mi?"

El Muntakim şaşkın görünüyordu. "Habercilerim onun artık Fayoum'da olmadığını söylüyor. Size onun burada olup olmadığını sormak için geldim. Efendi Abbas'ın arkadaşları onun güvenliği ve sağlığı için çok endişeleniyorlar."

"Ama mutlaka Fayoum'a giderdi. Evliliğinin en mutlu yıllarını orada geçirdi. Başka nereye gitmiş olabileceğini bilmiyorum!" diye bağırды yaşlı adam, heyecanla.

"Ondan hiç haber almadınız mı?" diye sordu El Muntakim, nazikçe.

"Almadım, bu da şaşırtıcı. Eminim, Fayoum'a döndüğü zaman bana yazardı. Beni rahatlatmak için kendisinin ve çocukların iyi olduğunu bildirirdi."

Bu konuyu uzun uzadıya konuştular ve nihayet El Muntakim oradan ayrıldı.

* * *

Daha sonra İskenderiye'deki evine geri dönen El Muntakim durumu düşündü. Şair Umarah'ın gemiyle Endülüs'e gittiğini duymuştu ve kendisi de öyle yapmak niyetindeydi. Sultan'ın bu işe karıştığını bilip bilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Casusları ona Sultan'ın askerleriyle geri dönerek şairi görmek istediğini ve ona şairin gittiğini söylediklerini haber vermişti. Böylece Sultan'ın elinde onu bu komployla ilişkilendirecek kimse kalmamıştı ama yine de yokluğu fark edilmişti. Geri dönmesi ve Sultan'ın huzuruna çıkarak bahaneler sunması gerekiyordu. Riskliydi ama göze almaya değerdi, çünkü sonucu ağır olabilirdi ve El Muntakim korkak değildi.

Halide Hanım'ın böyle ortadan kaybolması karşısında hâlâ hiddetliydi. Bir kadın nasıl bu kadar becerikli olabilirdi ama onu bulmaya kararlıydı. O ve oğlu bu komployla arasındaki son olası bağlantıydı ve Halide göz koyduğu mülkü istese de istemese de ona verecekti. Yanına iki hizmetkâr çağırarak, "Halide Hanım'la oğlunun izini bulmak için bütün ülkeyi arayacaksınız," dedi. "Eğer başka bir ülkeye gittiyse, bunu bilmek istiyorum. Eğer hâlâ Mısır'daysa bunu da hemen bilmek istiyorum. Ben Kahire'ye geri dönüyorum."

* * *

Büyük Kahire çarşısının ortasında, kalabalık dar sokaklardan birinin hemen kenarında üç adam ihtiyatla ikinci kattaki bir odaya girdi. Pis ve neredeyse bomboş olan odaya usulca girerken elleri kılıçlarındaydı. Liderleri hemen bir köşede duran döşeği ve üstünde yatan hareketsiz bedeni gördü.

Hızla yatağa doğru giderek adamın hayatta olduğuna dair bir işaret olup olmadığını görmek için yere diz çöktü. Yaklaşan ölümün pis kokusuyla yüzünü buruşturarak dinledi. Sonra eliyle adamın böğründe kanla kaplı yaranın üstünde dolaşan sinekleri

uzaklaştırdı. Akıntının olduğu yara bölgesi kurtçuklarla doluydu. Etrafına bir göz attı; yerde bir kılıçla yine üstü sineklerle dolu kanlı paçavralar duruyordu, bir köşeye de küçük çantalar atılmıştı. Yeni gelen, adamı sarstı ve yaralı inleyerek onu bu baygınlıktan kimin çıkardığını görmek için gözlerini araladı. Çok zamanı kalmamış gibi görünüyordu. O Fayoum'dan kaçan Fedai'ydi ve şimdi çarşının arkasında sıçanlarla dolu pis odasında ölüyordu.

"Su! Su verin..." diye mırıldandı.

Adamların lideri diğerlerine biraz su getirmelerini işaret etti. Biri yandaki küçük odaya gidip büyük bir çömlek suya bir kâse daldırdı. Yaralıya yardım ederek biraz doğrulttular ama adamın boğazı ve dudakları o kadar kurumuştur ki zorlukla yutkunabildi.

"Ne oldu, Yusuf? Neden yaralısın, diğerleri nerede?" diye sordu adamların lideri, sertçe.

"Onlar... öldü. Bize El Muntakim ismindeki adam için Fayoum'a gitmemiz söylendi. Çok altın verdiği için Efendi kabul etti," diye fısıldadı Yusuf.

"Altını almaya geldik ama... ötekiler öldü mü dedin? Başaramadınız mı?"

"Hayır. Bizim yöntemlerimizi bilen biri var. O Hasan'ı öldürdü, sonra da beni yaraladı. Daha önce hiç bu kadar usta biriyle dövüşmemiştim. Süleyman isminde biri, bana bir Fedai olduğunu söyledi. Sanki beni uyarmak ister gibi Farsça konuştu. Tam gözlerimin içine baktı ve dedi ki," Yusuf bitkin halde pis döşegİN üstüne yığıldı.

"Mahmud'a ne oldu?" diye sordu adamlardan biri, arkadaşının üstüne sinen ölümün kokusuyla bumunu kırıştırarak.

"Bilmiyorum ama onun da öldüğünden eminim. Çok hızlıydı... şu Süleyman. Frenkler gibi yeşil gözlüydü," dedi Yusuf zayıf bir sesle, sonra yüzü acıyla buruşarak gözlerini kapattı. Hepsisi hayret içinde birbirine baktı. Bunu beklemiyorlardı ve Yusuf hızla ölüyordu.

Kısa süre sonra, bir örnek bol pantolonlar, kısa çizmeler ve belinden kahverengimsi kızıl bir bağla tutturulmuş bol gömlek-

ler giyen üç genç adam odadaki altını aldılar. Yusuf'un cesedini odada bırakarak geldikleri gibi sessizce dışarı süzöldüler. Silahlarını kıyafetlerinin içine gizlemişlerdi ama yine de tehditkâr bir görünüşleri olduğu için sokaktaki kalabalık onlardan uzak duruyordu. Suriye yakınındaki Trablus vilayetinin kuzeyine uzun ve tehlikeli bir yolculuk yaptılar. El Muntakim'in verdiği altınları teslim ederken Efendi'ye bir mesaj vermeleri gerekiyordu.

* * *

Sultan Selahaddin Eyyubi etrafı kâtipleri ve birkaç komutanıyla sarılmış olarak muhteşem tahtında oturuyordu. Selahaddin'in bulunduğu makama uygun döşenmiş olan odadaki eşyalar uzun zaman önce Fatımi sultanlarına aitti.

Sultan ne bu güzel eşyaları uygun görüyor ne de kendisi için sultan sıfatını kullanıyordu, o daha ziyade bir askerin sade hayatını tercih ediyordu. Fakat ara sıra insanlara makamını hatırlatması gerekiyordu. Bu da öyle zamanlardan biriydi.

Perdeler ve halılar, eskiden Akdeniz'de düzenli sefer yapan tüccar filolarının getirdiği, bütün İslam dünyasındaki en kaliteli mallardandı. Şimdi bu denizi başkaları ele geçirmişti ve tüccarlar artık deve kervanları kullanıyorlardı.

O günkü son görüşmesini bazen El Muntakim olarak anılan kumandanı Efendi Kemosiri ibn Cibade ile yapıyordu. Sultan çok kızgındı ama yargıda bulunmadan evvel her zamanki gibi onu dinlemeye hazırlandı.

Efendi Kemosiri sert yüzünde pişman bir ifadeyle tahtın önünde diz çökmüş, Sultan'a bakıyordu.

"Allah'ın selameti üstünüzde olsun, Sultan'ım. Görevimin başından ayrıldığım için suçlu olduğumu biliyorum. Ama birkaç gün önce İskenderiye'de nehir hummasından ölen amcam Muhammed ibn Faris Favaz'ın cenazesine katılmaya gitmiştim. Bildiğiniz gibi yeğenim daha geçenlerde öldüğü için cenaze merasimiyle ilgilenecek kimse yoktu. Onu oğlu gibi benimsemişti için yaşlı adam çok üzülmüştü ve onu layığına defnedebilecek tek ben vardım.

“Burada olmadığım için son derece üzgünüm, Sultan’ım, yerime Efendi Bahir’i bırakmıştım ve ben yokken böyle korkunç bir trajedinin olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Eğer bunların olacağını bilseydim, Allah şahidimdir ki amcam için bile olsa asla gitmezdim, Sultan’ım. Olanları ancak dün gece döndüğümde öğrendim. Bugün de hemen size geldim.”

“Ölüleri layığıyla defnetme gereğine saygı duysam da sen burada kontrolü elinde tutmadığın için Negev’deki işimi bırakıp geri dönmek zorunda kaldım. Kahire’de bana ihanet edildiğini ve şairle birkaç kişinin daha bana karşı bir ayaklanma başlatmaya çalıştıklarını öğrendim. Bu konuda da mı bir şey bilmiyorsun, Kemosiri?” diye sordu Sultan.

“Kulağıma bazı söylentiler geldi ve hepsi... Ah, Sultan’ım, hepsi Efendi Abbas’ı işaret ediyordu. Bunu bana Bahir söylediği zaman inanamayarak ağladım, Sultan’ım.”

“Sana bunu Efendi Bahir mi söyledi?” diye sordu Sultan öne eğilerek, etrafındakiler ilgiyle mırıldanmaya başladılar.

Sultan elini sallayarak etrafındakilere dışarı çıkmalarını işaret etti ve oda boşalıp geride sadece muhafızlar kaldığı zaman Kemosiri’ye yaklaşmasını ve yanındaki bir tabureye oturmasını emretti.

“Anlat ama galiba duyacaklarımdan memnun kalmayacağım.”

Kemosiri sesini alçalttı. “Sultan’ım, iyi bir kaynaktan Efendi Abbas’ın sizin yokluğunuzdan faydalanarak kaleyi ele geçirecek olan bir grubun üyesi olduğunu duydum.”

“Sırtı kırık yatak döşek yatarken bunu nasıl yapabilir ki?” diye bağırdı Sultan. İnanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

“Efendi Bahir’le Abbas uzun zamandır birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, bu doğru ve emin olun, Bahir’in beni ikna etmesi için çok uğraşması gerekti. Ben her zaman Abbas’a hayran olmuş, Bahir’i daha önemsiz biri addetmişimdir. Ama ne ki kanıtı vardı, çünkü şair Umarah sık sık Abbas’ın evine gidiyordu ve onun da size karşı kurulan bu komploda parmağı olduğunu biliyoruz. Şimdi iki adam da meçhul kişiler tarafından öldürüldü. Peki, şair nerede, efendim? Onunla konuşmalıyız.”

“Kahire’de değil ve bulunamıyor,” dedi Sultan. Sesinde öfke vardı.

Kemosiri neredeyse gülümseyecekti. İşler beklediğinden iyi gidiyordu. Sultan uzaktayken Kahire’den ayrıldığı için başının deritte olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar Sultan’ın ondan kuşkulandığına dair hiçbir işaret görmemişti. Eğer kuşkulansaydı o anda orada oturuyor olamayacağını biliyordu.

“Bu Abbas’ın evindeki çatışmayı, yangını, onun ve ailesinden pek çok kişinin ölümünü açıklamıyor,” dedi Sultan soğuk bir tavırla.

“Bana anlatılana göre, Sultan’ım, her zaman düşüncesiz davranan Bahir Efendi Abbas’la yüzleşmek için oraya gitmiş ama onun yerine kılıçlarla ve mızraklarla karşılaşmış. Canını zor kurtarmış ve pek çok adamını kaybetmiş. Yangın daha sonra çıkmış olmalı, belki de yere düşen bir lamba yüzünden çıkmıştır. Ama Bahir geri çekildi ve neler olduğunu açıklamak için bana bir haberci gönderdi. Çok kızdım ve ona bunu yapmaması gerektiğini ve sizin emirlerinizi beklememiz lazım geldiğini ilettim.”

“Gönderdiğin haberci geldi ama onunla konuşmam gerektiğinde ortadan kayboldu,” dedi Sultan.

“Oğlanı buraya getirin!” diye bağırdı. “Negev’de Abbas’ın evinde çalışan bir çocuk bana geldi ama onun anlattıkları Bahir’in hikâyesiyle uyuşmuyor.”

Çocuğun gelmesi biraz zaman aldı; bu arada her zaman konuksever olan Sultan çay ikram etti ve Yemen’deki Turan Şah’ın başarıları hakkında derin bir sohbete dalmışlardı ki muhafızlar içeri bir delikanlı, daha çok bir çocuk getirdiler. Genç hemen Sultan’ın önünde secde etti ama Sultan, “Ayağa kalk, Haytam,” dedi. “Hikâyeni asil dostum Efendi Kemosiri’ye de anlatmanı istiyorum.”

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen çocuk saldırı sırasında nasıl kaçtığını ama sonra geri döndüğünü ve tanımadığı adamlar tarafından yakalandığını anlattı. Abbas’ın Süleyman ismindeki bir hizmetkârı onu kurtarmış ve ona Sultan’ı bulmasını ve ona komployu ve şairin bu işe karıştığını haber vermesini söylemişti.

Sultan ona teşekkür ettikten sonra çıkmasını buyurdu. Oğlan, Kemosiri'ye merakla baktı ama bir şey demedi, sonra yere kadar eğildi ve muhafızların eşliğinde dışarı çıktı.

Sultan, Kemosiri'ye baktı. "İşte görüyorsun, onun söyledikleriyle senin anlattıkların birbirini tutmuyor. Anlamıyorum, Kemosiri... Senin bir açıklaman var mı?"

Kemosiri birkaç dakikadır terliyordu. O çocuğu hatırlamamıştı ama çocuk pekâlâ onu hatırlayabilirdi. Ama besbelli hatırlamamıştı. Kemosiri rahat bir soluk aldı.

Sultan düşünceli bir tavırla konuşmaya devam etti. "Neden Bahir o şekilde öldürüldü? Çok korkunç bir ölüm olduğunu duydum. Böyle bir şeyi kim yapar, Allah aşkına?"

"Bahir'in ölümü yine Abbas'ın evine dikkat çekiyor, Sultan'ım. Ayrıca bu işe Fedailerin karıştığı söyleniyor."

"Fedailer mi! Sinan'la o sevimsiz uşaklarının bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Sizden nefret ediyorlar, efendim, hepimizden nefret ediyorlar. Onların İsmaili olduğunu unutmayın. Abbas'ın ailesinden birinin onlara Bahir'e bunu yapmaları için para vermesi hiç zor olmazdı. Belki bu işin bizim düşündüğümüzden daha fazla içindedirler. Her şey bir yana, Abbas'ın ailesi eskiden Fatimilere çok sadıktı." Bir süre sustu. "Bahir'e yapılanlar Allah'ın gözünde korkunç bir şey, Sultan'ım. Dostum Abbas için olduğu kadar onun için de yas tutuyorum. İşler nasıl bu hale geldi, Allah bilir ama düşününce kendime şu soruyu sormadan edemiyorum," dedi Kemosiri, yüzünde ıstıraplı bir ifadeyle. "Eğer Abbas bu bahsettiğimiz suçlamalar konusunda masumsa neden Halide Hanım size gelip korumanızı istemedi?"

Sultan düşünceli bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Haklısın. Kimse onun şu anda nerede olduğunu bilmiyor. Belli ki Abbas'ın evi yıkılmış ama o hayatta kalmış olmalı. Ama ne ondan ne de çocuklarından bir iz yok. Kahire'den gitmiş mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum, efendim. Ama İskenderiye'de olmadığını biliyorum çünkü oradan yeni döndüm. Orada olsaydı eminim bundan haberim olurdu."

“O halde nerede olabilir? Belki haklısındır, Kemosiri. Eğer masumsa neden hemen bana gelip yardım istemedi? Yapılması gereken buydu. Bu mesele çok karışık ama gerçeğe tanık olan hemen hiç kimse yok. Sen gittin; Abbas öldü, şimdi de Bahir. O kadar da değil, şair de tabanları yağlamış gibi görünüyor.”

Geriye yaslanarak kısa sakalını çekti.

“Sadık hizmetkârım Abbas’ın bana karşı komplo kurduğuna inanmakta çok zorlansam da ailesinin saklanması çok tuhaf. Bu bir tür suçluluğa işaret ediyor.”

Kemosiri rahatlayarak duyulur bir şekilde iç çekti. Alnı boncuk boncuk ter içindeydi ama şimdi durumun kontrolünü daha iyi eline aldığını hissediyordu.

“Söylentiye göre Halide Hanım’la ailesi Efendi Abbas’ın Fayoum’daki malikânesine gitmiş olabilirler, Sultan’ım.”

“O halde ona Kahire’ye gelmesi için haberci göndereceğim, böylece anlatacaklarını dinleyebiliriz. Oğlunun ismi Kazım mıydı? Varisi o ama bunun için benim onayımın alınması ve Abbas’ın isminin temizlenmesi gerekiyor.”

“Sultan’ım, görevimin başından ayrıldığım için affınızı diliyorum ve uygun gördüğünüz şekilde bu hatamı telafi etmek isterim. Size öncelikle şairle Abbas’ın ailesini bulup açıklama yapmaları ve yargılanmaları için huzuruza getirerek hizmet edebilirim.”

Sultan ona düşünceli bir şekilde baktı. “Evet, başıma çok dert açtın, zira eğer burada kalsaydın bunların hiçbiri olmaya-bilirdi ve bütün bunlarla uğraşmak için apar topar geri gelmek zorunda kalmazdım. Bu çirkin meselede gerçeğin ne olduğunu sadece Allah bilir ama iyi kumandanlara ihtiyacım olduğu için sana karşı hoşgörü göstereceğim.” Dosdoğru Kemosiri’nin gözlerinin içine baktı. “Senden şairi ve Abbas’ın ailesini bulup huzuruma getirmeni istiyorum. Bir de hikâyeyi onların ağzından dinleyelim.”

Kemosiri yerlere kadar eğildi. “Allah sizi korusun, Sultan’ım. Her zaman sizin mütevazı hizmetkârınızım.”

Eğilerek odadan çıktı ve düşünceli ama memnun bir havada konağına döndü.

Kemosiri konağına gelince Bahir'in eski koruması olan Akhom'u çağırdı.

İri yarı koruma elini kalbinin üstüne koyarak önünde eğildi.

"Hayır olsun, efendim. Beni mi çağırdınız?"

"Evet, Akhom. Akdeniz'den dönen kadırgayı alıp Endülüs'e gideceksin."

"Orası çok uzak, efendim. Bu yolculuğun nedenini sorabilir miyim?"

"Şair Umarah'ı bulup bana geri getireceksin. Kimse onun senin esirin olduğunu bilmeyecek. Eğer gerekiyorsa zincire vurup huzuruma getireceksin. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle, efendim. Her zaman sizin hizmetkârınızım."

"Eski efendinin güvenini boşa çıkarttığı gibi benimkini de boşa çıkartma, Akhom," dedi Kemosiri, buz gibi bir sesle.

Alnı ter içinde kalan Akhom yere eğildi.

"Aynı zamanda Halide Hanım'la oğlunun Endülüs'te olmadığından da emin olmalısın. Eğer oradalarsa oğlanı öldürüp kadını bana getir."

"Nasıl emrederseniz, efendim."

*Zaman titrek giysilerini çıkarıp
En iyi giysilerini giyip mücevherlerini mi taktı?
Yeryüzü şimdi keten cübbe mi giyiyor
İyi dokunmuş ve altınla işlenmiş?
Nil boyunca topraklar dama desenli.
Rahiplerin zırh göğüslüğü ve yeleği gibi
Ve çöl vahaları renkli halılar misali.
Yehuda Halevi*

Bölüm 26

Asvan

Talon yanında Max ve Panhsj'la birlikte Dromon kadirğasının üst güvertesinde durmuş, endişeyle Malek'in adamlarıyla birlikte kıyıda görünmesini bekliyordu. Aşağıdaki kürek güvertesinden gelen berbat kokuyla geminin ısınan kalafatlanmış ve ziftlenmiş ahşabının kokusunu dağıtacak en ufak bir esinti bile yoktu. Koku çok ağırdı. Zaman durmuş gibiydi. Bütün gemi sıcaktan sersemlemişti. İnsanlar bulabildikleri her gölgeyi kaparak uyuşuk bir halde yatıyordu.

Halide Hanım pek ortada görünmüyordu. Talon onun başının hâlâ çok ağırdığını ve dinlenmek istediğini biliyordu. Nehirden gelen hafif serin havanın girmesi için ufak pencerenin kepenklerini açsa bile kamaranın içi çok boğucu olmalı, diye düşündü Talon. O sırada aklına kürekçilerin berbat durumu geldi ve hemen alt güvertede cereyan olması için her iki uçtaki ambar kapılarının açılmasını emretti. Yine biri ölmüş ve timsahlara yem olması için nehre atılıvermişti.

Vakit ilerlemeye başlarken kıyıdaki bir tümseğin üstünde bir atlı belirdi ve tepeden onlara baktı. Güneş tam adamın arkasından geldiği için onun Malek'in adamlarından biri mi, yoksa o kadar hoş karşılanmayacak başka biri mi olduğunu anlamak

zordu. Herkes gerilmiş bir halde adama bakıyordu. Ama sonra uzaktan bir bağırtı duyuldu ve Malek arkasında adamlarıyla birlikte tümseğin üstünde görüldü.

Yerden yükselen bir kum bulutu içinde dik yamaçtan iskeleye doğru inmeye başladılar. Atları gemiye çıkartmak için neredeyse bir saat uğraşmak gerekti. Malek atlara su verilip yıkanmasını emrettikten sonra yaşadığı macerayı anlatmak için arka güverteye gitti. Şimdi yeni gelenlerle atlarını da alan gemi tekrar nehrin ortasına doğru ilerlemeye başladı. Yine inip kalkan küreklere davulun monoton sesi eşlik ediyordu.

“Allah’a şükürler olsun, seni gördüğümüze çok sevindik, Malek,” dedi Panhsj, hepsi kucaklaştıktan sonra.

“Benim sizi gördüğüme sevindiğim kadar olamaz! Allah korudu bizi. Epey arkamızdaldı, herhalde onları atlattık,” dedi Malek sırtarak.

“Onları gördün mü?” diye sordu Max, hevesle.

“Tam güneye dönmek üzereyken çok uzaktan şöyle bir gördük ama kilometrelerce gerideydiler onun için grupta kimlerin olduğunu bilmiyoruz. Bana kalırsa, her kimse şu El Muntakim denen adam bizim ne yöne gittiğimizi merak ediyordur hâlâ,” dedi bir kahkaha atarak ama çok yorgun olduğu belliydi.

“Sen ve adamların dinlenin,” dedi Talon. “Yiyeceğimiz var ama kendinize uyuyacak bir yer bulmalısınız. Gemi çok kalabalık, kamarada da hanımımız kalıyor.”

Malek başını salladı. “Dinlendikten sonra bu gemiyi nasıl kaçırdığınızı dinlemek istiyorum. Ne kadar endişelendiğimi bilemezsiniz. Allah’a şükür, hepimiz başardık.” Döndü ve ana güvertede yere oturmuş, etraflarında toplananlara yaşadıkları maceraları anlatan adamlarının yanına gitti.

“Yarın ona şu çılgın planımızı anlatmalıyız, Süleyman,” dedi Panhsj.

“Hanımına da haber vermeliyiz. Ama bu gece tetikte olalım, şu mürettebata hiç güvenmiyorum. Birimiz yanımıza en az bir-iki kişi alarak nöbet tutmalıyız,” dedi Talon.

“Ben onlarla konuşurum,” dedi Panhsj, meşum bir ses tonuyla. “Beni dinlerler.”

Max'le Talon kıkır kıkır güldüler.

Gece uzundu ama nehrin suyu havayı serinletmişti ve gündüzkü kadar sıkıcı değildi. Talon geç vakitte arka güverteye uyumaya giden Max'den nöbeti devraldı. "Mürettebat sakın görünüyor, Süleyman. Adamlarımız ayağını denk almayanları timsahlara atacaklarını vaat ederek onları gözlüyorlar," dedi Max, uzaklaşmadan önce.

Büyük Latin yelkenleri gece esintisini alacak şekilde gerilmiş olan gemi hızla nehrin yukarısına ilerliyordu. Kürekçiler uzun zaman evvel işi bırakmışlardı ve şimdi her taraf sessizdi. Sadece Max'in koyduğu muhafızlar, dümenciler ve Talon uyanıktı. Talon bu yelkenlerin üçgen şekillerinden dolayı esintiyi her açıdan alabilecekleri için böyle bir nehirde çok işe yarayacağını düşündü.

Ertesi günün neler getireceğini merak etti. Gözlerini gökyüzünde çevresindeki yıldızları donuklaştıran hilale dikerek bir kez daha Ravan'ı tekrar görüp göremeyeceğini merak etti. Neredeyse bir yıldır Mısır'daydı, öyleyse ondan ayrılalı yaklaşık iki yıl oluyordu. İçinde Ravan'ın veya Rıza'nın olmadığı bir dünya düşününce yüreği ağırlaştı. Duyulması umuduyla onlar için bir dua mırıldandı.

Aşağı inip Henry'yle konuşmak istedi ama aşağıdakilerin hepsi yorgunluktan derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Huzursuzca arka güvertede dolaşarak takip edilip edilmediklerini görmek için geminin arkasına baktı; hiçbir şey göremedi. Belki yüzüncü defa El Muntakim'in kim olabileceğini merak etti. Belleğinde bir kıpırtı oldu ama bunun ne olduğunu bir türlü belirleyemedi. Arkasında hafif bir ses duydu ve kılıcını kınından çekerek hızla dönünce karşısında Halide'yi buldu. Kadın güverteye çıkan merdivenin en üst basamağında duruyordu.

Halide irkildi; Talon kılıcını kınına geri sokup elini kalbine koyarak kadının önünde eğildi. Halide kendini toparlayarak ve terlikleri hafif sesler çıkartarak ona doğru yaklaştı.

"Selam olsun, hanımım," dedi Talon, doğrularak.

"Sana da selam olsun, Süleyman. Görüyorum ki yine bizi koruyorsun."

“Umarım yaranız iyileşmiştir, hanımım,” diye sordu Talon nazikçe. Kadın peçeli olsa da ay ışığında çok hoş görünüyordu. Tamamen örtünmüş olması iyiydi, çünkü gemi erkek doluydu ve hepsi de dost değildi. Şimdi muhafızlar da onu fark etmişlerdi. Talon meraklı gözlerini Halide’ye diken dümencilere ters bir bakış atınca adamlar başlarını çevirmek zorunda kaldı.

Halide parmaklarıyla başına hafifçe dokununca ince pamuklu peçesi biraz kaydı. Talon kadının yüzünün pek azını görebilse de yorgun olduğu gözünden kaçmadı.

“Allah’ın yardımıyla iyileşeceğim. Haldun çok yoruldu, uyuyor, çocuklar da öyle. Ama ben uyuyamadım, onun için dışarı çıktım biraz. Umarım seni rahatsız etmiyordum?”

Talon kadına gülümsedi. “Hanımım, bu sizin geminiz ve ben sizin huzurunuzda bulunmaktan onur duyuyorum.”

Halide alçak sesle, “Malek’in geldiğini ve yine bütün ailenin birleştiğini duydum,” dedi. “Geldiğine sevindim; o çok becerikli biri olmasına ve adamları çölü herkesten daha iyi tanımasına rağmen yine de onun için endişeleniyordum.”

“Hepimiz Malek’in başına bir şey gelmeden gemiye ulaşmış olmasına çok sevindik. Ayrıca tahminimize göre düşman nerede olduğumuzu bilmiyor.”

Halide’nin orada kalmak istediği belliydi, onun için Talon dümencilerin epey uzağına, arka küpeşteye doğru gitmelerini önerdi. Orada küpeşteye yaslanarak dümen suyunun donuk ışıltısını seyrettiler. Talon kadına çok yakın durmamaya dikkat etti. Uzun bir sessizlikten sonra Halide konuştu.

“Kocamın kısa süre önce Nubialılarla savaştığı Asvan’a gidiyoruz. Oranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum. Orada yaşayan uzaktan bir kuzenim var. Panhsj’in onu tanıdığını sanmıyorum.”

“Siz bu akrabanızla hiç görüştünüz mü, hanımım?”

“Sadece onun da babam gibi bir edip olduğunu ve aynı zamanda Kahire gibi kalabalık merkezlerden ziyade ücra yerlerde yaşamayı tercih eden ve büyük şehirlerden uzak duran bir matematikçi ve astrolog olduğunu biliyorum. Haldun kesinlikle ondan hoşlanacaktır.”

“Bu insanlar genellikle pek naziktir ve Allah’ın yardımıyla, size barınacak bir yer vereceğine eminim, hanımım.”

“Bu Allah’a kalmış, Süleyman.” Sonra konuyu değiştirdi.

“Bizden ayrıldıktan sonra nereye gideceksin, Süleyman?”

Talon bir an tereddüt etti, sonra yanıtladı. “Tamamlamam gereken bir yolculuk var, hanımım. Sizin Asvan’da güvende olduğunuzdan emin olduktan sonra çıkacağım yola.”

“Ailene mi geri döneceksin?”

“Hayır, hanımım.”

“O zaman nereye gideceksin?”

Talon o kadar uzun zaman sustu ki Halide duymadığını düşünmeye başlamıştı.

“Beni duymadın mı, Süleyman? Yoksa soruma cevap vermek mi istemiyorsun?”

“Ben... arkadaşlarımı aramaya gideceğim. Onların hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum.”

“İnsanlar sürekli arkadaşlarını kaybediyor ama...” Durdu. Başını Talon’a çevirdi ve Talon kadının gözlerindeki şaşkınlığı gördü.

“Aradığın bir kadın mı, Süleyman?”

Talon başını sallayarak onayladı.

Halide içini çekti. “O kadını seviyor musun? Evet, seviyor olmalısın. Onu bulmak için nereye gideceksin?”

“Yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için İran’ın içlerine gitmem gerekiyor, hanımım.”

“Ama orası çok uzak.”

Beklenmedik bir şekilde elini uzattı ve parmakları Talon’un küpeşteyi tutan eline bir lahza hafifçe değdi. Dokunuşu o kadar belli belirsizdi ki Talon emin bile olamadı ama kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

“Hepimiz senin sır dolu bir adam olduğunu biliyoruz, Süleyman. Bunu ben de biliyorum ama ben bu sırrını paylaşma ayrıcalığına sahip oldum. Onun güvende olması için Allah’a dua edeceğim.”

“Teşekkür ederim, hanımım. Çok naziksiniz.”

“İyi geceler, Süleyman. Selametle kal.”

Gülümsedi ve yüzünde dalgın bir ifadeyle arkasından eğilen Talon'u orada bırakarak uzaklaştı.

Ertesi sabah rüzgâr kürek çekilmesine gerek kalmayacak kadar hızlandı ve idareyi eline alan Malek kürekçilerin dinlenmesini ve karınlarını doyurulmasını emretti.

Panhsj, Talon'un planını Malek'e çoktan anlatmıştı ve Malek durumu konuşmak için onunla Max'i yanına çağırdı. Bu plan hiç hoşuna gitmemişti ama karşı çıkmadan önce Talon'un söyleyeceklerini duymak istiyordu. Aynı anda bu konuyu Halide'yle de görüşmek istiyordu, onun için arka kamarada toplandılar. Orada olağan selamlaşmalardan sonra hepsine oturmaları söylendi ve Talon düşündüklerini anlatmaya koyuldu.

Talon gerekçelerini açıklamak için tek bir şansı olacağını biliyordu. Panhsj yarı ikna olmuş olsa da onun Malek'in kararına göre davranacağını, çünkü hâlâ onun astı olduğunu biliyordu. Talon kölelerin, yiyecek ve ileride Kutsal Topraklar'a gitme şansı vaat edilirse sadık mürettebatlar olacaklarına ikna etmek için bütün gücünü kullandı. Eğer onlardan çok daha kalabalık bir düşmanla çatışmak zorunda kalırlarsa kesinlikle daha çok şansları olurdu. Şimdiki mürettebat güvenilirmezdi ve eğer içlerinden biri kaçıp El Muntakim'e ulaşmanın yolunu bulursa ölümcül bir tehlikeye girerlerdi.

Malek ve Halide yavaş yavaş Talon'un ileri sürdüğü savı anlamaya başladılar ve birçok sorudan sonra Halide sordu, “Onları serbest bıraktığımız zaman bu kölelerin bizim boğazımızı kesip gemiyi ele geçirmeyeceğini nereden biliyorsun, Süleyman?”

Talon bir an düşündü. “Çünkü onlara Kudüs Krallığı'na gitmelerine yardım edeceğime söz vereceğim ve hepsine o zamana kadar bizim için çalışacaklarına dair Tanrı'nın önünde yemin ettireceğim. Onlara umut edecekleri bir şey vermeliyiz, hanımım, yoksa ihtiyacımız olduğu zaman hiçbir işe yaramazlar.”

Herkes bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

Haldun, Talon'a bir göz attıktan sonra hâlâ biraz şüpheli görünen Malek'e baktı.

"Hanımım, hepimizin kabul edeceği gibi Süleyman bizi hiç yanlış yönlendirmedi, Ermeni bir tüccar gibi yalan söylemeyi iyi bilmesine rağmen. Bize İskenderiye hakkında anlattığı hikâyeye baksanıza!" Herkes gülerken Halide ağzını eliyle kapattı, Talon bile hüznle gülümsemek zorunda kaldı. Çocuklar kıkırdamaya başladılar ve odadaki gerginlik azaldı. Talon göz ucuyla kahkahalarla sarsılan yaşlı adamın sakalının aşağı yukarı inip kalktığını gördü ve önerisinin kabul edileceğini anladı.

"Peki, Aba'm bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu Halide, Haldun'a.

"Ben bu fikri destekliyorum. Süleyman bize geçmişi hakkında iyi bir masal anlattı ama hiçbirimize en ufak zarar gelmesine izin vermedi. O bunu söylemedi ama bence olabildiğince çok adam bulmak dışında pek şansımız olmadığı çok açık. Burada olanlar dışında savaşılabilecek sadece yirmi adamımız var. Belki Asvan'da adam bulabiliriz ama bu pek olası değil. Kürekçiler kırk kişi kadar, içlerinden birkaçı işe yaramayacak kadar hasta ama geri kalanları sayımızı en az ikiye katlar. Eğer sağlıklarını tekrar kazanacak zamanları olursa aylardır kürek çeken bu adamlar dövüşebilir. Eğer Allah'ın istediği buysa, o halde elimizdeki bütün kaynakları kullanmalıyız, hanımım."

"Dün konuştuğumuz adam kesinlikle bir savaşçı," dedi Max.

"O zaman bu işi ne zaman ve nerede yapacağımızı konuşmalıyız," dedi Malek, sert bir sesle.

"Süleyman, sen o adamla tekrar konuş ve bizim için çalışacaklarına dair Tanrı'nın önünde söz vermesini iste, biz de Asvan'da veya başka bir yerde güvende olduğumuzdan emin olunca onu ve arkadaşlarını serbest bırakırız. Ben de Allah'ın önünde buna söz vereceğim. Ama bunu Kahire'deki kimse duymamalı, yoksa bunu bir ihanet olarak göreceklidir."

Yakıcı güneşe dayanarak ve nehrin yukarısına ilerlerken hızla akan suyun renk değiştirmesini izleyerek yol aldılar. Bir ara

Malek koyu kahverengi nehri seyreden Talon'la Max'in yanına geldi.

"Nil yükseliyor. Dikkatli olmalıyız, çünkü bu bizimki gibi bir gemi için tehlikeli olabilir."

"Ne demek istiyorsun, Malek?" diye sordu Max.

"Suyun taşıyacağı ağaçlar ve kocaman sazlıklar bir gemiyi yutabilir, şuradaki gemi gibi."

İskele tarafında akıntıyla ilerleyen, yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda sazlardan oluşan uzun yeşil bir şeridi gösteriyordu.

"O uzak durulması gereken bir papirüs adası, çünkü eğer yapraklanna takılırsak gemiyi kurtaramayız ve bizi muhtemelen kıyıya doğru kilometrelerce sürükler. Kurtulmamız için insanlının suya inip sazları kesmesi gerekir. Nehirde timsahlar olduğu için bu tehlikeli olabilir," dedi ve iki adamın korkmuş yüzünü görünce alaycı bir tavırla güldü.

"Bu da geceleyin demir atmak zorundayız demek oluyor, yoksa bu tehlikeli adaları iş işten geçene kadar göremeyiz," dedi Talon.

"Haklısın," dedi Malek. "Kıyıya yakın demirleyip şafağa kadar bekleyebiliriz."

"Ben şu korkunç yaratıklarla dolu bir kıyı bulmayı ve onları mürettebattaki dostlarımıza göstermeyi istiyorum. Eğer gitmek isterlerse keyifleri bilir ama ondan sonra onları ancak Tanrı korur," dedi Max gülerek.

Malek, Max'e baktı. "Allah için, sen ne zalim adamsın, Max!" dedi, hafifçe gülümseyerek.

Gemi o akşam demir attı ve çok geçmeden halatlar hafifçe gıcırdarken gemidekiler kuru ekmek ve hurmadan ibaret pek kıt bir akşam yemeği yemeye koyuldular. Talon Fayoum'da yedikleri gibi bir yemeği bir daha ne zaman görebileceklerini merak etti.

Sonra mürettebatı esirlerin zincirlerini açmaya zorladılar. Yukarıya ilk çıkarılan hâlâ iple bağlı olan Henry'ydi, onu Malek karşıladı, Talon geride duruyordu.

“Ona benim bu işten hiç memnun olmadığımı söyle, Süleyman ama sözüm sözdür ve eğer gitme zamanınız gelene kadar hanıma hizmet ederse senin sorumluluğunda onu özgür bırakacağıma söz veriyorum.” Malek kumsalda yatan timsahlara uzun karartılara işaret etti. “Eğer adamlarınızdan biri bize zarar verir veya ihanet ederse sizi bu yaratıklara atarız.”

Henry, Talon’un uzun uzadıya açıklamasına gerek kalmadan mesajı anlamıştı. Sirtını dikleştirerek gururla Malek’e baktı. “Ben ülkemde bir soyluyum ve halkınızdan nefret etsem de kaçmaya çalışmayacağıma ve zamanı gelene kadar size ve şu adama hizmet edeceğime Tanrı’nın önünde söz veririm,” dedi, çenesiyle Talon’u işaret ederek.

Malek başını salladı ve Henry özgür bırakıldı. Biraz şaşkın bir tavırla hafifçe eğildi.

Malek sonra adamlarına dümenciler de dâhil olmak üzere geri kalan on mürettebatı tutuklamalarını emretti. Timsahlara doğru işaret edildiğini gören korkmuş adamlar sonlarının bu olacağını sanarak dehşet içinde bağırıyorlardı. Bütün sadakatleriyle Malek için çalışacaklarını söyleyerek karşı koydular.

“Çalışacaksınız, çalışacaksınız, zamanı gelince,” diye söz verdi Malek.

Daha çok esir serbest bırakıldı. Henry’yi tanıyan ve batıdaki ülkelerden gelmiş olanlar onun için çalışmaya çok istekliydiler. Olayların böyle aniden yön değiştirmesi karşısında sersemleyerek dizlerinin üstüne çöküp kurtuldukları için Tanrı’ya şükrediyorlardı.

Onlara hâlâ kürek çekmeleri gerekebileceği ama esir olmadıkları söylendi. Hepsi üst güvertede kalamayacağı için aşağıdaki güverteleri olabildiğince çabuk temizleyerek yaşanabilir bir yer haline getirmeye gönderildiler. İstekle işe koyuldular.

Geri kalan on beş kadar adam Panhsj’la Malek’in önüne getirildi. Malek bir suçluyu görür görmez tanıdığı için beşini en baştan reddetti. Bunlar küfürler bağırarak aşağıya geri gönderildi. Diğer onu Panhsj’a teslim edildi ve o da onları pruvaya götürerek bir saat kadar onlarla konuştu.

Talon kış güvertesinden onları seyrederken bu adamların zamanı gelince Panhsj için çalışacağını hissetti. Malek her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra önceki mürettebatın aşağı gönderilmesini emretti. Adamlar önceki esirlerin yerlerine oturtulup zincirlenirken bağırarak ve sızlanarak karşı koydular. Serbest kalan esirler bunu görünce yuhalayarak alay etmeye başladılar ama Talon susmaları için elini kaldırdı.

“Siz bizim için çalışmanız için serbest bırakıldınız ama henüz özgür değilsiniz,” diye payladı adamları Frenkçe. Malek’e işaret etti. “Bu adamın ismi Malek ve burada reis odur. Eğer aşağıya gitmeniz gerektiğine karar verirse ben bir şey yapamam, onun için çenenizi kapalı tutun. Bu adam da Max,” dedi, Max’i işaret ederek. “Ona her zaman itaat edeceksiniz, anlaşıldı mı?”

Üstleri başları perişan korkuluklar hemen sustular. Anladıklarını göstermek için sessizce başlarını salladılar ama heyecanları uzun süre yatışmadı. Birkaçı denizci olarak çalışmayı önerdi ve Henry onların sözcüsü olmayı kabul etti.

Malek’in adamları bütün bunları sabırla ve dikkatle izliyordu. Malek onlara durumu anlatmıştı ama yine de serbest bırakılan esirlere pek yaklaşmadan elleri silahlarında tetikte duruyorlardı.

Avsan yolculuğu üç gün daha sürdü ve nihayet Fil Adası görüldüğü zaman herkes bu aşırı kalabalık gemiden ineceği için rahat bir nefes aldı. Gemiyi idare etmeye gönüllü olan Norveçliler Malek’e ne tarafa gideceklerini sordular ve Malek batı kıyısındaki küçük bir limanı işaret etti. Diğer denizciler de Henry’nin başarılı yönlendirmesiyle yelkenleri döndürdüler ve gemi limana doğru süzölmeye başladı.

*Düşmanım utandırıyor beni, ama utanç
Yakında onun içinde de baş gösterecek
Zihni körelmiş ve göremiyor
Gözlerinin önündeki manzaranın ötesini.*

Vidal Beneventiste

Bölüm 27

Sultan'ın Buyruğu

Üç ay sonra Talon ile Max atlarını kuru, kayalık çölün içinde büyük nehrin yakınındaki bir tepeliğin üstünde kümelenmiş bir grup binaya doğru sürüyordu. Kapıya geldiklerinde dizginlerini çekerek muhafızların açmasını beklediler. Talon'un sağ bileğinde keskin pençelerini kalın deri eldivene geçirmiş büyük bir şahin duruyordu. Kuşun benekli beyaz kafasının büyük kısmını deri bir başlık gizliyordu ve hâlâ göğsündeki tüylerde ve pençelerinde son kurbanlarından kalan kanlar duruyordu.

İki adam o öğleden sonra geç bir vakitte hem avlanmak hem de baş başa konuşmak için yola çıkmışlardı. İyi avlanmışlardı ve getirdikleri armağanı pişirmeleri için aşçılara vereceklerdi. Bu yırtıcı kuş Halide'nin amcası Emir'e aitti. Emir, Talon'un şahinlerden anladığını görünce ona kuşunu da götürmesini önermişti. Kendisinin sık sık dışarı çıkamayacak kadar yaşlı olduğunu ve kuşların yeterince idman yapmadıklarını söylemişti. Aslında büyük kütüphanesinde Haldun'la uzun saatler geçirmeyi tercih ediyordu; orada İran'dan gelen optik ve cebir sanatlarını çalışıyor ve eski zamanları yâd ediyorlardı. Gemileri Asvan'a yanaştığı ve oraya sığındıkları andan itibaren böyle bir hayat sürmeye başlamışlardı; bu iki zeki adamın kolayca benimsediği bir alışkanlık olmuştu bu.

Talon kuşları kanatlarını kuvvetlendirmek için yanında

götürmeyi minnettarlıkla kabul etmişti ve şimdi Max'le birlikte avlanmak ve oradan nihayet ayrılacakları zamanı konuşmak için çöle gitmeyi adet edinmişlerdi. Etrafını bir dizi ağacın sardığı küçük bir vadiye kadar birkaç kilometre yol kat etmişler ve orada attan inip gölgede çömelerek belki yüzüncü defadır seçeneklerini gözden geçirmişlerdi. Talon gitmek için sabırsızlanıyordu ama Max tamamlamaları gereken bir iş olduğunu söylüyordu.

"Halide Hanım'la Kazım'a zarar vermek isteyen başkaları da olduğunu biliyorsun, Talon. Onların kim olduğunu öğrenene kadar buradan gitmemiz aptallık ve sadakatsizlik olur. Sadece onları riske atmış oluruz ve her kimse şu El Muntakim de bunu bekliyor olabilir."

"Her zamanki gibi haklısın, Max ama aylardır Asvan'dayız. Albi'den ayrıldığımızdan beri bir yılı geçti ve hâlâ Kudüs Krallığı'na gidemedik. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyorum."

"Sabırlı ol, Talon, o zaman da gelecek," dedi Max, rahatlatan bir sesle.

* * *

Kuzeyden gelen bölük pörçük haberler vardı; bunların çoğunu oradan geçerken Asvan'ın mütevazı çarşısında duran ve daha güneyde durumun nasıl olduğunu soran tüccarlarla sığırtaçlar getiriyordu. Bu adamlar uzun dişli kocaman fillerin otladığı güneydeki savanalara ve sık ormanlara gidiyordu. Bu tehlikeli yolculuğu sadece siyahilerin çıkardığı altınla değil, büyük riske girerek o devasa yaratıklardan aldıkları fildişleriyle de takas yapmak için göze alıyorlardı. Hayatta kalıp geri dönen tüccarlar bunları zenginler için büyük sanat eserlerine dönüştürmek üzere Kahire veya İskenderiye'deki hevesli zanaatkârlara satıyorlardı.

Malek'in çarşıda casusları vardı ama o da bazen Frenklerle veya Halep denilen başka bir Arap şehriyle yapılan son çatışmaları anlatan tüccarları dinlemek üzere Panhsj ve Talon'la birlikte çarşıya gidiyordu. Aç Sultan Selahaddin'in kuzeydeki kazanç-

larını artırdığını herkes biliyordu. Emir Abbas'ın bütün ailesinin şaşırtıcı bir şekilde ortadan kaybolduğu da herkesin dilindeydi.

Bugün yine bu söylentiye konuşuyorlardı.

"Eğer haberler doğruysa ve sultan hâlâ hanımımı arıyorsa belki de hanımım sultanın güvenliğine sığınmalı, o zaman biz de Kudüs'e gidebiliriz," dedi Max.

"Ama yine başladığımız yere dönüyoruz, Max. Kazım'ı öldürmeye çalışanın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Bunun Fayoum'la ilgisi olduğundan eminim. Malek oranın Mısır'ın en zengin bölgelerinden biri olduğunu söyledi bana ve oraya sahip olacak kişi de ülkenin en zengin, en güçlü adamı olacakmış. Bunu tahmin etmemiş olabilirsin ama Efendi Abbas çok zengindi, sadece zenginliğiyle gösteriş yapmazdı," dedi Talon. "Keşke burada esir olmak yerine onlarla savaşabilseydik!" diye bağırdı.

Max, Talon'un hüzünlü ifadesine gülümsedi. "Moralinin bu kadar bozulması sana hiç yakışmıyor, Talon."

"Haklısın, Max, burada oturmuş, bir şeylerin olmasını bekliyoruz ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz, daha da kötüsü ne zaman olacağını bilmiyoruz."

Güneş batıda çölün üstüne alçalırken Emir'in konağına geri döndüler. Atlan kapıdan geçirirken küçük bir grup atlinin ahırların yanında beklediğini fark ettiler ve Talon durumun değişmek üzere olduğunu hissetti.

"Belki ne zaman olacağını öğrenmek üzereyiz," diye fısıldadı Max'e, attan inerken. Seyis çocuk atlarını almaya geldi.

O sırada Panhsj uzun adımlarla onlara doğru geldi. "Selam, dostlarım. Nerelerdeydiniz? Herkes sizi anyor. Hemen Emir'in huzuruna çıkmalıyız. Hanımım herkesin orada olmasını istiyor."

Max ve Talon aceleyle onu takip ettiler ve büyük salonun dışında volta atmakta olan Malek onları sabırsızca selamladı. Kısaca başını eğdi ve öne geçerek serin koridordan kabul salonuna yöneldi. Orada iyice eğilerek yaşlı Emir'in onları fark edip oturmalarını işaret etmesini beklediler.

Geldiklerinden beri bu pek çok defa tekrarlandığı için Talon özellikle heyecanlanmamıştı ama odada bir yabancının olduğu-

nu fark etti. Adam saraydan gelmiş gibi görünüyordu. Emir'in fakir hizmetlilerinden birine benzemiyordu.

Talon çocuklarla Emir'in sağında oturan Haldun'a gülümsedi. Sonra her zamanki hizmetkârlarla muhafızlara bir göz attıktan sonra bakışlarını yaşlı adamın solunda oturan Halide'ye çevirdi ve onun da kendisine baktığını gördü. Talon beline kadar eğildi ama o sırada Emir konuşmaya başlamıştı.

"Sultan Selahaddin'in bizzat kendisinden bir mektup aldım," diye başladı söze, tiz sesiyle. "Bana selamet ve esenlik diliyor ama aynı zamanda Halide Hanım'ın nerede olduğunu bilip bilmediğimi soruyor." Durakladı.

Eğer bir tepki bekliyorsa hayal kırıklığına uğramamıştı. Halide Hanım'ın konuyu bildiği belliydi ama sadece oydu bilen. Dinleyenlerin geri kalanı bu haber karşısında şaşkınlıkla kıpırdandı.

"Efendim, Sultan hanımımın burada olduğunu nasıl bilmiş?" diye konuşmaya başladı Malek.

"Allah bilir. Ama bu sadece bir zaman meselesiydi, Malek," dedi yaşlı adam.

"Ne var ki bu beni zor bir duruma sokuyor. Başkaları için apaçık olan bir şeyi inkâr edemem. Daha önce, bana sorulmadığı sürece bilgi vermek zorunda değildim ama şimdi..." Yaşlı gözlerini sol tarafta pencerenin yanında duran adama çevirdi.

"Hemen buradan ayrılıp başka bir yer bulmalıyız," dedi Halide sesini yükselterek.

"Mektubun devamı da var, Halide Hanım, bundan sana bahsetmedim," dedi yaşlı adam, neredeyse gönülsüzce.

"Efendim?" dedi Halide, gözlerini yaşlı adama dikerek.

"Ayrıca eğer benim konuğumsanız sizi yanınızda bir maiyetle birlikte huzuruna çıkmak üzere derhal Kahire'ye göndermemi istiyor."

Şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Panhsj ayağa kalktı. Kılıcını çekerek tehditkâr bir tavırla pencerenin yanındaki adama doğru yürümeye başladı.

Talon, Max ve Malek hemen ayağa fırladılar ama Emir sert-

çe, "Hepiniz oturun," dedi. "Bu adam sadece bir haberci ve Kahire'den değil, burada Asvan'daki devlet konağından geliyor. Mektup benim adıma ona gönderilmiş."

Herkes yatıştı, haberci korkuyla etrafına bakındı, karşısındaki adamın gerçekten çok tehditkâr bir görünüşü vardı.

"Eğer Sultan böyle bir mektup yazdıysa Halide Hanım'ın burada olduğunu veya olabileceğini düşündüğünü anlamalısınız. Şimdi elimde bu mektup olduğuna göre, yanına bir maiyet verip onun güvenle Sultan'ın yanına gitmesini sağlamaktan başka seçeneğim yok," dedi yaşlı adam sertçe.

"Buraya kadarmış," dedi Malek, adeta kendi kendine konuşur gibi. "Halide Hanım'ın ve oğlunun hayatını bir kez daha tehlikeye atmamız isteniyor ama bu defa bizzat Sultan'ın emriyle!"

Sonra uzun uzun nasıl güvenli bir yolculuk yapacaklarını tartıştılar.

* * *

Üç gün sonra şafak vakti gemiyle yola koyuldular. Atlar her zamanki gibi gemiye binmekte isteksiz olduğu için askerlerle tayfalar onları ikna etmek için epey uğraştılar. Hayvanları tahta iskeleden geçirip hepsini serenlerin arasında uzanan ortadaki uzun tırazana iple bağladıkları geminin alt kısmına indirmeleri beklenenden uzun sürdü.

Halide Hanım, çocuklar ve kadınlardan oluşan grup gemiye çıkartılarak aceleyle arkadaki kamaraya sokuldu. Halide gemiye çıktığında Talon geminin yanındaydı ama kadın ona sıcak bir bakış atmak dışında bir şey demedi. Talon'un yardım etmek için uzattığı eli tutarken hafifçe sıktı. Çocukları kamaraya soktu, hemen arkalarından da kadın hizmetkârlar geliyordu. Her zaman koruyucu olan Malek kapıya nöbetçiler dikti.

Asıl savaşçı birimi oluşturan silahlı adamlar esirleri önlerine katarak gemiye çıktılar. Daha önceki mürettebat olan esirler sızlanarak ve bağırarak yaptıkları protestolar eşliğinde aşağı götürülüp sıralarına zincirlendiler.

Malek hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Düşmanını iyi tartma-

ya çalışarak, Talon ve Panhsj'la Kahire'deki deneyimleri hakkın-
da uzun uzun konuştu. Ve adamlarıyla, silahlarının karadan veya
sudan gelecek bir saldırıya karşı hazır olduklarından emin oldu.

Henry ile birlikte çalışan seçilmiş tayfalar dışında serbest
kalan diğerleri aşağı inip küreklerin başına geçti. Şimdiki fark,
daha önceki birkaç mürettebat dışında hiçbirinin zincirlenme-
mesi ve ellerinin altında silah olmasıydı. Orta güverte iyice
ovalanıp temizlenmiş olmasına rağmen hâlâ kokuyordu. Ancak
şimdi adamlar iyi dinlenmişti ve daha önceki o sıkı halleri
kalmamıştı.

Nehre açılma zamanı geldi. Talon kıyıya baktı ve orada
Emir'le birlikte yüksek bir yamacın üstünde durarak uzaklaşan
gemiyi izleyen Haldun'a el salladı. Haldun Asvan'da Emir'le
kalmaya karar vermişti. İkisinin pek çok ortak yönü vardı ve
yaşlı adam yalnız olduğunu ve geniş kütüphanesindeki kitapları
paylaşacağı birine ihtiyacı olduğunu söyleyerek ondan kalması-
nı istemişti. Halide Hanım da geleceğin çok belirsiz olduğunu
ve eğer Emir'in koruması altında olursa içinin rahat edeceğini
söyleyerek Haldun'u kalması için teşvik etmişti. Talon da onun-
la hemfikirdi ama şimdi yaşlı adama bakarken içinde keskin bir
ayrılık acısı hissediyordu. Onu bir daha görüp görmeyeceğini
merak etti. Ayrılmaları pek duygusal olmuştu; Haldun, Talon'un
gözlerinin içine baktı ve, "Kaderin senin için ne hazırladığını
bilmiyorum, Süleyman," dedi, "ama bizim hep dostun olarak
burada olduğumuzu unutma. Allah seni korusun."

Talon sadece sessizce başını sallayarak yaşlı adamı sıkıca
kucaklayabildi. "Allah'a seni koruması için dua edeceğim, Hacı.
Seni çok özleyeceğim." Haldun'un ihtiyar yanaklarından süzü-
len yaşları görmemiş gibi yaparak arkasını döndü.

İki yaşlı adam da ona el salladı ve nehrin ortasına doğru
açılan gemiyi izleyerek durdular. Artık geminin gayrı resmi
kaptanı olan Henry tayfalarına iki yelkeni açmaları için bağırdı.
Adamlar hevesle emrini yerine getirmeye koştular ve çok
geçmeden gösterişli savaş gemisi neredeyse tam arkasından
aldığı rüzgârla hızla nehirden aşağı ilerlemeye başladı. Geminin
şimdiki personeli kuzeydeki memleketlerden gelen sarışın ve

mavi gözlü adamlarla, ta güneyden gelen siyahlardan oluşan karma bir gruptu.

Sahilde duran iki yaşlı adam gitgide uzaklaştı ve Talon dikkatini gemideki faaliyetlere çevirdi. Malek'le Panhsj kış güvertesinde konuşurken, Max de herhangi bir tehlike işaretine karşı gözlerini dört açan birkaç askerle birlikte öndeydi. Bilinmeyene doğru gidiyorlardı ve herkes gergindi.

Talon'un düşünceleri Asvan'a ve oradaki hayatlarına kaydı. Orada çocuklara ders vermeye devam etmişti, çünkü böylece kendi zihnini de çalıştırmış oluyordu. Onların gözünde bir ağabeyden ziyade bir amca gibi olduğunu anlıyordu ve bir kez daha Languedoc'tan ayrıldığından beri bir yıldan uzun bir zaman geçmiş olduğunu kavradı.

Asvan'da Haldun sık sık Emir'in bahçesindeki eski bir çeşmenin yanında ona katılmış ve pek çok şeyden konuşmuşlardı. Yaşlı adamın bilgeliğini özleyecekti. Haldun sıklıkla El Endülüs denilen ülkeden ve onun efsanevi Cordova ve Toledo şehirlerinden bahsetmişti. Talon bir gün oraya gitmeye karar verdi. Burası Pirene dağlarının diğer tarafında, Languedoc ülkesine yakın olmalıydı. Belki bir gün anne babasını bile görebilirdi. Düşünceleri dönüp dolaşıp İsfahan şehrine geldi. Nedense eğer Ravan yaşıyorsa onu bu şehirde bulacağını hissediyordu. Fariba, Ravan'ı hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi gibi görüyordu. Talon içini çekti; Kudüs Krallığı'na dönüş yolculuğu tahmin ettiğinden uzun sürüyordu ama bu sefer nihayet yola çıkmışlardı.

İki gün sonra, öğle vakti Malek'le adamları uzakta karayı seçmeye başladılar. Herkes dikkat kesilmişti. Malek aşağıya Halide Hanım'a haber göndererek Beneade'ye yaklaştıklarını, bunun belki yolculuklarının en tehlikeli noktası olduğunu ve aşağıda çocuklarının yanında kalmasını bildirdi.

Malek'in adamları ellerine yaylarını alarak geminin yanlarına dizildiler. Aşağıda kadınlarla kalması emredilen Kazım kendisinin artık bir erkek olduğunu ve orada kalmaya zorlanarak aşağılanamayacağını söyleyerek bunu reddetmişti. Kalmasına izin verildi. Malek çaresizlik içinde Panhsj'a baktı. Panhsj hemen çocuğu koruma işini üstüne aldı.

“Onu hayatım pahasına koruyacağım, Malek. Efendim, sakın yanımdan ayrılmayın,” diye tembihledi heyecanlanan çocuğa. Kazım hevesle başını sallayarak uzun hançerini havada salladı. Panhsj ona gemideki en küçük kalkanı buldu ve sonra onu savaşçı ilan etti. Çocuk duyduğu gururdan neredeyse patlayacaktı.

“Sen benim korumamsın, Panhsj, ben de senin yanında dövüşeceğim!” diye bağırdı tiz sesiyle. Max ve Talon çocuğun bu davranışı karşısında beğeniyle gülümsediler. Ama ikisi de saygıyla çocuğun önünde eğilirken yüzlerine ciddi bir ifade takındılar.

Onlara sert bir bakış atan Malek o andan itibaren çocukla ilgilenmeyerek aralarında bir tür samimi ilişki gelişen Henry’nin yanında durdu. “Gemiyi nehrin ortasında tutun, Frenkler,” diye emretti.

Artık bazı basit kelimeleri anlayabilen Henry başını sallayarak küçük bir ayarlama yaptı. Ama Malek’in işi henüz bitmemişti. Talon’a seslendi.

“Süleyman, önümüzdeki büyük yelkenliyi görüyor musun?” Talon başını sallayarak onayladı.

“Beneade’yi geçene kadar onun sağ tarafında kalmamızı istiyorum. Bunu Frenklere anlatabilir misin?”

Talon, Henry’ye yavaş ilerleyen yelkenliyi göstererek ne yapılması gerektiğini açıkladı.

Henry gülererek bakışlarında yeni bir saygıyla Malek’e baktı.

“Şeytan gibi kurnaz bir adam o, Süleyman.”

“Gerçekten de öyle, Henry ama acele edin de dikkati çekmeden gizlenelim.”

Henry hemen dümencilere ve tayfalara emir verdi. Çok geçmeden neredeyse yelkenliyle aynı hızda yol almaya başladılar; yelkenlidekiler yanlarında adeta bir kürek mesafesinde onlarla aynı hızda giden bu kadırgaya şaşkınlıkla baktılar. Bağırarak bir şeyler sordular ama kadırgadakiler hiçbir şey söylemeden omuzlarını silkti. Malek ve arkadaşları onlara hiç aldırmadan dikkatlerini nehrin sol tarafına vererek dümdüz ileriye bakıyordu.

Çok geçmeden sol taraflarında küçük binalar ve Beneade limanının karartısını gördüler. Herkes rıhtıma demirlemiş gemilere odaklandı. Bütün gemidekiler herhangi bir tehlike işareti görmek için dikkat kesilmişti.

“Kıyıda bizi bekleyen birileri varsa bile Allah’ın yardımıyla geçene kadar bizi görmezler,” dedi Malek alçak sesle.

Talon da Malek’le aynı fikirdeydi. Önlem almak iyi bir fikirdi, özellikle düşmanlarının kim olduğunu bilmiyorken.

O sırada kendilerinininkine benzeyen uzun bir kadirga gördüler. Limana demirlemişti ama o mesafeden bile geminin üstündeki ve etrafındaki yoğun faaliyeti görebiliyorlardı. Gemi açılmaya başlarken insanlar ona atlamak için telaşla kıyıya koşuyordu. Hemen ardından kürekler inip kalkarak kadirga hareket etmeye başladı. İki yelkeni aceleyle çekilerek şişerken gemi neredeyse omurgasının üstünde döndü ve akıntı yönünde ilerleyerek peşlerine takıldı.

Kıç güvertesindekiler hemen arkalarından gelen gemiye kaygıyla bakıyordu. Beneade arkalarında kalmıştı ama peşlerindeki kadirgaya kıyasla yavaş hareket ediyor gibilerdi.

“En azından bizi yaklaşıırken görmediler, onun için belki hâlâ bir şansımız vardır,” diye mırıldandı Panhsj.

“İyi bir oyun yaptık,” dedi Talon. “Bu bize yeterince zaman kazandırmış olabilir. İnşallah öyledir. Şehre hâlâ bir günlük yol kaldı.”

Bir çatışma olması olasılığını düşünürken kalbi hızla çarpmaya başladı.

Malek döndü ve geminin ortasındaki adamlara bağırdı. “Kürekçiler yerlerine geçsin. Onlar bizi yakalamadan Kahire’ye ulaşmalıyız.”

Adamlar çok iyi tanıdıkları ve nefret ettikleri, arkadaşlarının öldüğü alt güverteye koştular. Ama bu defa bu avcılara yakalanırlarsa kesin öleceklerini bildikleri için çok daha istekliydiler. Kürekler çekilmeye ve davul monoton bir ritimle tekrar vurmaya başladı.

Talon’la Max geminin ortasına gittiler; önce huzursuz atları

kontrol ederek iyi bağlandıklarından emin oldular. Talon doğruya doğru bir göz attı. Burada nehrin kıyısı Asvan bölgesindeki kadar yüksek değildi; sık papirüslerle ve sazlarla kaplıydı ve pek az koy vardı. Güneşte uzanmış timsahlar kütük gibi görünüyordu.

Talon ileride geçen ayki sellerden geriye kalan kalın sazlardan oluşan büyük bir ada gördü. Ada doğudaki sahile doğru sürüklenmiş ve birbirine karışmış köklere yakalanmıştı. Bazı yerleri düz ve neredeyse suyla aynı seviyedeysen, kimi yerleri de bir adam boyunu aşan sık sazlardan oluşuyordu. Talon, Malek'ten bunun bir ada gibi yüzen sık saz kümesi olsa da içinden geçmenin tehlikeli olduğunu öğrenmişti. Henry dümencilerin adanın birbirine dolaşık köklerinden uzak durmasına yardım ederken dikkatle yaklaştılar.

O sırada pruvada sancak tarafında duran adamlardan biri ileriye göstererek bağırdı. Herkes adamın işaret ettiği yere baktı. Yarım mil kadar önlerinde sazlık adanın arkasından uzun bir şekil çıkıyordu. Bu da nehrin ortasına doğru gelen bir başka kadirgaydı ve nehrin yukarısına doğru dönüyordu. Arkadaki kadirganın aynısıydı.

Talon'un ilk fark ettiği güneşte kısa bir an parlayan, pruvadan uzanan bronz kaplı uzun mahmuzdu. Mahmuzun tehditkâr ucu nehrin hızla akan sularına dalarken küçük bir dalga oluştuyordu. Gemi yollarını kesmek için manevra yaparken kürekleri hızla inip kalkıyordu.

Gemide herkes hep bir ağızdan endişeyle konuşmaya başladı.

"Tuzağa düştük! Bizi bekliyorlarmış," dedi Malek yanındakilere gergin bir sesle ama sonra uzun adımlarla öne çıkıp aşağıdaki adamlarına baktı.

"Susun!" diye bağırdı, heyecanla konuşan adamlara. "Bana kulak verin! Savaşmalıyız! Herkes birbiriyle helalleşip savaşmaya hazırlanacak. Eğer komutanlarınızı dinler ve Allah'a inanırsanız galip geliriz."

"Süleyman, hanımımıza durumu bildir. Geminin yanından geçmek niyetindeyim. Belki çevresinden dolanıp kaçabiliriz;

akıntı bizim lehimize. İnşallah başaracağız.” Ama sesi pek umutlu gelmiyordu. Talon içine düştükleri durumu düşünen Malek’in sivri miğferinin altında alnında biriken terleri görebiliyordu.

Talon eğilerek alçak kirişin altından geçip loş ışıktaki kamaraya doğru ilerledi. İçinde pek az eşya olan kamara boğucuydu. Talon, Halide’nin önünde eğildi. Kadın kamaranın başka bir bölümündeydi. Arka pencereden görünen gemiye işaret etti.

“Yine mi yakalandık, Süleyman?”

“Hem önümüzde, hem arkamızda iki gemi var, hanımım. Biri bu yoldan geleceğimizi biliyor ve bizi bekliyormuş. Durum tehlikeli ama kuşatmayı yarıp geçerek yolumuza devam etmeyi umuyoruz.”

“Onların düşmanlarımız olduğuna emin misiniz?” diye sordu Halide.

“Hayır, hanımım ama Sultan’ın bizi iki kadırgayla böyle pusuya düşürmeye çalışması pek olası değil. Bence bunlar El Muntakim’le adamları.”

Bir an sessizlik oldu, sonra ağzını başörtüsüyle kapatarak sesini boğmaya çalışan Yasemin’den hafif bir hıçkırık yükseldi. Halide kızının yanına diz çökerek kolunu omzuna attı.

“Cesur ol, küçüğüm. Geçmişte olduğu gibi Allah bizi koruyacaktır. Malek, Süleyman ve Panhsj bizi ele geçirmelerine izin vermezler.” Kadın başını kaldırıp dosdoğru Talon’un gözlerinin içine baktı ve Talon çocukları uğruna cesaretini toplayan kadının gözlerindeki ifadeyi gördü.

“Savaşacağız, hanımım. Siz güverteden ziyade burada daha güvende olursunuz. Muhafızlar sizi koruyacak,” dedi Talon sertçe.

Halide durumu kabul ederek başını salladı. “Oğlumu koruyun, Süleyman.”

“Koruyacağız, hanımım. Panhsj onun yanında hiç ayrılmıyor.” Eğilerek dışarı çıktı ve güverteye doğru ilerledi.

*İleri geri sallanacaksın tehlike içinde
Sonra aniden atılacaksın
Ürkütücü derinliklere
Kanının öcünü alacak kimse olmadan.
Uçurumdan uçuruma ineceksin
Denizin derinlerindeki kaynakların içinde fir dönerek
Ve bağırarak kimse yokken
'Kurtarın onu' diye.
Yedaya Hsphenini*

Bölüm 28

Nil'de Savaş

Malek diğerleriyle acele bir toplantı yaptı.

"Bir şekilde önümüzdeki geminin yanından geçip gitmeliyiz. Ona çarparak saf dışı bırakmaya çalışacağım ama çok hızlı olmalıyız. Henry bunu yapabilecek mi, Süleyman?"

"Neden bir taraftaki kürekleri kırıp bize çarpmalanna engel olmaya çalışmıyoruz?" diye sordu Max.

"İş oraya da gelebilir, Max," dedi Malek. "Ama biz yara almaktan nasıl kaçınacağız?"

"Ben aralıkta dururum ve tam onlara vurmak üzereyken o taraftaki kürekleri içe çekeriz. Çok az zaman olacak ama denemeye değer," dedi Max, endişeli bir sesle.

"Gemi yaklaşıyor!" dedi Panhsj, eliyle işaret ederek.

Gerçekten de hızla çarpmak üzere üstlerine geliyorlardı. Talon aceleyle arkaya baktı ve kürekçilerin tüm çabasına rağmen arkadaki kadirgayla aralarında birkaç yüz metre kalmıştı ve gittikçe yaklaşıyor gibi görünüyordu. Başını tekrar öne çevirince çarpışmanın elinin kulağında olduğunu gördü. Göğsünde ve midesinde bildik bir gerginlik hissetti.

“Ben gidip kürekçileri uyaraçağım!” dedi Max, aşağı güverteye inen merdivene koşup ter içinde çabalayan adamlara seslenerek.

“Dinleyin, ben bağırdığım zaman geminin bu tarafındaki kürekleri içeri çekmelisiniz,” dedi sol tarafı göstererek. “Ve eğer gerekirse güverteye çıkıp savaşılmaya hazır olun!” diye ekledi.

Adamlar bağırarak anladıklarını söylediler ve Max kendini çarpışmaya hazırladı. Talon üst güverteden gemiyi izlerken Max de işareti bekliyordu.

“Beni izle!” diye bağırdı Malek. Max anladığını göstermek için elini salladı.

Malek zamanı geldiğinde indirmek üzere sağ elini havaya kaldırdı. Bronz mahmuzları birbirini nişan almış olan iki gemi hızla birbirine yaklaşıyordu. Bu arada iki yandaki adamlar yaylarını kaldırarak rakiplerine ok yağdırmaya başladılar. Tahta güverteye birkaç ok isabet etti. Şaşırın Kazım bir çılgılık attı ama hemen kendini toplayarak koruyucu bir şekilde üstüne kapanmış olan Panhsj’a iyice sokuldu.

Uzun geminin hızla üstlerine gelmesini izlemek çok cesaret kırıcıydı, zira gemilerden birinin veya ikisinin birden bronz mahmuzlarını diğerinin pruasına kendini kurtaramayacak kadar derine batırması kuvvetle muhtemeldi ki o durumda ikisi birden batardı.

Beklenen an yaklaşırken zaman çok yavaş akıyor gibiydi. Neredeyse burun buruna gelmişlerdi ki Malek elini indirdi ve Max kürek güvertesindeki adamlara bağırdı. Henry ile güvertedeki dümenciler dümene asıldılar ve gemileri kayarak mutlak bir çarpışmadan kurtuldu. Aşağıdaki adamlar artık sıralara zincirli olmadıkları için birbirlerine yardım ederek hızla kürekleri içeri çektiler. Kürekler tam zamanında içeri alınmıştı ama diğer gemi o kadar şanslı değildi. İki gemi de yalpaladı ve bir çarpma duyuldu. Kendi kadirgalarının sivri pruası düşman gemisinin küreklerini biçmişti. Havayı birbirini kovalayan ritmik bir parçalanma sesi doldurdu. Kürek parçalan havaya fırlayarak suya düşüyor ve hatta kendi güvertelerine kadar uçuyor, insanları başlarını eğerek kaçmaya zorluyordu.

Gemilerinin sivri pruvası düşman gemisinin küreklerini yarıp geçerken aşağıda kürek güvertesinde ezilen adamların çığlıkları duyulabiliyordu. Kazım geri çekildi ama Panhsj onun omzuna vurarak, “Güçlü ol, küçük efendi,” dedi, “savaş böyle olur. Kalkanını kaldır, çünkü şimdi üstümüze ok yağdırmaya başlayacaklar.”

Çocuk yutkundu ve küçük kalkanını göğsüne doğru kaldırarak, kalkanı ikisini de koruyacak kadar büyük olan iri adama sokuldu. Zavallı kölelerin çığlıklarını dinleyecek zaman yoktu. Filika kancaları atılmıştı ve diğer gemideki adamlar ok yağdırmaya başlamıştı. Talon’la diğerleri de kendi oklarıyla karşılık veriyordu. Elinde kılıcıyla, güverteye atlamak üzere çömelmiş olan bir adam geriye düştü – göğsünü Talon’un oklarından biri delmişti. Diğerleri de çığlık atarak yere düşüyordu ama hemen yerlerini bağırarak bir araya kümelenip gemilerin atlayabilecekleri kadar yaklaşmasını bekleyen başkaları alıyordu.

Henry ve dümencileri gemiyi uzaklaştırmak için bütün güçleriyle dümene sarılmışlardı ama sadece yelkenlerin gücüyle ilerledikleri için çabaları pek başanya ulaşamıyordu. Arkalarında paramparça bir karmaşa bırakarak son kürekleri de yarıp geçiyorlardı ki Henry fırsatı gördü.

“Max! Kürekler, kürekleri çıkart!” diye bağırdı, gittikçe artan uğultuyu bastırmaya çalışarak.

Onu duyan Max aşağıdaki adamlara küreklerini tekrar çıkartmalarını bağırdı.

Gemileri diğer geminin yanından kayarcasına geçerken üst güvertedeki adamlar altı-yedi metre uzaktan birbirlerine ok yağdırıyor ve her iki gemide de insanlar ölüyordu. Talon üst güvertedekilere ardı ardına atış yaparken geminin arkasındaki birkaç adam dikkatini çekti.

Güvertede metal bir kazan duruyordu ve bir adam içine bir ok sokmak üzereydi. Talon ürpererek bunun ne olduğunu anladı: Frenk Krallığı’na giderken denizde korsanların saldırısına uğradıklarında kendisi de aynı taktiğe başvurmuştu. Bu sefer misilleme yapamazdı; gemide hiç ateşleri yoktu. Düşmana küf-

rederek ok atan adamların arasından sıyrılarak geminin önüne koştı. Adamlarının iyi atış yaptığının ve ustalıklarının netice verdiğinin beğeniyle farkına vardı ama kendilerinden de ölenler oluyordu. Harcayacak zaman yoktu.

Bir izgaranın üstüne atlayarak kazanın başındaki adama tekrar baktı ve adamın elinde alev almış bir ok tutarak yayına uzanmakta olduğunu gördü. Talon hızlı bir hareketle yayını çekip bıraktı. Oku hızla aradaki kısa mesafeyi geçerek kurbanının boğazına saplandı. Adam kollarını iki yana açarak sırt üstü kazanın üstüne düştü. Yana devrildi ve böylece kazanın içindkiler güverteye saçıldı.

Korlar yakındaki halat takımına sıçrayarak kalasların üstüne yayıldı. Adamlar korları bırakarak panik içinde dağıldılar. Birkaçı geri dönerek duman çıkmaya başlayan tahtaları toplayıp kazanın içine atmaya çalıştılar ama Talon hedef olduklarını anlamayan adamların ikisini öldürünce diğerleri saklanacak yer bulmak için kaçtılar.

Düşman gemisindekilerin çoğu iş işten geçene kadar ne büyük tehlike içinde olduklarını anlamadı. Sonra yanmış zift kokusunu aldılar. Panik içinde atılan çığlıkların arasında saldırmaktan vazgeçerek güvertede yayılan yangını söndürmek için koşturmaya başladılar.

Malek, Max'e aşağıdakilere daha hızlı kürek çekmelerini söylemesini bağırdı. Öyle de yaptılar; canlarını kurtarmaya çalışan adamlar kürekleri iyice suya daldırdı ve gemi sarsılarak ileri atılır gibi oldu. Ama hâlâ diğer gemiye kancalanmış olan birkaç halat kaçmalarını engelliyordu. Birileri onları kesmek için hemen öne atıldı. Halatlar kesildikten sonra hızları arttı ve diğer gemiyi suyun içinde neredeyse hiç hareketsiz halde bırakarak uzaklaşmaya başladılar. Yelkenler gemiyi akıntıya karşı tutuyordu ama tayfalar şimdi yangını söndürmekle meşguldü. Yara alan gemi yavaşça dönüp kıyıya doğru sürüklenmeye başladı. Yelkenleri dalgalanmaya başlamıştı ve arka güverteden duman yükseliyordu.

Talon şimdilik tehlikeden uzaklaşmış olsalar da bunun uzun

sürmeyeceğini biliyordu. İkinci gemiyle hesaplaşmamışlardı daha. Bu kısa gecikme ikinci geminin onlara yaklaşmasına yetmişti.

Halide herkesin hayret dolu bakışları altında kış güvertesine çıkıp eliyle işaret ederek bağırdı. Peçesi düşmüştü ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Bakın!” diye bağırdı.

Malek’le Panhsj hemen arkalarını döndüler. Hızla dönen Panhsj neredeyse Kazım’ı eziyordu.

“Kemosiri ibn Cibale bu! Ama bu nasıl olabilir? Bize yardım etmeye gelmiş, Allah’a şükürler olsun!”

Malek üstlerine gelen geminin kış güvertesinde duran adama baktı. Panhsj da gözlerini dikmiş bakıyordu. Ama iki adam da kurtarıldıklarını düşünüyor gibi görünmüyordu. Hızla onlara yaklaşan gemideki adamın çok tehditkâr bir hali vardı.

“Tanrı bizi korusun ama ben öyle olduğunu sanmıyorum, hanımım,” dedi Malek alçak sesle.

Halide’nin Kemosiri dediği adam onları izliyordu ve o kadar uzaktan bile adamın yüzündeki zafer ifadesini görebiliyorlardı. Adam çok ince bir zincir zırh giymiş, başına iyi oturan bir miğferin üstüne bir sarık sarmıştı. Kılıcını çekmişti. Şöyle bir başını eğdi, sonra dönüp etrafında toplanan adamlara bağırarak bir emir verdi.

Geminin ortasından tam üstlerine ok yağmaya başladı. Herkes arkaya kaçıştı. Oklar tahta zemine saplanırken Malek afallayan Halide’yi yere çekti. Dümencilerden biri yüzünde şaşkın bir ifadeyle tam gözünün önünde yere düşünce Halide bağırarak geri çekildi.

Talon tam zamanında güverteye gelerek üstlerine gelen gemiyi gördü. Birden durdu ve eliyle işaret ederek bağırdı. “İşte o! Bahir’in yanındaki adam oydu! El Muntakim o!”

Halide’nin yanına koşarak kadının kolunu tuttu.

“Hanımım, burada ne yapıyorsunuz?”

Halide diğer gemiye sanki yılan görmüş gibi bakıyordu. “El Muntakim o mu dedin, Süleyman? Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü Bahir’in evine gitmiştim ve o ve şair yanlarında El Muntakim diye hitap ettikleri başka biriyle konuşuyordu, hanımım. İşte o adam bu. Bundan hiç şüphem yok,” dedi, tekrar gemideki adamı göstererek. “Hiç zamanımız yok, acele edin!”

“Aşağı inmelisiniz. Hemen!”

Tepki verecek zaman yoktu. Kemosiri’nin idaresindeki gemi hızla üstlerine geliyordu ve artık çok geçti.

Kemosiri’nin kadirgasının sivri pruvası arkadan bindirdi. Bir parçalanma sesi duyuldu ve geminin mahmuzu arkadan saplanınca bütün tekne sarsıldı; pruva gemilerinin kış tarafını parçalamıştı. Çarpışmanın şokuyla herkes dizinin üstüne çöktü. Kazım güvertede yuvarlandı ama Panhsj onu yakalayarak ön küpeşteye doğru çekti. Daha kırılma ve parçalanma sesleri dinmeden insanlar oluşan yarıktan atlayarak tekrar güverteye çıkmaya çalışıyorlardı.

Halide soluk soluğa bağırdı. “Yasemin!”

Talon onu hızla merdivenlere doğru itti ve gidip gitmediğine bakmadan hemen arkasına dönüp kılıcını güverteye çıkmaya çalışan, yüzünde berbat akneler olan gür sakallı bir adamın koluna vurdu. Kolundan kan fışkıran adam çığlık atarak geri düştü. Ne var ki başka adamlar da çığlık atıp bağırarak güverteye çıkmayı başarmıştı. Şiddetli bir çatışma başladı. Malek, Panhsj ve Talon bağırarak gemiye çıkanların üstüne saldırdı.

Sonra bir sarsıntı daha oldu. Kemosiri’nin gemisinden bağırarak verilen bir emirle kürekler geriye doğru hızla inip kalkmaya başladı ve gemi geri çekilerek mahmuzunu çıkartırken bir parçalanma sesi daha duyuldu. Düşman besbelli kendi gemilerine atlamak amacıyla sancak tarafına yaklaşmaya başladı.

Talon, Kemosiri denilen adamın sakince emirler verdiğini ve bunların hemen yerine getirildiğini görebiliyordu. Bu gemide diğerinde olduğu kadar fazla adam yoktu. Ama eğer hep birden güvertelerine çıkarlarsa onları kolaylıkla alt edebilirlerdi ki niyetleri de bu gibi görünüyordu.

Talon yayını kullanamıyordu, çünkü güvertedeki adamlar çılgın gibi kılıçlarını birbirlerine savuruyordu ve o anda durup bir

ok çıkarmaya çalışmak ölümcül olurdu. Malek'le Panhsj yanında kaplanlar gibi dövüşüyorlardı ve ilk saldırıdan sağ kalanların hepsi öldürüldü. Talon, Kemosiri'nin adamlarının hayatını hiç umursamadığını açıkça anladı. Aksi halde onları insaflarına bırakıp gemisini geri çekmezdi. Cesetler küpeştelerin üstüne yığılmış ve kıpkırmızı olan güverte kandan kayganlaşmıştı.

Adamlar durumu değerlendirmek için durakladılar. Malek bir sıyrık almıştı, Panhsj'la Talon'un da ön kollarında kesikler vardı. Neyse ki verdikleri iki ölü ve bir yaralı dışında hayatta kalmışlardı. Henry kanlı bir kılıcı kaptı. Bu kargaşa arasında canla başla dümencilerini korumuştur. Hiç zaman yoktu, zira Kemosiri'nin gemisi iyice yanaşmıştı.

Malek ile Talon, Kazım'ı korumaları için Panhsj'la Henry'yi ve dümencileri savunmaları için de birkaç adamı arka güverteye bırakarak, saldırganlara oklarla ve kılıçlarla karşılık vererek sancak tarafında toplanmış olan adamlarına katılmak için aceleyle merdivenlere atıldılar.

Düşman gemisinden güverteye doğru kancalar atıldı. Adamlar ipleri kesmek için öfkeyle üstlerine atladılar ama arkadan daha çok kanca atıldı. Bunu bağırarak güverteye atlayan düşmanlar izledi. Talon düşmanın sayısını görünce kesinlikle yenileceklerini düşündü. Adamlar ya ipleri sıkıca tutup aradaki açıklığı uçarak aşılıyorlar veya korkusuzca gemilerin arasındaki boşluğun üstünde atlıyor ve güverteye çıkar çıkmaz saldırmaya başlıyorlardı.

Kemosiri başlarındaydı ve hemen birkaç saniye içinde üç adamın uzuvlarını kopararak kılıçtaki ustalığını sergilemeye başladı. Adam arkaya doğru ilerlerken herkes ondan kaçmaya çalışıyordu. Talon av kokusu almış kurtlar gibi uluyan ve çığlık atan sakallı adamlardan oluşan bir güruh tarafından kamaranın duvarına doğru sıkıştırıldığını fark etti. Talon ve diğerleri aman vermeden ve aman dilemeden bütün güçleriyle savaşıyordu ama Kemosiri'nin kan kokusu alan ve kılıçlarını ve mızraklarını savurarak onları sıkıştıran güruhunu geri tutamıyorlardı. Talon'un kılıç tutan kolu yorulmaya ve kalkan tutan kolu savuş-

turduğu darbelerden dolayı ağrımaya başlamıştı. Zırh yeleğine birden fazla darbe almıştı ama henüz hiçbir zırhı delip geçmemişti.

Talon telaşlanarak bu yakın dövüşte kendilerinin gittikçe üstünlük kazanan düşmandan daha hızlı kayıp verdiğini fark etti. İyice duvara yapışmış olduğu için neler olduğunu göremiyordu ve Kemosiri'yi bir an gözden yitirmişti. Birbirine çarpan metallerin gürültüsüyle yaralananların ve can verenlerin çığlıklarına rağmen yukarıdan gelen kılıç seslerini duyunca çaresizliğe kapıldı. Hızla midesine doğru gelen bir mızrağı savuşturdu ve bir çığlık atarak kılıcını saldırganın boğazına sapladı.

"Arka güvertedeler, Malek, engel olamıyoruz!" diye bağırdı, hemen yanında dövüşen Malek'e.

Malek önündeki bir adamın omzunda derin bir yara açarak onu yere devirdi. Adam bağıarak yere düşerken Talon'a bir göz attı.

"O zaman Tanrı bizi terk etti, dostum, burada öleceğiz. Böyle sona erdiğini görmek istemezdim," dedi, aldığı küçük bir yaradan yüzüne kan süzülürken.

Talon korkuyla Max'e bakındı ama Max yanında dövüşüyordu; kolu piston gibi inip kalkıyor, kılıcını etrafını saran düşmana savuruyor, silahının ulaştığı insanlar yere düşüyordu.

O sırada saldırganların arkasından insanın kanını donduran bir kükreme sesi geldi; bütün başlar oraya çevrildi. Kürekçilerin güvertesinden baltalar, kılıçlar ve ellerine geçirebildikleri her türlü silahı savurarak ve bağıarak bir kalabalık çıkıyordu. Arkadan saldırarak istilacıları katletmeye başladılar. Çılgına dönmüş kürekçiler düşmana arkadan saldırırken baltalar ve kılıçlar inip kalkıyordu.

Kemosiri'nin adamları şaşkına dönmüştü ve bu ani saldırının etkisiyle geri çekilmeye başladılar. Bazıları iki ateş arasında kısıp kaldıklarını fark ederek kendi gemilerine dönmeye çalışıyordu. Geminin kenarına tırmandılar ama alt güvertedeki adamlar çoğunu yakalayıp öldürdü. Abuk sabuk şeyler bağıarak yoluna çıkan her şeye mızrağını savuran bir siyah silahını neredeyse

Talon'a saplayacaktı ki Talon şaşkınlıkla bir çığlık atarak yana zıpladı. Adamın mızrağı tok bir sesle duvara saplandı. Talon adamın omzuna vurdu ve Malek gülererek mızrağı çıkarttıktan sonra adama diğer gemiyi işaret etti.

"İşte, git, onları öldür, dostum. Senin istediğin onlar."

Gözü dönmüş adam bir savaş çığlığı atarak Kemosiri'nin gemisinden geri kalan talihsizleri katletmek üzere diğerlerine katılmaya koştu.

Talon döndü ve hızla üst güverteye çıkan merdiveni tımandı. Orada karşılaşacaklarından korkuyordu. Henry kan içinde olsa da hâlâ ayakta idi. Göğsü hızla inip kalkarken eliyle güvertenin diğer tarafını işaret etti. Dümencilerden biri ölmüştü, bir diğerinin kolundaki derin bir yaradan da kan fışkırıyordu ama adam yine de dümeni bırakmıyordu. Henry'nin karşı tarafında küçük bir grup adam hâlâ dövüşüyordu ama istilacıların cesaretlerini kaybettiği ve kaçmaya çalıştıkları açıktı. Birkaçı gemiden aşağı atladı.

Talon nefes nefese etrafına bakındı. İki gemi birbirine kilitlenmişti ama mürettebatları dövüşürken kadırgalar akıntıya kapılmış ve şimdi sazlık adaya doğru sürükleniyordu. Talon düşmanlardan bazılarının yeşil sazlık adayı geçerek kaçmaya çalıştığını fark etti.

Panhşj'a baktı ve adamın köşede yattığını gördü. Etrafında bir kan gölü vardı. Talon yüreği ağzına gelerek onu sırt üstü çevirdi. Büyük bir rahatlama ile Panhsj'ın nefes aldığını gördü ama göğsünden kötü yaralanmıştı. Ayrıca başına aldığı bir darbe yüzünden bayılmıştı.

Talon'un arkadaşı için bir şey yapacak zamanı yoktu. Kazım'a bakındı ama onu güvertede göremedi.

"Çocuk nerede, Henry?" diye bağırdı.

Henry öteki gemiyi işaret etti. "Onu götürdüler."

Talon gözlerini hâlâ yanlarında duran gemiye çevirdi. Kazım'dan hiç iz yoktu. Sonra iki kişinin uzaklaştığını fark etti; besbelli bu yüzen adanın üstünden kıyıya çıkarak kaçmak niyetindeydiler. Adamların biri çırpınan Kazım'ı tutmaya çalışıyordu.

Çocuğun sabrını zorladığı belliydi. Adam Kazım'a sert bir şamar attı. Talon adamların sersemlemiş görünen Kazım'ı yarı sürükleyerek uzaklaştırmasını izledi. Otuz-kırk metre kadar ötedeki uzun sazlıklara doğru gidiyorlardı. Oraya ulaştıklarında tamamen gözlerden gizlenecek ve fark edilmeden kaçabileceklerdi.

Talon yayını kaptı ve hızla koşarak güverteyi geçti. Yandaki küpeştenin üstüne basarak uçar gibi havaya sıçradı. Bu uzun bir atlayıştı ve suya düşerek zincir zırhının ağırlığıyla boğulması işten bile değildi. Fakat büyük bir şapırtı sesiyle adanın yumuşak kenarına indi. Adanın yüzeyinin bel verdiğini hissetti ve öne doğru atılarak keçe yüzeyin üstüne tutundu; aradan kayıp suya düşmediği için rahatlamıştı. Islanmış ve çamur içinde ama yayı hâlâ elinde Kazım'la iki adamın peşinden koşmaya başladı. Onları yakaladığı zaman neredeyse uzun sazların oluşturduğu duvara varmışlardı.

“Dur, El Muntakim veya Kemosiri, kim olduğun umurumda değil,” diye bağırdı. “Dur, yoksa sırtına bir ok yersin.”

Adamlar oldukları yerde durarak dönüp ona baktılar. Talon, Halide'nin kocasıyla pek çok kişinin ölümüne neden olan adamlarla karşı karşıyaydı. İri kıyım Akhom'u da tanımıştı.

“Haklıymışım,” dedi Talon. İçine bir ok yerleştirdiği yayını gergin tutuyordu.

“Sen Bahir'in arkadaşısın ve sen de pis herif onun eski hizmetkâryydın,” dedi Talon, kendisine ateş saçan gözlerle bakan Akhom'a.

Akhom, Kazım'ı rehine gibi önünde tuttu. Çocuk hâlâ yediği ağır tokattan dolayı sersem gibiydi ama Talon'u tanıdı.

“Süleyman, yardım et!” diye bağırdı.

“Eğer bu adam bir şey yaparsa kes gitsin boğazını!” diye bağırdı Kemosiri, sert sert Talon'a bakarak.

Çocuğu öldürmekle tehdit ederek Talon'u etkisiz hale getirmeyi deniyor gibiydi.

“Neden bu ailenin peşindesiniz?” diye bağırdı Talon.

“Çünkü Abbas kendi ailesine ihanet etti. Sultan bu ülkeyi gasp etti. Taht benim ve onun soyunun geldiği Fatimi Şavar

ailesine aittir. Sultan da amcası da sapkın ve günahlarının hesabını vermek için Tanrı'ya gönderilmeleri gerek. Ayrıca Fayoum Mısır'daki en büyük ödüldür. Şimdi çocuğun babası öldüğüne göre neden orayı ben almayayım?"

"O yılanı koymasına için Hadım'a rüşvet mi verdin?"

"Onun gözünü altın hırsı bürümüşü."

"Ama sonunda bir işine yaramadı. Bilal boğazını kesiverdi."

"Ben de bunu merak diyordum ama yangın o kadar ani-den başladı ki onun hayatta kalıp kalmadığını öğrenemedim. Önemli değil; görevini yerine getirdi."

"Sen Halide Hanım'la çocukların güvenilir bir dostuydun!"

"Acı ama gerçek, senden ve şu çocuktan kurtulur kurtulmaz hanım hâlâ benim karım olabilir."

"Ben Bahir'i öldürdüm, öyleyse neden beni öldürebileceğini düşünüyorsun ki?"

Bir sessizlik oldu; Kemosiri gözlerini dikmiş Talon'a bakı-yordu. "Demek sendin," dedi. "Şimdi daha iyi anlıyorum. Onu kuzeydeki Fedailerin öldürdüğünü sandım ama bunu reddetti-ler."

"Beni götürmelerine izin verme, Süleyman," diye bağırdı Kazım, araya girerek.

"Demek Süleyman sensin. Epey baş belası oldun," dedi Kemosiri hırlar gibi.

"Niyetin çocuğu öldürmek mi?" Talon adamı sınamak istiyordu.

"Zamanı gelince," dedi Kemosiri. "Ama şimdilik faydalı bir pazarlık aracı."

Talon adamların arkasındaki sazların kımıldadığını fark edin-ce yakınarda başkalarının olup olmadığını merak etti. Gemiden birkaç kişinin peşlerindeki öfkesinden kurtulmaya çalışarak kamışlara doğru kaçtığını görmüştü.

Bir çığlık duydu. Hemen sağlarından gelmişti. Bütün gözler istemeden o tarafa çevrildi. Uzun papirüs kamışlarının içinden çıkan bir adam arkasına bakıp bağıarak koşuyordu; otuz metre kadar ötedeki papirüs ve kamış ormanından başka

çığlıklar da geliyordu. Biri haykırdı ve kamışlardaki hareket kesildi. Birinci adam tökezleyerek ve hâlâ bağıarak gemilere doğru koşuyordu.

Talon çocuğu kalkan olarak kullanmayı unutan Akhom'dan önce kendine geldi. Bir ok hızla adama doğru uçarak uyluğuna saplandı. Akhom acıyla nefesini tutarak ıslak yere yıkıldı. Kazım'ı bırakınca çocuk elleriyle dizlerinin üstüne çöktü, sonra aceleyle yumuşak sazların üstünde Talon'a doğru ilerledi. Kemosiri hızla yanından geçen oğlanı yakalamaya çalıştı ama kaçırdı.

Kemosiri bir küfür savurarak öne atıldı ama bastığı yere dik-
kat etmemişti. Ayağı sazların arasında bir çukura girdi. Sağ dizine kadar suya gömülen adam kurtulmaya çalışıyordu ki kamışların arasından fırlayan kara bir şey kocaman çenesiyle adamın sol baldırını kaptı. Kemosiri onu neyin yakaladığını görmek için döndü ve bir çığlık attı. Bu öyle dehşet dolu, çaresiz bir çığlıktı ki Talon buz kesti. Korkudan felç olan adamın nefesi kesilmişti.

Talon, Kemosiri'nin devasa timsahın çenesinden kurtulmaya çalışmasını izledi. Ama hayvan bacağı sıkı kapmıştı. Timsah Kemosiri'yi de sürükleyerek gerilemeye başladı. Sonra durdu, çenesini kaldırdı ve hafifçe açtıktan sonra adamı daha sıkı tuttu. Kemosiri kılıcını nafle yere vahşi hayvanın uzun ağzına doğru sallıyordu; sonra hayvan Talon'un dehşetle nefesini tutmasına neden olan bir şey yaptı: yerde dönmeye başladı. Kemosiri birkaç kez yüzüstü ve sırtüstü dönmek zorunda kaldı. Çamur içindeydi. Sarığını kaybetmiş, tıraşlı başı meydana çıkmıştı. Kılıcını da düşürmüştü ve hayvanın kasığına doğru uzanan burnuna yumruklarıyla dermansızca vuruyordu. Timsah kemiklerini çatırdatarak bacağı kopardığı zaman acı içinde bağırdı; gözleri çamur içindeki yüzünün ortasında bembeyaz görünüyordu. Boynundaki damarlar şişti ve ağzı sessiz bir acıyla açıldı.

"Allah adına, yardım et! Hayır! Hayır! Aaaaah!" diye çığlık attı, Talon'a bakarak. Yaratık bütün bedenini sağa sola sallarken sesi boğuldu.

Bu görüntüden midesi bulanık ve kötü sarsılan Talon ona yapışarak korku içinde ağlayan Kazım'ı kenara çekecek kadar

kendine geldi. Düşmanını kurtarmak için öne atıldı ama çok geç kalmıştı. Kazım bir çığlık daha atınca başka bir timsahın daha geldiğini anladı. O da saldırarak bacağını kaybetse de hâlâ yaşayan adamı gövdesinden kaptı. Yaratıkları durdurmak için artık çok geçti. Bu korkunç hayvanlar dikkatlerini onlara çevirmeden hemen kaçmaları gerekiyordu.

Gözlerinin önünde Kemosiri ikisi de üç metreden uzun olan timsahlar tarafından inanılmaz bir hızla parçalandı. Yaratıklar devasa kuyruklarını vurarak ve çeneleriyle kaparak bir zamanlar insan olan kalıntılar için kavga ediyordu. Talon dehşet içinde ağzından salyalar akarak ve sürünerek kaçmaya çalışan Akhom'a göz attı.

"Kazım, gemiye koş ve ne olursa olsun durma. Koş, bastığın yere dikkat et!" diye bağırdı, tanık olduğu dehşet karşısında donup kalan çocuğa. Talon onu kendine getirmek için sertçe sarstıktan sonra gitmesi için itekledi. Sonra çocuk sanki cehennemden kaçıyormuş gibi son sürat koşmaya başladı.

Talon, Akhom'un yanına gitti. "Eğer bir şey yaparsan seni onların önüne atarım ya da bu komployu anlatıp hayatta kalabilirsin."

"Beni de götür. Allah adına, ne olur, beni de götür, sana yalvarırım!" diye kekelemeye başladı adam.

Talon timsahların kurbanlarıyla meşgul olmasından yararlanarak Akhom'u ayağa kaldırdı. Sendeleyerek gemilere doğru ilerlediler. Kamışların arasından çıkan başkaları da adayı bırakıp gemilere doğru kaçıyorlardı. Adada gördükleri onları bekleyen esareten çok daha dehşetengizdi.

Talon ara sıra korkuyla arkasına dönüp iki timsaha bakıyordu. İçlerinden biri onların kaçtığını görüp peşlerine takılınca endişesi iyice arttı. Hayvanın bu sallanan zeminde bu kadar hızlı hareket edebilmesine inanamıyordu. Gemiye ulaşmalanna sadece yirmi metre kalmıştı ama ayaklarının altındaki engebeli ve tehlikeli zemin hızla ilerlemelerini engelliyordu. Yaratık aralarındaki mesafeyi kapattı. Talon tam Akhom'u bırakıp hayvanla yüzleşmeye hazırlanıyordu ki birinin bağırdığını duydu ve koş-

rak yanlarından yaratığa bağırıp mızraklarıyla onu uzaklaştırmaya çalışan insanlar geçti.

Hayvan hâlâ üstünde et ve kemik parçaları duran iki dizi keskin dişini göstererek kanlı çenesini açıp öfkeyle tısladı. Mızraklarını öne iterek bağırان adamlar Talon gemiye tırmanana kadar onu uzak tutmayı başardılar.

“O esir, bağlayın onu”, dedi Talon nefes nefese, Akhom’u göstererek.

Akhom’u yakaladılar ve acıyla bağırmasına aldırmadan ve oku çekip çıkarmaya zahmet etmeden sıkıca bağladılar.

Talon aşağıda hâlâ tıslayarak çenesiyle kapmaya çalışan canavarı uzak tutmaya çalışan adamlara baktı. Başka yerde daha kolay avlar bulabileceğine karar vermiş gibi görünen timsah kuyruğunu vurarak yavaşça uzaklaşıyordu. Hantal hantal papi-rüs ve kamış ormanına doğru ilerledi.

Talon yere kayıp güverteye oturdu ve kollarını dizlerine koyup başını kenara yaslayarak soluk soluğa gözlerini kapattı. Bu nehir canavarlarının elinden kurtulduğu için rahatladığını hissetti ama biraz önce tanık olduğu korkunç ölümü hatırlayınca elinde olmadan titredi. Max hızla Talon’un yanına geldi. “Ne oldu, Süleyman? Yaralandın mı? Tanrı aşkına, orada neler oldu?” diye sordu Talon’un üstüne eğilerek.

Çok halsiz görünen ve başı ile göğsü sarılmış olan Panhsj da Max’e katıldı.

“Panhsj, Allah’a şükür, yaşıyorsun!” diye bağırdı Talon.

“Gerçekten Allah’a şükür, Süleyman. Beni öldürmek için o kadar uğraşmalarına rağmen hayattayım,” dedi, iri yarı adam çarpık bir gülümsemeyle. Malek bağırarak kendi gemilerinden onlara el sallıyordu. Talon yanında Halide’nin durduğunu gördü.

İki adam ayağa kalkmasına yardım ettiler. “Gelin, hanımına anlatacaklarım var. Kazım nerede?”

“Korkmuş bir maymun gibi gemiye gelip sanki şeytanlar kovalıyormuş gibi kamaraya koştu,” dedi Panhsj. “Aşağıda kamarada şimdi.”

“Hiç şaşırmadım, Panhsj. Onu teselli etmen gerekecek. O... O canavarlar çocuğun gözlerinin önünde El Muntakim’i yedi.”

Talon sazlık adada olanları anlattı.

Halide dehşet içinde soluğunu tuttu. Adamların yüzünde hayret ifadesi vardı.

“Şimdiye kadar adamın gerçek ismini bilmiyordum. Onun ailenizin dostu olması gerekiyordu ama size ihanet etti, hanımım,” dedi Talon.

“Kemosiri’ymiş, ha? Kocama ihanet eden o muymuş? Allah’ın sonunda onu cezalandırmasına sevindim,” dedi Halide soğuk bir sesle. “Bütün bunlar onun başının altından çıktı. Ailemi elimden almaya ve oğlumu öldürmeye çalıştı. Böyle bir ölümü hak etti.”

“Şu Akhom denilen adamı sağ tutmalıyız, Malek,” dedi Talon. “Sultan’ı öldürmek için kurulan komplo hakkında her şeyi bir tek o biliyor. Hanımım konusundaki şüpheleri yok etmek için onu kullanabilirsin.”

“Öyle yapacağız, Süleyman, hiç korkma. Ama Kemosiri’nin gemisindeki kamarada zincire vurulmuş bir adam bulduk, hanımım. Onu ne yapacağımı bilmiyorum. Bir şair ve haksız yere tutulan bir esir olduğunu iddia ediyor.”

Talon kulaklarını dikti. “Bir şair mi dedin? İsmi neymiş?”

Bahsi geçen adam kamaradan çıkartılıp önlerine getirildi.

“Hanımım, efendiler,” dedi şair Umarah ibn Ali el-Hakemi. “Merhamet ettiğiniz için Allah’a şükürler olsun. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim. Şu canavar Kemosiri beni öldürecekti.”

Talon bir kahkaha attı.

*Gece uzasın ve bitmek bilmesin
Arkadaşım gitmeden önce;
Usulca aç kara kanadını
İşıltısı üstüne şafağın
Çevir gözyaşlarını yağmura
Akıp gitmesinler diye.
Yehuda Halevi*

Bölüm 29

Veda

Geri dönüp Beneade'de demir atmak kararını Malek verdi. Bu halde nehirde yollarına devam etmeleri mümkün değildi. Adamları tükenmişti ve aralarında acil yardıma ihtiyacı olan yaralılar vardı.

Malek hasar gören gemilerini terk etmemeye de karar vermişti, zira eğer onarabilirlerse iyi bir gelir kaynağı olurdu. Büyük bir çabayla da olsa zarar gören gemiyi limana geri çekebilir ve tamir ettirmeye çalışabilirlerdi. Ayrıca esirleri limandaki dikkatli görevlilerin gözetimine teslim etmeleri de gerekiyordu.

Nehrin aşağısından gelen düşman kadırgası yangını söndürmeyi başarmış ve durumu anlamak için ihtiyatla yaklaşmıştı. Liderlerinin yenildiği anlaşılınca geri dönerek nehirden aşağıya doğru kaçmışlardı. Geminin nehrin pusu içinde kaybolmasını izleyen Malek omuzlarını silktiler.

“Bırakın gitsin. Onları yakalayamayız,” dedi. “Hepsi yakında korsan olur ve bir gün adaletin önüne çıkarılır.”

Adamlar ele geçirdikleri gemiye olabildiğince çok yük ve yaralı taşımaya başladılar ama atları götüremediler. Hayvanlar acınacak haldeydi. Bazıları vücutlarına saplanan oklar yüzünden ölmüş, bazıları da yaralanmıştı. Ölen atları nehre attılar. Gemideki adamlar birkaç dakika boyunca gemiyi çevreleyen

sığ sular da timsahların hayvanların cesetlerini vahşice parçalamasını büyülenmiş bir dehşet içinde izlediler. Su kızıla döndü ve kanla köpürdü.

Frenkler bulabildikleri bütün ipleri kullanarak iki gemiyi birbirine bağlayacak kalın bir halat yaptılar. Bu çok yorucu bir işti ve tamamlanması öğleden sonra geç saatlere kadar sürdü.

Hurdası çıkmış iki gemi nihayet Beneade limanına doğru yola koyuldu. Onların gelişini izlemek için meraklı bir kalabalık toplanmıştı. Yorgun adamlar tahta iskeleye atlayarak gemileri bağladılar. Sonra atları ve yaralıları indirme işi başladı.

Bu zahmetli iş bittikten sonra Malek, Halide'yle Yasemin'i getirmek için aşağı indi. Hiç sesi çıkmayan Kazım da onlara katıldı.

Talon çocuğun maruz kaldığı bu korkunç şoku atlatabilmesini umdu. O korkunç sahnelerin ne kadar süre aklında kalacağından emin değildi. Bundan Panhsj'a bahsetmişti ve o da ona, "Buna şaşırabilirsin, Süleyman, ama onun kadar küçük bir çocuk böyle sarsıntılarla genellikle erişkinlerden daha iyi baş edebilir," demişti.

Talon başını sallamıştı. Panhsj'ı tahmin ettiğinden daha iyi anlamıştı.

Halide limana ayak basınca dönüp gemiye baktı, sonra gözleri Talon'u buldu ve bir an durdu. Malek'in ardından onları bekleyen atlara doğru gitmeden önce dudaklarında yorgun bir gülümsemeyle elini kaldırıp hafifçe selam verdi. Talon, Malek'e onunla Max'in şimdilik gemilerin yanında kalacaklarını ve Henry'yle birlikte savaştan geriye kalan bu harabeyi derleyip toplamaya çalışacaklarını söylemişti.

"Malikânede gemiler için kaygılanmaktan çok daha fazla yapacak işiniz olacak, Malek. Biz her şeyi hallederiz, merak etme. Henry'yle Max ne yaptıklarını biliyorlar."

Malek de aileyi, eğer hâlâ ayaktaysa, olabildiğince çabuk malikâneye götürmek istiyordu. Bunun üstüne bir de gemilerin sorumluluğundan kurtulduğuna memnundu. Yine de bir an düşünceli bir ifadeyle Talon'a baktı. "Yakında görüşürüz, genç dostum. Benim için bunlara göz kulak ol. Selametle kal."

“Sen de selametle kal, Malek.”

Olabilirdiince abuk onlara katılacaklarına söz veren Talon’la Max askerlerin büyük kısımları yanlarına alarak uzaklaşmalarını izledi. Şair de elleri kolları bağlanarak onlarla gitmişti. Adam korkmuş ve sinmiş görünüyordu; kaderinin yakında mhrleneceğini biliyordu. Kazım, en ufak bir tehlike işareti için gözlerini dört açan Panhsj’in yanında gururla ilerlerken dönüp onlara el salladı. Malikâneyi ne halde bulacaklarını veya hangi davetsiz misafirlerce işgal edilmiş olduğunu bilmiyorlardı.

Talon, Max ve Henry kuzeye yaptıkları yolculuktan geri kalan ekmekle kuru keçi etini yerken neler yapmaları gerektiğini belirlemeye çalıştılar.

“Elimizde biri zgr, diğeri hâlâ köle olan iki kürekçi grubu var ama onlar benim insanlarım; aşıağı inip onlara bir göz attım,” dedi Henry, bir yandan ağızına ekmek tikiştirirken.

“Biliyorsun, Süleyman, şimdi buradan gidebiliriz ve kimse bizi durduramaz. Bu gemiyi kuzeye gtremezler, şimdi bile tehlikeli derecede suyla dolu. Mrettebatımızı ele geçirdiğimiz gemiye aktarıp buradan gidebiliriz.”

“Talon bu insanlara bunu yapmaz,” dedi Max.

“Ona Talon dedin, duydum seni!” dedi Henry şaşırarak.

“Evet, onun ismi Talon ve o da seninle benim gibi bir Frenk ama buradayken ismi Süleyman. Bir gün nedenini anlatırız,” dedi Max alçak sesle.

“nemli değıl, Max,” dedi Talon. “Henry, şimdilik bana Süleyman demeye devam et. Böylesi daha iyi. Haklısın; gitme şansımız var ve Malek de bunu biliyor. Ama... ben o adama büyük saygı duyuyorum ve o ve kardeşıyle yaşadığımız onca şeyden sonra ne kadar çok istesem de gidemem.”

“Ben de birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bu insanları farklı bir gözle görüyorum, Henry,” dedi Max. “Kendimi Malek’le hanımın El Kahire’ye gidip Sultan’ın korumasına girmelerine yardım etmeye borçlu hissediyorum. Ondan sonra gidebiliriz. Öyle değıl mi, Talon?”

Talon başını sallayarak onayladı. “Halide Hanım’ın Sultan’ın

huzuruna çıkıp olanları kendi ağzından açıklaması gerekiyor. Onun için onları El Kahire'ye güvenle götürmemiz önemli."

"İkiniz de şairi ve yaptıklarını biliyorsunuz. Onu işkence ve ölüm bekliyor ama onun tanıklığı Halide Hanım'ı temize çıkaracak ve topraklarına el konulmasını önleyecek. Kazım varis olacak. Ben bunu Abbas'ın hatınna istiyorum. O iyi bir adamdı... Max'le beni hapse atmış olsa da." Bunu hatırlayınca yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı.

"Şu Malek sözünde durup bize özgürlüğümüzü verir mi?" diye sordu Henry, tedirgin bir tavırla.

Max kıkırdadı. "Onları henüz terk etmememizin asıl nedeni de bu. Bir şeyden emin olabilirsin, Henry, Malek sözünde duracaktır," dedi, ellerini Henry'nin ince omuzlarına koyarak. Sonra sözüne devam etti.

"Şimdi öteki gemiyi temizlemeli ve aşağıda zincirlenmiş adamları bırakmalıyız. Henry, sen benimle gel. Sen dinlen, Talon. Şu timsahlarla yaşadıklarınızın korkusunu daha üstünden atamamış gibisin." Yalandan titredi. "Tanrım, korkunç bir şey olmalı."

"O çok kötü bir adamdı ama yine de bundan iyi bir ölümü hak ediyordu," dedi Talon, başını iki yana sallayarak.

Henry, Max'le birlikte güvertayı geçerek öteki geminin ambar ağzından aşağı inip gözden kayboldu. Talon arka güvertede Fayoum'u çevreleyen alçak tepelerin ardında batmakta olan güneşi izlerken özgür oldukları söylenen aşağıdaki kölelerin sevinç çığlıklarını dinledi.

Yorgundu. Savaşın verdiği gerginlik ve peşlerindeki adamın o korkunç ölümü bütün gücünü tüketmişti. Çatışmada yüzey-sel yaralar almıştı -zincir zırhı keskin silahların etkisini büyük ölçüde önlemişti- ama her tarafının çürük içinde olduğunu hissediyordu. Babasının evinde hayatta kalmak için girdikleri korkunç çatışmadan sonraki yara berelerinin üstüne merhem süren Aicelina'nın narin ellerini hatırladı.

Bundan sonra ne yapacaklarını planlamalıydılar. Düşmanlarının hepsinin yakalandığından veya öldüğünden hâlâ emin

değillerdi. Düşünceleri El Kahire'ye yöneldi ve nasıl görünmeden sultanın gemilerinin yanından geçip nehre açılacaklarını merak etmeye başladı. Bunu Malek'le konuşması lazımdı. Malek'in onların gitmesine izin vereceğinden hiç kuşku yoktu ama onu kaçma planlarına dahil edemezlerdi, yoksa kellesini uçururlardı. Talon hava kararana kadar bunlara kafa yordu; sonra esnedi ve uyumak için aşağıya gitmek üzere döndü. Her iki gemide de gece geç vakitlere kadar sürecektir koşturmacaya aldırmadan ölü gibi uyuyacağını hissediyordu.

Tam kamaraya girmek üzereyken limanda birinin seslendiğini duydu. Adamlar bağırarak yanıt verdi ve bunu limanın tahta kalaslarının üstünde koşan birinin ayak sesleri izledi. Çok geçmeden lambanın ışığı sarıgi arkasında dalgalanan bir insan silüetini aydınlattı. Talon hızla soluğunu içine çekti; bu Haytam'dı. Hemen geminin kenarına giderek neredeyse üstüne atlayan çocuğa sarıldı. Birbirlerini sımsıkı kucakladılar.

"Öldüğünü sanmıştım!" dedi Talon, bir adım geri çekilip gülen çocuğu seyrederek.

"Selamünaleyküm, Süleyman, ben de hepinizin öldüğünü sanmıştım! Allah'a şükür ki yanılmışım. Malek'le Halide Hanım'ı gördüğümde gözlerime inanamadım. Bana sizin burada olduğunuzu söylediler."

"Malikânede herkes iyi mi?"

"İyi, ben de onun için geldim. Hanımımın çocuklar güvende ve efendi Malek sabahleyin oraya gitmenizi istiyor, konuşup plan yapacağmısınız."

Talon'un bütün uykusu kaçtı. Haytam'a memnun bir ifadeyle baktı.

"İkimizin de anlatacak çok şeyi var, Haytam. Çay içip konuşalım. Sultanı gördün mü, bilmem gerekiyor."

"Gördüm, Süleyman! Neredeyse ölüyordum ama, Rakhsh da öyle."

"Ah, Rakhsh, o iyi mi?"

"İyi, onu sana getirdim, Süleyman. Harika bir hayvan." Bunu o kadar hüznünlü bir ifadeyle söylemişti ki Talon bir kahkaha attı.

“O senin, Haytam.”

Haytam hızla nefesini içine çekerek, sanki duyduğuna inanamıyormuş gibi ona bakakaldı.

Talon tekrar gülerek oğlana, “Onu sana veriyorum,” dedi, “ama bir şartla.”

“Ne... Nedir o, Süleyman?” diye sordu çocuk, kaygıyla.

“Onu el üstünde tutacaksın.”

Haytam’ın gözlerinden yaşlar boşaldı. Talon’un eline uzanarak fısıldadı. “Allah senden razı olsun, Süleyman. O atı sevdiğimi biliyorsun. Senin nerede olduğunu bilmediğim onca ay ahırda onun yanında uyudum.”

Talon boğazını temizledi. “Artık bundan bahsetmeyelim. Bana yaşadığın maceraları, özellikle ona başımızın nasıl derte olduğunu anlatınca Sultan’ın ne yaptığını anlat.”

Daha sonra Max de onlara katıldı ve üçü birden, yorgunluklarını bir süreliğine unutarak, olanlardan konuştular.

Talon, Haytam’ın Sultan’ın huzurunda El Muntakim denilen adamla görüşmesiyle çok ilgilendi. Oğlandan adamı ayrıntılı olarak tarif etmesini istedi ve sonra Max’e dönerek, “Aynı adam,” dedi. “Kemosiri’ymiş, bundan eminim. Hanımım artık güvende. Komployu anlatacak olan şairden başka korkulacak kimse kalmadı. Ama Sultan için durum öyle değil.”

Max çayını yudumladı. “Bu da gitmemizi kolaylaştırıyor.”

“Gidiyor musunuz, Süleyman?” diye sordu Haytam.

“Malek’le bunu konuştuk ve galiba sabah oraya gitmemizi istemesinin nedeni de bu. Hanımım güvende olunca Max’le birlikte gidebileceğimizde anlaştık,” dedi Talon.

“Ama neden... Şimdi Chogan oyununda kim lider olacak? Bahir’le efendim gitti, Allah rahmet eylesin ve geriye tek sen kaldın,” dedi Haytam, üzüntüyle suratını ekşiterek.

Max ve Talon güldüler. Son zamanlarda karşı karşıya kaldıkları tehlikeleri düşününce bunu konuşmak o kadar aykırıydı ki. Ama Talon anlıyordu. Çocuk yaşadıkları onca karmaşadan sonra normal hayata geri dönmeye can atıyordu.

“İleride efendi Kazım adına takımın lideri sen olacaksın,

Haytam ve bir gün bu rolü o üstlenecek ama iyi bir öğretmen olmalısın ki ona en iyi şekilde öğretebilesin,” dedi Talon, ciddi bir sesle.

“Yüzünü kara çıkartmayacağım, Süleyman, bundan emin olabilirsin,” dedi çocuk, samimi bir ifadeyle.

Gecenin epey ilerleyen bir vaktinde yatmaya gittiler. İşçiler geminin değişik bölümlerinde uykuya dalmıştı ve nöbetçiler alçak sesle çene çalıyordu. Talon kendini yatağa attı ve bitkin bir uykuya daldı.

* * *

Kadırgayı tamir etmek ve güneye El Kahire şehrine gidecek hale getirmek için bir hafta yoğun bir şekilde çalışmak gerekti. Malek'in planı basitti: iki gemiyle gideceklerdi ve oraya vardıklarında Malek, Panhsj ve askerler Halide Hanım'ı Sultan'ın huzuruna çıkarmak üzere saraya götüreceklerdi. Talon, Max ve Frenkler de kadırgalardan birini alıp Akdeniz'e açılarak 'kaçacaklardı'.

“Senin ve Max'in gittiğini görmek beni çok üzecek, Süleyman,” dedi Malek bir gün, gemide süren tamiratı izlerlerken. “Bize çok yardımınız oldu. Allah'ın size yol göstermesi için dua edeceğim.”

“Bazen Allah'ın benim için ne düşündüğünü merak ediyorum, Malek. Ben de seni, çocukları ve Halide Hanım'ı özleyeceğim. O çok cesur ve azimli bir kadın. Allah'a onu koruması ve Kazım'ın bir gün hakkı olan bu arazilerin efendisi olması için dua edeceğim,” dedi Talon.

Malek, Talon'un sözlerini gülümseyerek dinledikten sonra, iş adamı tavrıyla, “Adamlarımı etkisiz hale getirip gemiyi çalmışsınız gibi görünmeli,” dedi. “Bütün Frenkleri de yanına almalısın, yoksa şu Henry'nin onları ne yapıp edip götüreceğinden şüpheleniyorum; El Kahire rıhtımında bir savaş çıksın istemiyorum.”

Talon Malek'e gülümsedi. “Sen akıllı bir adamsın, Malek. Seni özleyeceğim. Belki de gece yola çıksak daha iyi olur.”

“Bir şey bilmen gerek. El Kahire’nin epey kuzeyinde, nehrin neredeyse denize açıldığı yerde Dimyat isminde bir şehir var. Orası Akdeniz’den Nil kanalına giriş yeridir ve sizin tek çıkış yolunuzdur. Akdeniz’e başka geçitler olsa da yazın taşan sularla gelip giden molozlar ve kum setleri yüzünden çok tehlikelidir. Burası ticaret uğruna Sultan’ın emriyle açık tutulan denizle El Kahire arasındaki tek nehir koludur. Ama yine de zinciri halletmeniz gerekiyor.”

“Ne zinciri?” diye sordu Talon, yüreği sıkışarak.

“Dimyat halkı nehrin üstüne büyük bir zincir gererek onu daralttı. Bu insanlar El Kahire’ye gitmek için nehre giren gemilerden vergi alıyorlar. Zincirin bir diğer amacı da istilacıların nehre girmesine engel olmak. Altı yıl kadar önce Frenkler Dimyat’ı geçerek nehre girmeye çalıştılar. Sultan onları mağlup etti ve zincir onları kontrol altına almaya yardım etti. Sultan kaleleri takviye etmeye karar verdi, şimdi hepsi de neredeyse zapt edilemeyecek kadar iyi durumda. Geçmek için bütün kurnazlığını kullanman gerekecek. Korkarım korsanların karanlıkta içeri girmesini önlemek için zincir geceleri yukarı kaldırılıyor.”

Talon ona teşekkür etti ve özgürlüklerinin önündeki bu yeni engeli düşünerek uzaklaştı. Eğer yakalanırlarsa bir yıl kadar önce başladıkları aynı yere döneceklerdi. Bunu diğer Frenklere söylemek istemedi. Daha sonra söyleyecekti. Yaşadıkları bunca şeyden sonra hâlâ Mısır’da kısıp kalabileceklerini düşünmek iç karartıcı bir olasılıktı. Talon endişeliydi.

Halide Hanım ve çocuklarla teması azalmıştı. Zamanını Max ve Henry’yle birlikte hasarlı gemiyi onarmak ve yolculuğa hazırlanmakla geçiriyordu. Malikânede oylanmanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

Oraya gerekmediği sürece gitmeye gönlü yoktu ve bunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu. Burada kalıp hayatını Fayoum’da geçirme duygusu çok güçlüydü. Göl, geniş ekin tarlaları ve bölgenin sessizliği onu büyüleyordu. Burada sakin, hoş bir hayat yaşar ve büyük ihtimalle ailenin bir üyesi haline gelirdi. Birkaç kez Max’i kendisini geride bırakıp Frenklerle birlikte gitmeye zorlamayı düşündü.

Max ile Henry başta onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştılar ama sonra kendi haline bıraktılar. Geleceğiyle yüzleşmesi gerekiyordu ve önünde yapması gereken zor seçimler vardı.

Nihayet yola çıkma günleri geldi. Talon, Halide'yle çocukları El Kahire'ye götürecek geminin güvertesinde dururken Max'le Henry diğer gemide bekliyordu. Güneş doğmadan hemen önce Malek yanında kalabalık bir grup askerle birlikte Halide'yle çocukları limana getirdi ve gemiye çıkmalarına yardım etti.

Demir aldılar ve nehrin ortasına doğru kürek çektiler, arkalarından da özgür adamların kürek çektiği ikinci kadirga geliyordu. Çok geçmeden kürekleri içeri çekip yelken açtılar. Bütün gün kuzeye doğru yol aldılar, akşam uzaktan şehrin minarelerinin sivri uçlarını gördüler. Yaklaştıkça teknelerin sayısı arttı ve çok geçmeden nehir bir yığın beyaz sorguçla kaplanmış gibi göründü.

Yolculuk esnasında Halide, Talon'u kamarasına çağırmıştı. Bu karşılaşmadan korkan Talon yavaşça geminin arkasına doğru gitti, üst güvertedeki Malek'e başıyla selam verdi ve kapıdaki perdeyi yana iterek kamaraya girdi. Halide kamaranın ortasında tek başına durmuş, onu bekliyordu. Gemi hızlanırken hafif sallandı ama tahtaların gıcirtısı ve yukarıdan gelen mırıltılar dışında içerisi sessizdi.

"Beni mi görmek istediniz, hanımım?" diye sordu Talon, beline kadar eğilerek.

Kadın başını kaldırarak gözlerini ona dikti.

"Zamanı geldi ve bizden ayrılıyorsun?" Bu bir sorudan ziyade bir beyandı.

"Evet... Sizden ayrılmalıyım, hanımım ama size söylemem gereken bir şey var."

Kadın sessizce başını salladı ve Talon sözüne devam etti.

"Sultan hâlâ büyük tehlike içinde. Bu tehlike hem Frenk Krallığı'nın kuzey bölgesinde Sinan Reşidüddin isminde bir adamın idaresindeki Fedailerden, hem de Efendileri olan İran'daki Ağa Han'dan gelebilir. Sultan kendini korumalı. Bu insanlar onu öldürmek peşinde."

“Sen bütün bunları nasıl biliyorsun?” diye sordu Halide.

“Çünkü ben de onlardan biriyim.”

Kadın hızla nefesini içine çekerek elini göğsüne götürdü. Talon onun düşeceğinden korkarak öne doğru bir adım attı. “Sen onlardan mısın?.. bunca zaman boyunca...” diye fısıldadı, korku dolu bir sesle.

“Buraya onlardan biri olarak gelmedim ama ona söylemem de Haldun benim ne olduğumu her nasılsa anladı. Ama şimdi size söylemek zorundayım. Beni İran’daki Fedailer kaçırdı. Bugün her ne isem nedeni bu. Ama şimdi sizi korumak için yaptıklarım yüzünden artık ölümcül düşmanlarız, en azından Sinan’la.”

Halide o içeri girdiğinde peçeliydi ama şimdi peçesini indirmişti ve Talon kadının gözlerinin kızardığını ve çok yorgun görüldüğünü fark etti. Ağladığı belliydi.

“Ne oldu, hanımım?” diye sordu Talon, endişeyle.

“Beni hasta edenin ne olduğunu anlamıyor musun, Süleyman? Seni ne yaptıkları umurumda değil. Benim için önemli olan şimdi ne olduğun,” dedi. Titreyen sesi Talon’un ruhuna işlemişti.

Talon, “Hanımım,” diye fısıldadı, “Bu olamaz... Olamaz.” Daha fazla konuşmadı, sözleri boğazında takılıp kaldı.

O zaman Halide kollarının arasına sokuldu ve Talon onu sanki ezecekmiş gibi sımsıkı sardı.

“Beni bırakmak zorunda mısın? Burada yaşamak istemiyor musun? Kalman için seni nasıl ikna edebilirim?” diye inledi, omzuna yaslanarak.

Şimdi Talon’un gözlerinde de yaşlar vardı. “Kalmayı ne kadar istediğimi biliyorsun! Ama gitmem gerektiğini de biliyorsun... Ben... Ben pek çok neden yüzünden kalamam ama kalbimin bir parçasını seninle bırakıyorum, hanımım.”

“Kalbimin hepsini yanında götür, Süleyman! Kocamı kaybettiğim için yas tutuyorum ama sen gittiğin zaman bir hiç olacağım.”

“Onurunu ve aile haklarını geri kazandın, hanımım. Uğruna

savaştığım oğlun bir gün büyük bir efendi olacak ve sen bunda huzur bulacaksın. Ben halktan biriyim ve kocanın yerini alamam,” dedi Talon, sesinin titrememesine çalışarak.

“Keşke sen... Ah, Süleyman, ben ne yapacağım?” diye fısıldadı Halide, gözyaşları akarken.

“İkimiz de bunun olamayacağını biliyoruz,” dedi Talon, “çünkü oğlunun öğretmeni olmak başka şey, sevgilin ve onun üvey babası olmak başka şey. Ne bunu ona yapabilirim, ne de bunun senin başına açacağı dertlere göz yumabilirim,” dedi Talon, Halide’nin saçlarının arasından. Kadının temiz kokusunu içine çekti ve bu güzel, asil kadını kollarının arasında tutarak ne yaptığını merak etti. Onu bıraktı ve umutsuzca duygularını kontrol etmeye çalışarak geri çekildi. Oradan çıkarken dışarıdakilere hiçbir şey belli etmemesi gerekiyordu.

Halide de geri durarak peçesini taktı. Bu kabullenmiş bir hareketti ve nihai gibi görünüyordu.

“Öyleyse Allah’ın istediği olsun. Takdir edilene karşı gelemem. Sana veda ediyorum, Süleyman, lütfen şimdi git. Sultan’ın huzuruna çıkmak için hazırlanmalıyım.” Sanki uykuda geziyormuş gibi arkasını döndü. Talon durakladı ama sonra kendini toparlayarak fısıldadı.

“Seni unutmayacağım, hanımım. Allah’a seni ve çocuklarını koruması için dua edeceğim. Selametle kal, Halide.”

“Sen de selametle kal, Süleyman. Ve aşkımı da götür,” diye fısıldadı Halide, Talon çıkarken.

Tam güneş batmak üzereyken hareketli El Kahire limanına demir atıldılar. Geç geleceklerinden haberdar olan Sultan, Halide Hanım’ın vakit geç de olsa huzuruna çıkmasını istemişti. Saraya kadar daha iki kilometre yol kat etmeleri gerektiği için Malek gemiden inmek içine acele ediyordu; Talon’a bir de karanlıkta canilerle dolu bu kalabalık şehrin sokaklarında hangi belalarla karşılaşacağını düşünerek kaygılanmak istemediğini söyledi.

Gemi rıhtıma yanaşırken vedalaştılar; Malek’le Panhsj’in gözleri yaşardı. Talon’a sarıldılar. Talon da içinde çok güçlü duygular hissederek iki adamı sıkıca kucakladı.

“Allah sizi korusun, yolunuz açık olsun,” dediler birbirlerine.

“Biz silah arkadaşı olduk ve galip geldik. Seni çok özleyeceğiz, dostum,” diye homurdandı Panhsj. Duygularını kontrol etmeye çalışırken yüzü çarpılmıştı. Talon ona sarıldı ve ağlamaya çalışarak sertçe sırtına vurdu.

İkisi de koşarak Talon’un kollarına atılan çocuklarla vedalaşmak daha da zordu. Talon ikisine de sıkıca sarıldı. Çocuklar ağlayarak kalması için yalvardılar.

Talon nihayet geri çekilerek başparmağıyla Yasemin’in yanağındaki yaşları sildi.

“Gidiyorum, çünkü başka seçeneğim yok, prensesim,” dedi usulca. “Eğer başka seçeneğim olsaydı kalırdım. Annene iyi bak ve çok çalış, Yasemin. Seni özleyeceğim.”

Kız başını salladı. “Allah yolunu açık etsin, Süleyman.” Ağlayarak kamaradaki annesinin yanına koştu. Halide dışarı çıkmamıştı.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Kazım bacaklarını iki yana açarak ve bir erkek gibi davranmaya çalışarak Talon’un karşısında durdu. Panhsj’in biraz ileride durduğunu ama sanki onların farkında değilmiş gibi uzaklara baktığını biliyordu.

“Seni... Seni özleyeceğim, Süleyman. Bir gün bana gittiğin yerden yazar mısın?” diye sordu, alçak sesle.

Talon çocuğa yaklaştı. “Yazacağım, prensim. Allah seni korusun. Panhsj’la Malek’in sözünü dinle, çünkü onlar iyi adamlar, senin büyük bir efendi olmana yardım edecekler, seni her zaman koruyacak ve annenle kız kardeşine saygı duyacaklar. Selametle kal.”

“Sen de selametle kal, Süleyman. Allah seni korusun,” dedi çocuk, boğuk bir sesle.

*Uyan! Doğuda yükselen güneş
Kovaladı Yıldızların Celsesini geceden;
Ve yükselen gökyüzünün tarlasına vuruyor
Sultanın kulesi bir ışık ışınlı.*

Ömer Hayyam

Bölüm 30

Dimyat'ın Kuleleri

Sandalla diğer kadirgaya giden Talon'u ciddi bir tavırla selamlayan Max, güverteye çıkmasına yardım ederken gergin yüzünü görmezden gelerek, "Vedalaşmak genellikle zordur," dedi kısaca. Talon başını sallayarak onayladıktan sonra Henry'ye döndü.

"Malek onlar şehre girene kadar beklememizi, sonra gemilerine yaklaşıp Frenkleri ve öteki kuzeyli kürekçileri almamızı söyledi. Siyahlar Panhsj'la kalacak. Malek ihtiyacı olduğu zaman kürekçilerin yerine kolayca yenilerini bulabileceğini söyledi."

"Bundan hiç kuşum yok," dedi Max, soğuk bir sesle. "Rıhtımlarda köle çok."

Halide ile diğerlerinin kıyıya çıkıp kalabalık sokaklarda kaybolmasını izlediler. Hava kararınca Henry kürekçilere sessizce emir vererek kadirgayı usulca diğer gemiye yaklaştırdı. Malek'in kadirgasında kalan ve bu durumdan haberdar edilmeyen üç muhafız iki gemi birbirine çarparken merakla izlediler. Talon'la Max birkaç adamla birlikte güverteye çıktığında hiçbir şeyden şüphelenmediler. Hiç canları yakılmadan etkisiz hale getirildiler ve bağlanıp ağızları tıkanarak arka kamaraya konular. Aşağıda bekleyen adamlar aceleyle yukarı çıkıp diğer gemiye atladılar. Bütün bunlar hemen hiç dikkat çekmeden, sessizce hallolmuştu. Ona rağmen aşağıdan bağırان bir görevli ne yaptıklarını, bir sorun olup olmadığını sordu.

“Köleleri öteki gemiye naklediyoruz,” diye bağırdı Talon. “Kaygılanacak bir şey yok. Selametle git.”

“Siz de selametle kalın,” diyen adam, gece nöbetine devam etti.

Karanlıkta sessizce kürek çekerek kadirgayı tekrar nehrin ortasına götürdüler. Suyun üstünde hafif bir sis vardı. Sisin, yukarıdan nehre bakan şehrin surlarındaki büyük gözlem kulelerinden saklanmalarına yardım etmesini umuyorlardı. Rihtımda demir atmış diğer kadirgaların yanlarından süzülerek geçerken kimse onlara seslenmedi. Yelken açılar ve dikkatle nehirde aşağıya doğru ilerlemeye başladılar.

Talon, Max ve Henry’yle konuşmaya karar verdi. Yanlarında iki adam daha vardı.

“Bu Guy,” dedi Henry, başparmağıyla karanlıkta daha irice olanını işaret ederek. “Bu da Nigel. Esir alındığımızda birlikteydik.”

Talon’la Max adamlara selam verdiler. Onlara önlerindeki tehlikeden bahsetmenin zamanı gelmişti.

Duydukları karşısında canları sıkıldı. “Neden bundan daha önce haberimiz olmadı?” diye bağırdı Henry.

“Fark eder miydi?” diye sordu Max, biraz sinirlenerek. Bacağına bir şaplak attı. “Bu ülkedeki zorlukların sonu gelmiyor,” diye homurdandı.

“Malek bunu bizi uyarmak için söyledi. Şimdi yine kaçak durumuna düştük ve eğer kamaraya tıktığımız tayfalar kurtulursa daha çabuk peşimize düşerler. Bizim hedefimiz kimse kaçtığımızı anlamadan kulelerin yanından geçip denize açılmak,” dedi Talon.

“Bu Dimyat denilen yer ne kadar uzakta?” diye sordu Nigel.

“Neredeyse nehrin ağzındaymış, bu da en az altı saatlik yol demek, belki daha da fazla.”

“O halde şafak vakti orada olacağız. Bu avantajımıza olabilir. O saatte nöbetçiler daha uykulu ve daha az tetikte olur,” dedi Guy.

“Tanrı bizi korusun ama ne nehrin özelliklerini ne de hangi

köşeden ne çıkacağını biliyoruz. Onun için oraya gün ağarırken de varabiliriz. Başka yol yok mu?” diye sordu Henry.

“Malek pek çok yol olduğunu ama başka yoldan gidersek nehrin çok tehlikeli olabileceğini söyledi. Eğer karanlıkta sığ bir kum tümseğine saplanırsak işimiz biter. Malek başka bir kanaldan gitme riskini göze almaktansa, nehrin ortasından gidip Dimyat’tan geçmeye çalışmamızın en iyisi olacağını söyledi. Nehrin yan kollarında korsanlar varmış.”

“Bu kadar kalabalık bir gemiyle korsanların hepsinin hakkından geliriz,” dedi Guy burun kıvrıp, eliyle silahlı adamlarla dolu güverteleri göstererek.

“Korkmamız gereken korsanlar değil, Guy,” dedi Talon sabırla, “Oralarda korsanları yakalamak için kol gezen Sultan’ın donanması. Bizi bir yerde kum tümseğine saplanıp kalmış halde bulurlarsa nasıl tepki gösterirler sence?”

Adamlar bunu düşünürken uzun bir sessizlik oldu.

Henry içini çekti. “Daha önce bizi yanlış yönlendirmedin, Süleyman; yoksa artık Talon mu demeliyim? Senin dediğin gibi Dimyat’tan denize açılmaya çalışacağız. Tanrı bizi korusun. Artık bütün dertlerden kurtulup basıp gideceğimizi sanmıştım.”

“Benim ismim Talon de Gilles. Ben de öyle ummuştum, Henry. Şimdi acele etmeliyiz. Zaman bizden yana değil.”

Uzun gemi nehrin ortasından akıntı yönünde sessizce süzülüyordu. Pruvanın iki yanındaki gözcüler önlerinde engele benzer bir şey gördükleri zaman alçak sesle bağıarak haber veriyorlardı. Bunların çoğu onlar gibi nehrin ortasından giden ve derin suyun yüzeyine çıkan adacıklardan veya kum tümseklerinden kaçmaya çalışan başka teknelerdi. Bir gemiye fazlaca yaklaştıkları zaman hemen sessizleşiyorlar, karşıdan onlara bağırdıkları zaman bile hiç seslerini çıkartmıyorlardı. Gemideki adamların iriliği ve sessizliği onlara pek tehditkâr görünüyor olmalıydı ki çok az seslenen oluyordu.

* * *

Saatler sonra Henry Dimyat’a yaklaşmış olabileceklerini tahmin

etti. "Tuz kokusunu alabiliyorum. Güvertelerin altında bile ne zaman denize ulaştığımızı anlayabiliyordum," dedi, alçak sesle.

"Daha önce oradan geçtiğine göre orayı biliyordur, değil mi?" diye sordu Max, düşünmeden.

"Max, hiçbirimiz orayı bilmiyoruz, çünkü biz güvertelerin altında kürek çekiyorduk. Hiçbir şey görmedik. Yardım edemem."

Aklı başına gelen Max, "Tanrım, üzgünüm, düşünmeden konuştum, Henry," dedi.

"Önemli değil; şimdi dikkatli olalım. Bizi bekleyen bir tuzağa düşmemeliyiz."

Henry dümenin başında kalırken Max'le Talon da pruvadaki gözcülerin yanına gidip dikkatle karanlığa bakmaya koyuldular. Yarım saat kadar sonra Max fısıldadı, "Uzakta bir ışık görüyorum, Talon."

İşığı görüyorlardı ama bunun bir mi, yoksa pek çok fener mi olduğunu o mesafeden anlayamıyorlardı. Henry'nin emriyle yelkenler toplandığı için şimdi akıntıyla sürükleniyorlardı. Kısa sürede bir limana ulaşmak üzere olduklarını anladılar.

Henry kendisine söylenmesine gerek kalmadan küreklerin çıkarılmasını ve neyle karşı karşıya olduklarını anlayana dek gemiyi yavaşlatmak için mürettebatın geriye doğru kürek çekmesini emretti. Talon'la Max hâlâ karanlığın içinden ışıklara bakıyorlardı; ışıklar sadece su seviyesinde değil, nehrin iki yanında yukarıdan da geliyormuş gibi görünüyordu.

"İşte! İşte kuleler," diye fısıldadı Talon. "Tanrım, çok büyükler. Durup yanlarından nasıl geçeceğimizi düşünmeliyiz."

"Şu bahsettikleri zincirin kalkık mı, inik mi olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu Max.

"İş işten geçene kadar bilemeyebiliriz. Artık kuleleri görebiliyoruz, onun için kimse bizi görmeden hemen durmalı ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Neden nehrin ortasından devam edip zinciri kırıp geçmiyoruz?" diye sordu Guy, yanlarına gelerek.

"Malek bu zincirin bizimkinden çok daha büyük bir gemiyi

bile durduracak kadar sağlam olduğunu söyledi,” dedi Talon. “Bunu göze alamayız. İyi bir hedef oluruz. Baksanıza, şurada nehri iyice daraltmışlar, eğer isterlerse bizi okla rahatça vurabilirler. Orası olsa olsa iki yüz adım genişliğindedir.”

Herkes loş ışıkta pek devasa görünen kulelerin karartısına baktı.

“O halde ne öneriyorsun, Talon?” diye sordu Max.

“Belki karaya çıkıp zinciri indirip kaldıran tertibatı etkisiz hale getirebiliriz.”

“Bu söylediğin çılgınca görünüyor,” diye homurdandı Max, “ama daha iyi bir fikrim yok.”

Henry çoktan harekete geçmişti. Gemiye kıyıya yaklaştırmalarını ve demir atmalarını emretti; demir sessizce hızla akan suyun içine daldı.

“Keşke kıçtan da demir atabilseydik ama başka demir yok,” dedi Talon’a, gemi halatın etrafında geldikleri yöne bakacak şekilde dönerken.

Geminin ortasındaki küçük bir sandal suyun içine indirildi. Talon, peşinde onunla birlikte gitmeye gönüllü olan Guy ve Nigel’la birlikte sandala indi. Max de onlara katılmak istemişti ama Talon ona, “Senin gemiye göz kulak olmanı istiyorum,” demişti, “Eğer bana bir şey olursa Kudüs’e dönme şansın olsun istiyorum. Tetikte ol. Gitme zamanı geldiğinde çok acele etmemiz gerekecek.”

Max istemeden razı oldu. Talon’un yanına birkaç silahlı adam almasını istedi ama Talon onun karanlıkta kaybolan ve gölgelerle savaşıyor bir yığın adama değil, sessizliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Onlar uzaklaşırken Max arkalarından el salladı. Hava yarım saat önce olduğu kadar karanlık değildi artık. Düz, sazlarla kaplı kıyının yanından uzun kulelere doğru hızla ilerliyorlardı. Talon kumların üstünde pusuda bekleyen timsahları hatırlayarak karanlık sahile kaygıyla baktı. Orada hiç timsah olmaması için, varsa da küçük bir sandala saldırmayacak kadar tok olması için dua etti. Suya çarpan bir şeyin çıkardığı bir şapırtı duyunca ürperdi. Son olayın sahneleri belleğinde hâlâ tazeydi.

Nehrin kenarındaki kule loş ışıktaki daha belirginleşmişti. Kulenin iki katı lambalarla aydınlatılmıştı. Büyük yapı hem geniş, hem yüksekti ve on metre uzunluğunda tek bir kule gibi görünüyordu ama üstünde daha küçük çaplı ve yaklaşık yedi metre yüksekliğinde başka bir kule daha vardı. Epey uzakta olmalarına rağmen bütün yapı önlerinde bir karartı gibi yükseliyordu. İki kule de nehrin en dar kısmında bütün liman bölgesine hâkimdi.

Guy en ufak bir tehlikede sandalı hemen kenara çekip durmaya hazır olarak kıyıya iyice yakın gidiyordu. Kuleden görünmeyecek şekilde gölgelerin arasından ilerliyorlardı ama tepede o kadar ışık olması Talon'u kaygılandırmıştı. Kulenin en üstünde ahşap çatılara benzer bir şey gördü. Bunların ne olduğunu çıkarmak zordu ama Talon bunların mancınık olmasından şüphelendi.

Talon eğer biri onları görür de kim olduklarını sorarsa nehrin ortasına açılıp şanslarını denemekten başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Kıyıda kolay av olurlardı. Guy'a fısıldadı, "Şuraya yanaş. Galiba sandaldan indikten sonra saklanabileceğimiz küçük bir koy gördüm."

Guy kürekleri iyice derine daldırarak kıyıya kadar olan son birkaç metreyi hızla kat etti. Sandal sessizce sazların arasına dalarak çamura oturdu. Talon elini Nigel'in omzuna koydu.

"Dur; uzun ve koyu renkteki her şeye dikkat et. Bir timsahın ağzına düşmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Nigel sessizce başını salladı. Kurbağaların hiç kesintisiz vıraklamaları ve sazları hışırdatan esinti dışında hiç ses duyulmuyordu. Bir tehlike olup olmadığını sezmek için gözlerini kısarak karanlığa baktılar. Gözleri karanlığa alışan Talon büyük sahile doğru giden dar bir patika seçti. Yayını kaldırdı ve derin bir soluk alarak bileğine kadar gelen suya adım atarak kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Bir süre durup etrafı dinledikten sonra Nigel'a yanına gelmesini işaret etti. Guy, önceden kararlaştırdıkları üzere sandalda kalacaktı.

Gitme zamanı gelmişti. İki adam sessizce ve bütün duyuları

keskinleşmiş halde kıyıya çıktılar ve önlerinde bir patika buldular. Bu yol epey doğuda kalan ana karaya bağlanıyordu. Etrafına göz atan Talon nehrin bu noktada nöbetçi kulelerine avantaj sağlamak için mahsus daraltılmış olduğunu fark etti.

Kule sadece yüz metre ötedeydi ve birkaç meşaleyle aydınlatılmış olmasına rağmen ürkütücü derecede sessizdi. Talon'la Nigel kıyı boyunca uzanan sazlarla uzun papirüslerin gölgesinde yavaşça ilerlerken en ufak bir harekete karşı tetikteydiler.

Yaklaşınca Talon'un dikkatini kulenin duvarında yaklaşık üç adam yüksekliğinde dışarı doğru çıkıntı yapan bir şekil çekti. Bunun büyük bir halat olduğunu anladı ve zincire bağlı olabileceğini tahmin etti. Nehre doğru baktı ve suyun yüzünde nehrin karşısındaki öteki kuleye doğru küçük çalkantılar olduğunu fark etti. Zincir orada, hemen suyun yüzeyinin altındaydı.

Şimdi sessiz kuleye yirmi metre kadar yaklaşmışlardı ve hâlâ alarm verilmemişti. Talon onları görececek biri olup olmadığına bakmak için başını kaldırıp mazgallı siperlere baktı ama kimse görünmüyordu. Eğer biri tesadüfen yukarıdan bakacak olursa görünmemek için hemen surların altına gitmeleri gerektiğine karar verdi.

Yukarıdan apaçık görülebileceklerini hisseden Talon kulenin duvarını işaret ederek oraya doğru ilerledi. Hızla taş duvarların yanına gidip dikkatle etrafı dinlediler. Kurbağaların monoton sesi ve sazların hafif hisirtisinden başka çıt yoktu.

Talon yüzünü buruşturdu; kuleden pis bir koku geliyordu. Keskin ve ekşi bir kokuydu bu. Nigel da bumunu tutarak Talon'a baktı. Talon Nigel'a aralarındaki mesafeyi koruyarak kendisini izlemesini işaret edip bir gölge gibi kulenin nehir tarafından dolaştı ve durdu. Bir adam oturmuş, balık avlıyordu.

Talon duvarın gölgesine çekilerek uzun bir süre hareketsiz durdu. Nigel da gölgelerin arasına karışmıştı. Suyun üstünde tuttuğu oltasına balık vurmasını beklerken ısıklık çalan adam onların varlığından tamamen habersiz görünüyordu. Talon, Nigel'ın olduğu yerde kalması için dua ederek tam adamın arkasına gelene kadar usulca yaklaştı; adam bir şey sezmiş

olmalıydı ki başını çevirmeye başladı. Orada ne olduğunu görme şansı hiç olmadı.

Talon bilincini kaybeden adamı usulca gölgelerin arasına çekti. Başını kaldırıp halatı tutan devasa çatkıya bakarken Nigel yanına geldi. Talon neredeyse bileği kalınlığındaki halatı kesmek için oraya tırmanması gerektiğini anladı. Onu kılıçla kesmek için kaç darbe indirmesi gerektiğini merak etti.

Yerdeki bilinçsiz adama baktı. Belki kuleye girip mekanizmayı çalıştırabilirlerdi. Bu adam dışarı nasıl çıkmıştı? O sırada duvarın içine gömülmüş küçük kapı aralığını fark etti. İçeri girmek kolay oldu, kapı kilitli değildi ve hafif bir gıcırtyla açıldı.

Talon usulca yarı karanlık kulenin içine girerken birisiyle burun buruna gelmeye hazırdı ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Nigel da arkasından içeri süzüldü ve durup yukarı baktı. Talon nöbetçilerin sıkıldığına ve işi gevşek tuttuklarına karar verdi. Tavandaki bir merdiven kapağına çıkan ahşap basamakların ortasında, taş duvarların içindeki oyuklarda birkaç yağ lambası vardı. Etraf Talon'un çekme mekanizmasının bir parçası olduğunu tahmin ettiği ahşap manivelalardan, kocaman makaralardan ve dişli çarklardan oluşan karmaşık bir tertibatı görebileceği kadar aydınlıktı.

Talon bunun nasıl çalıştığını anlamaya çalıştı ve o sırada mekanizmayı kilitleyen kocaman bir takoza benzer bir şey gördü. Kalın halat kangalı bir yılan gibi yerde yatıyordu. Kulenin duvarındaki geniş bir delikten dışarı çıkan halat ahşap bir makarayla gergin tutuluyordu. Oraya sabitlenmişti. Halat büyük bir tekerleğin etrafına sarılmıştı ve bir kısmı da dağınık sarmallar halinde yerde duruyordu. Talon o keskin kokunun zinciri aşağı yukarı çeken mekanizmadaki hayvan yağından geldiğini anladı.

Bunun çok akıllıca bir düzenek olduğunu görebiliyordu. Kaçan bir gemiyi yakalamak için bu vinci çevirerek kalın zinciri nehir yatağından yukarı kaldırmak için birkaç adam yeterliydi. Hatta halatın bir ucu kulenin arkasından başka bir yere uzatılmıştı, Talon bunun gerektiği zaman atların çekmesi için yapıldığını tahmin etti.

Talon yukarıda herhangi bir hareket olup olmadığına baktıktan sonra Nigel'a onu izlemesini işaret etti ve merdivenden halat vinci boyunca uzanan küçük bir platforma çıktı. Halat burada iki büyük bobin arasına kısırılmıştı. Kolayca gevşetilebilecek gibi görünüyordu ama gemileri geçmeden önce yukarıdaki adamların onu tekrar yukarı çekmemelerini nasıl sağlayacaklardı?

Talon ne yapacağına karar vermeye çalışarak etrafına bakındı. Nigel'in aklına da aynı anda yangın çıkartmak gelmiş olmalıydı ki sessizce aşağıdaki çerçöpü işaret ediyordu. Binanın zemininde birçok tahta, paçavra ve başka döküntüler vardı. Hatta bir duvara dayanmış iğrenç kokan yağ varilleri bile vardı. Görünüşe göre nöbetçiler görev yerlerini pek temiz tutmuyorlardı.

Aceleyle yukarıdaki düzeneğe çıkan basamaklara olabildiğince çok çerçöp yığdılar, sonra Talon yağ lambalarını getirdi. Yangını iki noktadan başlatmaya karar vermişti; biri merdivenler, diğeri de alevlerin hemen saracağı yağlı ahşap düzeneğin hemen altıydı. Kaçıp gemiye dönmelerine ve denize açılmalarına yetecek zamanları olmasını istiyordu. Ondan sonrası sorun değildi.

Sonra iki yerden birden alevler yükseldi. Talon'un halatı serbest bırakmak için ne yapması gerektiğini doğru anlayıp anlamadığını görme zamanı gelmişti. Büyük manivela kolunu kuvvetle çekti.

Bundan sonra olanları şaşkınlıkla izledi. Bu hareket kocaman bir ahşap mandalı kaldırıp yerine oturttu. Dışarıdaki devasa zincirin ağırlığı ortaya çıkarken bir dolanma sesi ve dönen bir tahtanın gıcirtısı duyuldu. Halat delikten nehre doğru hızla çekilirken iki adam da korkuyla başlarını eğip kalın duvarın içindeki bir oyuga sığındılar, yoksa yanlarından geçen halat ikisinin de kafasını koparabilirdi. Halat daha sonra merdivenin bir bölümüne hızla çarparak durdu.

Birkaç dakika şaşkın bir sessizlik oldu, sonra yukarıdan panik dolu çığlıklar geldi. Belli ki halatı serbest bırakmanın yolu bu değildi ama işe yaramıştı doğrusu.

Talon'la Nigel son basamaklardan yere atlamışlardı ki yukarıdaki merdiven kapağı açıldı ve insanlar basamaklara doğru tırmanan alevleri görünce panik içinde çılgılık attılar. Aşağıya inmeye tereddüt ediyorlardı. Talon yukarıdaki kapağa doğru birkaç ok attı ve şaşkın ve acı bir çılgılık duydu; kapı hemen gürültüyle kapandı.

Gitme zamanı gelmişti. Hiç arkalarına bakmadan yoldan sandala doğru koştular. Artık tamamen uyanarak aşağıya bakan adamlar onların kaçtığını görünce daha çok bağırırmaya başladılar. Yanlarında çamura birkaç ok saplandı ama hiçbiri isabet etmedi. Nefes nefese sazlarla kaplı kıyıya ulaşp kendilerini bekleyen sandalın içine attılar. "Hadi!" dedi Nigel, boğuk bir sesle.

"Ne oldu? Büyük bir gürültü ve ardından bir şeyin suya düştüğünü duydum," dedi Guy, küreklere asılırken.

"Kolayca harekete geçirilebilen muhteşem bir düzenek. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ama adamlar onu onarana kadar biraz vaktimiz var," dedi Talon sırtarak.

Nigel küreklere birini Guy'ın elinden alıp tüm kuvvetiyle çekmeye başladı. Gemiye ulaşmaları yarım saatten fazla sürdü; bu arada Talon iki adamı küreklere daha kuvvetli asılmaları için cesaretlendiriyordu. Kuledeki adamların alevlere göğüs gererek zinciri nehrin dibinden yukarı çektiklerini hayal ediyordu.

Çok geçmeden gemi göründü ve sandalı suda bırakarak yukarı tırmandılar. Henry çoktan demir almalarını emretmişti. Gemi akıntıda nehrin aşağısına bakacak şekilde yavaşça döndü ve yelkenler açıldı ve kürekler harekete geçti. Gemi sarsıldı ve sonra nehrin aşağısına doğru yola koyuldu. Talon endişe içinde şafağın hızla sökmekte olduğunu ve kulelerden kolayca görülebileceklerini fark etti.

"Canınızı kurtarmak istiyorsanız asılın küreklere, yoksa Kutsal Topraklar'ı hiç göremeyeceğiz!" diye bağırdı Henry.

"Bunu nasıl yaptın, Talon?" diye sordu. "Önce hiçbir şey duymadık, sonra bir şey havayı yırttı ve uzaktan suya kocaman bir şeyin düştüğünü duyduk."

Max, Talon'a sırtarak omzuna vurdu. "Kuleleri geçtikten sonra konuşuruz. Bakın, neredeyse geldik."

Gerçekten de hızla şimdi çok yakın olan büyük kulelerin arasından geçecekleri yere yaklaşıyorlardı. Sağa bakan adamlar bağırıyorlardı. Yarı karanlıkta bile kulenin deliklerinden çıkan dumanları görebiliyorlardı. Artık öteki kulede de alarm verilmişti ve insanlar dar aralığa doğru ilerleyen gemiyi göstererek koşuşturuyorlardı.

Suya birkaç ok düştü. Güvertedeki adamlar çılgın gibi sevinç çığlıkları atıyordu; aşağıda kürek çekenler de nihayet tehlikeden ve esaretten kurtulduklarını anlayarak bağırmaya başladı. Max ile Henry heyecanla gülerек Talon'un sırtına vuruyordu.

* * *

Herkes uzaktaki kuleden gelen gümbürtüyü duydu. Saniyeler sonra yirmi metre kadar gerilerinde su bir sütun gibi havaya yükseldi. Nehrin diğer yakasından boğuk bir gümbürtü daha duyuldu ve sancak tarafında bir su sütunu daha yükseldi. Sıçrayan sulara hayret içinde baktılar ve sonra alarm verildi.

"Tanrım, bize taş atıyorlar!" diye bağırıyor Max. "Asılın küreklerle! Daha tehlikeden kurtulmadık."

Hepsi aniden bir tehdit haline gelen uzaktaki kuleye bakıyordu. Uzakta yine bir gümbürtü duyular ve bu sefer havada kocaman bir kayanın uçarak onlara doğru geldiğini gördüler. Bunu iyi nişan almışlardı. Kıç güvertesinin hemen önüne vurdu ve havada uçuşan kıymık yağmuru altında kalasların üstünden yuvarlanarak karşı tarafa çarptı. Bütün gemi sarsılıp sallandı. İki adam kan ve tahta kırıntılarından oluşan bir karmaşa içinde kaybolmuştu ve kemikleri kırılan iki kişi de acı içinde bağırıyordu.

Afallayan Talon çarpmanın etkisiyle savrulduğu yerden kalkarak ağzı açık halde kayanın verdiği tahribata baktı. Adamlar sersemlemiş gibi tökezleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu ama yaralananların çığlıklarını duyunca hemen kendilerini toparlayıp onların yardımına koştular. Serenlerin arasına bir kaya daha isabet etti. Kaya güverteye çarparak doğruca kürekçilerin güvertesine inerken geminin sancak tarafında kenarı tırtıklı bir delik açtı. Eğer biraz daha ortaya isabet etmiş olsaydı batarlardı.

Gemi çarpmanın etkisiyle yana doğru eğildi ve güvertedeki adamlar birbirinin üstüne düştü. Aşağı güverteden Talon'un tüylerini diken diken eden acı ve korku dolu çığlıklar geliyordu. Talon kendini zorlayarak ana güverteye koştu, oradan da ambar kapağından alt güverteye indi.

Gördükleri karşısında dondu kaldı. Burada tam bir katliam olmuştu. Adamlar sürünerek ilerliyor, ölüleri kaldırarak küreklerin başına geçmeye çalışıyordu. Uzuvarları kopmuş ve kanları sel gibi akan yaralılar veya kaya geçerken ezilenler hareketsiz yerde yatıyordu.

Talon'un midesi kasıldı. "Tanrım, buna dayanamayız! Bu kayalarla bizi batıracaklar," dedi. O sırada sanki onu onaylıyormuş gibi büyük bir çarpma daha duyuldu ve yukarıdaki güverte içe çöktü. Talon başını eğerek soldaki iki kürekçinin kucağına sokuldu ama güverte bu sefer dayandı. Gemi çarpmanın etkisiyle yana yattıktan sonra tekrar düzeldi. Talon yukarı güverteye baktı; kalaslar çatlayıp içe doğru kırılmış olsa da kaya aşağı düşmemişti. Taş sağlam güverteye çarpıp zıplayarak küpeştenin üstünden suya düşmüştü. İnsanlar sarsıntının etkisiyle etrafa savrulmuştu.

Henry'nin mürettebata yelkenleri germeleri için bağırıldığını ve sonra Guy'ın geri kalan kürekçileri çekmeye devam etmeleri için teşvik ettiğini duydu. İnsanlar göğüsleri hızla inip kalkarak bütün güçleriyle küreklere asılırken bu kapalı güvertede ter içinde kalmışlardı. Daha tehlikeden kurtulmadıklarını anlayan adamların gözlerinde panik vardı.

Talon sendeleyerek ayağa kalktı. Yaralıların çığlıkları kafasının içinde yankılanıyordu. Biri bir lamba getirdi ve ilk kayanın girmiş olduğu yere doğru ilerleyen Talon'a eşlik etti. Taş hâlâ tekneye çarpmış olduğu yerde sıkışmış duruyordu. Neredeyse dört insan kafası büyüklüğünde, yuvarlak ve kan içindeydi. Talon ona bir saniye baktıktan sonra kendini toparladı ve dört yaralıyı güvertenin ortasına yatırarak kanamalarını durdurmak için yaralarını sarmaya odaklandı. İki ölü daha sonra ilgilenilmek üzere oldukları yerde bırakıldı. Max gözleriyle etrafı araştırarak

delikten aşığı baktı. “Şimdilik tehlikeden uzaklaştık, kayalar artık arkamıza düşüyor, Tanrı’ya şükür. Orada mısın, Talon?”

“Buradayım, Max. Yukarıda neler oluyor?”

“Tanrı’ya şükür, kuleleri geçtik. Denize daha birkaç mil kalmış olması gerek. O zaman onlardan kurtulduğumuzdan emin oluruz.”

Kimsenin sevinçle bağırarak hali kalmamıştı. Atılan kayaların yarattığı dehşet hepsinin keyfini kaçırmıştı.

Talon üst güverteye dönünce Max’le Henry’nin rahatlamış olduğunu gördü. Güvertedeki ve kenarlardaki hasarlara baktı.

“Tanrı’ya şükür, çok şanslıydık, Talon,” dedi Henry. “Eğer öteki kule bütün mancınıklarını kullansaydı daha kötü durumda olurduk.”

“Şu tepedeki çatıkların ne olduğunu merak etmiştim,” dedi Talon. “Şimdi anladım. Neyse ki kurtulduk.”

“Şimdi bize zinciri nasıl indirdiğini anlatabilirsin. Tanrı’ya şükür, artık Kutsal Topraklar’a gidiyoruz,” dedi Max, büyük bir rahatlamayla.

Bir saat sonra kabaran denize ulaşan gemi öne arkaya yalpalamaya başladı. Pruvaya küçük dalgalar vuruyor ve yukarıda duranların yüzlerine su püskürtüyordu. Henry küreklerin durmasını emretti. Arkalarından iyi rüzgâr alıyorlardı. Hızla delta-dan çıkınca doğuda ufukta yükselen güneşle karşılaştılar. Suyun rengi çamurlu kahverengiden açık maviye, sonra da koyu yeşile döndü. Yaralılarla ilgilenme ve ölümlere dua edip defnetme zamanı gelmişti. Talon’un aklına son defa denize açıldığı zaman geldi ve gemi hafifçe yükselip alçalarak Akdeniz’de yol alırken midesi hafifçe bulanır gibi oldu. Geminin ortasında dururken karışık duygular içinde arkada bıraktığı sahile baktı.

*Sadece okyanustur sığınağın
Gidecek başka yerin yok,
Yelkenler pır pır çarparken
Ve kalaslar hızla ilerlerken
Ve rüzgârlar suyla oynasırken,
Buğdayı harmanda döver gibi.
Yehuda Halevi*

Bölüm 31

Acre

Osabah bütün Mısır'ın ve Yemen'in Sultanı Selahaddin hiç hoşlanmadığı tahtına oturmuş, ilgiyle önünde duran kişiye bakmaktaydı. Pek güzel giyinmiş ve peçesini takmış olan Halide, Sultan'ın emri üstüne ayağa kalkmış, iki yanında Kazım ve Yasemin'le beraber Sultan'ın konuşmasını bekliyordu.

"Hoş geldin, Halide Hanım," dedi Selahaddin. "Sarayıma hoş geldin. Sık sık seni ve yaşadığın trajik olayları düşündüm. Kocan Abbas'ı kaybetmenin acısını ben de paylaşıyorum. Chogan oyununda yaralandığı için çok üzülmüştük ve sonra öldüğünü duyunca kahrolduk. Sana yardım etmek için her yerde seni aradım ama sen ortadan kayboluverdin."

"Kocamı mahveden adamlar öldü, Sultan'ım. Kaçtım çünkü El Kahire'de değildiniz ve bizi korumanız için size sığınamazdım. Eğer kalırsam kendimin ve çocuklarımla hayatı için korkuyordum. Şimdi sadece bana yapılan sahte suçlamalar karşısında masum olduğumu kanıtlamak istiyorum," dedi Halide, cesur bir tavırla. Başını kaldırdı ve hayretle kendisini dinleyen Sultan'ın gözlerinin içine baktı.

"Bazı suçlamalarda bulunuldu, hanım ama bunları destekleyecek tanık yok gibi. Artık bu suçlamaların geçerli olduğunu sanmıyorum."

“Sultan’ım, bu suçlamalar yalan bile olsa yine de yapıldı. Eğer isterseniz size sadece kocamın katilini değil, sizi öldürmek için yapılan komployu da açıklayacak biri var.”

Yanındakilerden hayret nidaları yükselirken Sultan, Halide’ye şaşkınlıkla bakıyordu.

Halide döndü ve Malek’le Panhsj’a öne çıkmalarını işaret etti. İki adam aralarında sürükledikleri bir başka adamla birlikte tahta yaklaştılar. Sonra Sultan’ın önünde diz çöktüler ama yanlarında sürükledikleri titreyen esirin kollarını bırakmadılar.

“Umarah ibn Ali el-Hakimi, bu sen misin?” dedi Sultan, inanamıyormuş gibi.

“Sultan’ım ben...” Adam daha fazla konuşamadı.

Halide buz gibi küçümseyen bir sesle adamın sözünü kesti. “Bu aşağılık pislğin her şeyi itiraf edeceğinden emin olabilirsiniz, Sultan’ım. Bu komployu kurmuş olan lideri Kemosiri ibn Cibade bir timsahın dişlerinin arasında can verdi. Chogan oyununda kocama yaptıkları kalleşlikten sonra layığını buldu. Hedeflerini ulaşamayınca bu sefer de onu yatağında öldürdüler.”

“Öldürdüler mi? Demek öyle. Evet, hatırlıyorum, oyun alanında kocanla ilgilenen ve çöldeyken bana bir haberci gönderen bir adam vardı. İsmi neydi?”

“İsmi Süleyman, Sultan’ım. O beni ve çocuklarımı da korudu. Eğer o ve yanımdaki bu sadık adamlarım olmasaydı bu adamlar hepimizi yok edecekti. Şimdi zindanlarınızdan birinde olan Akhom dışında bildiğim son ‘tanık’ işte bu adamdır,” dedi şairi işaret ederek.

“Şu... Süleyman’a ne oldu? Ona teşekkür etmek isterdim,” dedi Sultan.

“Geldiği yere geri döndü, Sultan’ım ama oranın neresi olduğunu bilmediğimi itiraf ediyorum. O bizim memleketimizden değildi, Sultan’ım. Ama gitmeden önce sizi uyarmam için bana bir mesaj bıraktı.”

Bu apaçık küstahlık karşısında Sultan’ın gözleri kısıldı. Kimse tarafından tehdit edilmekten hoşlanmazdı. “Bir uyarı mı? Nasıl yani?”

“Düşündüğünüz gibi değil, Sultan’ım. Bana Fedailerin de sizden kurtulmak için kurulan bu komplonun bir parçası olduğunu söyledi. Sinan Reşidüddin için çalışanların hâlâ işinin bitmediğini ve size yine zarar vermeye çalışabileceklerini söyledi.”

Bunu izleyen ölüm sessizliğinde Sultan’ın etrafındaki adamlar onu korumak ister gibi çevresini kuşattılar.

“O bunu nasıl bilebiliyor?” diye sordu Selahaddin, dikkatle Halide’nin yüzünü inceleyerek.

“Çünkü bana kendisinin de aynı insanlar tarafından İran’da eğitildiğini ve onları iyi tanıdığını söyledi.”

Halide yanında diz çökmüş duran Panhsj’la Malek’e bir göz attı. İkisi de ağızları açık, hayret içinde ona bakıyordu.

“Adamlarım bana onun gemilerimden birini çalıp kayıplara karıştığını söyledi,” dedi Malek’le Panhsj’a manalı bir şekilde bakarak.

“Ne yaptı, ne yaptı?” diye bağırdı Sultan.

Ama Halide, “O ne sizin ne de benim düşmanım, Sultan’ım,” dedi. “Çünkü o benim... ve sizin düşmanlarınızı yok ederek bana yardım etti, buna suç ortakları olan Efendi Bahir de dahil. Bana kendinizi korumak için önlem almanızı, artık benim ailemi veya sizi koruyamayacağını söyledi. İşte bu nedenle kendim ve çocuklarımla birlikte müşfikliğinize ve merhametinize sığınıyorum.” Tekrar Sultan’ın önünde diz çöktü.

“O halde bu sabah şafakta bir kadirgayla Dimyat’taki zinciri kırıp geçen aynı adam!

Bugün Dimyat’la El Kahire arasındaki gökyüzü güvercin kaynadı. Kulelerin komutanı o kadar telaşlanmıştı ki yüzlerce korsanla dolu bir geminin kulelerine saldırdığını, muhafızlarının çoğunu öldürdüğünü, sonra zinciri geçip Akdeniz’e kaçtığını bildiren bir sürü güvercin gönderdi. O adam gerçekten pek gözü pekmiş ama durumu kendim de inceletmem gerekecek.”

Halide bu hikâyeden epey şüphelense de bir şey söylemedi. Malek ve Panhsj hâlâ inanamıyormuş gibi görünüyordardı, bu Halide’yi eğlendirdi.

Sultan ayağa kalktı ve tahttan inerek Halide’nin karşısında

durdu. Başını şaire çevirdi ve gözlerini kısarak, "Götürün şu... şeyi gözümün önünden ve itiraf ettiği her şeyi kaydedin," dedi vezire, sızlanarak titremeye başlayan şairi göstererek.

Vezir muhafızlara işaret etti ve adamlar hemen koşarak şairin yalvarmalarına aldırmadan onu dışarı çıkarttılar. Sultan hâlâ önünde diz çökmüş duran Halide'ye döndü. Elini kadına uzattı.

"Lütfen ayağa kalk, hanım. Allah tanığımdır ki şu andan itibaren benim korumam altındasınız. Kocanın malikânesi ve mülkleri senindir. Oğlun da benim korumam altında büyüyecek ve bir gün babasının yerine efendi olacak. Söz veriyorum."

Kaçan kadirgadaki yorgun ve üstü başı perişan adamlar biraz rahatlamaya başlamışlardı ki direğin yukarısındaki bir gözcü arkalarında kalan nehrin ağzından gemiler çıktığını bağıınca sevinçleri kursaklarında kaldı. Talon hızla merdivenden çıkarak arkalarındaki deltaya bakan Max'le Henry'nin yanına gitti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Gayet net görünen üçgen yelkenli iki savaş gemisi deltadan çıkarak peşlerine takılmıştı.

Henry'nin içindeki denizci idareyi eline aldı. "Kürek başına! Peşimizdeler! Herkes küreklerle!" diye kükredi.

"Acre'ye kadar üç gün yolumuz var ve Tanrı'nın ve rüzgârın yardımıyla oraya onlardan önce varabiliriz," diye mırıldandı Talon'la Max'e; güven veren bir tavırla konuşmaya çalışsa da sinirli görünüyordu.

Başta iki gemi onlara yaklaşıyor gibiydi, öyle ki hızla inip kalkan küreklerini ve güvertedeki küçük insan şekillerini görüyorlardı.

Max kaygılı bir ifadeyle Henry'ye baktı. "Av köpeklerini peşimizden gönderdiler, Henry. Onları geride bırakabilecek miyiz?"

"İkisinin de sadece tek yelkeni var ve onlar daha küçük ve hafif olmasına rağmen bizim iki yelkenimiz, küreklerimiz ve uzun bir teknemiz var. Rüzgâr iyi, tam arkamızdan esiyor. Tanrı'nın yardımıyla onları geride bırakacağız. Şimdilik bu rotadan ayrılmayacağım ama gece kuzeydoğuya döneceğim," dedi Henry.

Talon hızla arkalarından gelen gösterişli gemilere baktı. Sivri pruvaları iki tarafa sular saçarak dalgaları yarıyordu. Talon'a avlarının kokusunu alan ve peşlerinden hiç ayrılmayan av köpeklerini hatırlatıyorlardı.

"Onları savaşıarak da püskürtebiliriz ama en iyisi arayı iyice açmak olacak," dedi, suratını asarak başını sallayan Max'e.

Henry bağırarak yelkenlerin gerilmesini emretti ve aşağıdaki adamlara canlarını kurtarmak için var güçleriyle küreklere asılmalarını bağırdı. Kürekçilerin ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, küreklerin temposu hızlandı ve gemi ileri atıldı.

Henry bütün gün gemiyi arkadaki kadirgaların çok önünde tutmayı başardı. Aşağıdaki adamları düzenli aralıklarla değiştirdi; bu büyük bir fark yaratmıştı, yavaş yavaş peşlerindeki arayı iyice açmaya başladılar. Aşağıdaki adamlar bazıları yorgunluktan yere çökene dek kürek çekiyor, sonra onların yerini başkaları alıyordu.

Üst güvertedeki adamlar kaygılı ve gergin bir halde uzak-taki gemileri izliyordu. Karanlık çökerken Henry aynı rotada devam ediyordu. Gece yarısına doğru dümencilere gemiyi kuzeydoğuya çevirmelerini emretti. Herkes yorgunluktan bitkin düşmesine rağmen kimse uyuyamıyor ve Henry'nin peşlerindekilerden kaçmayı başarması için dua ediyordu.

Ertesi sabah, yorgun ve gözleri kızarmış adamlar batı ufkunu bir uçtan bir uca dikkatle taradılar ama önceki gün peşlerini bırakmayan gemileri göremediler. Gitmişlerdi. Uyumak için yerlerinden kalkamayacak kadar bitkin düşen kürekçiler küreklerinin başında uyumuştular.

"Tanrı'ya şükür, ektin onları Henry," dedi Max rahatlayarak.

İki gün sonra direğin tepesindeki gözcü karanın görüldüğünü bağırdı. Kadirga arkadan iyi rüzgâr alıyor ve sivri pruvasıyla dalgalı denizi yarararak hızla ilerliyordu. Mükemmel bir denizcilik örneği sergilemiş olan Henry dümencilerin yanında durmuş, ileri bakıyordu.

"Burası Acre'nin hemen güneyi olmalı. Neredeyse geldik, Tanrı'ya şükür."

Hırpalanmış kadirga denize iyi dayanmıştı. Yaralılarından ikisi ölmüştü ama Talon diğerlerini kıyıya çıkartılıp Hristiyan hekimlerin bakımına verilene kadar hayatta tutmaya çalışıyordu.

Birkaç saat sonra güverteden karayı gördüler ve Henry gemiyi uzaktaki sahile paralel gidecek şekilde kuzeye çevirdi. Çok geçmeden karaya daha yaklaştılar ve bir şehrin işareti olan büyük surlarla çevrelenmiş ve bir araya kümelenmiş binalar gördüler. Limandan kendilerinininkine benzeyen ama tek yelkenli bir kadirga çıkıyordu. Tam üstlerine geliyordu. Bunu gören adamlar deli gibi bağırmaya başladılar; kadirga yüz adım kadar yaklaştıktan sonra yönünü değiştirerek onların yanında ilerlerken kimileri el sallıyor, kimileri de dizlerinin üstüne çökmüş dua ediyordu. Zincir zırhının üstündeki cübbenin sol tarafına Tapınak Şövalyeleri'nin kırmızı haçı işlenmiş olan bir adam aceleyle halatların üstüne çıkarak onlara el salladı.

"Kimsiniz ve nereden geliyorsunuz?" diye bağırdı.

Max, Talon'a baktı. "Onlara yanıt vereyim mi, Talon?" diye sordu.

Talon başını sallayarak onayladı. Max geminin kenarından uzanarak bağırdı.

"Tapınak Şövalyeleri Yaveri Max Bauersdorf, yanımda Mısır'dan gelen özgür bırakılmış esirler var. Bizi limana götürün."

Şaşırان görevli bağırarak onlara el salladı ve bu tuhaf gemideki üstü başı perişan düzinelerce adam da neşeyle bağırarak ona el salladılar. Adam hareketli Acre limanına kadar onlara eşlik etmek üzere hızla öne ilerledi.

Gemidekiler o kadar zamandır mahrum kaldıkları Kutsal Topraklar'a bakarken açıkça hıçkırıyorlardı. Talon, Max'in yanına giderek küpeşteye yaslandı. İki yıldan uzun bir zaman önce zincirlenerek terk etmek zorunda kaldığı şehri sessizce seyretmeye koyuldu.

* * *

Doğuda, atla haftalar süren uzaklıktaki İsfahan şehrinde bir atlı atından indi ve ter içinde kalan atının dizginlerini koşarak gelen bir seyise verdi. Hafifçe topallayarak güzel bir evin geniş bahçelerine doğru yürüdü ve aradığı kişiyi bulacağını bildiği özel bir yere yöneldi.

“Selam olsun, sevgili dostum. Geri döndüğüne sevindim.”

“Tanrı seni korusun, Hanım.”

“Bir şeyler iç, sonra konuşuruz. Kuzeyden haber var mı?”

“Haber yok ama... bir şey var.”

“Gitmeden önce bana bu... şeyin ne olduğunu söyle.”

“Herkes aylar önce Sultan Selahaddin’e karşı bir komplo-nun engellendiği Mısır’daki bir olaydan bahsediyor. Sinan’ın adamları ismi Süleyman olan ama Frenk’e benzeyen bir adam olduğunu söylüyorlar. Onun bizim sanatımızda çok becerikli olduğunu ve sadece bu tezgâha karışmış olanların çoğunu öldürmekle kalmadığını, sonra da Frenklerle dolu bir gemi çalıp kaçtığını anlatıyorlar. İran’daki insanlarımız gülüyor, çünkü Sinan’ı hiç sevmezler ve Sinan da kendisine engel olunduğu için çok kızgın. Çok gizemli bir durum.”

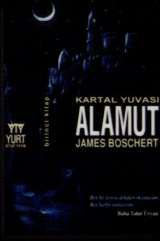
Hafif sararan güzel yüzündeki gri gözleri şaşkınlık içinde kocaman açılan kadın elini ağzına götürdü. “Ne olur benimle dalga geçme, Rıza!”

“Seninle asla dalga geçmem, Ravan Hanım, en azından bu konuda.” Gülümserken esmer yüzünde dişleri bembeyaz parladı. “Çok garip bir haber ve kuzeyde herkesin dilinde dolanıyor.”

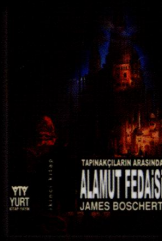
“Sence... mümkün mü?”

“Tanrı bilir. Bilmiyorum, hanımım. Yine de çok tuhaf; ben de merak ediyorum.”

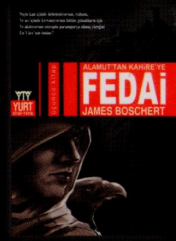
“Hemen Fariba’ya söylemeliyiz! Banyo yapıp ferahladıktan sonra bize katılırsın. Konuşacak çok şey var.”

Birinci Kitap
Kartal Yuvası
ALAMUT

İkinci Kitap
Tapınakçılar Arasında
ALAMUT FEDAİSİ

Üçüncü Kitap
Alamut'tan Kahire'ye
FEDAİ

YTY
YURT
KITAP-YAYIN

JAMES BOSCHERT **FEDAİ**

**Elburz Dağları'nın Doruklarında
Seyduna Hasan Sabbah'ın
Fedai Yetiştirdiği Bir Kale Vardır:
Adı Alamut'tur Yani "Kartal Yuvası."**

Talon kılıcını çekerek önündeki ilk adama doğru koştu ve hançerini sırtına sapladı. Diğeri önündeki bu tehditkâr karartıyı görüp şaşkın bir çılgılık atacak zamanı ancak bulmuştu ki Talon'un kılıcı bu kez onu hedef aldı. Cesetler çamurun içine düşerken Haytam hâlâ dehşet içinde bağırarak debelenmeye devam ediyordu. Talon ona hafif bir tokat attı ve şiddetle yağın yağmurun sesini bastırmak için sesini yükseltti. "Bağırmayı kes, benim, Süleyman. Başkaları da var mı?"

